

DINSDAG 3 FEBRUARI 2009

VOORZITTER: ADAM BIELAN

Ondervoorzitter

1. Opening van de vergadering

(De vergadering wordt om 9.05 uur geopend)

2. Ingekomen stukken: zie notulen

3. Debatten over gevallen van schending van de mensenrechten, de democratie en de rechtsstaat (bekendmaking van de ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

4. Seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A6-0012/2009) van Roberta Angelilli, namens de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, met een voorstel voor een aanbeveling van het Europees Parlement aan de Raad over de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie [2008/2144(INI)].

Roberta Angelilli, rapporteur. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, allereerst wil ik mijn collega's bedanken voor de uitstekende samenwerking die het mij mogelijk heeft gemaakt een zeer bevredigende tekst op te stellen. Ook een woord van dank voor alle non-gouvernementele organisaties en alle instellingen die onze werkzaamheden aandachtig hebben gevolgd en het verslag met waardevolle suggesties hebben verrijkt.

Het doel dat wij met ons werk hebben willen bereiken, is tweeledig. In de eerste plaats: nauwkeurig nagaan hoe het in de zevenentwintig lidstaten staat met de uitvoering van het kaderbesluit van 2003. In de tweede plaats: passende verbeteringen voorstellen. In feite moet het kaderbesluit worden bijgewerkt om de bescherming van minderjarigen te verbeteren, waarbij rekening moet worden gehouden met de verspreiding van nieuwe, zorgwekkende vormen van uitbuiting die ook samenhangen met nieuwe technologieën.

Tot de prioriteiten die wij hebben vastgesteld behoort allereerst de strijd tegen sekstoerisme. Mede doordat reizen steeds goedkoper wordt, neemt dit verschijnsel in verontrustende mate toe. Vanuit dit oogpunt moet de extraterritoriale samenwerking worden verbeterd en moet de lidstaten worden verzocht de vereiste van dubbele strafbaarheid niet toepasselijk te verklaren voor misdrijven die verband houden met uitbuiting en misbruik van minderjarigen.

Ten tweede: in alle lidstaten moet 'grooming', dat wil zeggen online psychologische manipulatie om minderjarigen te lokken voor seksuele doeleinden, strafbaar worden gesteld.

Ten derde: de lidstaten moeten verplicht worden informatie op het strafblad met betrekking tot veroordelingen wegens seksueel misbruik uit te wisselen. Het doel hiervan is uit te sluiten dat wie seksueel misbruik heeft gepleegd, beroepsactiviteiten gaat uitoefenen die contact met minderjarigen inhouden.

Een van de voorstellen die zo spoedig mogelijk in daden moet worden omgezet, is de invoering van het alarmsysteem voor vermiste kinderen. Dit systeem is al getest, het is al in gang gezet, zij het slechts door een kleine groep lidstaten en dus alleen bij wijze van experiment, maar het heeft uitstekende resultaten opgeleverd. En het is dus noodzakelijk het in alle zevenentwintig lidstaten operationeel te laten worden. Het is goed om te bedenken dat in Europa elk jaar duizenden en duizenden kinderen spoorloos verdwijnen.

Dan zou ik verder nog een ander aspect willen onderstrepen. In het algemeen moet in de nationale wetgevingen sterker worden ingezet op het verbeteren van de bescherming van minderjarige slachtoffers tijdens het onderzoek en vóór en na het eventuele proces. Dit om te voorkomen dat minderjarigen twee keer het slachtoffer worden: eerst van een geweldsmisdrijf en vervolgens van medisch of juridisch geweld.

Tot slot hebben wij de aandacht gevestigd op de dringende noodzaak om gedwongen huwelijken, waarbij meestal juist minderjarigen betrokken zijn, strafbaar te stellen.

Naar mijn mening, mijnheer de Voorzitter – en hiermee rond ik af – is het van belang alle lidstaten te verzoeken zo spoedig mogelijk het meest recente Verdrag inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van de Raad van Europa te ratificeren. Dit verdrag van oktober 2007 vormt het meest innovatieve en geactualiseerde ijkpunt waar het gaat om de bescherming van minderjarigen.

Jacques Barrot, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, allereerst wil ik mevrouw Angelilli hartelijk bedanken voor haar uitstekende verslag. Ik wil haar tevens bedanken voor de wijze waarop zij met de Commissie heeft samengewerkt aan dit zeer delicate en gevoelige onderwerp, dat ons zo na aan het hart ligt.

Kinderen zijn kwetsbaar en hebben recht op bescherming om zich op harmonieuze wijze te kunnen ontwikkelen. Seksueel misbruik en verschillende vormen van uitbuiting, in het bijzonder kinderpornografie, zijn schandelijke misdaden die ingrijpende en langdurige gevolgen hebben voor de kinderen die er het slachtoffer van zijn.

Het is een verschrikkelijk fenomeen, waarvan wij de omvang niet kunnen overzien. Sommige bronnen beweren dat tussen de tien en twintig procent van de kinderen in Europa tijdens hun jeugd slachtoffer zijn geweest van een of andere vorm van seksuele agressie.

De Europese Unie heeft wetgeving op dit gebied opgesteld. In het kaderbesluit van 2004 is een minimumniveau vastgesteld voor de onderlinge aanpassing van de nationale wetgevingen inzake strafbaarstelling en rechterlijke bevoegdheid. Hoewel de Commissie indertijd over onvolledige informatie beschikte, was zij in haar verslag 2007 van oordeel dat de uitvoering van het kaderbesluit over het algemeen naar tevredenheid verliep. Dat is echter niet voldoende.

De ontwikkeling van het internet zorgt ervoor dat er steeds nieuwe bedreigingen ontstaan voor onze kinderen. Kinderpornografie is er een van, maar er zijn er nog meer, zoals *grooming* (kinderen benaderen voor seksuele doeleinden), waarnaar mevrouw Angelilli heeft verwezen. Sekstoerisme naar derde landen om daar misbruik te maken van kinderen is een realiteit, terwijl we nog altijd niet gevrijwaard zijn van misbruik door personen die mogelijk in andere lidstaten veroordeeld zijn.

De lidstaten zijn niet tevreden. Eind 2007 hebben zij besprekingen gevoerd over het Verdrag van de Raad van Europa, dat voorziet in een zeer hoog beschermingspeil. In de loop van dit eerste jaar hebben reeds twintig van de zevenentwintig lidstaten dit verdrag ondertekend.

Dit gezegd hebbende is het Parlement nog steeds niet tevreden, en het verslag van mevrouw Angelilli vormt daar een bewijs van. Het Parlement eist een betere implementatie, maar vooral een substantiële verbetering van het Europese kader, en heeft daartoe een lijst met vraagstukken opgesteld om de bestrijding van deze misdaden te verbeteren.

Ik moet zeggen dat ik zelf evenmin tevreden ben. Ik heb een grondige herziening van de Europese wetgeving op dit gebied aangekondigd en zal de Commissie als college in maart een voorstel ter goedkeuring voorleggen. Ik wil een ambitieuze tekst presenteren, die niet alleen gericht is op handhaving, maar ook op bescherming van slachtoffers en op preventie.

De aanbevelingen uit uw verslag zullen ons behulpzaam zijn bij het opstellen van dit voorstel. De meeste onderdelen van dit verslag moeten een plaats krijgen in het nieuwe kaderbesluit. Als dit echter om juridische of technische redenen niet mogelijk is, dan zullen wij proberen de instrumenten aan te wijzen die het meest geschikt zijn om de voorstellen die niet in dit kaderbesluit worden opgenomen, ten uitvoer te leggen. Wij zullen bekijken of er reden is om politieke initiatieven te nemen, met name om de dialoog met derde landen aan te gaan, of zelfs om gebruik te maken van financiële instrumenten, zoals dit met de bestaande programma's gebeurt.

Zo staan de zaken ervoor. Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik constateer tot mijn genoegen dat het Parlement bereid is werk te maken van de invoering van een alarmsysteem voor kinderontvoering in alle lidstaten. Tijdens de laatste vergadering van de ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie heb ik er vastberaden voor gepleit dat elke lidstaat met een dergelijk alarmsysteem wordt uitgerust en dat deze systemen uiteraard aan elkaar worden gekoppeld om ze zo effectief mogelijk te maken.

Ik dank het Europees Parlement nogmaals voor zijn vastberaden inzet. Ik dank ook mevrouw Angelilli, die ons een verslag heeft voorgelegd dat ontegenzegglijk van bijzonder hoge kwaliteit is.

Lissy Gröner, *rapporteur voor advies van de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, het is de hoogste tijd dat de Commissie met dit nieuwe voorstel komt. Ook vanuit de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid hebben wij concrete vragen en voorstellen op dit gebied. We moeten verder gaan dan het Daphne-programma en ook wetgevingsinitiatieven op het gebied van kinderpornografie nemen. Dat is natuurlijk ook een verantwoordelijkheid van de gebruikers, maar de landen moeten actie ondernemen. Ik besef dat Europol bijvoorbeeld ook een belangrijk instrument zou kunnen zijn, waarmee we, in combinatie met een goed netwerk van deskundigen en een speciale, in de concrete problemen geschoolde eenheid, kinderpornografie en -prostitutie zouden kunnen bestrijden. De kwestie van de extraterritorialiteit zou ook opgelost moeten worden. Hierbij hebben we een gemeenschappelijke Europese aanpak nodig.

We hebben behoefte aan meer achtergrondinformatie, aan concreet onderzoek naar de situatie van slachtoffers in hun sociale omgeving, waar families vaak zelf de kinderen misbruiken en op het internet zetten. Op dit gebied moeten we zeer duidelijk vorderingen maken.

Ik hoop dat de Commissie bereid is ook intensief met de Commissie rechten van de vrouwen en gendergelijkheid samen te werken en dat we deze kwesties dan gezamenlijk kunnen oplossen.

Edit Bauer, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in het verslag van Europol over de georganiseerde misdaad in 2006 staat dat de georganiseerde misdaad de voordelen die het internet biedt in termen van informatie- en communicatietechnologie, bijzonder goed weet te benutten. Het lijkt in dit opzicht geen twijfel dat kinderen de kwetsbaarste groep zijn. Volgens deskundigen chat ongeveer 90 procent van de twaalf- tot zeventienjarigen op het internet. Ze chatten met klasgenoten en doen spelletjes, maar daarnaast maken ze via chatrooms op websites ook gebruik van netwerken met onbekende gebruikers en dat zijn voor pedofielen perfecte plaatsen om met een valse identiteit potentiële slachtoffers te lokken.

Volgens *Internet Watch Foundation*, die in 2006 meer dan dertigduizend meldingen heeft verwerkt, was 91 procent van de slachtoffers jonger dan twaalf. Tachtig procent was van het vrouwelijk geslacht en meer dan drieduizend meldingen betroffen kindermisbruikdomeinen. Bovendien bleek 55 procent van alle kindermisbruikdomeinen te worden gehost in de Verenigde Staten, 28 procent in Rusland en slechts 8 procent in Europa. Het zou goed zijn om samenwerking gericht op het blokkeren van websites voor kindermisbruik op de agenda van een bijeenkomst EU-VS te zetten.

We hebben hier te maken met goed georganiseerde internationale pedofielen-netwerken en aan de seksindustrie gerelateerde georganiseerde misdaad, zoals mevrouw Angelilli aangaf. Anderzijds is de internationale samenwerking tussen rechtshandavingsinstanties beperkt. Het is bijna niet te geloven dat acht landen het Facultatief Protocol bij het Verdrag inzake de rechten van het kind betreffende verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie nog steeds niet hebben geratificeerd. In het geval van het Protocol van Palermo, het basisdocument voor internationale samenwerking bij de bestrijding van mensenhandel, geldt dat voor vier landen. Iets minder dan de helft van de lidstaten heeft het Verdrag van de Raad van Europa inzake cybermisdaad nog steeds niet geratificeerd.

Er valt op dit gebied nog veel te doen. Daarom wordt het tijd dat we de Raad een krachtige en duidelijke boodschap sturen en duidelijk maken dat het kaderbesluit van de Raad over de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie moet worden herzien.

Inger Segelström, *namens de PSE-fractie*. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, commissaris Barrot, collega's, om te beginnen wil ik mevrouw Angelilli en alle anderen bedanken voor de uitstekende samenwerking. U herinnert zich zeker nog wel hoe weinig er aan het begin van deze legislatuur werd gedaan voor de rechten van het kind, maar met de strategie voor de rechten van het kind kwam daar een jaar geleden verandering in. Nu beslissen wij over het recht van kinderen om niet seksueel uitgebuit te worden en over de bestrijding van kinderpornografie.

Ik ben natuurlijk bijzonder blij met de drie door mij gedane voorstellen die in de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken werden goedgekeurd, en ik hoop dat deze vandaag zullen worden aangenomen. Het eerste voorstel houdt in dat iemand een kind is zolang hij of zij de leeftijd van 18 jaar niet heeft bereikt. Het is erg belangrijk dat zowel jonge meisjes als jongens in de hele EU tegen zedendelicten, seksueel misbruik en seksuele uitbuiting kunnen worden beschermd.

Het tweede voorstel gaat over het beschermen van kinderen tegen sekstoerisme binnen en buiten de EU. Met het oog daarop moeten alle lidstaten dit als een misdrijf gaan beschouwen. Dit betekent dat wie een misdrijf

begaat, dat nooit als sekstoerist kan doen en de armste en jongste kinderen en jongeren in andere landen kan uitbuiten, omdat bij terugkeer in ongeacht welk EU-land vervolging en veroordeling wacht.

Het derde voorstel bestaat erin het internet nu echt aan te pakken en samen met de grootste creditcardondernemingen technische mogelijkheden te ontwikkelen om met behulp van banken en wisselkantoren, internetleveranciers en zoekmachine-ondernemingen en natuurlijk de reisbranche, het betaalsysteem te sluiten wanneer wordt betaald voor zedendelicten jegens of krenking of seksuele uitbuiting van kinderen en jongeren. Overal waar men ernaar streeft om websites te kunnen sluiten keren dezelfde ideeën terug: kinderen gaan voor op de geheimhoudingsplicht en misbruik van kinderen en jongeren moet worden gemeld.

Met dit verslag kunnen wij nu afwachten en tevreden zijn dat wij hier in het Parlement een eerste stap hebben gezet wat betreft de rechten van het kind. Als wij een nieuw Verdrag van Lissabon krijgen, worden de rechten van het kind in de EU ook een rechtsgrondslag en een doel in de EU, en dat is niets te vroeg. Dank u.

Alexander Alvaro, *namens de ALDE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de vice-voorzitter, ik wil de rapporteur graag voor haar moeite en initiatieven voor dit verslag bedanken. De bescherming van kinderen bij het gebruik van het internet en de strijd tegen kinderpornografie zijn de meest urgente kwesties die wij moeten behandelen. Het is voor mij heel belangrijk ervoor te zorgen dat met dit kaderbesluit ter bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en van kinderpornografie een hoger niveau van bescherming wordt geboden. Misbruik van kinderen door middel van het internet kan alleen met gezamenlijke inspanningen op Europees niveau aangepakt worden, vooral omdat het internet geen landsgrenzen kent.

Er zijn echter drie punten in dit verslag die volgens mij verbeterd kunnen worden. Allereerst moet het evenwicht tussen de veiligheid van het kind en de gegevensbescherming gehandhaafd blijven. Niet alleen de persoonsgegevens van het kind, maar ook persoonsgegevens met betrekking tot personen en inhoud die juist voor het doel van deze bescherming van het kind relevant zijn, moeten hierbij in aanmerking worden genomen. Verder gaat het, naast het definiëren van strafbare feiten voor internetgebruikers en aanbieders, toch vooral om de mannen achter de schermen van deze afschuwelijke praktijken te identificeren en te arresteren. Alleen als we het kwaad bij de wortel uitrukken, kunnen we succes hebben met de bestrijding van dit misbruik. We moeten ons richten op degenen die deze service, deze diensten, dit afschuwelijke misdrijf ter beschikking stellen aan anderen en daarvan profiteren.

Naast de criminalisering van daders, waarover het in het verslag van mevrouw Angelilli toch ook gaat, moet ook de omgeving van het kind bewuster worden gemaakt en geïnformeerd worden over de risico's van het internetgebruik. Het moet meer om de ontwikkeling van nieuwe technische methoden en het vastleggen van het beginsel 'ingebouwde privacy' gaan. Eveneens moeten de afzonderlijke instanties van de lidstaten onderling meer informatie en ervaringen uitwisselen. Voor de gegevensbeschermingsautoriteiten van de lidstaten is hier een belangrijke bemiddelende rol weggelegd en alleen een allesomvattende aanpak zal hierbij doeltreffend zijn.

Het lijkt me beslist geen goed idee om van internetproviders de verlengde arm van de strafvervolgingsautoriteiten te maken. Het is veel beter om af te spreken dat internetproviders op vrijwillige basis met de strafvervolgingsautoriteiten samenwerken, zoals ze dat nu in de praktijk ook al doen.

Kinderpornografie en alle uitwassen ervan zijn niet meer en niet minder dan misdaden tegen de menselijkheid, die we zo krachtig mogelijk moeten bestrijden. We moeten erop letten dat de lidstaten met ons samenwerken en dat we in dit Parlement één lijn trekken. Daarom meen ik dat wij als ALDE-Fractie het verslag van mevrouw Angelilli volledig kunnen steunen.

Bogusław Rogalski, *namens de UEN-Fractie*. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, hoewel de rechtsstelsels van de lidstaten in straffen op seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie voorzien, blijft het noodzakelijk om het niveau van bescherming van onze kinderen te verbeteren.

Er dient op gewezen te worden dat kinderen die gebruik maken van nieuwe technologieën, en in het bijzonder van het internet, het risico lopen in contact te komen met potentiële zedendelinquenten. Met het oog op dit gevaar zouden de lidstaten moeten worden opgeroepen om de toegang tot websites met kinderpornografie te blokkeren. Dit zou een juridisch bindende verplichting moeten zijn.

Daarenboven is het dringend nodig om op Europees niveau een campagne op te zetten om ouders en tieners bewust te maken van de gevaren van kinderpornografie op het internet. Het is tevens belangrijk om de

slachtoffers van deze laakbare praktijken en hun familieleden te steunen. Zij worden vaak aan hun lot overgelaten. Het is onze plicht om onze kinderen zo goed mogelijk te beschermen.

Jean Lambert, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik dank mevrouw Angelilli voor dit verslag. Ik sluit me aan bij de opmerking van onze collega, mevrouw Bauer, die zei dat onze eigen lidstaten een aantal verdragen en protocollen nog steeds moeten ondertekenen en ratificeren. Als we een gemeenschappelijk kader en een gezamenlijke aanpak willen, zijn dit zeer belangrijke referentiepunten, waarmee tevens het signaal kan worden afgegeven dat de lidstaten zich ook met deze kwesties moeten bezighouden. Ik denk dat dit een van de belangrijkste dingen is die hun te doen staan en het zou interessant zijn om te weten waarom bepaalde lidstaten de betreffende verdragen en protocollen nog niet hebben ondertekend.

We juichen het toe dat in het verslag wordt opgeroepen tot versterking van de op mensenrechten gebaseerde benadering en ik zou graag zien dat we afstapten van de gedachte dat het alleen maar om strafrechtspraak zou gaan. Het gaat in feite over de rechten en de bescherming van kinderen en jonge mensen. Deze duidelijke maatregelen zijn noodzakelijk om kinderen die het slachtoffer zijn geworden, te steunen, of dat nu is door middel van gerechtelijke procedures – waarbij waarheidsvinding natuurlijk centraal moet staan maar tevens moet worden voorkomen dat kinderen nog meer getraumatiseerd raken dan ze bij aanvang van het proces al waren – of via het collectieve werk gericht op het identificeren van kinderen.

Maar we moeten de kinderen zelf ook bij hun bescherming betrekken. We moeten internetgeletterdheid onder kinderen bevorderen en uitleggen wat de gevaren zijn en waar ze op moeten letten, zodat zij ook een actieve rol kunnen spelen bij de bestrijding van deze misdaden.

We zijn van plan om vanochtend een aantal amendementen te steunen, met name waar het gaat om bepaalde beginselen, zoals de beginselen waaraan volgens ons op een gevaarlijke manier wordt gesleuteld – zoals dubbele strafbaarheid en geheimhoudingsplicht bij bepaalde beroepen – en de beginselen waarvan volgens ons het concept nader moet worden omschreven. Over het geheel steunen we dit verslag echter van harte en we zien uit naar de verdere voortgang.

Eva-Britt Svensson, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (SV) Het verslag krijgt de steun van de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links. Seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie zijn walgelijke misdrijven die alleen via internationale samenwerking een halt kunnen worden toegeroepen. Kinderen worden misbruikt doordat zij worden verplicht in een seksueel kader te poseren, worden gefotografeerd en gefilmd en op het internet geplaatst. Deze films en foto's kunnen in de hele wereld worden bekeken en daarom is meer internationale samenwerking vereist om deze misbruiken te stoppen. Wij weten dat er een duidelijk verband is tussen de seksslavenhandel en seksuele uitbuiting van kinderen. De VN schatten dat 85 procent van de slachtoffers van de seksslavenhandel kinderen onder de achttien zijn.

Wij weten niet hoeveel kinderen als voorwerpen verkocht en gekocht worden om seksueel uitgebuit te worden, maar wij weten dat het er veel zijn en dat elk kind dat hiervan het slachtoffer wordt er een te veel is. De volwassenen moeten hun verantwoordelijkheid nemen en onze kinderen hiervoor behoeden, voor een van de ergste misdrijven waarvan een kind het slachtoffer kan worden.

In het debat mogen wij ook niet vergeten dat veel van de misdrijven tegen kinderen binnen het gezin of binnen de kennissenkring van het gezin plaatsvinden, en daarom is het belangrijk dat de maatschappij ervoor zorgt dat kinderen contact hebben met andere volwassenen zodat de kinderen iemand hebben tot wie zij zich kunnen wenden voor hulp.

Elk soort seksueel misbruik van kinderen is misdadig en moet in alle lidstaten worden gezien als het misdrijf dat ze zijn. Alle burgers die zedendelicten jegens kinderen plegen, moeten ze worden bestraft, ongeacht of het misdrijf binnen of buiten de EU plaatsvindt.

Johannes Blokland, *namens de IND/DEM-Fractie*. – Ik wil rapporteur Angelilli gelukwensen met dit duidelijke verslag. Het is volstrekt helder dat er een eind moet worden gemaakt aan de seksuele uitbuiting van kinderen. De explosieve toename van criminele activiteiten via internet vraagt om een gecoördineerde aanpak.

Wij moeten echter terughoudend zijn om op Europees niveau over te gaan tot het voorschrijven van gedetailleerde strafbaarstelling van dit misbruik. De lidstaten zelf zullen er alles aan moeten doen om misbruik van moderne media strafbaar te stellen. Kinderporno via internet zal in het strafrecht van de lidstaten moeten worden geregeld. De Raad zou zich moeten inspannen om, in navolging van de beroepsverboden, de mazen in het juridische net te dichten, zodat exploitatie en uitzending via internet zich niet verplaatsen naar landen

waar adequate wetgeving ontbreekt. Ik zou graag van de Raad gehoord hebben of deze ook mogelijkheden ziet om dit met de landen die geen lid zijn van de Europese Unie te bespreken, maar helaas is de Raad er niet.

Ik pleit daarnaast voor intensieve samenwerking van Europol en Eurojust. De bestrijding van de internationale kinderpornonetwerken moet in hun organisatie prioriteit krijgen. De mogelijkheden om dan ook buiten de Europese Unie over te gaan tot passende actie worden daarmee vergroot.

Als wij het eens zijn over de onwenselijkheid van seksuele uitbuiting van kinderen, dan stel ik voor om ook eens over de uitbuiting van volwassenen te spreken. De initiatieven om prostitutie rond grootschalige evenementen, zoals voetbalkampioenschappen en Olympische Spelen, terug te dringen verdienen meer steun in dit Parlement.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, pedofielenorganisaties vormen een bedreiging voor de volken en moeten dus op dezelfde wijze worden aangepakt als maffiaorganisaties of terroristische organisaties, met speciale, strenge wetten.

Het is een schandaal dat duizenden personen die zijn beschuldigd van kinderporno, nooit zelfs maar één dag in de gevangenis hebben gezeten. Ik zou ook de rapporteur, mevrouw Angelilli – die wij allen waarderen om haar uitstekende werk – in herinnering willen brengen dat in de stad waar zij woont vorige week het zogeheten “Lotusbloem”-proces heeft plaatsgevonden, waarbij tweehonderd Roma-kinderen betrokken waren. Deze Roma-kinderen zijn na het proces vrijwel verdwenen; het is onbekend of zij uiteindelijk zijn teruggekeerd naar dezelfde kampen waar het misbruik georganiseerd werd.

Alle lidstaten moeten dus waakzaam zijn en dit schandaal, deze afschuwelijke bedreiging van de maatschappij moet worden aangepakt met speciale en uiterst strenge wetgeving.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, dit Parlement debatteert vandaag over een onderwerp waar ieder weldenkend mens zich terecht kwaad over maakt. We veroordelen het fenomeen en denken vervolgens dat een dergelijk trauma alleen het kind van iemand anders kan overkomen. Maar ook onze kinderen lopen gevaar, want steeds meer kinderen worden het slachtoffer van seksuele uitbuiting en pornografie. We moeten dus met alle mogelijke middelen de strijd aangaan tegen dergelijke daden. We moeten ervoor zorgen dat de sancties die in de nationale rechtssystemen zijn vastgelegd, daadwerkelijk worden toegepast en dat deze strijd ook in de dagelijkse praktijk wordt weerspiegeld. De lidstaten moeten er alles aan doen om de vraag volledig terug te dringen.

We moeten in het bijzonder waakzaam zijn als het gaat om nieuwe online technologieën op dit gebied, zoals webcams, mobiele telefoons en met name internetgebruik, die een constante uitdaging zijn. De invoering van technologieën voor het blokkeren van toegang kan één manier zijn om die uitdagingen het hoofd te bieden, naast voorlichting van gezinnen en kinderen over de gevaren. We moeten in elk geval onderstrepen dat dit ernstige misdrijven zijn en dat het voor de opheldering ervan essentieel is dat de uitwisseling van misdaadgegevens tussen de lidstaten ongehinderd plaats kan vinden en dat de daders in een gecentraliseerde database worden opgenomen.

Ik vind het heel belangrijk en absoluut noodzakelijk dat de bestaande internationale documenten worden geratificeerd door de lidstaten en de bepalingen daarin daadwerkelijk worden nageleefd. We moeten ervoor zorgen dat de veiligheid van kinderen in elke EU-lidstaat centraal staat. Het uitstekende verslag van mevrouw Angelilli levert hier een bijdrage aan en daarom steunen we het ook. Hartelijk bedankt.

Iratxe García Pérez (PSE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, in de hele wereld worden jongens en meisjes seksueel uitgebuit omdat er enerzijds een aanbod van kinderen bestaat, vooral in arme landen, en anderzijds een vraag naar pornografie, via internet en in de vorm van sekstoerisme, vanuit de rijke landen.

Met deze aanbeveling pleiten we ervoor dat er echte stappen worden gezet, door de bepalingen over de leeftijdsgrens voor seksuele meerderjarigheid op Europees niveau te harmoniseren, seksueel misbruik strenger te straffen en de nationale interventieprogramma's en -systemen te versterken en uit te breiden. Daarom moeten we er bij de lidstaten op aandringen om, in navolging van Spanje, actieplannen te ontwikkelen en ten uitvoer te leggen die verder gaan dan de omzetting van het kaderbesluit van de Raad over dit onderwerp. Deze actieplannen moeten de steun hebben van de belangenverenigingen en moeten bewustmakings- en maatschappelijke mobiliseringsprogramma's omvatten, zonder daarbij het aspect van de internationale samenwerking te vergeten.

Tot slot wil ik me aansluiten bij de oproep aan de lidstaten om alle relevante internationale verdragen te ondertekenen, te ratificeren en toe te passen, zodat we kunnen waarborgen dat de rechten van minderheden worden gerespecteerd.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, mevrouw Angelilli, dames en heren, de snelle ontwikkeling van de informatie- en communicatietechnologie biedt nieuwe mogelijkheden voor misdadigers om misdaden te plegen en tentoon te spreiden. De misdaden die het onderwerp van het verslag vormen zijn reeds in verscheidene mondiale en Europese fora aan de orde gesteld.

De Raad van de Europese Unie heeft in 2003 een bindend kaderbesluit ter bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie aangenomen, waarvan de inhoud op het moment grotendeels in de rechtsstelsels van de lidstaten is opgenomen. Gezien de snelle ontwikkeling van de informatietechnologie dient het besluit te worden bijgewerkt en wij mogen deze zaak niet laten aanslepen. Ik ben verheugd dat de Commissie binnenkort klaar is met haar nieuw, bijgewerkt voorstel voor een kaderbesluit.

Alle lidstaten moeten het concept 'kinderpornografie' definiëren en het benaderen van kinderen via het internet strafbaar stellen. Via het internet opererende kinderlokken zijn moeilijk te pakken, maar het is niet onmogelijk. Bepaalde nationale wetten beperken de bewakingsmogelijkheden. Daardoor is in het geval van overtredingen geen bewaking mogelijk, en vaak vormt ook gegevensbescherming een hinderpaal.

In mijn land zijn er, zelfs onlangs nog, gevallen geweest van minderjarigen die zelfmoord pleegden omdat zij gepest waren pesterijen via het internet. Dergelijke gevallen hebben ook in andere lidstaten plaatsgevonden. We moeten in staat zijn onze kinderen te beschermen voordat ze het slachtoffer worden. In de Europese Unie moeten we een multolerantiebeleid voeren ten aanzien van pedofilie en kinderpornografie. Dat doel moeten we bereiken.

Salvatore Tatarella (UEN). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de seksuele uitbuiting van minderjarigen is een aangrijpend probleem. Het is een schandvlek van de hedendaagse wereld en een zeer ernstig teken van het verval van onze samenleving.

De laatste tijd is het fenomeen hand over hand toegenomen door de duizelingwekkende verspreiding van internet en van nieuwe, geavanceerde technologieën waaraan alle kinderen, voor wie deze vrij toegankelijk zijn, worden blootgesteld, zonder enige begrenzing, zonder regels, zonder controlemechanismen en zonder sancties. Deze zijn echter steeds dringender nodig, en ze moeten doeltreffender worden toegepast en een sterkere voorbeeldfunctie hebben.

Het uitstekende verslag van collega Angelilli, die ik mijn welgemeende complimenten aanbied, en de duidelijke aanbevelingen van het Parlement aan de Commissie wijzen de weg naar maatregelen die een krachtige rem kunnen zetten op de verspreiding van kinderpornografie, op het via internet lokken van minderjarigen, op sekstoerisme en elke andere vorm van misbruik van minderjarigen.

Uit recente, verontrustende gegevens – niet in de laatste plaats een onderzoek van de Verenigde Naties naar geweld tegen kinderen – blijkt dat seksueel misbruik van minderjarigen sterk toeneemt en dat dit misdrijf, samen met mensenhandel, een van de meest lucratieve activiteiten aan het worden is en een van de snelst groeiende soorten misdrijven op transnationaal niveau, met een omzet van 10 miljard dollar per jaar.

Volgens een schatting van de Internationale Arbeidsorganisatie zijn meer dan 12 miljoen mensen slachtoffer van dwangarbeid en van deze 12 miljoen worden er meer dan een miljoen seksueel uitgebuit. Daarvan is 45 à 50 procent kind.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het voorstel voor een aanbeveling van het Parlement aan de Raad over de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en, meer in het algemeen, kinderpornografie is een reactie op de duidelijke ontwikkeling van de nieuwe telecommunicatietechnologieën.

Het is zonder meer waar dat de manieren waarop kinderen via internet gelokt worden, het zogeheten 'grooming', zijn toegenomen. Ik wil hier evenwel de gelegenheid te baat nemen om ook te wijzen op de uitbuiting van het beeld van de vrouw. In grote delen van de EU-landen wordt een dikwijls ongepast beeld van vrouwelijkheid verspreid, wanneer commerciële doelen wordt nagejaagd op een wijze die niet alleen vulgair is, maar ook getuigt van een ware verachting van de vrouwelijke waardigheid. En dan heb ik het nog niet eens over het subliminale gebruik van dergelijke beelden, niet alleen in de reclame maar ook in televisieprogramma's – vooral in mijn land, moet ik zeggen.

Ik ben het met de rapporteur eens dat Kaderbesluit 2004/68/JBZ van de Raad moet worden bijgewerkt om de bescherming van minderjarigen te verbeteren en, meer in het algemeen, seksuele uitbuiting effectiever te bestrijden. Evenzo moet ervoor gezorgd worden dat het verdrag van de Raad van Europa wordt geratificeerd, maar dat is niet alles. We moeten grooming als misdrijf aanmerken en aandringen op grensoverschrijdende samenwerking op dat gebied.

De lidstaten moeten naar mijn mening worden verplicht informatie op het strafblad die betrekking heeft op veroordelingen voor seksueel misbruik, uit te wisselen – en het Europees Strafrechter Informatiesysteem (ECRIS) is wat dat betreft zonder meer een stap in de goede richting – om te voorkomen dat wie bepaalde misdrijven heeft begaan contact kan hebben met minderjarigen. Op die manier worden de slachtoffers zowel in de loop van het onderzoek als na het proces dus ook beter beschermd.

Tot besluit wijs ik er nog op dat de vormen van uitbuiting van minderjarigen helaas niet uitsluitend betrekking hebben op seksueel misbruik en ik doe een beroep op onze instellingen zich op dit punt nadrukkelijker in te zetten.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, waarde collega's, allereerst wil ik mevrouw Angelilli van harte gelukwensen met het uitstekende werk dat zij heeft verricht voor dit gevoelige thema, dat ons allen aangaat. Seksuele uitbuiting van kinderen is een verschijnsel dat telkens weer een schok teweegbrengt in de samenleving van de lidstaten van de Europese Unie en daarbuiten. Het probleem van kinderpornografie op het internet wordt steeds groter, daar volgens berekeningen in de periode 1997-2007 het aantal websites met materiaal waarop seksueel misbruik van kinderen wordt getoond, met duizend percent is toegenomen. Een sterkere samenwerking met de particuliere sector zou op efficiënte wijze kunnen bijdragen aan de beperking van de websites waarop materiaal met kinderpornografie wordt geplaatst. Zo zou bijvoorbeeld sterker kunnen worden samengewerkt met kredietkaartmaatschappijen en zou kinderpornografie op het internet op Europees niveau kunnen worden bestreden door gebruik te maken van hun betalingssystemen op commerciële websites die foto's van kinderen verkopen.

Bovendien zal het nieuw communautair programma voor de bescherming van kinderen tegen internetgebruik kunnen bijdragen aan de bevordering van een veiligere online omgeving. Het verdrag van de Raad van Europa dat door 20 lidstaten van de Europese Unie is ondertekend, is de eerste internationale rechtsakte waarmee de verschillende vormen van seksueel misbruik van kinderen worden gekenmerkt als strafdelict. Als wij dit verschijnsel echter efficiënt willen aanpakken, moeten wij, mijnheer de commissaris, geachte collega's, ervoor zorgen dat elke vorm van dwang die op kinderen wordt uitgeoefend om hen te laten deelnemen aan seksuele activiteiten, strafrechtelijk vervolgbaar wordt verklaard. Tot slot is het volgens mij erg belangrijk dat rekening wordt gehouden met strafbladen van pedofielen opdat hun de toegang tot banen of vrijwilligerswerk waarin zij rechtstreeks in aanraking komen met minderjarigen, kan worden ontzegd.

Katalin Lévai (PSE). – (HU) Dank u zeer. Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, over de hele wereld zijn 40 miljoen kinderen onder de 12 jaar het slachtoffer van de een of andere vorm van geweld. Gelet op de nieuwe technologieën, en met name op de constante ontwikkeling van internet en de nieuwe online methodes van pedofielen, is het uitermate belangrijk om het beschermingsniveau van kinderen te verhogen. Volgens de gegevens van Eurobarometer maakt 74 procent van de minderjarigen dagelijks gebruik van internet waardoor velen van hen bloot worden gesteld aan gewelddadige of pornografische sites.

Met het oog op een effectieve bescherming ben ik voorstander van de invoering van de zogenaamde gratis e-kennispakketten voor gezinnen in Europa. Bepaalde Europese internetaanbieders maken daar al gebruik van en ik vind dat anderen hier ook partners in kunnen worden. De pakketten behandelen vier veiligheidsonderwerpen: veiligheid en communicatie, amusement, downloaden en virtuele agressie, en helpen gezinnen spelenderwijs veilig om te gaan met internet. Verder stel ik voor dat de pakketten een gratis, kindvriendelijk zoekprogramma bevatten dat functioneert als een webfilter en de kinderen zo ver verwijderd houdt van ongewenste informatie op het net. Niet alleen op internet maar ook in openbare en particuliere instellingen moeten we erop kunnen vertrouwen dat onze kinderen veilig zijn. Daarom is het uitermate belangrijk dat iedereen die via zijn of haar werk regelmatig in aanraking komt met kinderen, verplicht wordt melding te maken van elke situatie waarin seksueel misbruik heeft plaatsgevonden. Dank u wel.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Seksuele uitbuiting van kinderen en kinderporno zijn zeer ernstige delicten. Hoewel de wetgeving in veel landen van de Europese Unie behoorlijk streng is, dienen er nog veel maatregelen te worden genomen voordat er een toereikende bescherming voor kinderen is. Alle lidstaten zouden het Verdrag van de Raad van Europa moeten ratificeren en het kaderbesluit in zijn geheel moeten toepassen, zodat er op het niveau van de Europese Unie sprake kan zijn van een eensgezinde aanpak.

Illegaal materiaal dat misbruik van kinderen impliceert zou bij de bron moeten worden verwijderd van het internet, de sites zouden geblokkeerd moeten worden door de aanbieders en de herziening van de Telecom-wetgeving, die wij nu samen met de Raad en de Commissie in het Europees Parlement bespreken, vormt een goede gelegenheid om de wetgeving te verbeteren.

Personen die zich hebben schuldig gemaakt aan seksueel misbruik zou het uitoefenen van beroepsactiviteiten waarin zij in contact komen met kinderen, moeten worden verboden en de lokale autoriteiten zouden zorgvuldiger moeten toezien op de speciale centra voor weeskinderen.

Ten slotte vind ik dat de Europese Commissie en de lidstaten de campagnes gericht op ouders en kinderen financieel en logistiek zouden moeten steunen.

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik ben erg blij dat het Parlement zich serieus heeft beziggehouden met het probleem van de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie. Ik ben bijzonder verheugd omdat talrijke linkse groeperingen in Europa zich tot dusver openlijk hebben ingezet voor een zo groot mogelijke seksuele vrijheid, zonder daarbij aandacht te besteden aan de gevolgen van een dergelijke houding voor kinderen. Er zijn zelfs pogingen ondernomen om pedofielenpartijen op te richten. Dit kan niet anders dan iedere fatsoenlijke burger van de Europese Unie met afgrijzen vervullen. Het doorbladeren van de kranten is voldoende om vast te stellen dat de omvang van dit fenomeen enorm is.

We moeten gebruik maken van dit debat om de aandacht te vestigen op schendingen van de kinderrechten en op seksuele uitbuiting van kinderen door immigranten van buiten Europa. Het feit dat dergelijke praktijken toegestaan zijn in hun thuislanden is één ding, maar wanneer zij in lidstaten van de Europese Unie verblijven, dienen ze zich volledig aan de geldende wetgeving te onderwerpen of anders moeten ze Europa verlaten. We mogen niet toelaten dat er verschillende wetten zijn voor de traditionele volkeren in Europa en voor immigranten. Dat geldt voor alle aspecten van het leven.

Jaroslav Zvěřina (PPE-DE). - (CS) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, dit is zonder enige twijfel een uitermate belangrijk onderwerp dat vraagt om een doeltreffende samenwerking tussen alle lidstaten. Ik wil in verband hiermee erop wijzen dat in onze huidige samenleving de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting steeds meer op de tocht komt te staan. Dat gaat van het groeiend aantal uiteenvallende kerngezinnen via het groeiend aantal in eenoudergezinnen opgroeiende kinderen tot de hoge mobiliteit van burgers en de expansie van de moderne informatietechnologieën. Dit verslag heeft dan ook mijn volste steun.

Als het gaat om preventie van seksuele uitbuiting van kinderen is een open seksuele opvoeding van kinderen, maar ook van ouders, opvoeders en sociale en medische professionals, van cruciaal belang. Iedereen dient zich goed van deze problematiek bewust te zijn, want alleen zo zullen we in staat zijn te onderkennen en te erkennen dat deze delicten daadwerkelijk begaan worden en zullen we tijdig in staat zijn de uiterlijke kenmerken daarvan te herkennen, zowel bij daders als bij slachtoffers.

Ik wil met name wijzen op het feit dat daders van seksuele delicten met kinderen in hoge mate herhalingsgedrag vertonen. Wat onze Duitse vrienden plegen te zeggen gaat hier inderdaad in zekere zin op: „einmal ist keinmal“. Indien iemand twee of meerdere dergelijke delicten begaan heeft, zouden we echter in staat moeten zijn om nog erger te voorkomen. Hiertoe dient gegrepen te worden naar zowel medische instrumenten als uiteenlopende corrigerende maatregelen, met name een verbod op het werken met kinderen en jongeren. En aangezien deze feiten vaak ook met lange tussenpozen gepleegd worden, dient informatie over de neiging van een persoon tot dergelijke daden langdurig beschikbaar te zijn. Ook zou ik willen pleiten voor een verplichte screening op eventuele seksuele delicten in het verleden van mensen die onderwijzer, trainer of anderszins opvoeder willen worden.

Ik weet uit ervaring dat daders van seksuele delicten met kinderen meestal uit alle macht proberen een hen opgelegd verbod op het werken met kinderen te omzeilen. Onder allerlei valse voorwendselen, soms zelfs met een vervalste identiteit, proberen zij opnieuw toegang te krijgen tot nieuwe slachtoffers. Het vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie biedt deze mensen ruimere kansen hiertoe.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik dank Roberta Angelilli voor dit voortreffelijke verslag.

Seksuele uitbuiting van kinderen is een misdaad tegen de meest kwetsbaren in onze maatschappij en daarom ben ik geschokt dat zeven van onze lidstaten binnen de Europese Unie het Verdrag van de Raad van Europa nog steeds niet hebben ondertekend en dat acht lidstaten het Facultatief Protocol bij het Verdrag inzake de

rechten van het kind betreffende verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie nog niet hebben geratificeerd.

Het punt is dat het internet nieuwe routes biedt voor deze misdaden en ik denk dat het daarom onze plicht is het gebruik van het internet voor kinderpornografie en voor het lokken van kinderen strafbaar te stellen. De landen kunnen niet volstaan met het excuus dat dit moeilijk te realiseren is. We moeten samenwerken en onze inspanningen op elkaar afstemmen om dit mogelijk te maken. Het moet mogelijk zijn om iedere burger of persoon die in de Europese Unie woonachtig is en die buiten de Europese Unie een strafbaar feit heeft gepleegd, voor de rechter te krijgen.

Eoin Ryan (UEN). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ook ik feliciteer mevrouw Angelilli met haar uitstekende verslag. Ik denk dat we een verslag als dit allemaal steunen.

Zoals al is opgemerkt, gaat het om een misdaad en personen die kinderen aanvallen of hun veiligheid op enigerlei wijze ondermijnen, moeten als misdadigers worden behandeld. Helaas gebeuren deze dingen op het internet. Het internet is een fantastisch instrument, een fantastische bron van informatie voor ons allen en het zal ook in de toekomst een deel van ons leven uitmaken, maar er zijn lieden die op kinderen azen en zij zullen zoveel mogelijk gebruikmaken van het internet om te proberen de veiligheid van kinderen te ondermijnen.

Ongeveer acht van de tien kinderen in de Europese Unie maken gebruik van het internet en ik denk dat we er alles aan moeten doen om de meest kwetsbare kinderen te beschermen tegen pesterij, *grooming* en intimidatie. We moeten het publieke bewustzijn en de veiligheid op het internet bevorderen, met name onder kinderen, maar ook onder ouders, zodat ze precies weten wat er speelt en wat er allemaal mogelijk is op het internet.

Ik denk dat de lidstaten moeten samenwerken om een netwerk van contactpunten tot stand te brengen waar het publiek illegale en schadelijke inhoud en gedrag kan melden. Het is belangrijk dat zowel ouders als kinderen zich veilig voelen op het internet en dat ze een contactpunt hebben om misstanden te melden. Om degenen die verantwoordelijk zijn voor pornografie en het online lokken van kinderen, aansprakelijk te stellen, moeten we het probleem op zijn juiste waarde schatten. Het is een misdaad en het moet als zodanig worden behandeld.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Mijnheer de Voorzitter, vice-voorzitter Barrot, beste collega's, het kaderbesluit van 2003 beoogde de onderlinge aanpassing van de wetgeving van de lidstaten betreffende de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie. Via dat besluit is een gemeenschappelijk kader goedgekeurd met bepalingen ter regeling van onder meer de strafbaarstelling, toepasselijke sancties en bescherming en ondersteuning van slachtoffers. Ik vind het betreuenswaardig dat nog niet alle lidstaten de nodige maatregelen hebben getroffen om uitvoering te geven aan dit kaderbesluit, terwijl de termijn daarvoor al is verstreken.

Het is van fundamenteel belang dat alle lidstaten elke vorm van seksueel misbruik van kinderen strafbaar stellen en dat alle Europese burgers die, binnen of buiten de Europese Unie, zedendelicten plegen jegens kinderen onder extraterritoriale strafwetgeving vallen die gemeenschappelijk is voor de hele Unie. Het is belangrijk te garanderen dat de daders van dergelijke misdrijven niet ontsnappen aan de sterke arm van de wet. Ik steun ook de herziening van het kaderbesluit, zodat het minimaal hetzelfde beschermingsniveau biedt als het Verdrag van de Raad van Europa van 2007. Het valt te betreuren dat nog niet alle lidstaten dit Verdrag ondertekend hebben.

Het is eveneens belangrijk dit kaderbesluit te versterken teneinde een antwoord te kunnen geven op de meest recente ontwikkelingen op het vlak van communicatietechnologieën. Het internet wordt steeds meer gebruikt door kinderen en is een van de favoriete instrumenten geworden van daadwerkelijke of potentiële delinquenten, met name door het lokken en frauduleus benaderen van kinderen voor onwettige doeleinden, het zogenaamde *grooming*. Collega Angelilli heeft daar al op gewezen en nu ik haar naam noem wil ik haar feliciteren met het uitstekende werk dat zij heeft verricht en met het verslag dat ze heeft gepresenteerd.

Ik ken het complexe en moeilijke karakter van deze strijd, maar ik meen dat het mogelijk is seksuele uitbuiting van kinderen met geïntegreerde acties en gemeenschappelijke inspanningen aan te pakken. Daarbij dient het accent te worden gelegd op preventie via bewustmakingscampagnes gericht op ouders en kinderen betreffende de risico's van kinderpornografie, met name op het internet, en in het bijzonder de risico's van seksuele uitbuiting in chatrooms en internetfora.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, de Poolse dichter Zbigniew Herbert zei ooit het volgende: "We moeten 'nee' leren zeggen (...), 'nee' is een heel belangrijk deel van het spreken. Het betekent dat je niet akkoord gaat met het kwade." Wij moeten vandaag 'nee' zeggen tegen schendingen van de fundamentele rechten van kinderen, 'nee' tegen geweld en seksuele uitbuiting van kinderen, 'nee' tegen verdorvenheid en pornografie op het internet en 'nee' tegen sekstoerisme.

Ik wil mevrouw Angelilli daarom van harte bedanken voor haar verslag. Ik heb dit onderwerp zelf al herhaaldelijk aan de orde gesteld. We hebben op dit gebied behoefte aan preventieve en beschermende maatregelen. Het is van cruciaal belang om niet alleen kinderen, maar ook ouders en verzorgers sterker bewust te maken van de gevaren. Het is tevens onontbeerlijk om misdaden zo snel mogelijk op te sporen en straffen strikt toe te passen. Daarnaast is ook de medewerking van de media vereist. Deze maatregelen moeten wereldwijd van toepassing zijn, aangezien er in bepaalde landen organisaties zijn die de bestrafing van seksueel contact met kinderen ter discussie stellen. Er doen zelfs misleidende theorieën de ronde over zogenaamde 'goede pedofilie'. De degradatie van onze kinderen, alsook hun pijn en vernedering, mag ons niet onverschillig laten. Dit werpt een smet op onze tijd.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Mijnheer de vice-voorzitter, de onderhavige aanbeveling, die mevrouw Angelilli op zulk perfecte wijze heeft gepresenteerd en waaraan mijn collega's hun steun hebben gegeven, is vooral gericht tot de Raad. Aangezien u echter hebt gezegd dat u in maart een eigen voorstel zult indienen, wilde ik u vragen in dit voorstel diverse beleidsvormen van de Europese Unie mee te nemen. Wij mogen niet slechts één kant uitgaan. In dit voorstel moet sprake zijn van strafrechtelijke vervolging, van strenge maatregelen en samenwerking met Europol. In het Europol-verdrag wordt voor het eerst gesproken over mensenhandel. Wij moeten ook voor ogen houden dat er niet alleen sprake is van bedreiging, geweld, kwade opzet, misbruik van een afhankelijke persoon, met name in familierelaties, maar ook van uitbuiting door middel van het bewust promoten van personen die zich vanwege hun leeftijd niet kunnen weren. Ik heb het over het verschijnsel van de handel in vondelingen, dat zijn entree heeft gemaakt op het internet. En als ik zeg 'internet' bedoel ik daarmee niet alleen het internet als dusdanig en de chatrooms waar de kinderen vanuit hun kamers naar binnen gaan, maar ook andere instrumenten en zelfs mobiele telefoons die door kinderen worden gebruikt. Daarom moeten wij al deze parameters in ogenschouw nemen.

Als wij spreken over strafdelicten, moeten wij ook denken aan de situatie in de gevangenissen en strafinrichtingen. Als wij deze inrichtingen willen ontlasten, verhogen wij het risico op dergelijke verschijnselen. Tevens moet ervoor worden gezorgd dat de levensomstandigheden van slachtoffers worden verbeterd. Wij moeten de slachtoffers en hun gezinnen beschermen, daar het geweld van de misbruikers toeneemt en de middelen die zij gebruiken, sterker zijn dan de middelen die slachtoffers hebben om zich te weren. Dit zijn immers vooral middelen van economische aard. Ik hoop dan ook dat dit nieuwe voorstel in het teken zal staan van een hoger niveau van bescherming van minderjarigen en dat de daarin opgenomen instrumenten aan hoge normen beantwoorden.

Urszula Gacek (PPE-DE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, het verslag van mevrouw Angelilli zal alle ouders helpen hun kinderen te beschermen tegen pedofielen die het internet onveilig maken. We mogen niet uit het oog verliezen dat de ondersteuning die we in de vorm van filters of het toezicht door leveranciers van internetdiensten krijgen, ons niet ontslaat van onze verantwoordelijkheid als ouder om onze kinderen te beschermen en te waarschuwen.

Ik woon in een klein dorp waar mensen elkaar kennen en interesse tonen voor wat er in hun omgeving gebeurt. Een vreemde trekt meteen de aandacht. In een klein dorp in het zuiden van Polen zou het voor een vreemde erg moeilijk zijn om ongemerkt contact te leggen met kinderen. Ik durf echter te stellen dat er vandaag zelfs op zulke rustige en veilige plekken in Europa ongewenste vreemden in de slaapkamers van kinderen zitten en via het internet contact met hen hebben gezocht, terwijl hun ouders rustig de krant lezen of naar de televisie kijken. Moeten we als ouders machteloos toekijken? Nee, helemaal niet. Misschien kunnen onze kinderen beter overweg met nieuwe technologieën. Misschien is het moeilijk om kinderen uit de buurt te houden van hun computers.

Beste ouders, jullie kunnen vandaag iets doen om jullie kinderen te beschermen. Herinner hen aan datgene wat wij ooit hebben geleerd, namelijk "praat niet met vreemden". Dat is een zeer eenvoudige boodschap. Deze vreemden hangen vandaag niet meer met een zak snoep rond in de buurt van scholen, maar verschuilen zich in chatrooms op het internet en zoeken daar hun slachtoffers. Zij zijn nog gevaarlijker dan in het verleden omdat we ze niet zien wanneer ze probleemloos van de ene kinderkamer naar de andere glippen. We moeten onze kinderen leren dat ze niet met vreemden mogen praten en dat ze, ook op het internet, de deur voor hun neus moeten dichtslaan.

VOORZITTER: RODI KRATSA-TSAGAROPOULOU*Ondervoorzitter*

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, de politieke overeenstemming over deze kwestie is zodanig groot dat het vreemd lijkt dat de lidstaten zo weinig ondernemen.

Natuurlijk is het van groot belang dat we ons op het internet richten, maar daardoor wordt wel de indruk gewekt dat het een nieuw probleem is, terwijl we maar al te goed weten dat het een zeer oud probleem is, dat altijd heel goed verborgen is gebleven. Het speelde zich niet alleen buiten de schoolmuren af met zakjes snoep, maar ook thuis, in alle lidstaten, in kerken en in ziekenhuizen.

Misschien heeft het internet dit zeer duistere deel van de maatschappij waarmee we ons nog steeds geen raad weten, blootgelegd. Het wordt hoog tijd dat de lidstaten hun mooie woorden over de bescherming van kinderen in daden omzetten. In dit Parlement is ook al heel vaak gezegd dat kinderen heel belangrijk zijn voor ons en dat wij hen moeten beschermen, maar onze daden zijn vaak in feite veel minder krachtig dan de woorden die we spreken.

Ik zei al dat thuis soms de gevaarlijkste plek is voor kinderen. We hadden in Ierland onlangs een geval waarin dit duidelijk werd. Daar wil ik nog aan toevoegen dat sommigen zich vergissen als ze denken dat dorpen, waar iedereen elkaar kent, altijd een veilige plaats zijn voor kinderen. In dorpen kijken mensen heel vaak de andere kant op omdat ze niet willen praten over de "zachte informatie" die ze hebben en misschien bang zijn de autoriteiten op de hoogte te stellen.

Daar moeten we met zijn allen naar kijken en over durven praten, want als we zwijgen, krijgt misbruik de kans te groeien en wordt vreselijke schade toegebracht aan de kinderen die zich in een dergelijke situatie bevinden. Ik roep de Ierse regering op met wetgeving en een breed scala aan maatregelen te komen om kinderen te beschermen tegen seksueel misbruik. Ik denk dat we ook moeten kijken naar onze grondwet, waarin de rechten van het gezin boven de rechten van het kind staan. Deze rechten zouden niet met elkaar in strijd mogen zijn: beide verdienen het door onze grondwet te worden beschermd.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik juich dit debat toe en ik moedig alle EU-lidstaten aan het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik te ondertekenen en ratificeren, zoals ook in de met dit debat gaande ontwerpresolutie staat. Ik dring er ook bij alle EU-lidstaten op aan het Facultatief Protocol bij het Verdrag inzake de rechten van het kind betreffende verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie te ondertekenen.

Het Verdrag van de Raad van Europa is het eerste internationale juridische instrument waarin de diverse vormen van seksueel misbruik van kinderen, waaronder misbruik dat gepaard gaat met geweld, dwang of bedreigingen, zelfs binnen het gezin, tot een strafbaar feit worden uitgeroepen. Zeven EU-lidstaten hebben het Verdrag echter nog steeds niet ondertekend en acht lidstaten hebben het Facultatief Protocol van de VN nog steeds niet geratificeerd.

Het internet wordt door potentiële en daadwerkelijke zedendelinquenten steeds vaker gebruikt als medium voor seksueel misbruik van kinderen, in het bijzonder door middel van kinderpornografie en het online lokken van kinderen.

Ik erken dat het Ierse strafrecht uitgebreid voorziet in de bescherming van kinderen tegen seksueel misbruik en uitbuiting, maar toch dring ik er bij de Ierse regering op aan de wetgeving zo spoedig mogelijk zodanig aan te passen dat rekening wordt gehouden met de verspreiding van nieuwe technologie als gevolg waarvan kinderen het slachtoffer van seksueel misbruik kunnen worden.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Het verslag van mevrouw Angelilli is bijzonder belangrijk en komt precies op tijd. We leven in een wereld waarin kinderen en jongeren steeds grotere risico's lopen.

De uitbuiting van kinderen, inclusief seksuele uitbuiting, is een van de grootste problemen van onze maatschappij. De strijd tegen dit fenomeen vereist gezamenlijke inspanningen en integratie van maatregelen, methoden en middelen. Gerechtelijke maatregelen en strafmaatregelen zijn heel belangrijk. Voorbeelden hiervan zijn het strafbaar stellen van seksuele uitbuiting en vooral het opstellen van een wetgeving inzake internettechnologieën die gebruikt worden voor doeleinden die in strijd zijn met de belangen van het kind.

Laten we overigens niet vergeten dat preventie van dit fenomeen deel uitmaakt van de strijd ertegen. Kinderen en ouders moeten worden geleerd hoe ze kunnen vermijden met dit fenomeen en met de mensen die zich ermee bezighouden in aanraking te komen. Allerlei soorten reclames die aanzetten tot openlijke en agressieve

seksualiteit moeten worden beperkt. Er moet meer zorg worden besteed aan kinderen in diverse instellingen, die vaak het slachtoffer worden van seksueel geweld. Er moeten inspanningen worden geleverd om kinderhandel tegen te gaan – een van de belangrijkste redenen voor kinderhandel is vaak seksuele uitbuiting en er moeten netwerken gevormd worden van niet-gouvernementele instanties en overheidsinstanties om dit fenomeen tegen te gaan.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, het is werkelijk onvoorstelbaar en beschamend dat het niveau van samenwerking tussen de verschillende diensten van een land – maar ook de samenwerking tussen de lidstaten – op het gebied van zedendelicten jegens kinderen in de eenentwintigste eeuw zoveel te wensen overlaat. Ik feliciteer zowel de commissaris als de rapporteur omdat ze duidelijke taal hebben gesproken en de noodzaak van verbetering hebben benadrukt.

Ik zou hen willen vragen om de lidstaten die op dit vlak ontoereikende wetgeving hebben, openlijk te noemen. Een maatregel die mijns inziens in overweging zou moeten worden genomen, is de instelling van een openbare, pan-Europese – of nog beter, internationale – lijst van personen die zijn veroordeeld wegens zedendelicten jegens kinderen. Ik stel voor daarvan een permanente lijst te maken en een naam uitsluitend van de lijst te halen als het oorspronkelijke vonnis door een rechterlijke uitspraak is vernietigd. Een zedendelict jegens een kind brengt het slachtoffer blijvende schade toe en moet ook leiden tot een blijvend etiket voor de dader. Het is een extra strafmaatregel, maar het werkt ook als preventieve maatregel.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, twintig EU-lidstaten hebben het Verdrag van de Raad van Europa ondertekend, het eerste internationale juridische document waarin seksuele uitbuiting van kinderen tot een strafbaar feit wordt verklaard.

De wetenschappelijke en technologische ontwikkelingen, ook op het gebied van de moderne communicatiemiddelen, met name internet en mobiele telefonie, hebben tevens tot nieuwe mogelijkheden geleid om kinderen te lokken en seksueel uit te buiten en om kinderpornografie te verspreiden. Het is absoluut noodzakelijk de straffen voor dit soort activiteiten in het strafrecht van alle lidstaten op te nemen. De invoering van strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dergelijke daden is echter niet voldoende. Het is eveneens onontbeerlijk om systemen op te zetten die situaties helpen voorkomen waarin kinderen het gevaar lopen seksueel te worden uitgebuit, bijvoorbeeld door het opleiden van ouders en kinderen en het opsporen van pedofielenorganisaties die actief zijn op het internet.

Ik bedank mevrouw Angelilli voor dit zeer belangrijke en zorgvuldig voorbereide verslag.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Ik stem in met dit voorstel voor een aanbeveling van het Europees Parlement aan de Raad. Kinderbescherming moet in alle landen van de Europese Unie een prioritaire kwestie zijn, aangezien kinderen de meest kwetsbare groep van de samenleving vormen. De harmonisatie van de wetgeving zou een belangrijke bijdrage leveren tot het voorkomen van dergelijke misdrijven en tot een doeltreffendere vervolging van wetsovertreders in alle lidstaten. Verder kan geharmoniseerde wetgeving kindersekstoerisme voorkomen dat vanwege de uiteenlopende wetgeving in de Europese Unie nog steeds plaatsvindt.

Kinderbescherming is ook nodig in verband met de toegang van kinderen tot het internet, waar ze aan allerlei soorten inhoud zijn blootgesteld, waaronder mogelijk misbruik door pedofielen en grooming op het internet. Seksueel misbruik van kinderen en kinderpornografie zijn in strijd met het door de VN aangenomen verdrag inzake de rechten van het kind en vormen een schending van de fundamentele rechten van de mens.

Rovana Plumb (PSE). - (RO) Seksuele uitbuiting van kinderen en kinderporno vormen een zeer ernstige en bovendien toenemend fenomeen dat kan worden bestreden door middel van wetgeving en voorlichtingscampagnes. Als moeder en als vertegenwoordigster van een land dat behoort tot de landen met het grootste aantal sites met pornografische inhoud ben ik van mening dat de lidstaten van de Unie duidelijke wetten nodig hebben die kinderporno op het internet verbieden en die de aanbieders van internetdiensten verplichten de toegang voor het publiek tot sites die zulke beelden plaatsen, te blokkeren.

Aangezien het bezoeken en verspreiden van materiaal met pornografische inhoud niet gebonden zijn aan tijd en plaats, acht ik het opportuun om op Europees niveau een aparte eenheid op te richten voor de bestrijding van kinderprostitutie en kinderporno en stel ik voor dat de lidstaten en de Commissie financiële steun geven aan voorlichtingscampagnes.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Mevrouw de Voorzitter, ik ben zeer ingenomen met dit verslag en ik heb er slechts twee kanttekeningen bij. Allereerst geloof ik niet dat het strafrechtelijk vervolgen van ouders

die hun kinderen een gedwongen huwelijk opleggen, een zinvolle maatregel is. Het is niet erg realistisch te verwachten dat er binnen een familie voor iets dergelijks sluitend bewijs boven water komt, zeker omdat er in dit verband het recht bestaat om niet te getuigen. Mijn tweede kanttekening betreft de bepaling inzake het ontslaan van professionals van hun beroepsgeheim. Dit vraagt om een nadere uitwerking. Niettegenstaande deze twee kanttekeningen zou ik de lidstaten, de Raad, de Commissie, alsook het Tsjechische voorzitterschap willen oproepen de desbetreffende Europese en nationale voorschriften om te zetten in wetgeving en over te gaan tot de ratificatie van de internationale verdragen om pedofilie doeltreffend te kunnen bestrijden. Hoe sneller dat gebeurt, des te eerder er een pan-Europese gegevensbank van pedofielen kan worden opgesteld waarmee kan worden verhinderd dat pedofielen in andere lidstaten opnieuw aan de slag gaan in het schoolwezen of andersoortige dienstverlening voor kinderen. Verder dient de leeftijdsgrens voor strafbare feiten met een seksuele achtergrond te worden geharmoniseerd. Tot slot hecht ik een groot belang aan financiële steunverlening door de lidstaten aan de ontwikkeling en verspreiding van programma's waarmee ouders hun kinderen als zij op internet surfen beter kunnen beschermen tegen *grooming*.

Jacques Barrot, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, uit dit debat is wel gebleken dat het Europees Parlement zich unaniem inzet voor de bescherming van kinderen.

Ik zal proberen zo duidelijk mogelijk te zijn en wijs er nog eens op dat wij het kaderbesluit waarin de bescherming van kinderen geregeld wordt, gaan herzien. Wij willen de inhoud ervan verbeteren, teneinde de kinderscherming in de Europese Unie op het niveau te brengen van de hoogste internationale normen. Ik denk dan met name aan het nieuwe Verdrag van de Raad van Europa uit 2007, en aan goede praktijken op nationaal niveau.

Wat strafvervolgning betreft, zullen in het wetgevingsvoorstel nieuwe strafbare feiten worden opgenomen om het hoofd te bieden aan nieuwe vormen van misbruik die door de nieuwe technologieën worden bevorderd. Onderzoek en strafbaarstelling zullen worden vergemakkelijkt, maar ik zal daar niet over uitweiden. Wat bijstand aan slachtoffers betreft, zullen wij ervoor zorgen dat deze gemakkelijker toegang krijgen tot justitie.

Verder gaan wij met name het aspect "preventie" aanpakken, enerzijds door de instelling van beheerssystemen voor veroordeelden op basis van een individuele diagnose en een risicoboordeel voor iedere veroordeelde, anderzijds door te proberen het risico van recidive te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken, en maatregelen in te voeren om een optimale werking van de veiligheidsmechanismen in de gehele Unie te waarborgen. In dit opzicht zal het Europees Strafrechtregister Informatiesysteem (ECRIS), dat het mogelijk maakt strafregisters onderling te koppelen, bijzonder waardevol zijn.

Ik heb ook vragen gekregen over de extraterritoriale bevoegdheid. Wij willen hiervan tevens gebruik maken om dwingendere maatregelen hiervoor voor te stellen, opdat wij in staat zijn misdaden te vervolgen met betrekking tot seksuele uitbuiting die door onderdanen van de lidstaten van de Europese Unie in derde landen worden begaan, zelfs als het derde land waar de misdaad is begaan niet in staat is dit te doen.

Dit is ongeveer de huidige denkwijze. Vanzelfsprekend zullen wij, mevrouw Angelilli, bij de opstelling van deze kaderrichtlijn veel aandacht besteden aan alle aanbevelingen uit uw verslag.

Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik wilde het Parlement tevens zeggen dat het niet volstaat om over een goed rechtskader te beschikken; wij moeten ook hulpmiddelen hebben. Daarom streven wij ernaar om op Europees niveau, rond Europol, een platform op te richten dat het mogelijk maakt gegevens die in de lidstaten zijn verzameld samen te voegen, en rapporten en statistieken afkomstig van de nationale platforms te verspreiden. Verscheidene EU-landen beschikken al over dergelijke platforms, maar nu moeten wij er op communautair niveau voor zorgen dat iedereen kennis kan nemen van al deze informatie. Op dit punt kan de Europese Unie een toegevoegde waarde bieden, op voorwaarde dat wij erin slagen dit platform rond Europol op te richten.

Wij hebben nog een tweede hulpmiddel waaraan ik veel waarde hecht, namelijk de informele publiek-private groep die door de Commissie is opgericht en die een Europees financieel verbond heeft ingesteld tegen commerciële kinderpornografische afbeeldingen. Aangezien het aantal websites tussen 2003 en 2007 verviervoudigd is, moeten wij de particuliere sector, die een groot deel van de IT-infrastructuur beheert, erbij betrekken. Met name internetproviders dienen hiervoor te worden ingezet. Dat is van essentieel belang.

In dit verbond zullen alle belanghebbenden vertegenwoordigd zijn: niet-gouvernementele organisaties, banken, creditcardondernemingen, instanties die onlinebetalingen verzorgen, internetdienstverleners en andere particuliere operatoren op het internet. Het gaat er met name om de winst die met criminele activiteiten

wordt gemaakt, te lokaliseren en te confisqueren. Dit is een belangrijke factor als wij een einde willen maken aan een aantal commerciële praktijken waarbij kinderpornografie wordt geëxploiteerd.

Tot zover mijn korte reactie, mevrouw de Voorzitter. Wij krijgen echter nog de gelegenheid om op dit belangrijke onderwerp terug te komen. Ik wil er nog aan toevoegen dat wij vorige week een interessante dag over gegevensbescherming hebben gehad. Wij zagen hoe jongeren andere jongeren op een bijzondere manier waarschuwden om voorzichtig te zijn als zij internet gebruiken.

U weet dat er tegenwoordig steeds meer voorzieningen bestaan die gezinnen in staat stellen het internetgebruik van hun kind beter te controleren en veiliger te maken. Ik zeg niet dat dit de perfecte oplossing is, maar er wordt in ieder geval al veel gedaan en daarnaast moeten wij natuurlijk de hele gemeenschap die actief is op het internet mobiliseren.

Ik zou toch nog even de aandacht willen vestigen op het idee van alarmsystemen voor kinderontvoering, omdat niet veel sprekers hier op ingegaan zijn. Het is echt belangrijk om, zoals het Parlement in zijn verklaring van 2 september 2008 heeft gedaan, de lidstaten ertoe aan te sporen om alarmsystemen in te voeren en samenwerkingsovereenkomsten te sluiten teneinde over grensoverschrijdende mechanismen te beschikken die als katalysator werken.

Bovendien bent u heel royaal geweest bij de vaststelling van een begrotingslijn waarmee de lidstaten ertoe kunnen worden aangezet zich met deze mechanismen uit te rusten, of om ze in ieder geval onderling te koppelen met het oog op een alarmsysteem voor kinderontvoering. Wij weten dat een dergelijk alarmsysteem uitermate effectief kan zijn, als het snel in werking kan worden gesteld. Welnu, ten overstaan van het Europees Parlement wil ik de nadruk leggen op het afschuwelijke drama van de kinderontvoeringen, die vaak pornografische doeleinden dienen.

Ik wil het Europees Parlement nogmaals bedanken voor zijn steun in de strijd om kinderen te beschermen. Ik voeg er nog aan toe dat ik goede nota heb genomen van de opmerkingen over gegevensbescherming in gerechtelijke procedures betreffende kinderen. Mijn spreektijd is beperkt, maar ik wil graag benadrukken dat wij ernaar streven om de Europese Unie in maart uit te rusten met een rechtskader dat een voorbeeld moet stellen en dat zal worden afgestemd op de meest veeleisende normen op het gebied van kinderbescherming.

Roberta Angelilli, rapporteur. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik wil nogmaals mijn collega's bedanken voor de opmerkingen en de steun die in het debat naar voren zijn gekomen, en ten slotte wil ik in het bijzonder de Europese Commissie bedanken voor de nuttige samenwerking. Iemand aan wie een bijzonder woord van dank toekomt, is commissaris Barrot: hij heeft ook deze morgen een uiterst sterke politieke wil aan den dag gelegd en zich absoluut bereid getoond wetgevingsmaatregelen te treffen ter bescherming van minderjarigen. Hij heeft ons werkelijk veel stof gegeven tot nadenken en concreet handelen.

Ik grijp deze gelegenheid aan om nog enkele aanvullende opmerkingen te maken. Eerst en vooral zijn er te weinig gegevens. Te vaak ontbreken er adequate, statistische gegevens, die evenwel een onontbeerlijk uitgangspunt vormen om te kunnen zorgen voor een betere controle op, een beter inzicht in en natuurlijk ook een betere bestrijding van het misbruik van minderjarigen. Dit gebrek aan gegevens is – om het zo maar eens te zeggen – een herhaaldelijk voorkomend probleem, maar toch lijkt het mij belangrijk dit te onderstrepen, omdat het een gebrek is dat wij moeten verhelpen.

Enkele collega's hebben het onderwerp gegevensbescherming ter sprake gebracht en ook commissaris Barrot heeft op dit punt al een zeer gedetailleerd antwoord gegeven. Ik wil benadrukken dat gegevensbescherming mij na aan het hart ligt en ik geloof dat privacy en rechten van minderjarigen niet met elkaar in strijd zijn, mits uiteraard de instellingen het hunne doen en mits iedereen, van providers tot politie, zich aan de regels houdt.

Sterker nog, ik zou willen beklemtonen dat degenen die in de allereerste plaats behoefte hebben aan privacy en aan bescherming van hun gegevens juist de minderjarigen zijn. Ook commissaris Barrot heeft dit probleem al aangekaart in verband met rechtszittingen. Wanneer er een schandaal losbarst waarin een helaas minderjarig slachtoffer de hoofdrol speelt, zijn het dikwijls juist die uitgebuite minderjarigen die zonder enige bescherming en meedogenloos voor de leeuwen van de media worden gegoooid, waarbij noch hun beeld, noch hun privacy wordt gerespecteerd, en dit uitsluitend om de kijkcijfers te verhogen en een paar kranten meer te verkopen. Ik wil daar bovendien nog aan toevoegen dat weliswaar geen enkel kind beschermd is tegen deze gevaren, maar niet begeleide minderjarigen en Roma-kinderen vaak extra kwetsbaar zijn.

Ik besluit, mevrouw de Voorzitter, met de opmerking dat er duidelijk een belangrijke inspanning moet worden geleverd op cultureel en politiek niveau, en dat gezinnen, scholen en de media hun schouders eronder moeten zetten. Er kan veel worden bereikt via zelfregulering, maar het spreekt voor zich dat we deze verschijnselen niet kunnen bestrijden zonder bindende en zinvolle wetgevingsinstrumenten uitbuitingsverschijnselen waarachter niet alleen individuele daders, maar dikwijls echte criminele organisaties schuilgaan.

De Voorzitter. - Het debat is gesloten.

De stemming vindt vandaag plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Corina Crețu (PSE), schriftelijk. – (RO) Een van de aspecten van seksueel misbruik van minderjarigen betreft de snelle ontwikkeling van het fenomeen met behulp van het internet, wat het bestrijden ervan steeds moeilijker maakt. Het blokkeren van sites die kinderporno verspreiden zou wettelijk verplicht moeten worden en kinderen op het internet lastigvallen met seksuele bedoelingen zou beschouwd moeten worden als een misdrijf.

Wij moeten ons veel bewuster worden van het risico dat de nieuwe technologieën door pedofielen worden gebruikt, aangezien kinderen steeds meer gebruik maken van het internet. Wij kunnen dan ook niet anders dan bezorgd zijn over de generatiekloof die er bestaat met betrekking tot het gebruik van het internet en dus ook met betrekking tot de controle op de toegang van kinderen tot zeer riskante sites.

Het is erg belangrijk dat school en gezin met elkaar communiceren om kinderen te leren hoe ze risicosituaties kunnen onderkennen en hoe ze daarop horen te reageren. Daarom zijn speciale voorlichtingsprogramma's nuttig, evenals een Europese strategie om seksueel misbruik te bestrijden en via een nauwere samenwerking tussen de lidstaten te komen tot de vorming van een transnationaal politienetwerk ter bestrijding van kinderporno en kinderprostitutie, een netwerk dat ook een database zou moeten bijhouden met gegevens over personen die zich hebben schuldig gemaakt aan dergelijke feiten.

In het perspectief van de Europese samenwerking is het betreurenswaardig dat de ratificatie van het Verdrag van de Raad van Europa uit 2007 zo traag verloopt.

Louis Grech (PSE), schriftelijk. – (EN) Dit verslag erkent dat een schending van de waardigheid van een kind een ernstige schending van de mensenrechten is en bovendien een verachtelijke daad, die helaas niet in de hele EU op dezelfde manier wordt aangepakt. Het is verontrustend dat sommige lidstaten niet alle internationale verdragen met betrekking tot de bescherming van kinderen ten uitvoer hebben gelegd. Ik dring er bij de Commissie op aan alle instrumenten die ze tot haar beschikking heeft, te benutten om deze landen ertoe te brengen deze verdragen na te leven.

Om kinderpornografie te bestrijden moet de EU strenge wetgeving ten uitvoer leggen, maar ze moet ook educatieve projecten opzetten om mensen over dit onderwerp te informeren. Ouders moeten worden gestimuleerd gebruik te maken van bestaande technische oplossingen om kinderen te beschermen, met name software die eenvoudig te gebruiken en gratis of tegen een kleine vergoeding verkrijgbaar is.

Lage toegangsdrempels en geringe risico's maken het zeer eenvoudig voor criminele organisaties om de cyberspace te betreden. Om deze nieuwe dreiging het hoofd te kunnen bieden moeten we de wetgeving harmoniseren en de rechtshandhaving en politiesamenwerking versterken. Daar komt bij dat de EU-wetgeving het probleem slechts gedeeltelijk kan oplossen, aangezien deze kwestie een mondiale dimensie heeft en er dus een mondiaal kader nodig is om de wetgeving internationaal te handhaven. Met het oog daarop roep ik de EU op het voortouw te nemen.

Tunne Kelam (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Elke vorm van uitbuiting van kinderen is onaanvaardbaar. Kinderen zijn de toekomst van iedere samenleving maar tegelijkertijd zijn ze de meest kwetsbare groep in de samenleving. Daarom hebben politici de prioritaire plicht kinderen te beschermen tegen ieder vorm van misbruik en met name om hen te vrijwaren van de risico's van seksueel misbruik.

Ik juich het alomvattend verslag, waarin alle lidstaten worden opgeroepen het probleem in kwestie uiterst serieus te nemen, ten zeerste toe.

Ik steun de oproep tot de zeven lidstaten die het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik nog niet hebben ondertekend, om dit alsnog te

doen. Verder sluit ik me aan bij het verzoek aan alle lidstaten om alle internationale verdragen inzake de bescherming van onze kinderen te ondertekenen, te ratificeren en ten uitvoer te leggen.

Toch krijgt men met ondertekening en ratificering van verdragen slechts een kader voor verbetering. Er zijn ook praktische maatregelen nodig, omdat er steeds meer bewijzen zijn dat kinderen seksueel worden uitgebuit. Kinderen moeten kunnen opgroeien in een veilige omgeving. Daarvoor zijn de ouders in de eerste plaats verantwoordelijk. Ik roep de lidstaten op hun maatregelen op elkaar af te stemmen en ik steun ook het idee om een alarmsysteem voor vermiste kinderen in te voeren, waarmee de Europese samenwerking op dit gebied kan worden verbeterd.

Marianne Mikko (PSE), schriftelijk. – (ET) Kinderen zijn aangewezen op de zorg en bescherming van ons wetgevers. Het is erg belangrijk dat de zeven lidstaten en onze buurlanden het Verdrag inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van de Raad van Europa ondertekenen. De tenuitvoerlegging van het kaderbesluit van de Raad is eveneens belangrijk.

Degenen die op prille leeftijd het slachtoffer van misbruik zijn geworden, moeten de garantie krijgen dat ze tijdens het onderzoek, voor en na de gerechtelijke procedures, volledige bescherming genieten. Beschermingsmechanismen voor slachtoffers zoals het beschikbaar stellen van adequate hulp aan het gezin van het slachtoffer en de behandeling van het slachtoffer als bijzonder weerloos slachtoffer, moeten onmiddellijk ten uitvoer worden gelegd.

We moeten het beschermingsniveau verhogen. Wat op het internet gebeurt, gaat alle grenzen te buiten. Kinderen zijn vaak niet in staat om de ernst en de gevolgen van een situatie te begrijpen. Wat vaak op een spelletje lijkt, kan levenslange psychische schade berokkenen.

Dus moeten we de chatrooms en internetforums van pedofielen verbieden en kinderen lokken via het internet strafbaar stellen. Hier moeten we echt voor zorgen.

Het is onze plicht om onze kinderen te beschermen voor een wereld die hen kapot kan maken. We moeten de seksdiscriminatie uit de buurt van kinderen houden en de noodzakelijke stappen nemen om dit te waarborgen.

Katrin Saks (PSE), schriftelijk. – (ET) Estland is een van de landen waar momenteel wordt gewerkt aan de verscherping van de straffen voor degenen die misdaden jegens kinderen hebben gepleegd. Op deze manier worden echter alleen de gevolgen aangepakt.

Om misdaden te voorkomen moeten we de 'internetgeletterdheid' bevorderen, waartoe ook voorlichting over gevaren behoort. De computerwereld is helaas een plek waar ouders niet in staat zijn om hun kinderen te begeleiden.

Om misdaden te voorkomen moeten we zorgen voor meer bewustmaking. Uit een Eurobarometer-onderzoek van 2008 is gebleken dat een groot percentage ouders geen aandacht besteedt aan hetgeen hun kinderen op het internet doen. Zo vertegenwoordig ik bijvoorbeeld een land dat behoort tot de EU-landen met het hoogste internetgebruik maar ook de meest onverschillige ouders. 60 procent van de ouders zijn namelijk niet bezorgd dat hun kinderen het slachtoffer van pesten zouden kunnen worden; 47 procent van hen bekommert zich niet over het feit dat hun kinderen pornografie of gewelddadig materiaal zien; 62 procent van de ouders is niet bezorgd dat hun kinderen persoonsgegevens bekend zouden kunnen maken.

Het is erg belangrijk dat ouders worden voorgelicht en dat op het internet bewustmakingsprogramma's voor kinderen worden opgestart, omdat slechts 10 procent van de (Estse) kinderen heeft aangegeven de ouders om hulp te hebben gevraagd in verband met nare belevenissen op het internet.

5. Sancties voor werkgevers van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen (debat)

De Voorzitter. - Aan de orde is het verslag (A6-0026/2009) van Claudio Fava, namens de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, over het voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van sancties voor werkgevers van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen [COM(2007)0249 - C6-0143/2007 - 2007/0094(COD)].

Claudio Fava, rapporteur. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, vier minuten volstaan om u een samenvatting te geven van twee jaar werk – het was een flink maar, naar ik hoop, ook nuttig karwei – waarbij het Parlement zich schouder aan schouder heeft ingespannen met zowel de Commissie, die een voorstel had

ingediend, en de Raad. Het ging er bij deze werkzaamheden in essentie om een richtlijn voor te bereiden die voor het eerst sancties zou vaststellen voor werkgevers die profiteren van de arbeid van illegale immigranten.

Mijns inziens zijn we erin geslaagd de filosofie achter deze richtlijn, die zich tot dan toe uitsluitend beperkt had tot de bestrijding van illegale immigratie, te wijzigen. De compromistekst die is overeengekomen met de Raad biedt ook bescherming aan de immigranten die gedwongen worden illegaal te werken en vaak gegijzeld worden door criminele organisaties. Was die bescherming niet geboden, dan had het risico bestaan dat deze immigranten dubbel gestraft werden, in de eerste plaats als uitgebuite werknemers, die vaak gedwongen zijn schandalige arbeidsomstandigheden te accepteren, en in de tweede plaats als illegale immigranten die gerepatriëerd moeten worden, een procedure die vanwege het verbod op uitzetting in veel landen jaren en jaren in beslag kan nemen.

Tegen deze achtergrond hebben wij er met de artikelen 7 en 14 voor gezorgd dat in gevallen waarbij minderjarigen betrokken zijn of waarin sprake is van ernstige uitbuiting of mensenhandel, de lidstaten verplicht worden regels op te stellen voor het verstrekken van een verblijfvergunning van beperkte duur, die kan worden verlengd totdat eventueel verschuldigd loon is uitbetaald. We hadden deze mogelijkheid graag gezien voor alle illegale immigranten, maar daar heeft de vorig jaar aangenomen 'terugkeerrichtlijn' een stokje voor gestoken. Ik behoorde niet tot degenen die deze richtlijn hebben gesteund.

Het is ons echter gelukt een bepaling op te nemen waarmee de lidstaten in de gelegenheid worden gesteld gunstigere maatregelen te treffen voor immigranten wat betreft het verstrekken van verblijfstitels. Artikel 10 is in mijn ogen cruciaal in dit verband. Dankzij dit artikel kunnen voor het eerst strafrechtelijke sancties worden opgelegd voor de ergste gevallen, bijvoorbeeld wanneer de vaste werknemers minderjarig zijn.

Verder zijn de aanvullende sancties waarin artikel 8 voorziet van belang: intrekking van vergunningen, sluiting van vestigingen in bijzonder ernstige gevallen en uitsluiting van door de overheid beheerde EU-subsidie, om er een paar te noemen. Als we dat niet zouden doen, zouden we ons schuldig maken aan buitengewone hypocrisie. Aan de ene kant zouden we werkgevers straffen, terwijl we ze aan de andere kant nog steeds royaal zouden subsidiëren.

Het is mijns inziens van fundamentele betekenis dat we erin zijn geslaagd een definitie van loon in de tekst op te nemen die, zonder enig onderscheid, het loon dat verschuldigd is aan een illegale immigrant gelijkstelt aan het loon van een legale werknemer.

We hebben uitzendbureaus onder de werkingssfeer van de richtlijn gebracht. Vooral in bepaalde landen – zoals het mijne – zijn dat de organisaties die er geen been in zien illegale arbeidskrachten te werven om onder de meest erbarmelijke omstandigheden te werken. U hoeft alleen maar te denken aan de krantenberichten over criminaliteit en ongevallen waarbij illegale landarbeiders betrokken waren.

Op ons verzoek kunnen de vakbonden immigranten in administratieve en civiele procedures vertegenwoordigen. Eerder werd in de tekst alleen verwezen naar derde partijen in het algemeen, maar nu worden vakbonden genoemd.

We hebben een proefperiode nodig om te zien hoe het gaat en daarom hebben we de Commissie gevraagd drie jaar na de inwerkingtreding van de richtlijn verslag uit te brengen aan het Parlement en de Raad, met name over de voorschriften inzake inspecties, verblijfsvergunningen en onderaanneming.

Wat dat laatste betreft – over artikel 9 is heel wat gediscussieerd tussen het Parlement en de Raad en ook binnen de Raad zelf – had uw rapporteur graag gewild dat de aansprakelijkheid was uitgebreid naar de gehele aannemingsketen, zoals de Commissie oorspronkelijk had voorgesteld. De Raad en het Parlement, of beter gezegd, de Raad en een deel van het Parlement waren er voorstander van onderaanneming geheel buiten beschouwing te laten, maar we hebben een mijns inziens werkbare compromisoplossing bereikt: een tweeledige aansprakelijkheid, die ons niet mag beletten in de toekomst opnieuw wetgeving uit te vaardigen over dit onderwerp. Daarom zal ik morgen – mede namens de schaduwrapporteurs, die ik dank voor de samenwerking gedurende de afgelopen twee jaar – de Raad verzoeken om aan de compromistekst waarover wij zullen stemmen een verklaring toe te voegen dat de bepalingen van dit artikel 9 geen afbreuk doen aan eventuele toekomstige wetgeving over onderaanneming.

Afrondend, mevrouw de Voorzitter, geloof ik dat deze richtlijn een Europa schetst waarin immigratie eindelijk een zaak van collectieve verantwoordelijkheid en erkende rechten is geworden, en niet alleen maar een zaak van regels tegen immigranten.

Jacques Barrot, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik zou de heer Fava en de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken uiteraard graag willen bedanken.

Van diverse kanten heeft men zich enorm ingespannen om een akkoord in eerste lezing te bereiken, en gezien de grote meerderheid die zich vóór deze tekst heeft uitgesproken in de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, enkele dagen geleden, en in het Comité van permanente vertegenwoordigers, vlak voor kerst, denk ik dat dit gaat lukken.

Natuurlijk komt deze tekst niet in alle opzichten overeen met de oorspronkelijke ambities. De Commissie kan dit compromis echter zonder aarzelen steunen. Dankzij deze ontwerprichtlijn kunnen wij een effectief instrument, een gemeenschappelijk kader met een ontradend effect, inzetten in de strijd tegen de tewerkstelling van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen.

De Commissie zal nauwlettend toezien op de inspecties. In de compromistekst wordt aangedrongen op kwalitatief hoogstaande en beter gerichte inspecties. De komende jaren zal moeten blijken of deze kwalitatieve criteria inderdaad zijn toegepast en of de verplichting voor de lidstaten om regelmatig risicosectoren voor illegaal werk op hun grondgebied op te sporen, daadwerkelijk effectief is geweest. Dit is namelijk wat wij willen als het gaat om de bestrijding van de tewerkstelling van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen en vooral de bestraffing van werkgevers die van deze mensen profiteren. Het onderzoek naar de tenuitvoerlegging van de bepalingen inzake inspecties zal voor de Commissie dan ook een prioriteit zijn in haar toekomstige verslagen over de toepassing van deze richtlijn.

Daarnaast zijn er uiteraard de positieve resultaten van dit compromis, zoals met name het akkoord over de lastige kwestie van onderaanneming. Ik heb er goede nota van genomen dat de heer Fava graag een verklaring van de Raad en het Parlement zou willen. Ik heb daar persoonlijk geen bezwaar tegen.

Het verheugt de Commissie dat de ontwerprichtlijn voorziet in strafrechtelijke sancties voor bijzonder ernstige gevallen. Dergelijke sancties zijn niet alleen wenselijk maar ook noodzakelijk. Ze zijn noodzakelijk om het ontradend effect van de sanctiebepalingen te versterken, omdat administratieve sancties in de ernstigste gevallen onvoldoende zijn om gewetenloze werkgevers af te schrikken. Zij zijn ook opportuun in een instrument waarmee men een ambitieus Europees beleid inzake de bestrijding van illegale immigratie hoopt uit te voeren. In deze context stelt de Commissie het op prijs dat strafbaarstelling van werkgevers van de slachtoffers van mensenhandel opnieuw in de definitieve compromistekst is opgenomen.

Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, deze ontwerprichtlijn is een belangrijke eerste stap in de strijd tegen illegale immigratie. Zij maakt het mogelijk de praktijken van gewetenloze werkgevers aan te pakken, terwijl migrerende werknemers, die in dit geval meestal het slachtoffer zijn, beschermd worden.

We moeten deze ontwerprichtlijn snel aannemen en ten uitvoer leggen. De Commissie zal dit proces steunen en begeleiden door tijdens de omzettingsfase regelmatig bijeenkomsten van deskundigen uit de lidstaten te organiseren om eventuele problemen te bespreken. Het gaat om een belangrijk instrument en de Commissie zal alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat dit instrument op een doeltreffende manier zal worden gebruikt.

Ik dank het Parlement en de heer Fava, evenals de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken.

Edit Bauer, *rapporteur voor advies van de Commissie werkgelegenheid en sociale zaken*. – (SK) De hoop is dat de wetgeving tegen werkgevers die illegale migranten uit derde landen tewerkstellen, een instrument zal zijn om het sneeuwbaaleffect van illegale migratie te beperken. Aan de andere kant draagt een dergelijke wetgeving mogelijk ook bij tot de verbetering van de mededingingsvoorwaarden, en ik geloof dat zij ook zal helpen om mensenhandel te bestrijden.

Sommigen zijn van mening dat deze wetgeving geen toegevoegde waarde zal opleveren. Aangezien er op het moment geen wetgevingsinstrument op communautair niveau bestaat, is de toegevoegde waarde voor sommige lidstaten hoog, terwijl de toegevoegde waarde voor andere landen, waar zulke wetgeving reeds bestaat, niet zo duidelijk is.

Het overleg over mogelijke compromissen met de Commissie en de Raad draaiden vooral om bepaalde probleemgebieden. Ten eerste de aansprakelijkheid van de opdrachtgever voor de nakoming van de wettelijke verplichtingen van onderaannemers. Hier beperkt de ontwerpwetgeving de aansprakelijkheid tot handelingen van rechtstreekse onderaannemers. Ten tweede de middelen om doeltreffende procedures te waarborgen, procedures die ervoor zorgen dat aan illegale migranten het verschuldigde loon kan worden uitbetaald. Hier

zijn we van het beginsel van non-discriminatie uitgegaan en hebben we naar een manier gezocht om hulp aan illegale migranten te verlenen en hun instrumenten aan de hand te doen waarmee ze hun loon zelfs na terugkeer in hun thuisland kunnen ontvangen. Ten derde de mogelijkheid om de tenuitvoerlegging van het uitzettingsbevel tegen een illegale migrant uit te stellen totdat deze zijn loon heeft ontvangen. Hier zou ik willen opmerken dat uitstel van de tenuitvoerlegging van zo'n besluit het doel van het wetgevingsvoorstel grotendeels zou ondergraven en zo mogelijk teniet zou doen. En tot slot wordt het probleem van de inspecties aan de lidstaten overgelaten, omdat de arbeidsinspecteurs een wezenlijke rol spelen bij de doeltreffendheid van deze wetgeving.

Ongetwijfeld bestaan er verschillende meningen over de oplossing van deze en andere problemen in het wetgevingsvoorstel. Sommige vraagstukken zullen worden opgelost in het stadium van de tenuitvoerlegging. Tot slot zou ik graag de heer Fava, de Commissie en het Franse voorzitterschap willen danken voor het opnemen van deze compromissen in de tekst.

Esther de Lange, *rapporteur voor advies van de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid*. – Ook ik wil de rapporteur bedanken voor zijn werk maar ik wil daarbij onze schaduwrapporteur namens de EVP-Fractie, Simon Busuttil, en de rapporteur sociale zaken, mevrouw Edit Bauer, ook niet vergeten. Het is immers mede dankzij hun inzet dat de bereikte compromistekst uiteindelijk doet wat hij behoort te doen, namelijk de aantrekkende factor arbeid voor illegale migratie wegnemen door werknemers die illegaal in de Europese Unie verblijven effectief te bestraffen.

In tegenstelling tot wat sommige partijen in dit Parlement in eerste instantie nog probeerden te bewerkstelligen, is deze wetgeving geen instrument voor regularisatie van illegaal verblijvenden achteraf geworden. Het debat over legale migratie wordt immers elders gevoerd. Als rapporteur voor de Commissie rechten van de vrouw vind ik wel dat er meer oog moet zijn voor de genderproblematiek bij de omgang met deze groep mensen die illegaal in de Europese Unie verblijven en die vaak slachtoffer zijn - het is al gezegd - van uitbuiting.

Schattingen over hoeveel onderdanen van derde landen illegaal in de Europese Unie verblijven, zijn niet precies en schommelen tussen de 4,5 en 8 miljoen. Deze schattingen geven bovendien geen inzicht in het aandeel mannen en vrouwen in dat totaal en bieden ook geen inzicht in de genderspecifieke problemen waarmee illegale vrouwelijke migranten worden geconfronteerd. Ik wijs erop dat vrouwelijke illegale migranten zeer kwetsbaar zijn en dat zij vaak dé groep vormen die het slachtoffer wordt van gedwongen arbeid, mensenhandel en geweld. Dit vraagt dus om specifieke scholing bij de instanties die daarmee om moeten gaan.

Maar zoals altijd gaat het om controle. Ik ben blij dat de arbitraire 10%-controle die eerst werd voorgesteld, nu van tafel is en dat het gaat om een risicoaanpak in de compromistekst. Dat het daarbij niet gaat om een ver-van-mijn-bed-show bewijzen de berichten uit de Belgische krant "De Standaard" van afgelopen zomer over huisslaven in bepaalde ambassades in Brussel, op een steenworp afstand dus van het Berlaymont-gebouw. Ik zou de Europese Commissie derhalve willen zeggen: *The proof of the pudding is in the eating*. Neem ook de verantwoordelijkheid om kritisch te kijken hoe landen omgaan met deze wetgeving en of zij deze effectief uitvoeren!

Simon Busuttil, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (MT) Dit is, mevrouw de Voorzitter, waarschijnlijk een van de eerste stukken wetgeving die het fenomeen van illegale immigratie rechtstreeks aanpakt met behulp van wetgevingsinstrumenten. Nu is deze wet er eindelijk. Zij was dringend nodig, en ik ben uiterst blij dat we hier tot een uitstekend compromis zijn weten te komen. Wat hebben we nu precies bereikt met deze wet? Wel, hiermee pakken we een van de belangrijkste factoren aan die mensen ertoe aanzetten om hun toevlucht te nemen tot illegale immigratie. We pakken de prikkels aan. Om wat voor prikkels gaat het? De prikkel bestaat erin dat een persoon die bijvoorbeeld in Afrika woont soms zelfs met gevaar voor eigen leven naar een ander land reist omdat hij denkt daar werk te vinden, al is het langs illegale weg. Van nu af aan geven we een duidelijk signaal dat illegaal werk niet meer zal worden getolereerd, zodat het geen zin meer heeft de oversteek naar Europa te wagen, in de ijdele hoop dat daar misschien werk te vinden is. Voortaan is dat absoluut uitgesloten. Zoals de vorige spreker reeds heeft gezegd is het belangrijk dat dit instrument niet wordt gebruikt om onwettige situaties te legaliseren. Veeleer moet het ertoe dienen het duidelijke signaal af te geven dat illegaal werk niet meer kan worden getolereerd. Hiervoor wordt gezorgd door te voorzien in doeltreffende maatregelen en sancties van financiële, administratieve en ook strafrechtelijke aard. Deze maatregelen en sancties dienen er tevens toe om werkgevers ondubbelzinnig te kennen te geven dat we het aanwerven van werknemers zonder werkvergunning niet meer accepteren. Dank u wel.

Stavros Lambrinidis, *namens de PSE-Fractie*. – (EL) Mevrouw de Voorzitter, als Parlement zijn wij erin geslaagd om het oogmerk van de onderhavige richtlijn radicaal te veranderen. Vooral daarom verdient Claudio Fava onze gelukwensen. Ten eerste zijn wij erin geslaagd de uitbetaling van verschuldigd loon ook aan illegale immigranten die het land worden uitgezet, als verplichting op te nemen. Ten tweede zijn er, mede dankzij ons, strenge en bindende strafrechtelijke sancties opgenomen voor werkgevers die immigranten onder onaanvaardbare levensomstandigheden voor zich laten werken. Ten derde hebben wij het recht verankerd voor vakbonden en andere instanties om namens immigranten een beroep te doen op de rechter, en ten vierde hebben wij ervoor gezorgd dat illegale immigranten die misdaadorganisaties aan het licht helpen brengen, het recht krijgen op een verblijfsvergunning van korte of langere duur. Met andere woorden, wij bejegenen illegale immigranten eindelijk als mensen zonder daarbij echter illegale immigratie te legaliseren, en daarom geven wij steun aan dit compromis.

Toch schuilt er nog steeds een gevaarlijke kloof tussen enerzijds de politieke benadering van illegale immigratie, die ook nu nog voortduurt, en anderzijds de realiteit in een groot aantal lidstaten. Daarom moeten wij goed oppassen bij de uitvoering van de richtlijn. Deze zou namelijk kunnen leiden tot armoede, gettovorming en criminaliteit onder duizenden illegale immigranten. Ofschoon wij deze illegale immigranten het land niet uit kunnen en niet uit willen zetten – en dat hebben wij bewezen –, zouden zij zonder werk kunnen komen te zitten. Als inderdaad een groot aantal banen, waar geen enkele Europeaan aan wil, wordt bezet door illegale immigranten, dan moeten wij eindelijk in deze zaal een debat voeren over gemeenschappelijke regels voor legale immigratie in Europa en voor legalisering van deze mensen, en niet over nieuwe regels voor uitzetting.

Tot slot wil ik nog zeggen, mevrouw de Voorzitter, dat de absoluut noodzakelijke bestrijding van zwartwerk een zaak is die niet alleen illegale immigranten aangaat. Deze zaak gaat ook de legale immigranten en de miljoenen Europese burgers aan wier arbeidsrechten dagelijks door hun werkgevers worden geschonden. Dit is een zaak van overtreding van de arbeidswetgeving, waarop geen echte controle wordt verricht en waarvoor geen echte sancties worden opgelegd. De rechtsgrondslag van de onderhavige richtlijn moet derhalve mijns inziens wordt gevormd door de bestrijding in Europa van zwartwerk in het algemeen en niet speciaal van immigranten. Telkens als er iets mis gaat in Europa zijn de immigranten het doelwit, en dat is uitermate gevaarlijk voor de sociale samenhang van onze landen. Natuurlijk moet illegale immigratie worden bestreden, maar mensen die proberen te ontkomen aan erbarmelijke omstandigheden in hun eigen land en een beter leven proberen te bereiken, mogen niet gedemoniseerd worden.

Jeanine Hennis-Plasschaert, *namens de ALDE-Fractie*. – Al jarenlang kampt de Europese Unie met de aanwezigheid van miljoenen illegale immigranten op haar grondgebied en de druk om hiervoor een oplossing te vinden groeit. Die druk is groot en terecht, eerlijk gezegd. Als wij inderdaad tot een beheersbaar en betrouwbaar migratiebeleid willen komen, waarbij de vluchteling recht heeft op bescherming en waarbij wij heldere mogelijkheden scheppen voor legale migratie, dan is de aanpak van alle afstotende en aantrekkende factoren die leiden tot illegale immigratie een noodzakelijke voorwaarde.

Afgelopen zomer bereikten Raad en Parlement reeds een akkoord over de zogenoemde "terugkeerrichtlijn" en die richtlijn richt zich vooral op de illegale immigrant zelf. Vandaag is er aandacht voor de werkgever die niet schroomt om illegalen tewerk te stellen. Dit vormt niet alleen een belangrijke aantrekkende factor voor illegale immigratie, maar het creëert ook onmiskenbaar situaties waarin sprake is van misbruik en grove uitbuiting.

Het belang van een geharmoniseerde Europese aanpak staat wat mij betreft buiten kijf. Immers, bij het ontbreken van binnengrenzen kan lidstaat A zich eindeloos druk maken, maar als lidstaat B de tewerkstelling van illegalen vervolgens niet of nauwelijks aanpakt, blijft lidstaat A uiteindelijk een roepende in de woestijn.

Na een ietwat trage start ligt er nu, na intensieve onderhandelingen met de Raad, een voor mij aanvaardbaar compromis op tafel en ik dank dan ook de rapporteur voor zijn constructieve en pragmatische wijze van werken. Het was een verademing. Dat kan ik overigens niet zeggen van enkelen van zijn collega's die nu per se willen inzetten op die begeleidende schriftelijke verklaring, een show voor de *Bühne* die het imago van dit Parlement geen goed doet. Maar ook dat zal mijn fractie aanvaarden.

Overigens moet het duidelijk zijn dat na de aanneming van deze richtlijn de lidstaten aan zet zijn. Duidelijk moet zijn dat noch de Europese Commissie, noch het Europees Parlement over een bos toverstokken beschikt als het gaat om daadkracht, als het gaat om handhaving. Van een bindend percentage met betrekking tot de inspecties wilde de Raad niets weten en juist daaraan schort het vaak - het is door meerderen in dit Parlement en ook door de commissaris al gezegd. Ik kan nu alleen maar zeggen: maak die handhaving waar en zorg dat wij niet weer verzanden in slechts mooie woorden op papier. Daar is helemaal niemand bij gebaat.

Het voorstel is wederom een stap in de goede richting als het gaat om de totstandkoming van een alomvattend migratiebeleid. Wij zijn er echter nog lang niet, dus wij moeten nu doorzetten. In dit verband stel ik dan ook de hamvraag van vandaag: waarom is de Raad niet aanwezig bij dit debat? Ik vind dat, eerlijk gezegd, onacceptabel.

Zdzisław Zbigniew Podkański, *namens de UEN-Fractie*. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Unie slaagt er niet in illegale immigratie het hoofd te bieden. De bewijzen hiervoor zijn legio. Dat blijkt ook uit de toelichting van de heer Fava, waarin onder meer het volgende te lezen staat: "Naar schatting zijn er tussen de 4,5 en 8 miljoen illegale immigranten in de EU, en dit cijfer stijgt ook nog voortdurend, vooral wegens de gemakkelijke toegang tot illegaal werk." Alleen al het feit dat een aantal van 4,5 tot 8 miljoen wordt genoemd, toont aan dat we zelfs niet in staat zijn om de omvang van dit probleem exact te bepalen. Nochtans is economische migratie een vraagstuk waar ook veel EU-lidstaten mee te maken hebben, vooral de landen die recent tot de Unie zijn toegetreden.

Miljoenen Polen en burgers van andere landen trekken vandaag binnen de Europese Unie naar de oude lidstaten. Deze burgers moeten dezelfde beproevingen doorstaan en bevinden zich in dezelfde situatie als migranten uit derde landen. Illegale tewerkstelling is niet alleen synoniem met uitbuiting van werknemers waarbij hun de voordelen van een gezondheidsverzekering of pensioenrechten worden onttrokken, maar ook met uitbuiting van minderjarigen en zelfs met mensenhandel. We kunnen dit fenomeen alleen aan banden leggen als we over strenge juridische sancties beschikken en deze consequent gebruiken.

Jean Lambert, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, we hebben grote waardering voor het werk van de heer Fava in de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken en van mevrouw Bauer in de Commissie werkgelegenheid en sociale zaken. Ik denk dat wij in dit Parlement zullen moeten wennen aan de versterkte samenwerkingsprocedure als het gaat om maatregelen waarmee werkgelegenheid en migratie met elkaar verbonden worden.

Zoals gezegd zou het gemeenschappelijk immigratiebeleid van de Europese Unie onder andere iets moeten doen aan de aantrekkingskracht die, vaak binnen de informele economie en onder kwetsbare en niet-georganiseerde werknemers, uitgaat van mogelijke tewerkstelling. Maar het kan ook worden toegepast als er sprake is van echte vacatures die met behulp van de nationale arbeidspool niet kunnen worden vervuld, en als lidstaten onvoldoende werkvergunningen afgeven of in het geval van een vastgeroeste bureaucratie die niet snel genoeg kan reageren op verzoeken vanuit de arbeidsmarkt. Er bestaat ook een gat dat we nog moeten opvullen, namelijk met betrekking tot mensen die niet terug kunnen naar hun eigen land van oorsprong – zoals Zimbabwe – en die in veel gevallen als het ware geheel verstoken zijn van rechten en dus maar moeten zien hoe ze overleven.

De meeste lidstaten hebben, in theorie althans, reeds maatregelen genomen om illegale migratie het hoofd te bieden en je zou denken dat ze daarmee hun bereidheid tonen om actie te ondernemen. Toch zijn de voorstellen die de Commissie in haar oorspronkelijke document had gedaan voor inspecties, behoorlijk afgezwakt en heeft het Parlement zelfs moeten vechten voor wat nu in artikel 15 staat. Het is te hopen dat er bij die inspecties niet alleen kleine bedrijven uitgeplukt worden maar dat ook wordt gekeken naar een aantal van de grotere ondernemingen die, aan de onderkant, zeer zwaar steunen op kwetsbare werknemers. Daarom hechten velen van ons in dit Parlement heel veel belang aan de kwestie van de aansprakelijkheid van onderaannemers. Sommigen van ons zijn van mening dat wat er uiteindelijk op tafel ligt wederom een afgezwakte versie van het oorspronkelijke voorstel van de Commissie is.

Er is verwezen naar de kwestie van de verblijfsvergunningen die lidstaten mogen uitgeven als er in bijzonder ernstige gevallen een klacht is ingediend. Dat is denk ik een stap in de goede richting, in ieder geval ten opzichte van de oude situatie in sommige lidstaten.

Wat velen van ons bezighoudt, zijn onder andere de beloning – als de duur van het arbeidscontract niet kan worden bepaald – en de kwesties met betrekking tot de betaling van premies voor nationale verzekeringen en de afdracht van belasting. We weten dat deze premies en belasting vaak wel op het loon van kwetsbare werknemers worden ingehouden maar niet altijd aan de autoriteiten worden afgedragen.

Voor velen van ons is beloning voor verrichte arbeid een principekwestie. Bovendien hebben de bedrijven en economieën daar voordeel van genoten en is deze wetgevingsmaatregel niet bedoeld om de illegale migrant te straffen. Als je het beziet in het kader van het meer algemeen beleid, maakt terugkeer van mensen met wat ze verdiend hebben ook deel uit van een duurzame terugkeer.

We hebben geen garantie dat de lidstaten ervoor zullen zorgen dat de mensen worden uitbetaald. Er worden mechanismen vastgesteld, zodat vorderingen kunnen worden ingediend, maar uitbetaling van geld wordt niet verzekerd. Er bestaat dus geen garantie dat betalingen worden verricht. Sommigen zijn misschien van mening dat bepaalde mensen gewoon een gok wagen en een risico nemen, maar als we kijken naar de menselijke waardigheid en hoe een en ander past in de algemene doelstellingen van een gemeenschappelijk immigratiebeleid, is dit een ernstige zaak.

Als wij kijken naar de inspecties of het loon, of naar andere afgezwakte onderdelen, dan zien wij dat de balans van dit voorstel, wat mijn fractie betreft, zoek is. We vinden dat de lidstaten van weinig betrokkenheid blijken te geven en we zullen dit voorstel dan ook niet steunen.

Giusto Catania, namens de GUE/NGL-Fractie. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, er zijn tussen de 4,5 en 8 miljoen burgers van derde landen die zich illegaal in Europa bevinden – dat zijn de cijfers van de Commissie.

Dit is een volstrekt verwaarloosbaar aantal: iets meer dan 1 procent van het aantal ingezetenen van de Europese Unie. Het is duidelijk een zwaar overschat probleem. Het gaat hier om arbeiders die nuttige diensten verrichten, zoals persoonlijke diensten en werk in de toeristische sector en in verreweg de meeste gevallen zijn ze volledig opgenomen in de arbeidsmarkt. Het gaat hier om arbeiders die nuttig zijn voor onze economie, maar die uitgebuit worden – uitgebuit om op arbeidskosten te besparen en gewetenloze werkgevers te verrijken. Het gaat hier om arbeiders die vaak werk doen dat niet door EU-burgers wordt gedaan.

We hebben deze mensen nodig, maar ze zijn Europa illegaal binnengekomen om de eenvoudige reden dat er geen legale manier is waarop ze binnen kunnen komen. Hetzelfde is gebeurd met de grote meerderheid van de burgers wier situatie nu legaal is, maar die de EU illegaal zijn binnengekomen.

Er was een andere maatregel nodig geweest, een maatregel die de situatie van deze miljoenen mensen zou hebben gelegaliseerd. Er was een maatregel nodig geweest die hen zou hebben bevrijd van slavernij, chantage en uitbuiting. In plaats daarvan staan we nu voor een richtlijn die verdergaat waar de terugkeerrichtlijn ophield. Eerst hebben we een besluit genomen over uitzettingsprocedures en vandaag nemen we een besluit over het mogelijke reservoir van uitzettingen, en bepalen we zelfs wie daarvoor moet betalen. Met deze richtlijn betalen degenen die uitgebuit worden meer dan de uitbuiters. Helaas wordt niet voorzien in een algemene legaliseringsmaatregel, zelfs niet voor degenen die zichzelf melden of die hun uitbuiters of het misdrijf dat wordt begaan aangeven. Ze gaan linea recta van illegaal werk waarin ze worden uitgebuit, naar uitzetting.

We hadden iets anders nodig gehad. We hadden een maatregel nodig gehad die legalisering mogelijk zou maken, en niet de criminalisering van de mensen die hier momenteel illegaal verblijven. We hadden een maatregel nodig gehad die vreemdelingenhaat zou beteugelen. Gisteren heeft de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken letterlijk gezegd: “We moeten hard zijn tegen illegale immigranten”, met andere woorden, we moeten hard zijn tegen kwetsbare mensen. Ik vind dat we met deze richtlijn een dergelijke xenofobe houding bevorderen.

Wij in de Europese Unie hebben immigranten nodig – dat zegt de Commissie zelf: 50 miljoen voor 2060 – omdat we ons midden in een demografische crisis bevinden. We doen echter niets om hen te helpen de EU binnen te komen. In plaats daarvan harmoniseren we het uitzettingssysteem en vandaag besluiten we diegenen uit te zetten die hier illegaal verblijven, zelfs als het werknemers zijn die volledig zijn opgenomen in de Europese arbeidsmarkt.

Deze richtlijn zal verwoestende gevolgen hebben, omdat zij ertoe zal leiden dat de immigranten en de arbeidsmarkt nog verder ondergronds zullen gaan en de criminele uitbuiting van gewetenloze bazen zal toenemen.

Nigel Farage, namens de IND/DEM-Fractie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, illegale immigratie is een probleem dat wordt verergerd door het vrije verkeer van personen. De huidige golf van onrust die zich razendsnel door Groot-Brittannië verspreidt, is natuurlijk het gevolg van de legale immigratie en de regels van de Europese Unie zelf.

Twintig jaar lang hebben de Britse vakbonden, verleid door Jacques Delors, gedacht dat de Europese Unie in hun belang was. Wel, het kwartje is gevallen en het is tot ze doorgedrongen dat er een Britse regering is die niet in staat is de Britse belangen op de eerste plaats te zetten.

Ik vrees dat het nog veel erger wordt. Terwijl we op het punt staan grote overheidsuitgaven te doen voor projecten zoals de Olympische Spelen en de bouw van goedkope huurwoningen, staan duizenden Europese werknemers klaar om hiervan te profiteren. Zolang we in de EU zitten, kunnen Britse banen voor Britse werknemers niet worden gegarandeerd. Het is, eerlijk gezegd, een onaanvaardbaar vooruitzicht dat Britse belastingbetalers buitenlandse werknemers financieren.

Maar de regering houdt voet bij stuk en zegt dat de Europese Unie goed voor ons is. Dat is niet zo gek, hè? Lord Mandelson ontvangt nog steeds 78 000 pond per jaar van de Europese Commissie en krijgt op basis daarvan over een paar jaar natuurlijk pensioen – als dat geen belangenverstrengeling is!

Het grote punt van zorg is nu dat xenofobisch extreem rechts hiervan gaat profiteren. Dat willen we ook niet. Wij van UKIP willen het Britse volk een niet-racistische agenda voor de Europese verkiezingen bieden, waarin we stellen dat het tijd wordt om de Britse belangen op de eerste plaats te zetten. We zijn geen protectionisten, maar we zijn wel voor gezond verstand. We willen zeggenschap over onze eigen grenzen en zelf kunnen bepalen wie in ons land komt wonen en werken en zich daar vestigt.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, natuurlijk heeft de hoop op goedbetaalde arbeid wereldwijd veel aantrekkingskracht. Juist in economisch slechte tijden groeit de schaduwconomie, waardoor natuurlijk veel mensen ertoe worden verleid om op zoek naar Luilekkerland hun eigen leven te riskeren. Dan is het belangrijk om duidelijk te maken dat illegale arbeid niet meer wordt getolereerd.

In deze context roept het onlangs behandelde verslag over de grondrechten enige problemen op. Daarin wordt aangegeven dat schendingen van de EU-bepalingen inzake binnenkomst worden beloond, omdat immigranten meer bescherming genieten dan de Europese bevolking zelf, wiens identiteit en sociale vrede door massale immigratie worden bedreigd. Wanneer iedere illegale immigrant in de toekomst alleen nog maar als persoon zonder een geldige werkvergunning mag worden bestempeld, wordt de illegale immigratie gewoonweg gebagatelliseerd.

Men mag echter niet vergeten dat migranten zonder een verblijfsvergunning uiteindelijk uitgewezen moeten worden. Stimulansen als een generaal pardon en het perspectief op werk moeten daarom worden afgeschaft. Bovendien moet met landen van herkomst worden onderhandeld over effectieve terugkeerregelingen en de organisatie ter bescherming van de buitengrenzen FRONTEX moet eindelijk zo uitgebreid worden dat ze effectief kan worden ingezet.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) De huidige richtlijn draagt bij tot de consolidatie van het gemeenschappelijk beleid met betrekking tot illegale immigratie en vormt door het opleggen van financiële sancties aan werkgevers een eerste stap in de bestrijding van illegale tewerkstelling. Ik wijs er echter op dat alle lidstaten een nationale wetgeving hebben tegen zwartwerk en belastingontduiking. De toepassing van deze wetten helpt ook om de tewerkstelling van illegale immigranten op te sporen.

Daarom vind ik het belangrijk dat we een adequate regelgeving hebben, maar ik vind het nog belangrijker dat de lidstaten een strikte toepassing van deze regelgeving waarborgen. Ik verwelkom in de eindtekst de bepalingen met betrekking tot sancties die evenredig zijn met het aantal illegale werknemers, en met betrekking tot het opleggen van lichtere boetes wanneer de werkgever een natuurlijk persoon is en de werknemer persoonlijke diensten verleent of huishoudelijk werk verricht en er geen sprake is van misbruik wat de arbeidsomstandigheden betreft.

De onderhandelingen tussen het Europees Parlement en de Raad hebben verduidelijkt wat men verstaat onder een onderaannemer die ter verantwoording geroepen kan worden, en hebben vastgelegd hoeveel betalingen met terugwerkende kracht de werkgever dient te verrichten. Ik ben ervan overtuigd dat met de toepassing van deze richtlijn de naleving van de communautaire preferentie bij het toewijzen van banen zal worden verbeterd.

Ik ben ook van mening dat met de toepassing van deze richtlijn de lidstaten een bijkomende reden zullen hebben om de beperkingen voor Europese burgers op de arbeidsmarkt op te heffen. In de Unie ontstaan immers nieuwe kansen om eigen burgers te werk te stellen als de mogelijkheden voor tewerkstelling van illegale immigranten aan banden worden gelegd.

Inger Segelström (PSE). – (SV) Om te beginnen wil ik Claudio en alle anderen bedanken die dit verslag mogelijk hebben gemaakt. Vroeger hebben wij ons in het debat over het toekomstige asiel-, vluchtelingen- en migratiebeleid hoofdzakelijk gericht op diegenen die hier illegaal verblijven of op diegenen die goed

opgeleid zijn en hierheen mogen komen, of op de groep van diegenen die gewoon arm zijn en in het levensonderhoud van hun gezin willen voorzien en hierheen willen komen.

Nu leggen wij de verantwoordelijkheid bij de werkgevers die migranten zonder papieren werk geven. Er zouden hier niet zoveel migranten zonder papieren verblijven als er niet altijd oneerlijke werkgevers waren die betalen en uitbuiten. Ik denk dat de sancties zeker gerechtvaardigd zijn, dat het goed is een informatieverplichting voor werkgevers in te voeren en dat een uitgebuite persoon vergoed moet worden ook indien hij of zij na naar huis is teruggekeerd.

Er is echter een voorstel waar ik tegen zou hebben gestemd als er in de commissie geen stemming was geweest waarbij de meerderheid mildere regels voor tewerkstelling thuis had ingevoerd. Voor mij is dit een kwestie van gendergelijkheid, want het zijn meestal vrouwen die huishoudelijk werk verrichten tegen een laag loon. Het is ook een groep die het moeilijker heeft dan de mensen die op de werkplek met meerdere werknemers werken, maar voor mij is dit een eerste stap.

Ik vind het jammer dat vandaag het nieuws bekend werd dat de Zweedse conservatieve regering negatief staat ten opzichte van dit verslag, dat eerlijke ondernemingen wil steunen en oneerlijke ondernemingen die migranten zonder papieren uitbuiten strafbaar wil stellen.

Tot slot ben ik natuurlijk ook bezorgd over de standpunten met betrekking tot het verslag die wij van de vakbonden hebben gekregen. Ik hoop dat wij die kwesties kunnen oplossen voor de beslissing valt. Voor alle werkgevers moeten dezelfde regels gelden, zoals gedeelde verantwoordelijkheid bij uitbestedingen, anders bouwen wij achterdeurtjes in en zetten wij aan tot fraude.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, de beste manier om immigratie ordelijk te laten verlopen en behapbaar te maken voor onze samenleving – behapbaar in economisch opzicht, behapbaar in sociaal opzicht – is om ook illegale arbeid te bestrijden.

We moeten niet de illegale immigranten zelf bestrijden, want achter elk individueel verhaal schuilt een drama, maar wel het verschijnsel van illegale immigratie. Dat is de enige manier om immigratie te rechtvaardigen en op een werkelijk ordelijke wijze te organiseren, en dat geldt al helemaal in de huidige tijden.

Dit moet uiteraard niet alleen gebeuren aan de kant van de vraag naar werk, maar ook aan de aanbodkant. De strijd tegen illegale immigratie kan niet alleen worden gevoerd met politiecontroles in de metro's van Londen en Madrid, maar moet ook worden gevoerd in de kantoren van de afdeling personeelszaken van veel bedrijven die illegalen in dienst nemen om deze als rechtenloze werknemers uit te buiten.

Het is om die reden dat we deze richtlijn zonder meer verwelkomen. Dit is een richtlijn die de plichten van werkgevers, en, jazer, de sancties die moeten worden opgelegd aan werkgevers die rechtenloze werknemers voor hun eigen gewin uitbuiten, in de juiste context plaatst.

Dit is een evenwichtige richtlijn. De rapporteur moet worden gefeliciteerd met het goede compromis en het goede evenwicht dat hij heeft weten te bereiken.

Ik wil speciaal wijzen op de artikelen die bedoeld zijn om de rechten van de uitgebuite werknemer te beschermen. Deze bepalingen beschermen hem door te waarborgen dat hij kan innen waar hij in financiële zin recht op heeft, zonder dat hij daarmee overigens recht krijgt op een verblijfsvergunning. Het werk echter dat hij illegaal heeft verricht, zonder sociale zekerheid, zonder daarvoor naar behoren te zijn betaald, moet natuurlijk worden beloond, ongeacht de arbeidsrechtelijke status van de werknemer die dat werk zonder vergunning heeft verricht.

De sancties zijn adequaat en proportioneel. Heel belangrijk is het compromis over onderaanneming, dat de rapporteur in zijn inleiding al heeft genoemd. Dat is in de praktijk heel belangrijk, en daar hebben we het hier over.

Nog een laatste punt. Ik denk dat de termijn die is vastgesteld voor de omzetting van de richtlijn, 24 maanden, buitensporig is. Ik weet dat dit niet kan worden veranderd, maar 24 maanden is te lang. Dat zou, indien mogelijk, moeten worden verkort.

VOORZITTER: LUISA MORGANTINI*Ondervoorzitter*

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, de tewerkstelling van onderdanen van derde landen die illegaal in de Europese Unie verblijven, maakt eerlijke concurrentie onmogelijk en biedt de betrokken werknemers geen passende bescherming.

Ik denk hierbij in de eerste plaats aan veilige arbeidsvoorwaarden en sociale bescherming in geval van een arbeidsongeval. De 4,5 tot 8 miljoen illegale immigranten die naar schatting in de Europese Unie verblijven, zijn hoofdzakelijk aan het werk in de bouw, de landbouw, het toerisme, de horeca en de dienstensector. Er bestaan gevallen van dwangarbeid, in combinatie met uitbuiting en kinderarbeid. Illegale tewerkstelling draagt in aanzienlijke mate bij tot een verzwakking van de arbeidsnormen.

Daaruit blijkt waarom het zo belangrijk is dat vakbonden het recht hebben om de belangen van deze werknemers te behartigen. Een werkgever beslist zelf om iemand in dienst te nemen die illegaal in het land verblijft. Hij zou bijgevolg gestraft moeten worden voor het overtreden van de wet. We hebben behoefte aan een gecoördineerd optreden van alle lidstaten van de Europese Unie om elk aspect van illegale tewerkstelling aan te pakken.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, werknemers moeten in deze economisch traumatische tijden dringend tegen uitbuiting beschermd worden, en het staat buiten kijf dat we moeten zien te voorkomen dat de arbeidsvoorwaarden van Europese werknemers stelselmatig worden verslechterd om kwetsbare migrerende werknemers te kunnen uitbuiten. De verantwoordelijkheid op dit vlak berust zonder meer bij de regeringen en autoriteiten van de lidstaten.

De lidstaten moeten stappen nemen om de immigratie te reguleren, maar ik betreur het zeer dat de rechtsgrondslag voor dit voorstel betrekking heeft op de strijd tegen de illegale immigratie. Waar we echt tegen moeten strijden zijn de werkgevers die zich aan uitbuiting schuldig maken en wat we nu nodig hebben is een agenda die pro-werknemer is en niet anti-immigrant.

Het politieke en economische imperatief moet zijn dat we een eind maken aan de uitbuiting van illegale werknemers, dat we werkgevers die zich aan uitbuiting schuldig maken, straffen, niet dat we werknemers, of dit nu migranten zijn of niet, tot zondebok maken of criminaliseren. Het gebruik van de in dit voorstel genoemde strafmaatregelen mag geen EU-bevoegdheid worden en zij die beweren dat we het probleem van de uitbuiting kunnen oplossen door migrerende werknemers het land uit te zetten, zitten op het verkeerde spoor. Dit is een onevenwichtige richtlijn.

Johannes Blokland (IND/DEM). - Het is alweer twee jaar geleden dat commissaris Frattini de plannen bekendmaakte om illegaal werk aan te pakken, illegale arbeid die ertoe leidt dat er een continue stroom illegalen komt om in de Europese Unie aan de slag te gaan. Dat is mensonwaardig en moet worden gestopt.

Mevrouw de voorzitter, ik verschil echter met de rapporteur van mening over de vraag of de Europese Unie zich met het strafrecht moet gaan bemoeien. Ik ben er geen voorstander van om van het strafrecht een Europese bevoegdheid te maken. Juist hier is een methode van open coördinatie op zijn plaats. Ik ben daarom verheugd over het feit dat het aangepaste compromisvoorstel terughoudend is over het toepassen van het strafrecht. De financiële sancties vormen een afdoende stimulans om zorgvuldig te zijn in de keuze van werknemers. Naar ik hoop zetten de inspecties van bedrijven de lidstaten op het spoor om het strafrecht in te schakelen.

Philip Claeys (NI). - Op zich is het een positieve zaak dat er een richtlijn komt die werkgevers van illegalen sanctioneert. Terecht wordt gesteld dat de mogelijkheid om werk te vinden in de Europese Unie een aantrekkelijke factor is voor illegale immigratie. Wij moeten echter consequent zijn en ook de andere aantrekkende factoren aanpakken. De belangrijkste daarvan is de straffeloosheid waarmee vreemdelingen illegaal naar Europa kunnen komen. Er zijn trouwens lidstaten die illegale vreemdelingen belonen, denk maar aan de massale collectieve regularisaties in onder andere Spanje, Italië en België.

En dan is er de hypocrisie van de zogenaamde individuele regularisaties op humanitaire grond. Vorig jaar alleen al waren dat er maar liefst 12 000 in een klein land als België. Er moeten uitzettingen van illegalen komen, geen regularisaties. Elke geregulariseerde illegaal trekt een veelvoud van nieuwe illegalen aan. Elke lidstaat die regulariseert, beslist dat ook voor de andere lidstaten. Het volstaat dus niet de werkgevers aan te pakken. Er moet een globale aanpak komen tegen illegale immigratie.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de vice-voorzitter, beste collega's, in deze plenaire vergadering hebben we verschillende maatregelen aangenomen voor de totstandbrenging van een samenhangend en geïntegreerd immigratiebeleid. Dit gemeenschappelijk beleid dient aan de ene kant legale kanalen te openen voor immigratie en integratie van immigranten in de gastlanden. In die zin hebben we twee maanden geleden de richtlijn betreffende de blauwe kaart en de richtlijn betreffende één enkele aanvraagprocedure voor een gecombineerde vergunning voor verblijf en werk goedgekeurd.

Tegelijkertijd dienen we op efficiënte wijze illegale immigratie en alle daarmee verbonden vormen van criminaliteit te bestrijden. Dit initiatief tracht de factoren te niet te doen die illegale immigratie naar de Europese ruimte aantrekken en een einde te maken aan situaties waarin illegale immigranten worden uitgebuit. Het is belangrijk dat degenen die de Europese ruimte tegen elke prijs trachten binnen te komen, soms ten koste van hun eigen leven, begrijpen dat er slechts één mogelijke weg bestaat. Dat is de weg van de legale immigratie, met alle daaraan verbonden rechten en mogelijkheden. Naar schatting bevinden zich tussen de 5 en 8 miljoen illegale immigranten in de Europese Unie. Een groot deel van hen doet werk waarvoor weinig scholing nodig is, wordt vrij slecht betaald en soms zwaar uitgebuit. Ik feliciteer de rapporteur, de heer Fava, en in het bijzonder mijn collega, mevrouw Bauer met het verrichte werk en het bereikte compromis. Het draagt het stempel van precisie en kwaliteit waaraan beiden ons gewend hebben.

Ik ben het dus eens met de strijd tegen illegaal werk in de hele Europese Unie. Met deze richtlijn wil men garanderen dat alle lidstaten soortgelijke sancties invoeren voor werkgevers van illegale immigranten en deze op efficiënte wijze toepassen. Al naar gelang de ernst van de situatie kan de sanctie van financiële, administratieve of strafrechtelijk aard zijn. Van de werkgevers worden ook preventieve maatregelen en controle van het legale karakter van de status van deze immigranten verlangd teneinde te voorkomen dat zij illegale werknemers in de Unie te werk stellen.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, allereerst wil ik mijn collega Claudio Fava graag feliciteren met dit verslag en met het feit dat er overeenstemming in de dialoog is bereikt. Natuurlijk kan men steeds meer eisen stellen en dan kan er, misschien, meer bereikt worden. Het is echter toch een belangrijke vooruitgang dat in de Europese Unie eindelijk erkend wordt dat men ook illegalen, als ze opgepakt worden, rechten moet verlenen en dat men hen voor uitbuiting moet behoeden.

Natuurlijk is hiervoor een alomvattende aanpak van migratie, van immigratie nodig. Daar is iedereen het over eens. Ik begrijp nu echter een ding niet meer. De groenen – Jean Lambert is er nu niet meer – of de mensen van links van de zogenaamde communistische kant, zoals Giusto Catania, zeggen dat dit niet werkt, dat dit weer niets is en dat het geen zoden aan de dijk zet. Maar dan moet ik toch eens zeggen dat het helemaal niet helpt om mensen in een dergelijke moeilijke situatie een viergangenmenu te beloven en hun het dagelijkse brood te onthouden. Dat is laf, dat helpt niks en dan vraag ik me af wat de groenen dan eigenlijk willen, wanneer ze, als het om verbeteringen voor de mensen gaat, principieel altijd tegen stemmen. Dat hebben we hier al bij veel verslagen en besluiten gezien.

Bovendien is het toch niet verboden dat de nationale staten eindelijk fatsoenlijke inspecties invoeren, dat boetes ook daadwerkelijk opgelegd worden, dat bedrijven die illegalen in dienst hebben niet van steunmaatregelen en van nationale en EU-gelden kunnen profiteren.

Ik zou willen dat de lidstaten belastingfraudeurs of zwartwerken net zo hard aanpakten als ze soms illegalen aanpakken. Natuurlijk moeten we hier ook met onze collega's in de nationale parlementen over spreken, dat ze de rechten waarover hier besluiten zijn genomen, ook voor illegalen moeten opeisen. We weten natuurlijk ook wel dat iemand die illegaal werkt, omdat hij in zijn eigen land niet meer kan overleven, niet naar de politie kan gaan om te vertellen dat hij hier wordt uitgebuit, net zomin als een vrouw die verkracht is, dit kan aangeven, omdat ze weten dat ze dan uitgewezen kan worden.

Daarom zullen we ook zonder voorbehoud voor dit verslag stemmen. Het is een eerste stap in de goede richting.

Alexander Alvaro (ALDE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de vice-voorzitter, ik ben het volledig eens met wat collega Kreissl-Dörfler heeft gezegd. Ik wil collega Fava graag bedanken voor zijn verslag en voor het uitstekende werk dat hij heeft verricht.

Het verslag laat zien dat bij illegale arbeid voor beide kanten dezelfde verantwoordelijkheid moet gelden en het creëert daarmee ook juridisch gezien een evenwicht. Illegale arbeid moet in alle lidstaten verboden en bestraft worden.

Naleving van dit verbod is allereerst een taak van de werkgevers, maar daarnaast moet het ook de taak van de bevoegde instanties zijn om erop toe te zien dat het verbod wordt nageleefd en om sancties op te leggen. Het gaat er in de eerste plaats om mensen die in dergelijke arbeidsomstandigheden verkeren, tegen uitbuiting te beschermen.

Het vastleggen van sancties in wetboeken is zeker een goede stap. Tegelijkertijd moeten de autoriteiten ook bereid zijn meer controles uit te voeren en tegen schendingen op te treden. De tekst is een compromis tussen de Raad en het Europees Parlement en bevat minimumnormen.

Toch zijn wij weinig enthousiast over de mogelijkheid voor de lidstaten om van de regels naar boven of beneden af te wijken. We hebben een eerste stap gezet, laat ons nu ook de rest van de weg samen afleggen. Ik denk te mogen zeggen – in ieder geval voor mijzelf en voor een deel en misschien wel het grootste deel van mijn fractie – dat we dit verslag met een gerust geweten kunnen steunen.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, de onderhavige richtlijn betreft een van de meest fundamentele aspecten van de ontwikkeling en de economische levensvatbaarheid van onze landen. Het gaat om illegale tewerkstelling, waardoor de lonen onder druk komen te staan en de overheidsinkomsten inkrimpen, met alle gevolgen van dien voor de uitkeringen, en waardoor tevens de werking van de verzorgingsstaat wordt beperkt. Aldus wordt de werknemers de toegang ontnomen tot sociale en andere verzekeringen, tot pensioen en zelfs tot de instanties die zich bezighouden met de bescherming van de arbeidsomstandigheden op de werkplek.

Helaas maakt illegale tewerkstelling deel uit van het huidig systeem, van het systeem dat heeft geleid tot de mondiale economische crisis. Wij moeten deze crisis aanpakken met instrumenten die de huidige situatie niet alleen kunnen herstellen maar dusdanig kunnen bijstellen dat er welzijn op lange termijn wordt gecreëerd. Daarom zijn wij van mening dat de strijd tegen illegale tewerkstelling niet als een op zichzelf staand iets kan worden beschouwd. De maatregelen die worden voorgesteld voor een menselijke bejegening van immigranten kunnen ons niet tevreden stellen. Laten wij daarom oppassen dat wij ze niet veranderen in een dubbel probleem.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, rapporteur Fava en de schaduwrapporteurs verdienen onze oprechte gelukwensen. Zij zijn erin geslaagd een uitstekend compromis te sluiten met de Raad, natuurlijk ook dankzij de medewerking van vice-voorzitter Barrot, die ik eveneens van harte bedank. Eindelijk komt de richtlijn tot vaststelling van sancties voor werkgevers van illegale immigranten in de slotfase van het aannemingproces terecht. Zoals de richtlijn er nu uit ziet, zal zij volgens mij een efficiënte bijdrage kunnen leveren aan de strijd tegen tewerkstelling van illegale immigranten. Het is de eerste keer dat de Europese Unie haar aandacht richt op de uitbuiters van illegale immigranten, op de werkgevers die de wet overtreden, en daarmee gaat zij de juiste richting uit. Eindelijk wordt het tewerkstellen van illegale immigranten gecriminaliseerd. De strafrechtelijke en andere sancties die in de richtlijn zijn opgenomen zullen naar mijn stellige overtuiging een ontradend effect hebben en een instrument zijn voor de beperking en preventie van de onaantoonbare uitbuiting van illegale immigranten. De sancties die in de richtlijn zijn opgenomen zijn veelzijdig, evenwichtig en realistisch en ik hoop dat ze ook efficiënt zullen blijken te zijn. Ondanks het feit dat illegale immigranten als slachtoffers worden bejegend en door de richtlijn worden beschermd, gaat hiervan ook een ontradende boodschap voor hen uit, met dien verstande dat het niet meer zo gemakkelijk zal zijn voor illegale immigranten om werk te vinden en het bijgevolg helemaal niet meer zo aantrekkelijk voor hen is om werk onder slechte voorwaarden aan te nemen. Er zal een speciale regeling moeten komen voor de illegale immigranten die zich reeds in de Europese Unie bevinden. In mijn land, Cyprus, is er een enorm immigratieprobleem en illegale tewerkstelling is al een tijdje geleden strafbaar gesteld. De illegaliteit behoort weliswaar niet tot het verleden maar is wel beperkt. Het lijkt echter geen twijfel dat met de talloze sancties in de richtlijn en met het daarin opgenomen systeem van inspecties op werkgevers het probleem van de tewerkstelling van illegale immigranten en van de illegale immigratie in het algemeen zal worden afgezwakt.

Catherine Boursier (PSE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik wil de heer Fava graag feliciteren met het uitstekende werk dat hij de afgelopen maanden heeft verricht en dat is uitgemond in deze evenwichtige tekst.

Het was geen gemakkelijke taak en het pad was bezaaid met valstrikken. Ik denk echter dat de uitkomst bijzonder positief is, en ik wil drie punten in het bijzonder aan de orde stellen.

De sanctie is hier van toepassing op de werkgever die in overtreding is, terwijl de migrant als slachtoffer wordt beschouwd. Afgezien van financiële sancties zijn er strafrechtelijke sancties voorzien voor recidivisten,

voor mensenhandel of uitbuiting van minderjarigen. Ik denk dat strafrechtelijke sancties van essentieel belang zijn, en ik denk ook dat het onze taak is ervoor te zorgen dat er regelmatige controles worden uitgevoerd, zodat deze richtlijn effectief zal zijn.

Een ander positief punt dat ik wil noemen is de automatische betaling van achterstallig loon aan de werknemers. Tot slot zullen vakverenigingen of andere verenigingen de belangen van werknemers zonder verblijfsstatus verdedigen, zodat zij een klacht tegen hun oneerlijke werkgever kunnen indienen zonder dat zij vervolgens het risico lopen vervolgd te worden.

Natuurlijk hadden wij nog verder kunnen gaan, zoals met veel andere teksten het geval is, maar kunnen wij het risico nemen het compromisstandpunt te ondergraven, als met deze tekst reeds aanzienlijke vooruitgang kan worden geboekt in de bescherming van werknemers en hun waardigheid?

Wij moeten onze steun geven aan een evenwichtige visie op de migratiekwestie en erkennen dat immigratie voor werk meer dan noodzakelijk is, hetgeen in de toekomst nog zal worden versterkt gezien de demografische vooruitzichten.

Daarom is het in deze context absoluut noodzakelijk om te verklaren dat het model dat wij willen, een model is waarin geïmmigreerde werknemers worden beschouwd als volwaardige werknemers die dezelfde rechten genieten als werknemers uit de lidstaten.

Wij moeten ons dan ook inzetten voor de verdediging van deze rechten en daarom vind ik dat wij onze steun moeten geven aan dit verslag, omdat het een beslissende stap is in de invoering van minimale normen en in de strijd tegen illegaal werk en de uitbuiting van migrerende werknemers.

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) Wij weten dat steeds meer mensen zich binnen de grenzen van de EU verborgen houden. Wij weten dat de EU in de nabije toekomst nood heeft aan een sterkere immigratie van werknemers. Wij weten ook dat wekelijks duizenden mensen in Europa een beter leven proberen te vinden. Velen daarvan sterven op weg naar ons continent. Wij weten dat veel migranten zonder papieren worden uitgebuit en in erbarmelijke omstandigheden leven. Dat is de Europese Unie onwaardig. Tot de universele waarden die de EU over de hele wereld wil verspreiden, behoort het recht van iedereen op een waardig leven. Hierin schuilt een schandelijke paradox.

Dat de EU een gemeenschappelijk asiel- en migratiebeleid krijgt is een redelijke ontwikkeling, maar dit mag niet betekenen dat de landen die strenger willen zijn en op verschillende manieren mensen te pakken willen krijgen, ook de beslissingen mogen treffen. Dan nemen de mogelijkheden voor een fatsoenlijk leven in Europa af. Tegelijkertijd is het belangrijk dat uitgekookte werkgevers die van hen afhankelijkke mensen uitbuiten, weten dat ze in de hele EU tot straffen en sancties kunnen worden veroordeeld.

Ik geef toe dat het verslag een moeilijke evenwichtsoefening is. Ik kan begrip opbrengen voor de redenering van de heer Catania in zijn voorbehoud. Het compromis is echter een stap in de goede richting, ook al houd ik er onder andere wat betreft de omvang van de meldingsplicht van de werkgever een eigen mening op na.

Aan Inger Segelström wil ik zeggen dat wij in Zweden geen conservatieve regering hebben. Wij hebben een uit vier partijen bestaande coalitie met een sterk liberale inslag.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). - (PT) Het verslag-Fava is een moment van vooruitgang en civilisatie van de immigratiewetgeving. Het sterkt ons moreel en dat waren we tegenover onszelf verplicht sinds de terugkeerrichtlijn. Een algeheel verbod op tewerkstelling van illegale immigranten betekent niet alleen dat een toestand van endemische illegaliteit op het gebied van immigratie wordt voorkomen maar vooral ook dat het mogelijk exploiteren en misbruiken van menselijk ellende, die veelal gepaard gaat met dit soort werk, wordt voorkomen.

Het eerste fundamentele punt in het verslag-Fava betreft de verwerping van het concept van illegale immigratie, dat gestoeld is op de simpele veroordeling van de immigrant. Die houding is onaanvaardbaar en de rapporteur zet daar een systemisch antwoord tegenover waarin staat en werkgever samen verantwoordelijkheid dragen. Tot op heden is de grootste mislukking van het immigratiebeleid de afwezigheid geweest van een rechtvaardig antwoord op de dramatische omstandigheden waarin illegale immigranten zich bevinden. Het zwaard van het strafrecht treft de immigrant en maakt hem tot misdadiger in plaats van slachtoffer.

Het tweede fundamentele punt van het verslag betreft de invoering van een ethiek van gedeelde verantwoordelijkheid tussen staat en ondernemingen in de Europese publieke ruimte. De plicht voor de werkgever om voorafgaand toezicht uit te oefenen door het verblijf van de werknemer te controleren heeft

de waarde van een bevoegdheid die aan particulieren wordt toegekend. Het Europees republicanisme heeft die bevoegdheid zelden beproefd, maar wij juichen die toe want de verdediging van de legaliteit en van de publieke ethiek is niet alleen een taak van de staat maar van iedereen. Het verslag betreft daarom het gebied van een nieuwe politieke methode en andere verslagen zullen moeten volgen.

De derde en misschien meest fundamentele punt is betreft de buitengewone abstractie die de plicht lonen te betalen scheidt van het probleem van het legaal karakter van het verblijf. Het is een simpel dictaat van de universele moraal dat stelt dat de menselijkheid voorgaat op de regels van het rechtsstelsel en dus prioriteit heeft.

Daarom feliciteer ik u, mijnheer Fava.

Javier Moreno Sánchez (PSE). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, in de eerste plaats wil ik onze rapporteur, de heer Claudio Fava, bedanken voor zijn grote inspanningen om een gemeenschappelijk standpunt met de Raad te bereiken. Daarin zijn veel verbeteringen opgenomen die door dit Parlement waren voorgesteld.

Met deze richtlijn laten we opnieuw zien dat we gecommitteerd zijn aan de ontwikkeling van een gemeenschappelijk migratiebeleid dat is gebaseerd op een mondiale visie. De aanpak van deze richtlijn is duidelijk: het bestrijden van maffia's, het straffen van immorele werkgevers en het beschermen van uitgebuite immigranten die geen enkele vorm van sociale bescherming genieten.

We willen dat de schandalig lage lonen van migranten verdwijnen, die bovendien de gemiddelde lonen naar beneden trekken, vooral in sectoren als de bouw, de landbouw, het huishoudelijke diensten en de horeca.

Voor deze maatregelen zijn moed en politieke wil nodig, omdat er veel gevestigde belangen zijn en er veel geld omgaat in de zwarte economie. Vooral in moeilijke tijden is het belangrijker dan ooit om de migratiestromen op een intelligente manier te beheren: genereus, maar verantwoordelijk.

Het gemakkelijkst zou zijn om toe te geven aan de verleiding om de zwarte economie niet aan te pakken. We mogen niet weggijken en toestaan dat de ongeveer acht miljoen illegale immigranten in omstandigheden werken die grenzen aan slavernij.

Dames en heren, als we willen dat deze richtlijn effectief wordt, moeten er strenge inspecties, financiële sancties en in de ernstigste gevallen zelfs strafrechtelijke sancties komen die een afschrikwekkend effect hebben op werkgevers.

Op die manier zullen we de zwarte economie verkleinen en een eind maken aan de immigratieprikkel die uitgaat van de mogelijkheid om illegaal werk te verrichten. Het moet duidelijk worden dat in Europa werken alleen langs legale weg kan. Daarom willen we verder met de mondiale benadering en vragen we de Commissie, mijnheer de commissaris, mijnheer Barrot, om zo snel mogelijk met de nieuwe "blauwe kaarten" te komen voor de overige arbeidscategorieën.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). - (PL) Als gevolg van de gemakkelijke toegang tot illegaal werk verblijven er vandaag enkele miljoenen illegale immigranten in de Europese Unie. Deze illegale tewerkstelling, die overigens vaak gepaard gaat met uitbuiting, leidt niet alleen tot lagere lonen in de betrokken sectoren, maar verstoort ook de concurrentie tussen ondernemingen. Daarenboven kunnen zwartwerkers geen aanspraak maken op een gezondheidsverzekering of op pensioenrechten. Het is bijgevolg van essentieel belang om mechanismen in het leven te roepen die uitgebuite werknemers de mogelijkheid bieden om persoonlijk of via derden een klacht in te dienen tegen hun werkgevers.

Ik zou de aandacht van het Parlement tevens willen vestigen op het feit dat ook werknemers die legaal op het grondgebied van de Europese Unie verblijven onder de werkingssfeer van deze richtlijn zouden moeten vallen. Dat geldt in het bijzonder voor burgers uit de lidstaten die in 2004 en in 2007 tot de Unie zijn toegetreten en nog steeds onder overgangsregelingen vallen, waardoor hun vrije toegang tot de arbeidsmarkt beperkt is.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, het onderhavig voorstel maakt deel uit van een meer algemene poging om een oplossing te vinden voor het migratiebeleid van de Europese Unie, dat – laten wij eerlijk zijn – gekenmerkt wordt door een gebrek aan oprechtheid. Ik zeg een gebrek aan oprechtheid omdat wij proberen een aantal aspecten van dit beleid recht te zetten met de blauwe kaart, met het besluit om illegale werknemers het land uit te zetten, met het besluit van vandaag om sancties op te leggen aan werkgevers die illegaal binnengekomen immigranten werk geven. Dit zijn echter slechts enkele aspecten van het probleem dat wij proberen recht te zetten.

Wat voor ons echter onbegrijpelijk is, is dat een illegale werknemer werk aanvaardt en uiteindelijk degene die hem in staat stelt in zijn verblijfs- en bestaanskosten te voorzien, gestraft wordt. Dit is niet logisch en deze tegenstrijdigheid moet worden opgevangen met de voorwaarden inzake waardig werk. In de wetgeving van alle zevenentwintig lidstaten is een verbod opgenomen op illegaal, zwart werk, zeer zeker als afgezien van illegale uitbuiting er tevens sprake is van illegale binnenkomst in een lidstaat, van een dubbel vergrijp dus. Dit is dus een heel ingewikkeld probleem en de compromisoplossing die werd gevonden zit dan ook vol leemten. Een van de leemten betreft de werknemers aan wie uit liefdadigheid, als ik het zo mag zeggen, werk wordt aangeboden. Natuurlijk verrichten deze mensen werk, maar tegelijkertijd wordt hun een middel gegeven om te leven. Wat gebeurt er met deze mensen? Hoe moeten zij de rest van hun leven doorbrengen, als ze gedwongen zijn illegaal te blijven? De buurlanden nemen immers immigranten terug?

Donata Gottardi (PSE). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, zoals wij in dit Parlement heel goed weten, moet men bij het onderzoek van een compromis de voors en tegens ervan op een rij zetten en uiteindelijk tot een allesomvattend oordeel komen, waarin rekening wordt gehouden met de beperkingen en de legislatieve en politieke context.

Wat de arbeidsvraagstukken betreft – die een belangrijk onderdeel zijn van de morgen in stemming te brengen richtlijn – is ons oordeel op veel punten positief. Positief is onder andere de toevoeging van een definitie van het begrip "loon", waardoor een vergelijking met legale arbeidsrelaties mogelijk wordt; positief is de verlichting van de procedurele lasten ingeval sancties wordt opgelegd voor huishoudelijk werk en zorgtaken; positief is de verbinding met en versterking van de communautaire bepalingen ter bescherming van de slachtoffers van mensenhandel en uitbuiting, in het bijzonder van minderjarigen, en belangrijk is dat de bepaling inzake onderaanneming niet als precedent zal worden beschouwd.

Er blijven wel twijfels bestaan over de verantwoordelijkheid binnen de keten van werkgevers en over de problemen voor werknemers om voordat zij het land verlaten, dat te ontvangen waarop zij recht hebben. Het is weliswaar geen volstrekt onduidelijke kwestie, maar de richtlijn – die nauw is verbonden aan de "terugkeerrichtlijn" – staat machteloos ten opzichte van de situatie van illegale werknemers en werkgevers die geen legale weg hebben gevonden voor tewerkstelling.

Ik heb er vertrouwen in dat wij dit document in eerste lezing zullen aannemen, ondanks de volgende risico's: dat de nationale regeringen druk blijven uitoefenen op het parlementaire werk en dat wij het 'bozestiefmoederimago' van Europa nog zullen versterken.

Patrick Gaubert (PPE-DE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, deze ontwerprichtlijn is van essentieel belang in de strijd tegen illegale immigratie en was onmisbaar voor de invoering van een gemeenschappelijk immigratiebeleid. Wij zijn ons er allen van bewust dat illegaal werk de voornaamste aantrekkingsfactor is voor de duizenden mannen en vrouwen die iedere dag onze grenzen oversteken op zoek naar een fatsoenlijke baan en een manier om hun gezin te voeden.

In de praktijk stuiten zij vaak op werkgevers die gebruik en misbruik maken van hun kwetsbare situatie en hun onwetendheid ten aanzien van hun rechten om hen uit te buiten en als goedkope arbeidskrachten te gebruiken. Dat is wat wij "moderne slavernij" noemen.

Wij mogen niet voorbijgaan aan het feit dat dit fenomeen eveneens mensen treft die legaal wonen en werken – of het nu Europese burgers of mensen uit derde landen zijn –, maar die niet onder de toepassingsfeer van deze ontwerprichtlijn vallen, aangezien deze binnen het kader van de strijd tegen illegale immigratie valt.

Het is niet de bedoeling om mannen en vrouwen die vaak te goeder trouw zijn, maar toch het slachtoffer worden van oneerlijke netwerken of werkgevers, met de vinger na te wijzen. Doel van deze tekst moet juist zijn om deze kwetsbare mensen te beschermen en ervoor te zorgen dat hun meest basale, meest fundamentele rechten geëerbiedigd worden. Dit is precies de doelstelling en de ambitie die door het bereikte compromis worden uitgedragen.

Het is ook niet de bedoeling om alle werkgevers over één kam te scheren. Natuurlijk moeten we werkgevers die mensen te goeder trouw in dienst nemen, ervan uitgaande dat zij een legale verblijfsstatus hebben, niet op dezelfde manier behandelen als werkgevers die de situatie van deze mensen willen uitbuiten.

Wij moeten standvastig zijn en een duidelijke boodschap uitzenden. Wij hebben moedige bepalingen nodig die nauwgezet worden toegepast. Door deze tekst aan te nemen kunnen wij daadwerkelijk twee duidelijke signalen afgeven. Het eerste signaal is gericht aan de werkgevers en maakt hun duidelijk dat zij niet langer misbruik mogen maken van deze kwetsbare arbeidskrachten. Aldus moeten zij ervan worden weerhouden

om illegale immigranten in dienst te nemen. Het tweede signaal is gericht aan de duizenden potentiële illegale immigranten, die ontmoedigd zullen worden door de strenge arbeidsvoorwaarden in Europa.

Ik dank alle schaduwrapporteurs en de rapporteur, en net als vele anderen hoop ik dat deze tekst snel in de praktijk zal worden gebracht, teneinde illegale immigratie te bestrijden, en dus immigratie te bevorderen...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Genowefa Grabowska (PSE). - *(PL)* Mevrouw de Voorzitter, allereerst zou ik de rapporteur van harte willen feliciteren. Ik ben me ervan bewust dat het geen eenvoudige opdracht was om een compromisoplossing te vinden waarin rekening werd gehouden met de belangen van de nationale arbeidsmarkt en tegelijkertijd immigranten tegen uitbuiting werden beschermd. De heer Fava verdient lof voor zijn werk.

Ik ben onmiddellijk naar Foggia in Italië vertrokken toen daar de zogenaamde 'werkkampen' werden ontdekt. Zowel EU-burgers als illegale immigranten leefden en werkten er in mensonterende omstandigheden. Ik herinner me nog levendig in welke opstandigheden die mensen daar leefden en werkten. Velen van hen kwamen om van honger of als gevolg van een wrede en onmenselijke behandeling. Ik ben bijgevolg bijzonder ingenomen met deze richtlijn, aangezien de arbeidsverhoudingen dankzij dit document eindelijk op een beschaafdere leest worden geschoeid. Deze tekst is een overwinning op inhalige werkgevers, hun winstbejag, hun zoektocht naar goedkope en vaak zelfs onbetaalde arbeidskrachten en de uitbuiting van illegale immigranten.

Alvorens deze richtlijn van kracht wordt, moet ze in alle lidstaten worden omgezet. Paradoxaal genoeg wordt illegale tewerkstelling overeenkomstig de interne wetgeving van de lidstaten als een strafbaar feit en een misdrijf beschouwd. Deze wetgeving lijkt echter niet te werken. We moeten daarom ons uiterste best doen bij de omzetting van deze richtlijn. We moeten ervoor zorgen dat we over alle noodzakelijke wettelijke mechanismen beschikken om dergelijke betreurenswaardige situaties in de toekomst te vermijden.

Ik zou nu het woord willen richten tot de Britse Parlementsleden en hen willen vragen om hun werkgevers mee te delen dat de illegale tewerkstelling van immigranten een misdaad is. Jullie moeten niet klagen dat de Unie...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Jörg Leichtfried (PSE). - *(DE)* Mevrouw de Voorzitter, het belangrijkste resultaat van dit verslag is het feit dat nu niet meer uitsluitend sancties worden opgelegd aan illegale werknemers uit derde landen, maar ook aan werkgevers. Het is nauwelijks voorstelbaar dat deze mensen zelfs in een progressieve statenbond als Europa worden uitgebuit – dat is een misdaad! Men kan goed geld met hen verdienen maar deze mensen zelf hebben geen enkele aanspraak op uitkeringen – of het nu gaat om ziektekostenverzekering of ouderdomspensioen – en ze moeten leven met de voortdurende angst om opgepakt en naar hun vaderland teruggestuurd te worden.

Daarom ook is het punt dat in de toekomst sancties kunnen worden opgelegd aan werkgevers die illegaal verblijvende onderdanen van derde landen uitbuiten, voor mij zo belangrijk. Geldboetes, het opdraaien voor de terugkeerkosten, uitsluiting van overheids subsidies of steun tot aan een tijdelijke of definitieve sluiting van het bedrijf zijn naar mijn mening maatregelen die noodzakelijk zijn om verandering tot stand te brengen. Onontbeerlijk in dit verband zijn natuurlijk ook regelmatige en effectieve inspecties door de lidstaten en de mogelijkheid dat achteraf alsnog belastingen en premies moeten worden betaald.

Een Europa waarin mensen worden uitgebuit, is geen sociaal Europa! Ik denk dat deze richtlijn een stap in de goede richting is. Ik wil de rapporteur graag bedanken voor zijn uitstekende werk, maar dit mag in geen geval de laatste stap zijn!

Daciana Octavia Sârbu (PSE). - *(RO)* Ik vind dat dit wetsvoorstel nuttig is aangezien werknemers uit derde landen een niet te verwaarlozen percentage vormen van de arbeidskracht binnen de Europese Unie en illegale immigratie een verontrustend fenomeen is. In die zin benadruk ik hoe noodzakelijk het is een wetgevingskader uit te vaardigen dat duidelijk bepaalt welke sancties gelden voor wie immigranten uit derde landen zonder verblijfsvergunning voor de Europese Unie in dienst neemt, aangezien zwartwerk een op Europees niveau alarmerend fenomeen is en de uitbuiting van immigranten als arbeidskrachten een realiteit is.

Daarnaast moeten wij ons ervan bewust zijn dat een groot aantal werkgevers zijn winst vergroot door immigranten zonder papieren in dienst te nemen en zich op die manier onttrekt aan het betalen van

socialeverzekeringsbijdragen of belastingen aan de overheid. Wij moeten dan ook garanderen dat dit soort gedrag correct bestraft wordt.

Daarom is het absoluut noodzakelijk dat elk land afzonderlijk maatregelen neemt om zwartwerk te bestrijden, immigranten beter te beschermen en periodieke inspectie te organiseren, vooral in sectoren waar verondersteld wordt dat er illegale immigranten in dienst zijn. Het is wenselijk dat de toegang tot de Europese arbeidsmarkt op een gecontroleerde wijze geschiedt en dat de rechten van immigranten worden gerespecteerd. Daarom vragen wij de lidstaten alle noodzakelijke maatregelen te nemen om te komen tot een efficiëntere samenwerking en om de uitwisseling van informatie tussen de verschillende betrokken nationale overheden te vergemakkelijken.

Yannick Vaugrenard (PSE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, allereerst wil ik de heer Fava graag feliciteren met zijn uitstekende werk. Dit stelt ons in staat een ontwerprichtlijn aan te nemen die voorziet in sancties voor werkgevers van illegale werknemers.

Ik zou uw aandacht echter willen vestigen op de complexiteit van de huidige situatie. Wij moeten wetgeving opstellen die aansluit op deze complexiteit.

Overall in de Europese Unie doen opdrachtgevers steeds vaker een beroep op onderaannemingsketens, waarbij gebruik wordt gemaakt van onderaannemers uit de lidstaten zonder dat bekend is of de werknemers legaal zijn. Er is een amendement ingediend waarin wordt voorgesteld onderaannemers de wettigheid van de verblijfsstatus van hun werknemers te laten controleren. Waarom is dit niet opgenomen?

Daarnaast is bepaald dat de opdrachtgever alleen verantwoordelijk is voor de betaling van lonen als hij wist dat de onderaannemers illegale immigranten in dienst hadden. Welnu, u zult geen enkele opdrachtgever vinden die spontaan zijn fout toegeeft.

Tot slot kan de beste richtlijn ter wereld alleen maar effectief zijn, als er daadwerkelijke controlemechanismen worden ingesteld. Wij zouden deze controles kunnen verbeteren, als we in ieder Europees land meer arbeidsinspecteurs hadden met een bredere taak.

Het is absoluut noodzakelijk dat wij zo snel mogelijk een nog strenger juridisch arsenaal opstellen, zodat opdrachtgevers volledig verantwoordelijk worden gesteld in geval van tekortkomingen van onderaannemers.

Wij mogen onze ogen niet sluiten voor bekende praktijken in bepaalde economische sectoren, die medeplchtig zijn aan de activiteiten van georganiseerde netwerken voor illegale immigratie.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Geachte Voorzitter, ik zou graag in verband met het onderhavige verslag willen wijzen op een probleem van buitengewoon ernstige aard dat als gevolg van de huidige crisis de kop opgestoken heeft. Er worden tegenwoordig in een aantal lidstaten, waaronder mijn eigen land, grote aantallen uitzendkrachten op straat gezet. Zij komen voor het leeuwendeel uit Oost-Europese en Aziatische landen en belanden na ontslag in de illegaliteit. Ze komen zonder inkomsten te zitten en worden een speelbal van de zogenaamde ondernemers die op een nog ernstigere wijze misbruik van hen maken dan uitzendbureaus. In verband hiermee wil ik hier in deze plenaire vergadering voor de zoveelste keer wijzen op het feit dat de arbeidsinspectie in een groot deel van de lidstaten over veel te weinig personeel beschikt. Als er niet een gedegen voorbereid en uitgerust netwerk in het leven wordt geroepen van inspecteurs die verstand hebben van het arbeidsrecht en de Europese richtlijnen kennen, kunnen we elke verbetering bij voorbaat vergeten.

Voor het bedrijfsleven hebben de Europese instellingen de nodige normen opgesteld, maar als je iets dergelijks, hoe miniem dan ook, probeert te doen op het vlak van de sociale wetgeving, dan schreeuwen de lidstaten meteen moord en brand. Verwijzingen naar tradities, subsidiariteit en meer van dergelijke zaken zijn in een Europese Unie waarin werknemers worden blootgesteld aan meedogenloze uitbuiting in één woord belachelijk en hypocriet. Daarom ben ik voorstander van elke poging tot vervolging en sanctiëring van mensen die illegale migranten in dienst nemen, en dank ik de heer Fava voor zijn inspanningen.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Zwartwerk gebeurt in de Europese Unie vooral in sectoren waarin ongeschoolden verondersteld worden te werken: bouw, landbouw, schoonmaak en horeca. Deze sectoren maken in een zorgwekkende mate gebruik van illegaal tewerkgesteld personeel. Vooral in tijden van crisis neigen werkgevers ertoe de wet te omzeilen en een beroep te doen op illegale arbeidskrachten om hun winstmarges te behouden of gewoon te kunnen overleven op de markt.

Het document van vandaag betekent een stap voorwaarts om illegale tewerkstelling, die op fiscaal en sociaal gebied zoveel negatieve gevolgen met zich meebrengt, te verminderen. Het is prima dat we illegale

tewerkstelling van onderdanen van derde landen bestraffen, maar we mogen niet vergeten dat dezelfde gesel ook onze medeburgers uit de minder ontwikkelde landen van de Europese Unie treft. Ook Roemenen kampen met veel misbruik door werkgevers in de Europese Unie.

Met betrekking tot de tekst van het verslag zou het mijns inziens wenselijk zijn koppelbazen strenger te straffen.

Sebastiano Sanzarello, *rapporteur voor advies van de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling*. - (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de behandeling van dit onderwerp vindt op een bijzonder delicaat moment plaats.

De internationale economische crisis heeft de landen waar de crisis het hardst heeft toegeslagen ertoe gebracht - of brengt hen ertoe - hun toevlucht te nemen tot zwartwerk van bijna altijd illegale immigranten, vooral in de reeds genoemde bouw-, landbouw- en andere sectoren. Illegale immigratie wordt hierdoor in de hand gewerkt, met alle tragedies van dien. Het is dan ook niet verwonderlijk dat illegale immigratie sterk toeneemt en vanmiddag en morgen bespreken wij in dit Parlement de problemen van Lampedusa en van diverse grenslanden.

Deze maatregel komt dus op precies het goede moment. Ik denk dan ook dat sancties voor werkgevers zeker een nog groter afschrikkende effect zullen hebben, daar er al sancties bestaan voor zwartwerken, zeker als daarbij illegale immigranten zijn betrokken. Deze sancties zullen werkgevers er nog eerder van weerhouden werknemers aan te nemen.

We hebben gehoord dat acht miljoen illegalen zwartwerken; we moeten aannemen dat zodra deze maatregelen van kracht worden, er acht miljoen illegalen op straat zullen staan die wij vervolgens moeten opvangen. We moeten dit probleem langzamerhand onder ogen gaan zien, anders zullen degenen die – weliswaar in de illegaliteit – overleven officieel als illegalen worden gemeld door hun werkgevers, die hen niet langer zullen kunnen huisvesten. Dan zullen we in Europa het grote probleem hebben van acht miljoen burgers die moeten worden uitgezet en bijgestaan. Bij dit onderwerp moeten we preventief te werk gaan – maar ik rond nu af, daar mijn tijd om is. We moeten ons verdiepen in het probleem van de tijdelijke indienstneming van werknemers, met name in de landbouw, en de administratieve rompslomp verminderen, opdat deze werknemers gemakkelijker worden opgenomen en geaccepteerd.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Geachte Voorzitter, als we het hebben over illegale arbeid dan gaat het niet alleen over vijf tot tien miljoen illegale arbeiders, maar met name over hun werkgevers. In tegenstelling tot de auteurs van het verslag ben ik van mening dat deze problematiek niet alleen over illegaal verblijvende onderdanen van derde landen gaat, maar tevens over de vele miljoenen EU-burgers die her en der in allerlei sectoren werken voor een loon waarover zijzelf geen belastingen betalen en hun werkgever geen sociale afdrachten doet. De groei van de illegale arbeid leidt aldus tot een aanmerkelijke verstoring van de mededinging. Een probaat middel hiertegen - een middel dat slechts door de lidstaten zelf kan worden toegediend - is een verlaging van de belastingdruk op menselijke arbeid. Dat neemt niet weg dat ik wel degelijk voorstander ben van het voorstel van de Commissie om de sancties voor werkgevers te harmoniseren. Ik ben er namelijk van overtuigd dat met een met name tegen recidiverende werkgevers gericht lik-op-stuk-beleid de toegang tot illegale arbeid en daarmee tevens het aantal illegale immigranten beperkt kan worden, waarmee dan tevens wordt gezorgd voor een vermindering van de sociale uitsluiting en zelfs soms uitbuiting van burgers uit derde landen. De verplichting voor werkgevers om de authenticiteit van werkvergunningen te verifiëren daarentegen lijkt mij een onhaalbare kaart.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik zou willen terugkomen op de kwestie van de sancties tegen opdrachtgevers wier onderaannemers illegale werknemers in dienst hebben. Deze bepaling baart mij ernstige zorgen, aangezien een opdrachtgever op geen enkele manier kan controleren of zijn onderaannemer illegale werknemers tewerkstelt. Zelfs wanneer een opdrachtgever vermoedt dat dit het geval is, rijst de vraag welke stappen hij in een dergelijke situatie moet nemen. Moet hij de onderaannemer aangeven bij de politie of het contract opzeggen? Indien het contract wordt beëindigd, loopt de opdrachtgever het risico dat hij voor de rechtbank wordt gedaagd. In dat geval zou hij moeten rechtvaardigen waarom hij het contract heeft verbroken. De opdrachtgever zou echter niet in staat zijn om het relevante bewijsmateriaal te verstrekken. Met het oog hierop zou ik er nog eens op willen wijzen dat deze bepaling mij grote zorgen baart. Mijns inziens zal deze bepaling of nutteloos blijken, of gebruikt worden om opdrachtgevers onrechtvaardig en zonder reden te straffen.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik juich het verslag toe aangezien we de uitbuiting van illegale immigranten door werkgevers onder de aandacht moeten brengen en moeten aanpakken. Ik heb protesten ontvangen van kiezers, dus ik verwelkom maatregelen op dit terrein.

Er is sprake van talrijke schadelijke gevolgen, waaronder uitbuiting door onderbetaling of, in sommige gevallen, het niet betalen van immigranten. De lonen van legale werknemers komen op een kwalijke wijze onder druk te staan en er ontstaat concurrentievervalsing tussen bedrijven die de arbeidswetgeving naleven en bedrijven die de wetgeving aan hun laars lappen.

Tot besluit: als we ernaar streven een eind te maken aan deze illegale praktijken in onze lidstaten, moeten we zien duidelijk te maken dat het bij deze kwestie niet alleen om de rechten van werknemers draait maar ook om concurrentie.

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik wil graag de redenering uit mijn vorige interventie afmaken en mijn boodschap overbrengen aan de Parlementsleden uit het Verenigd Koninkrijk, die erover klagen dat deze richtlijn een interventionistisch karakter heeft en aanleiding geeft tot inmenging in de interne aangelegenheden van de EU-lidstaten. Dit laatste is evenwel niet het geval, want deze richtlijn stelt net orde op zaken.

Wat ik de klagende Britse Parlementsleden wilde zeggen, is dat ze zich tot de werkgevers in hun land moeten richten om ervoor te zorgen dat de rechten van immigranten worden geëerbiedigd en er geen personen in dienst worden genomen die illegaal op het grondgebied van het Verenigd Koninkrijk verblijven. In dat geval kunnen we het er allemaal over eens zijn dat dit een goede richtlijn is.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Er is in dit Parlement al geopperd dat migratie een manier kan zijn om de negatieve gevolgen van de demografische crisis te verzachten. Het is zeer belangrijk dat we burgers van derde landen ertoe aanzetten om in de Unie te komen werken. Wij zijn echter alleen geïnteresseerd in legale tewerkstelling en in personen die legaal op het grondgebied van de Europese Unie verblijven. Illegale buitenlandse werknemers leiden niet alleen tot verliezen voor de begroting, maar verstoren ook de gezonde concurrentie tussen ondernemingen. Vooral werkgevers doen hun voordeel met het werk van illegale werknemers. Zij kunnen immers gemakkelijk een beroep doen op goedkope arbeidskrachten. Buitenlanders uit derde landen verrichten meestal de zwaarste en slechtst betaalde banen. Aangezien ze zich in een moeilijke situatie bevinden, zijn ze bereid alles te doen wat hun werkgevers vragen. Die maken echter vaak misbruik van hun wanhoop. Illegale werknemers worden niet alleen weinig betaald, maar werken ook zonder sociale bescherming of gezondheidsverzekering. Daarenboven lopen ze voortdurend het gevaar dat ze het land worden uitgezet. De Europese Unie zou de toegang tot de arbeidsmarkt voor immigranten moeten vergemakkelijken. Dat is het doel dat we willen bereiken. Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan de mogelijkheid voor Oekraïense burgers om in Polen te werken.

Jacques Barrot, vice-voorzitter van de Commissie. - (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik denk dat dit bijzonder interessante debat – waarvoor ik alle sprekers wil bedanken – wel heeft aangetoond dat er binnen het Parlement zeer brede overeenstemming heerst over de noodzaak om werkgevers aan te pakken die illegale immigranten in dienst nemen en, heel vaak, uitbuiten.

Ik zou het Parlement erop willen wijzen dat uit de effectbeoordeling van de Commissie is gebleken dat het met de huidige sancties niet mogelijk was naleving van de regels te waarborgen. De richtlijn heeft deze situatie verbeterd door de lidstaten te verplichten gelijkwaardige sancties in te stellen en ervoor te zorgen dat deze effectief worden toegepast. Ik heb aan het begin van deze vergadering ook onderstreept dat de Commissie nauwlettend zal toezien op de inspecties die de lidstaten moeten uitvoeren.

Ik zou de heer Fava en het Parlement nogmaals willen bedanken voor het feit dat zij dit compromis mogelijk hebben gemaakt. Ik denk dat dit een goede eerste stap is.

Ik zou er eveneens op willen wijzen dat deze richtlijn binnen het kader van het gemeenschappelijk immigratiebeleid van de Europese Unie valt. Natuurlijk moeten wij strijden tegen illegale immigratie en mensenhandel. Dat is het onderwerp dat wij vandaag behandelen, maar we moeten ook de voordelen van legale immigratie benadrukken. De Commissie heeft in oktober 2007 twee voorstellen gepresenteerd: over hoogopgeleide migrerende werknemers (de blauwe kaart), en over de rechten van migranten (de gecombineerde vergunning). In het voorjaar van 2009 zal de Commissie nog drie andere voorstellen voor een richtlijn inzake legale immigratie indienen, die ten doel hebben gemeenschappelijke regels vast te stellen voor seizoensarbeiders, die over het algemeen minder hoog opgeleid zijn, voor personen die binnen hun onderneming worden overgeplaatst en voor bezoldigde stagiairs.

Ik voeg hier nog aan toe dat de Commissie, overeenkomstig haar belofte aan het Europees Parlement en in het kader van de voorbereiding en de tenuitvoerlegging van het programma van Stockholm, zal bekijken of er behoefte is aan wetgeving voor andere categorieën migrerende werknemers.

Tot zover mijn reactie. Ik vond het nodig om deze voorgestelde richtlijn in de algemene context van het Europees pact inzake immigratie en asiel te plaatsen. Ik wilde dit aan het Parlement voorleggen om te laten zien dat uw wensen zullen worden uitgevoerd. Ik dank u eveneens voor de kwaliteit van dit debat.

Claudio Fava, rapporteur. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik juich de opmerkingen en hoopvolle woorden van de commissaris toe. Dit Parlement heeft volgens mij – en niet alleen vandaag – heel duidelijk gezegd dat er behoefte is aan maatregelen betreffende legale immigratie en dat immigratie in een allesomvattende context moet worden geplaatst, waarbij niet alleen strafmaatregelen tegen illegale immigratie worden voorzien.

In dat opzicht zijn we te laat en natuurlijk betreuren wij het dat de Verdragen het Parlement niet de mogelijkheid bieden om samen met de Raad een medebeslissingsprocedure op het gebied van legale immigratie te volgen. De huidige rechtsgrondslag, die ons dwingt alleen te spreken over wetgeving tegen immigratie, is weliswaar ook voor mij een bron van frustratie, maar wij moeten deze respecteren.

Dit gezegd zijnde worden mijns inziens met ons verslag van vandaag artikelen opgenomen die de rechten van buitenlandse werknemers daadwerkelijk beschermen, ook al betreft het hier illegale immigranten. Ik denk hierbij aan de tijdelijke verblijfstitel voor uitgebuide minderjarigen. Ik denk aan het loon: eindelijk wordt er uitdrukkelijk gezegd dat dit niet lager mag zijn dan het wettelijk loon van alle andere Europese burgers. Ik denk aan de rol van de vakbonden, die in administratieve en civiele procedures voor het eerst buitenlandse – zelfs illegale – werknemers kunnen verdedigen en vertegenwoordigen.

Om al deze redenen kunnen we denk ik spreken van herwonnen rechten, van een stap vooruit in plaats van achteruit en van een richtlijn die een moeilijk en gevoelig onderwerp behandelt, doch op een door dit Parlement zo gewenste evenwichtige manier.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt woensdag 4 februari 2009 plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Carl Lang (NI), schriftelijk. – (FR) Dit verslag heeft verscheidene verdiensten.

De eerste is dat het een informatief oogmerk heeft: in het verslag zijn de verontrustende feiten van de toename van illegale immigratie in Europa vastgelegd, die volgens de eigen cijfers van de Commissie wordt geschat op 4,5 tot 8 miljoen mensen. Daarnaast worden de sectoren van de economie genoemd waarin het illegaal werk zich concentreert, namelijk de bouw, de landbouw, de schoonmaak en de horeca.

De tweede verdienste is dat het verslag leidt tot een intensivering van de strijd tegen zwartwerk, met name door de mogelijkheid om werkgevers van illegale werknemers financiële en strafrechtelijke sancties op te leggen.

Helaas heeft dit verslag veel beperkingen. Er wordt niets gezegd over de maatregelen die moeten worden genomen om deze periodieke stromen van illegale immigratie tegen te houden. De herinvoering van controles aan de binnengrenzen wordt zelfs niet overwogen.

In een tijd waarin zowel een sociale als een economische crisis heerst en waarin de werkloosheid sterk toeneemt, is het een eerste vereiste voor de landen van de Unie om hun banen te beschermen. Om dit te bereiken is het absoluut noodzakelijk om een nationaal en Europees beleid inzake sociale bescherming in te stellen. Banen in Frankrijk moeten worden voorbehouden aan de Fransen, en banen in Europa aan de Europeanen. Toepassing van de beginselen inzake nationale en Europese preferentie en bescherming is een essentiële voorwaarde voor economisch en sociaal herstel in de landen van de Europese Unie.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Het nut noch de noodzaak van maatregelen ter bestraffing van wie illegale immigranten in dienst neemt kunnen in twijfel getrokken worden. Het land dat ik vertegenwoordig heeft minder met deze bekommernis te maken omdat het momenteel vooral een doorvoerland is voor illegale immigratie.

Tegelijkertijd moeten we ons bewust zijn van de toekomstige risico's waaraan we zijn blootgesteld. Met betrekking tot het verslag verwelkom ik het voorstel om het percentage controles dat de Commissie verplicht wil stellen te schrappen. Dit percentage is overdreven en zou slechts bureaucratie en enorme kosten voor de overheid tot gevolg gehad hebben, zonder noemenswaardig effect.

Maria Petre (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Allereerst wil ik de rapporteur feliciteren met het verrichte werk. Zoals we weten zijn binnen de Europese Unie tussen de 4,5 en 8 miljoen illegale immigranten aan het werk in sectoren als de bouw, de landbouw, het toerisme.

Ik verwelkom het feit dat de richtlijn voorziet in strafrechtelijke sancties tegen werkgevers die zich herhaaldelijk aan overtredingen schuldig maken, die een groot aantal personen met een onwettige status tewerkstellen, wanneer de werknemer het slachtoffer is van mensenhandel en de werkgever daarvan op de hoogte is, of wanneer de werknemer minderjarig is.

Ook moeten de lidstaten een mechanisme in het leven roepen waardoor illegale immigranten de mogelijkheid krijgen om aangifte te doen wanneer zij bijvoorbeeld het slachtoffer zijn van uitbuitingspraktijken.

We mogen niet uit het oog verliezen dat mensen die hier illegaal verblijven, hun land van herkomst hebben verlaten om hun gezin een betere toekomst te kunnen bieden. Een steeds groter aantal kinderen wordt achtergelaten – sommige zonder toezicht, andere toevertrouwd aan grootouders en burens, maar ook in opvangthuizen.

Wanneer deze kinderen met hun ouders meekomen, moeten wij hun de kans bieden toegang te krijgen tot het onderwijsstelsel en tot de sociale bescherming van de Europese Unie, ook al verblijven zij hier illegaal.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Het door Claudio Fava opgestelde verslag maakt deel uit van het pakket maatregelen ter bestrijding van illegale immigratie door tewerkstelling van illegale immigranten te ontmoedigen. Helaas legt het verslag te veel de nadruk op maatregelen ter bestraffing van werkgevers en draagt het bij tot het verruimen van de rechten van illegale immigranten.

Omdat het zeer belangrijk is een evenwicht te bewaren met betrekking tot de sancties die aan werkgevers kunnen worden opgelegd, heb ik door middel van amendementen geprobeerd in het verslag de bepalingen te nuanceren die te zware sancties voor werkgevers bevatten en die de weg zouden vrijmaken voor abusievelijke interpretaties.

Tegelijkertijd dient bijzondere aandacht te worden geschonken aan de humanitaire situatie van deze immigranten. Het is daarom erg belangrijk dat we de lidstaten ertoe aanzetten om strafrechtelijke sancties toe te passen in ernstige gevallen, bijvoorbeeld als een werknemer het slachtoffer is van mensenhandel. Bovendien is de in het verslag voorgestelde controle- en meldingsplicht van werkgevers bedoeld om werkgevers verantwoordelijkheidsbesef bij te brengen met betrekking tot dit acute probleem, waarmee we in de Unie steeds meer mee te kampen hebben.

Bogusław Rogalski (UEN), schriftelijk. – (PL) De EU-lidstaten zouden de samenwerking op het gebied van de bestrijding van illegale immigratie moeten versterken door de maatregelen tegen illegale tewerkstelling op het niveau van de EU-lidstaten te versterken. Een van de voornaamste factoren die illegale immigranten ertoe aanzetten om naar de Europese Unie te komen, is de mogelijkheid om er zonder de vereiste juridische status een baan te vinden. Onze maatregelen tegen illegale immigratie en illegaal verblijf moeten daarom dienst doen als afschrikmiddel.

De richtlijn inzake de bestrijding van illegale immigratie moet echter worden toegepast onverminderd het verbod krachtens nationaal recht op illegale tewerkstelling van burgers van derde landen die weliswaar legaal in de EU-lidstaten verblijven maar in strijd met hun verblijfsstatus werken.

De verlaging van de financiële sancties tegen werkgevers die onderdanen van derde landen in dienst hebben, zou eveneens in overweging moeten worden genomen wanneer de werkgever een natuurlijke persoon is.

Gemeenschappelijke definities, benaderingen en normen op het gebied van de bestrijding van illegale immigratie zijn een noodzakelijke voorwaarde voor de totstandbrenging van een gemeenschappelijk Europees migratiebeleid.

Andrzej Jan Szejna (PSE), schriftelijk. – (PL) Dames en heren, allereerst zou ik iedereen willen bedanken die een bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van deze richtlijn.

De statistieken van het aantal illegale werknemers in de Unie zijn alarmerend. Het staat als een paal boven water dat nauwere samenwerking onontbeerlijk is om illegale immigratie te bestrijden. Het aanpakken van illegale tewerkstelling is een prioriteit in het kader van de EU-strategie inzake immigratie.

Toch is de ontwerprichtlijn niet volmaakt. Haar toepassingsgebied had ruimer kunnen zijn. De tekst had tevens kunnen gelden voor burgers die legaal op het grondgebied van de Europese Unie verblijven, maar in zeer ongunstige omstandigheden tewerkgesteld zijn. Daarnaast zou het nuttig zijn om de definitie van werkgever uit te breiden tot uitzendbureaus en arbeidsbemiddelaars. Ondanks deze tekortkomingen verdient de ontwerptekst waarover we vandaag debatteren onze steun.

Het is waar dat de werkgevers verantwoordelijk zijn voor illegale tewerkstelling. De richtlijn legt werkgevers aanvullende administratieve verplichtingen op en voorziet in een waaier van sancties in geval van niet-naleving. Dit betekent echter niet dat de richtlijn enkel om het bestraffen van werkgevers draait.

Ik zou duidelijk willen onderstrepen dat we er in de eerste plaats naar streven om een einde te maken aan situaties waarin mensen uitgebuit worden op het werk. We moeten verhinderen dat mensen in onwaardige en onmenselijke omstandigheden worden tewerkgesteld en dat hun rechten en fundamentele sociale voordelen worden afgenomen. Ik ben ervan overtuigd dat de richtlijn in kwestie essentieel is met het oog op het bereiken van een minimale harmonisatie van de bepalingen die illegale tewerkstelling verbieden. Ik vertrouw er eveneens op dat deze bepalingen door de lidstaten doeltreffend ten uitvoer zullen worden gelegd.

VOORZITTER: ALEJO VIDAL-QUADRAS

Ondervoorzitter

6. Stemmingen

De Voorzitter. – Wij gaan nu over tot de stemming.

(Uitslagen en nadere bijzonderheden betreffende de stemmingen: zie notulen)

6.1. Verlenging van de Overeenkomst inzake wetenschappelijke en technologische samenwerking EG/VS (A6-0006/2009, Angelika Niebler) (stemming)

6.2. Hernieuwing van de Overeenkomst voor samenwerking op wetenschappelijk en technologisch gebied EG/Rusland (A6-0005/2009, Angelika Niebler) (stemming)

6.3. Wilde natuur in Europa (A6-0478/2008, Gyula Hegyi) (stemming)

Vóór de stemming

Gyula Hegyi, rapporteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, omdat we geen debat in de plenaire vergadering over dit onderwerp hebben gevoerd en er na de stemming in de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid geen amendementen konden worden ingediend, moet u ofwel vertrouwen stellen in uw rapporteur – ikzelf – ofwel de hele resolutie verwerpen. Dit is mijns inziens geen goed systeem, maar momenteel hebben wij geen ander instrument.

Diverse aspecten van de Natura 2000-richtlijnen moeten in de nabije toekomst sowieso worden herzien en hopelijk vallen wilde natuurgebieden dan ook onder het wetgevingsbesluit, zodat het volgende Parlement alle gelegenheid krijgt dit mooie onderwerp weer op te pakken. Ik hoop dat mijn resolutie een basis gaat vormen voor volgende wetgevingshandelingen en de Parlementsleden in de toekomst de mogelijkheid biedt verbeteringen aan te brengen.

6.4. Opheffing van de parlementaire onschendbaarheid van Miloslav Ransdorf (A6-0008/2009, Aloyzas Sakalas) (stemming)

6.5. Een agenda voor een duurzame toekomst van de algemene en zakenluchtvaart (A6-0501/2008, Luís Queiró) (stemming)

6.6. Precommerciële inkoop: Aansturen van innovatie voor het waarborgen van duurzame hoogkwalitatieve overheidsdiensten in Europa (A6-0018/2009, Malcolm Harbour) (stemming)

6.7. Tweede strategische toetsing van het energiebeleid (A6-0013/2009, Anne Laperrouze) (stemming)

6.8. Bestrijding van discriminatie op grond van geslacht en solidariteit tussen de generaties (A6-0492/2008, Anna Záborská) (stemming)

Vóór de stemming

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik heb een kleine taalkundige, misschien ook semantische opmerking.

(PL) Overweging A bevat de formulering "met erkenning van de diversiteit van gezinspatronen", die in andere talen is vertaald als "a także uznając różnorodność wzorców rodziny", "and recognising the diversity of [...] family patterns", "en reconnaissant la diversité des schémas familiaux" en "unter Anerkennung der Vielfalt der Familienmodelle". Indien dit moet worden opgevat als de aanvaarding van de diversiteit van alle gezinspatronen, met inbegrip van homoseksuele gezinnen, indien mevrouw Záborská dat voor ogen had, zal ik tegen het verslag stemmen. Ik wil graag dat duidelijk wordt gemaakt of deze formulering enkel inhoudt dat wij vaststellen dat dergelijke gezinnen bestaan of ook dat we ze erkennen en aanvaarden. We hebben het recht te weten waarover we stemmen.

Anna Záborská, rapporteur. - (SK) Dank u, mijnheer de Voorzitter en mijnheer Zaleski. Natuurlijk erkennen wij in deze context andere modellen.

De Voorzitter – Dat is dan duidelijk, mijnheer Zaleski: we nemen er nota van dat ze er zijn.

6.9. Seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie (A6-0012/2009, Roberta Angelilli) (stemming)

7. Stemverklaringen

Mondelinge stemverklaringen

- Verslag-Hegyí (A6-0478/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) De natuur en haar diversiteit zijn een kostbaar geschenk waarmee de mensheid op verantwoorde wijze dient om te gaan, zowel binnen als buiten de Europese Unie. Indien we het kappen van de regenwouden, de plundering van de Aziatische, Afrikaanse en Amerikaanse wateren geen halt toeroepen, en indien we de mensen in de wereld niet voldoende duidelijk maken dat we een gezamenlijke verantwoordelijkheid hebben voor de bescherming van de natuur, dan zullen de inspanningen van de Europese Unie tevergeefs zijn en is dit verslag - waar ik vandaag voor gestemd heb - niet meer dan een paar velletjes papier.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, als we het toenemende verlies aan biodiversiteit een halt willen toeroepen, is het van fundamenteel belang dat we de wilde natuurgebieden, de bossen en de watervoorraden in Europa beschermen. Om ervoor te zorgen dat ons gemeenschappelijk optreden vruchten afwerpt, is het eerst en vooral cruciaal dat we uniforme definities van wilde natuur opstellen en de precieze locatie van deze gebieden in de Gemeenschap bepalen.

Daarnaast is het zeer belangrijk om een strategie te ontwikkelen die gebaseerd is op gedegen risicoanalyses en de processen die een rol spelen bij de teloorgang van wilde natuurgebieden. Die houden voornamelijk verband met de invasie van uitheemse soorten die de inheemse soorten bedreigen, alsook met de impact van de voortschrijdende klimaatverandering.

Een ander centraal vraagstuk is het toerisme in de breedst mogelijke zin. Ik denk in dit verband vooral aan de gevolgen van niet-duurzaam en zelfs agressief toerisme. Als we het bewustzijn van de Europese burgers

over deze kwesties willen vergroten, is het belangrijk om voorlichtingscampagnes te organiseren, speciale fondsen te voorzien op het niveau van de lokale overheden en burgerinitiatieven te steunen.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik feliciteer Gyula Hegyi met zijn dossier en zijn grondige onderzoek.

In deze tijd van wereldwijde klimaatverandering en milieuproblematiek is het duidelijk dat we ons moeten buigen over de Europese wilde natuur. Mijns inziens is het van belang dat we een strategie coördineren voor de bescherming en het herstel van onze kostbare wilde natuur. We hebben een verantwoordelijkheid tegenover de natuur om verstandig met land om te gaan.

In mijn eigen land, Slowakije, waren de beheerders van het nationale park in de regio Hoge Tatra door een toename van de spintkeverpopulatie gedwongen pesticiden in te zetten om dit schadelijke insect te bestrijden. Maar deze pesticiden bevatten de chemische stof cypermetrine, waar gezonde vegetatie vaak zwaar onder te lijden heeft en die ernstige gezondheidsrisico's voor mens en dier in de regio met zich meebrengt.

Net zo goed als we een betere oplossing moeten vinden voor deze dramatische explosie van de insectenpopulatie in Slowakije, is het nodig in heel Europa op zoek te gaan naar manieren om onze wilde natuur op effectieve wijze te beschermen. Ik dring er bij het Europees Parlement op aan snel en op verantwoorde wijze te handelen om de overgebleven wilde natuur te beschermen.

- Verslag-Harbour (A6-0018/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Geachte Voorzitter, graag zou ik het verslag over overheidsopdrachten in de precommerciële fase willen steunen, omdat hiermee de risico's van investeringen in innovatie fundamenteel verkleind worden. Vooral tegen de achtergrond van de huidige recessie is dat van groot belang. Overheidsinstellingen kunnen straks met de marktpartijen die de precommerciële opdrachten hebben binnengehaald, samenwerken aan de ontwikkeling van nieuwe producten ter verhoging van de kwaliteit van overheidsdiensten. Ik ben ervan overtuigd dat dit zal leiden tot een vergrote belangstelling van het midden en kleinbedrijf voor de ontwikkeling van innovatieve oplossingen voor een betere kwaliteit van het openbaar vervoer, de gezondheidszorg, de energie-efficiëntie van gebouwen of de ontwikkeling van hulpmiddelen ter bescherming van de burger tegen veiligheidsrisico's van allerlei aard met inachtneming van hun privacy. De Europese overheidssector zal met deze nieuwe methodiek beter in staat zijn om publieke taken uit te voeren zonder overheidssteun en ook zal dankzij deze methodiek het innovatiepotentieel van het bedrijfsleven in de Europese Unie groter worden. Met dit verslag hebben we de Commissie vandaag een duidelijk signaal gegeven dat zij snel met een concreet wetgevend voorstel moet komen.

- Verslag-Laperrouze (A6-0013/2009)

Jan Březina (PPE-DE). - (CS) Mijnheer de Voorzitter, ik zou hier graag naar aanleiding van de goedgekeurde wetgeving mijn standpunt uiteen willen zetten met betrekking tot de scheiding van het eigendom van de productie en distributie van aardgas. De voorgestelde certificatieprocedure met betrekking tot derde landen lijkt mij een redelijk compromis. Het is überhaupt de eerste keer dat de EU in verband met de liberalisering van de gasmarkt stilstaat bij de kwestie van energieveiligheid. Naar aanleiding van de recente gascrisis dient de bouw van alternatieve, niet van Rusland afhankelijke gasleidingen naar Europa onverwijld ter hand te worden genomen. Grote infrastructurele projecten zoals de Nabucco-gasleiding waarmee Europa verbonden zou moeten worden met de Kaspische regio, kunnen niet zonder omvangrijke, verticaal geïntegreerde energiebedrijven en hun investeringen. Het moge duidelijk zijn dat deze bedrijven weinig tot investeren genegen zullen zijn indien hun een eigendomscheiding, en dus een financiële aderlating, boven het hoofd hangt. Het Parlement kan dit oplossen door, als het om nieuwe infrastructuur gaat, uitzonderingen op te nemen in de eigendomscheidingsregels, en wel voor de periode waarbinnen de investering redelijkerwijs kan worden terugverdiend. Ik vraag me af of we bij dit stuk wetgeving wel al onze mogelijkheden benut hebben.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, het gemeenschappelijk energiebeleid is vandaag een van de belangrijkste uitdagingen die de Europese Unie het hoofd moet bieden. Ons antwoord op deze uitdaging moet gebaseerd zijn op solidariteit.

We zijn ons er allemaal van bewust dat Rusland een van onze belangrijkste en ook moeilijkste handelspartners blijft. Het feit dat Rusland een sleutelrol speelt in de gasvoorziening van de Europese Unie mag echter niet betekenen dat het recht heeft op een voorkeursbehandeling. De rapporteur stelt voor om het EU-beleid ten aanzien van de Russische Federatie te versoepelen. Ik ben de mening toegedaan dat we ten overstaan van

een handelspartner die een energiebron als politiek drukmiddel gebruikt, moeten vasthouden aan een rechtvaardig, maar streng beleid.

Er wordt op gewezen dat de diversificatie van energiebronnen een van de fundamentele kwesties is op het gebied van energiezekerheid. Een van de manieren om dit probleem aan te pakken is ervoor zorgen dat we minder afhankelijk worden van de Russische grondstoffen. De aanleg van de Nabucco-gaspijpleiding en het gebruik van andere energiebronnen zijn een stap in de goede richting.

Jim Allister (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, we zijn er in dit Parlement weer eens prat op gegaan dat we zo groen zijn en de sprekers probeerden elkaar af te troeven met steeds hogere, onrealistische doelstellingen voor energie uit uitsluitend hernieuwbare bronnen en met doelstellingen voor vermindering van de CO₂-uitstoot – dit alles in de overtuiging dat we met onze povere maar kostbare inspanningen de planeet kunnen redden.

Ja, we moeten het gebruik van duurzame energiebronnen bevorderen, maar het volgen van wat voor de meesten een dogma is geworden, zonder oog voor de kosten of de haalbaarheid, moet worden getemperd door de realiteit, waaronder de realiteit dat klimaatverandering niet nieuw is maar een cyclisch verschijnsel, en de realiteit dat wij onszelf deze doelstellingen wel kunnen opleggen maar dat de fabricage steeds meer wordt verlegd naar plaatsen waar ze niet door dergelijke beperkingen wordt gehinderd. Er komt een dag dat de EU rekenschap zal moeten afleggen voor haar eigen doelstellingen, waarin ze uitblinkt.

Johannes Lebech (ALDE). - (DA) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor het verslag-Laperrouze gestemd, maar ik heb ook voor een aantal amendementen gestemd waarin vraagtekens worden gezet bij kernenergie als de energiebron van de toekomst. Deze amendementen haalden het niet. Door voor het verslag in zijn geheel te stemmen heb ik steun gegeven aan de vele goede elementen ervan, maar ik erken ook dat de meerderheid kernenergie ziet als een onderdeel van de CO₂-vrije energiemix van Europa.

Echter, ik ben nog steeds van mening dat dit niet de oplossing voor de toekomst is. De oplossing voor de toekomst is een omvangrijke investering in en ontwikkeling van duurzame energie.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Ik onderschrijf de maatregelen van de tweede strategische toetsing van het energiebeleid, maar ik zou ook willen ingaan op een paar aspecten van de gascrisis. Van de huidige gascrisis tussen Oekraïne en Rusland, die helaas niet de eerste is, zijn vijftien landen in Centraal-Europa en op de Balkan de dupe. Ik heb nog geen cijfers gezien over de economische verliezen die de getroffen landen hierdoor hebben geleden, maar ik zou willen onderstrepen dat er ook verliezen op het gebied van de morele waarden zijn. Wat moeten de EU-burgers denken als ze zien dat het conflict tussen Oekraïne en Rusland – dat overduidelijk van politieke aard is – de Europese economie, energiezekerheid en politieke stabiliteit ondermijnt en de EU-lidstaten niet in staat zijn er iets tegen te doen? Ik wijs erop dat Slowakije en Bulgarije voornemens zijn om veilige kerncentrales, die inmiddels waren gesloten, opnieuw in bedrijf te nemen, iets waar velen van ons in dit Parlement achter staan. Als we het over EU-wetgeving hebben, ook op energiegebied, benadrukken wij altijd dat de consument op de eerste plaats komt. Dat is met andere woorden de gewone burger. Wanneer gaan we aandacht besteden aan de gewone burgers, aan de Europese burgers?

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, voor veel collega's lijkt de doelstelling om de CO₂-uitstoot tot 2050 met 95 procent terug te brengen misschien extreem maar, als we – zoals ik – de collegiaal getoetste wetenschap, zoals gepresenteerd in het laatste IPCC-verslag, aanvaarden, is een dergelijke vermindering noodzakelijk om de opwarming van de aarde tot 2 graden Celsius te kunnen beperken.

Dan mijn tweede punt: ik heb tegen een reeks amendementen in verband met kernenergie gestemd vanwege mijn aanhoudende bezorgdheid over atoomsplitsing, maar ik heb geen moeite met verwijzingen naar onderzoek over veiligheidskwesties of over nieuwe generaties kernenergie. Evenals velen vraag ik me sterk af of atoomsplitsing ooit werkelijkheid zal worden.

Het derde punt waarvan ik melding wil maken, is mijn aanhoudende bezorgdheid over de situatie in Ierland en het achterwege blijven van echte, transparante ontvlechting van het eigendom van ons elektriciteitsnet. Dit blijft een belangrijke belemmering voor investeringen door andere producenten, vooral op het gebied van het gebruik van alternatieve brandstoffen, met als gevolg dat de elektriciteitskosten bijna nergens in Europa zo hoog zijn als in Ierland.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, een voormalig lid van dit Parlement, Simon Coveney, buigt zich momenteel over de hoge elektriciteitsprijzen in Ierland en we hopen dat hij succes boekt.

Ik heb vóór dit verslag gestemd omdat het handelt over verstandige zaken zoals energie-efficiëntie en energiezekerheid in relatie tot de klimaatveranderingsagenda. Ik maak me, net als vele anderen in Ierland, zorgen over kernenergie, maar ik denk dat we zullen moeten erkennen dat, wanneer de elektriciteitsverbindingen in gebruik genomen zijn, we waarschijnlijk elektriciteit gebruiken die is opgewekt door kerncentrales. Er moet dus inderdaad onderzoek worden gedaan naar veilige opslag van kernafval en naar nieuwe ontwikkelingen in verband met deze technologie om de veiligheid en zekerheid ervan te verbeteren.

Zolang daar geen sprake van is, blijf ik mij zorgen maken en bij de stemming over dit verslag heb ik mij laten leiden door deze bezorgdheid. Ik betreur vooral dat amendement 37 is verworpen. Volgens mij kwam de bezorgdheid van dit Parlement daarin namelijk goed naar voren.

- Verslag-Queiró (A6-0501/2008)

Nirj Deva (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb met alle genoegen het verslag van de heer Luís Queiró over de proportionaliteit en subsidiariteit van kleine luchthavens gesteund. We hebben in de EU altijd gestreefd naar "one-size-fits-all"-beleid, maar de EU moet erkennen dat iedere lidstaat en alle lokale omstandigheden om verschillende oplossingen vragen. In het verslag van de heer Queiró is dat volledig tot uiting gekomen.

Er zijn kleine luchthavens, er zijn middelgrote luchthavens en er zijn grote internationale luchthavens. We willen niet dat de Europese Unie één grote aaneenschakeling van luchthavens wordt. We hebben in dit verslag het juiste evenwicht gevonden, en dat is de manier waarop we in de toekomst naar onze infrastructuur moeten kijken. Dit is een van de redenen waarom ik in mijn eigen kiesdistrict in Zuidoost-Engeland huiverig ben om een derde startbaan op Heathrow te steunen. Wij zouden namelijk ook kunnen kiezen voor een betere infrastructuur in Kent, in de vorm van een nieuwe luchthaven aan de monding van de Theems.

- Verslag-Záborská (A6-0492/2008)

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) In de praktijk blijkt dat de procedure van artikel 45, lid 2 ernstige tekortkomingen heeft. Afgezien van het feit dat alleen de rapporteur in de plenaire vergadering het woord mag voeren over het onderwerp van het verslag, wordt de rapporteur de mogelijkheid ontnomen om individuele amendementen, die moeilijk liggen in het verslag, te bespreken.

Ik heb tegen het amendement van de groenen gestemd omdat de nieuwe versie op twee punten blijf geeft van voorbehouden tegen het voorstel van het Tsjechische voorzitterschap. Aangezien dit niet het officiële standpunt van de Raad is, zijn dergelijke aanbevelingen voorbarig en vaak contraproductief.

Om werk en gezinsleven te kunnen combineren moet de loopbaan gelijk worden gesteld aan niet-winstgevende werkzaamheden die worden verricht in de context van de intergenerationele solidariteit. Ik ben ervan overtuigd dat het verslag nieuwe impulsen geeft aan het uitbannen van de meervoudige discriminatie van mannen en vrouwen die zelf beslissen om voor hun meest dierbaren te zorgen.

Ik wil het goede werk van rapporteur Anna Záborská benadrukken, maar het spijt mij dat wij vanwege de procedures niet voor haar ontwerpverslag hebben kunnen stemmen.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Geachte Voorzitter, ik wil mij hierbij distantiëren van de zojuist aangenomen amendementen op het verslag van mevrouw Záborská over de bestrijding van discriminatie op grond van geslacht en solidariteit tussen de generaties. De hoogontwikkelde Europese samenleving dient ervan doordrongen te zijn dat de voltijdse zorg voor kinderen en andere hulpbehoevende verwanten een volwaardig alternatief is voor een betaald beroep. Het voorstel van de groenen, die deze benaderingswijze van het Tsjechisch voorzitterschap aanvalt en als achterlijk te kijk zet, beschouw ik als misplaatst en als een blijf van onvolwassenheid, ook al waren er afgevaardigden die er helaas de hand voor opstaken. Dit is allesbehalve een stap terug naar het verleden; dit is geenszins een degradatie van vrouwen tot aan de man ondergeschikte wezens. Integendeel, het gaat er juist om het gezin maatschappelijk gezien te rehabiliteren en ook de man gelijke rechten te verlenen. Want vandaag de dag zijn er ook mannen die achter de kinderwagen lopen en in het ziekenhuis voor de kinderen zorgen. De mannen en vrouwen die een deel van hun leven wijden aan de zorg voor hun nakomelingen, of voor hulphoevende ouders, bewijzen de samenleving een grote dienst en dus mag hun werk ook in de toekomst niet als iets minderwaardigs worden gezien. Het Tsjechisch voorzitterschap heeft mijn grote waardering voor het feit dat het dit punt onder de prioriteiten heeft opgenomen. We zouden moeten streven naar een situatie waarin noch mannen, noch vrouwen die deze weg kiezen, gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt, en waarin zij overeenkomstig de beginselen

van flexicurity een volledig scala aan middelen tot hun beschikking krijgen om privé en werk met elkaar te combineren. We dienen ouderschap, en dus intergenerationele flexicurity, juist te ondersteunen en niet door middel van allerlei obstakels in de arbeidswetgeving te dwarsbomen. De vooroordelen uit de vorige eeuw leiden tot een verheviging van de demografische crisis. Het verslag van mevrouw Záborská was een stap in de goede richting en ik teken protest aan tegen de aangenomen geamendeerde versie.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (CS) Ook ik wil mijn volledige steun betuigen aan mevrouw Záborská. Zij heeft een initiatiefverslag voorgelegd dat inderdaad de noodzaak van intergenerationele solidariteit tussen individuele familieleden aan de orde stelt en benadrukt. Het gaat niet alleen om de zorg voor de jonge generatie, voor nieuwkomers in de familie. In vele gevallen moeten ook problemen worden opgelost in verband met de zorg voor oudere leden van dezelfde familie.

Volgens mij wijst het Tsjechische voorzitterschap terecht op het urgente probleem van deze demografische situatie – waarbij ook aan economische prikkels moet worden gedacht – en ik verwerp het standpunt van de groenen, die geheel ten onrechte een amendement hebben ingediend waarmee afbreuk wordt gedaan aan de juiste intentie van het verslag. Ik geef mijn volledige steun aan het verslag van mevrouw Záborská's.

Tijdens de stemming over het eindverslag deed mijn stemmachine het niet. Ik was voor het standpunt van mevrouw Záborská.

Ivo Strejček (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik dank u voor uw geduld en toegeeflijkheid. Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om uit te leggen waarom ik tegen het amendement van de groenen heb gestemd. Ik wil niet tegen het Tsjechisch voorzitterschap stemmen.

Mijn eerste punt is dat het Tsjechisch voorzitterschap geen specifieke verandering van de zogenaamde doelstellingen van Barcelona wil, maar een debat over een mogelijke en uitvoerbare herziening van de doelstellingen. Mijn tweede punt is dat er duidelijk sprake is van verschillende sociale, culturele en economische omstandigheden waardoor het nauwelijks mogelijk is de doelstellingen van Barcelona overal in de EU in dezelfde mate en op dezelfde wijze te bereiken. Ten derde wordt in het verslag geen rekening gehouden met andere factoren, zoals de vrijheid van ieder gezin en de belangen van kinderen. Mijn laatste maar zeker niet minst belangrijke punt is dat de verwezenlijking van de doelstellingen van Barcelona ook bemoeilijkt wordt doordat kinderopvang, geheel terecht, volledig in handen van de nationale regeringen is.

Philip Claeys (NI). – Ook ik was van plan om voor het verslag-Záborská te stemmen omdat dit al bij al een evenwichtig verslag was en niet vervalt in de traditionele, politiek correcte clichés wanneer het gaat over zaken als discriminatie of wat daaronder wordt verstaan.

Het amendement van de Fractie De Groenen waar ik tegen gestemd heb, heeft het verslag in feite helemaal nietig gemaakt en bevat wél een aantal zeer betwistbare zaken, zoals onder meer de aanval op het Tsjechische voorzitterschap en de gratuite bewering dat het thuis opvoeden van kinderen in feite zogezegd rolbevestigend zou werken. Bijzonder zwak als argument, maar elke stok is blijkbaar goed om de hond te slaan en om debatten te leveren, om echte argumenten te leveren voor een zaak zoals een loon voor thuiswerkende ouders.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor het verslag-Záborská gestemd, voornamelijk omdat in de tekst het belang van het huishoudelijk werk van vrouwen wordt onderkend. Verplegende, verzorgende, opvoedende en educatieve taken zouden op hun juiste waarde moeten worden geschat. Indien dit soort werk buitenshuis wordt verricht, wordt het immers vergoed en in overweging genomen bij de berekening van het BBP. Nobelprijswinnaar Gary Becker wijst op het belang van de economische bijdrage van personen die huishoudelijk werk verrichten voor de economische vooruitgang van de samenleving als geheel. Wat de definitie van de term 'gezin' betreft, zou ik nog willen opmerken dat dit begrip in het Pools verwijst naar relaties die in staat zijn om zich voort te planten en dus in geen geval van toepassing is op homoseksuele relaties.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de voorzitter, ik heb voor het verslag-Záborská gestemd, waartegen de groenen een alternatief discussiestuk hebben ingebracht. Ik ben van mening dat we er in Europa, ook op basis van onze gemeenschappelijke waarden, voor moeten zorgen dat met name vrouwen die moeder worden het recht hebben om vrij te kiezen of ze na de geboorte helemaal of gedeeltelijk stoppen met werken, om zich aan hun kind te wijden. Ik heb het grote geluk gehad dat mijn moeder dat heeft gedaan en ik moet zeggen dat het goed voor mij is geweest.

Als zij de pech had gehad dat ze na meer dan twintig jaar huwelijk was gescheiden, was dat niet goed voor haar geweest, want dan had ze, vooral op haar oude dag, geen sociale zekerheid gehad. Ik vecht er nu al veertig jaar voor dat vrouwen die er vrij voor kiezen om zich aan hun gezin en kinderen te wijden, niet gediscrimineerd worden en niet zichzelf door deze keuze tekort doen. Ik kan hier niet voor een ideologie kiezen die wil dat kinderen en volwassenen van de wieg tot het graf bijna aan de staat zijn overgeleverd.

Ik betreurt het dat het verslag van de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid is verworpen. De meerderheid die hiervoor heeft gezorgd, heeft noch vrouwen, noch gezinnen, noch de maatschappij een goede dienst bewezen.

Nirj Deva (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben Anna Záborská zeer erkentelijk voor dit verslag. Hoewel mijn fractie enige punten van kritiek had, ben ik van mening dat ze een onderwerp van fundamenteel belang voor de EU heeft aangeroerd.

De bevolking van de EU slinkt snel. De rol van vrouwen bij de opvoeding van kinderen wordt in veel lidstaten niet erkend als een bijdrage aan het BBP. Vrouwen en moeders maken een wezenlijk deel uit van de beroepsbevolking in onze maatschappij en in mijn eigen kiesdistrict in Zuidoost-Engeland zorgen miljoenen moeders voor hun kinderen. Hun bijdrage aan het Britse BBP en aan de welvaart in mijn eigen regio is van fundamenteel belang voor ons land.

Volgens mij is dit de eerste keer dat deze bijdrage in de Europese Unie in een verslag wordt erkend. We moeten ons Parlement aanmoedigen om zich in de toekomst over de technische details van deze kwesties te buigen en te zorgen voor gelijkheid en solidariteit tussen de geslachten.

- Verslag-Angelilli (A6-0012/2009)

Jim Allister (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, vandaag debatteren we over en betreuren we de gruwelen van de seksuele uitbuiting van kinderen. Praktisch iedere spreker tijdens het debat heeft terecht pedofiele activiteiten en misbruik van kinderen voor pornografische doeleinden veroordeeld. Ook hebben velen hun woede uitgesproken over het misbruik van het internet.

Maar het is teleurstellend dat, ondanks een dergelijke unanimiteit, niet alle lidstaten dezelfde mate van criminalisering van dit misbruik van kinderen kennen. Het online lokken van kinderen, seksueel misbruik en kinderpornografie horen nergens in de EU thuis en mogen absoluut niet worden getolereerd. Zwijgen is de beste vriend van pedofielen. We hebben het gezien in kerken, gezinnen en gemeenschappen, waar de andere kant op werd gekeken, wat tot een aantal schandalen heeft geleid waarvan we in onze diverse lidstaten kennis hebben kunnen nemen.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Geachte Voorzitter, met groot genoegen heb ik zo-even voor het verslag gestemd, al moet ik nog aan mijn voorgaande bijdragen toevoegen dat er zeven landen zijn die zich nog altijd niet hebben aangesloten bij het verdrag van de Raad van Europa en/of het optionele VN-protocol waarin moderne instrumenten zijn opgenomen ter bestrijding van de kinderhandel, -prostitutie en -pornografie. Helaas geldt dat ook voor mijn eigen land, de Tsjechische Republiek, dat uiteraard de strijd tegen deze fenomenen aanscherpen wil, maar al geruime tijd met het probleem zit hoe de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen in ons rechtstelsel vorm te geven. De handel in kinderen is nu juist vaak in handen van rechtspersonen die daarvoor dikke winsten opstrijken. Ik doe daarom een beroep op het Tsjechische voorzitterschap dit probleem in eigen land onverwijld op te lossen en een goed voorbeeld te geven aan de overige lidstaten van de Europese Unie.

Schriftelijke stemverklaringen

- Verslag-Niebler (A6-0006/2009)

David Casa (PPE-DE), schriftelijk. - (EN) Dergelijke overeenkomsten zijn van wezenlijk belang voor het verstevigen van de banden tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika. Met het oog op de steeds verder toenemende concurrentie van de nieuwe opkomende markten is het van het grootste belang om erbovenop te blijven zitten en ik vind dat dit gevoel in het verslag goed wordt verwoord.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), schriftelijk. - (RO) Ik heb voor het verslag-Niebler gestemd, omdat samenwerking tussen de EU en de VS op wetenschappelijk en technologisch gebied uiterst noodzakelijk is. De trans-Atlantisch overeenkomst moet zowel de VS als de Europese Gemeenschap ertoe bewegen hun voordeel te doen met elkaars wetenschappelijke en technische vooruitgang, die dankzij onderzoeksprogramma's wordt geboekt. De overeenkomst vergemakkelijkt uitwisseling van ideeën en

overdracht van knowhow ten gunste van de wetenschappelijke gemeenschap, de industrie en de gewone burger. Ik benadruk dat de VS een wereldleider is op het gebied van wetenschap en technologie.

We dienen op te merken dat de overeenkomst is gebaseerd op de principes van wederzijds voordeel en dat zij bevorderlijk is voor de deelname aan samenwerkingsactiviteiten, zoals gecoördineerde oproepen voor gezamenlijke projectvoorstellen en toegang tot elkaars programma's en activiteiten. Principes waarmee steun wordt gegeven aan efficiënte bescherming van intellectuele eigendom en een billijke deling van intellectuele eigendomsrechten worden hierbij op een actieve wijze bevorderd. Het voorstel voorziet eveneens in missies van deskundigen en ambtenaren van de EU en in workshops, seminars en bijeenkomsten die zowel in de Europese Gemeenschap als in de Verenigde Staten georganiseerd worden.

Ik spreek de hoop uit dat deze overeenkomst eveneens zal bijdragen tot het welslagen van de Strategie van Lissabon, die een op kennis gebaseerd Europa tot doel heeft. Wanneer het Europese Instituut voor Technologie eenmaal een feit is, zal deze trans-Atlantische samenwerking op wetenschappelijk en technologisch gebied nieuwe kansen krijgen.

Avril Doyle (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Mevrouw Niebler heeft het verslag over de derde verlenging van de overeenkomst tussen de EU en de Verenigde Staten gepresenteerd. Het verslag steunt het besluit van de Raad betreffende de verlenging van de Overeenkomst inzake wetenschappelijke en technologische samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en de regering van de Verenigde Staten van Amerika. Het is een voor beide partijen nuttige overeenkomst die wetenschappelijke kennis en technologische vooruitgang bevordert. Ik steun deze maatregel dan ook van harte.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) De verlenging van de Overeenkomst inzake wetenschappelijke en technologische samenwerking tussen de EU en de VS is zonder enige twijfel een positieve zaak voor Europees onderzoek. Dat blijkt ook wel uit de overweldigende meerderheid tijdens de stemming.

De ervaring leert ons echter telkens weer dat wetenschappelijke samenwerking het vruchtbaarst is wanneer twee onderzoekers van twee instellingen samenwerken in een gezamenlijk ontworpen en gefinancierd project. Om meer inhoud aan de wetenschappelijke samenwerking met de VS te geven roep ik de Commissie op om expliciet eenvoudige, projectgerichte financieringsinstrumenten in de vorm van gezamenlijke onderzoektoelagen in te stellen voor onderzoekers in de VS en de EU. Wij juichen toe dat gebieden zoals biogeneeskunde, nanotechnologie en ruimteonderzoek expliciet in de overeenkomst worden opgenomen. Ik zou ook graag zien dat andere geavanceerde vakgebieden, zoals stamcelonderzoek, werden opgenomen. Het feit dat zich op sommige onderzoeksgebieden gerechtvaardigde ethische kwesties stellen, zou een aanzet moeten zijn tot gezamenlijk nadenken over deze aspecten in plaats van een hindernis voor gemeenschappelijke wetenschappelijke vooruitgang.

Met name dankzij de toelagen van de Europese Onderzoeksraad wordt de EU steeds aantrekkelijker voor Amerikaanse onderzoekers. De EU beschikt nu over instrumenten om een grotere mobiliteit van nieuwe wetenschappers voor de langere termijn na te streven en de EU moet zodanig handelen dat er een netto intellectuele winst wordt behaald.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) De uitbreiding van de overeenkomst inzake wetenschappelijke en technologische samenwerking met de Verenigde Staten bevestigt de nood aan samenwerking en wederzijds voordelige uitwisselingen tussen de EU en de VS op vooraanstaande gebieden van wetenschap en innovatie.

Dat ruimtevaart en veiligheid in de overeenkomst zijn opgenomen, betekent een stap vooruit op de weg naar consolidatie van de trans-Atlantische betrekkingen, die een prioriteit van de PPE-DE-Fractie is. Deze samenwerking dient ook vormen van civiele en militaire samenwerking te omvatten op gebieden die van gemeenschappelijk belang zijn, met inbegrip van pioniersgebieden zoals de nieuwe ruimtetechnologieën, nanotechnologieën en onderzoek op het gebied van defensie.

Ik ben ervan overtuigd dat deze samenwerking zal leiden tot betere resultaten voor de activiteiten aan boord van het internationale ruimtestation en op het gevoelige gebied van communicatiesatellieten. Tevens ben ik van mening dat samenwerking met derde landen belangrijk is, in het bijzonder met Rusland, vooral in het kader van projecten van het type GPS-Glonass-Galileo.

Alle belanghebbenden moeten profiteren van de gunstige resultaten die door een van de betrokken partijen op civiel of militair gebied worden geboekt met een toepassing voor de civiele sector, omdat veiligheid en

beveiliging momenteel een prioriteit vormen voor de burgers van de hele wereld en het delen van deze successen met anderen niet alleen wijst op wederzijds vertrouwen en partnerschap, maar ook garandeert dat deze resultaten alleen ten gunste van de mensheid zullen worden gebruikt.

Mairead McGuinness (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Ik kan melden dat ik dit verslag over de verlenging van de Overeenkomst inzake wetenschappelijke en technologische samenwerking tussen de EG en de VS steun.

Mijn stemmachine deed het echter niet en voor de goede orde meld ik op deze manier dat ik vóór het verslag heb gestemd.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), schriftelijk. – (DE) Ik ben tegen het verslag van Angelika Niebler over de verlenging van de Overeenkomst inzake wetenschappelijke en technologische samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en de regering van de Verenigde Staten van Amerika (A6-0006/2009).

De inhoud van de verlengde overeenkomst onderscheidt zich van voorgaande overeenkomsten doordat het punt 'onderzoek op het gebied van ruimtevaart en veiligheid' is toegevoegd. Aangezien zowel de USA als de EU expliciete plannen hebben voor militair gebruik van de ruimtevaart, en veiligheid in de eerste plaats in militaire zin definiëren, moeten we ervan uitgaan dat de samenwerkingsovereenkomst ook militaire doelen zal dienen.

Samenwerking op het gebied van wetenschap en onderzoek is uiterst belangrijk. Deze moet echter civiele doelen dienen. Militair gebruik hiervan wijs ik af.

Lydie Polfer (ALDE), schriftelijk. – (FR) Ik heb voor dit verslag gestemd, waarin verlenging wordt voorgesteld van de in december 1997 gesloten overeenkomst, die voor het eerst in 2003 werd verlengd. Dit verslag stelt beide partijen in staat hun samenwerking op wetenschappelijke en technologische gebieden van gemeenschappelijk belang voort te zetten, te verbeteren en te intensiveren.

Dankzij deze samenwerking kan wederzijds worden geprofiteerd van de wetenschappelijke en technische vooruitgang die in het kader van onze respectieve onderzoeksprogramma's wordt geboekt. Bovendien wordt er kennis overgedragen, waar onze ondernemingen en onze burgers hun voordeel mee kunnen doen.

Deze samenwerking is onderdeel van het Europees beleid inzake technologisch onderzoek en ontwikkeling dat zo'n belangrijke plaats in de Europese wetgeving inneemt. Deze samenwerking stelt ons in staat de wetenschappelijke en technologische bases van de Europese industrie te versterken en de ontwikkeling van haar internationale concurrentievermogen te bevorderen.

Zuzana Roithová (PPE-DE), schriftelijk. – (CS) Ik heb vandaag niet voor het verslag over de verlenging van de wetenschappelijke en technologische samenwerking tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten gestemd, ook al behoren de investeringen van de EU en de VS op dit gebied tot de allerhoogste ter wereld en zijn talrijke onderling met elkaar verbonden wetenschappelijke instellingen over en weer vaak de grote drijvende kracht achter de wetenschappelijke en technologische vooruitgang in deze wereld en leveren zij een belangrijke bijdrage aan de oplossing van tal van wereldwijde problemen. Ik zit namelijk al langere tijd met een probleem, en wel met het gebrek aan bereidwilligheid bij de Commissie en de Raad om een dergelijke overeenkomst met de VS te stelen op gezamenlijke, fundamentele ethische beginselen voor wetenschap en onderzoek. Het steekt mij dat er ook in deze overeenkomst wederom geen enkel artikel aan dit onderwerp gewijd wordt. Dat is onverantwoord jegens de mensheid en een klap in het gezicht van de wetenschappers die geheel vrijwillig bepaalde ethische beginselen in acht nemen, terwijl anderen deze met voeten treden. Ik denk daarbij met name aan de biotechnologie.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb voor het verslag-Niebler betreffende de verlenging van de Overeenkomst inzake wetenschappelijke en technologische samenwerking tussen de EG en de regering van de Verenigde Staten van Amerika gestemd. Deze Overeenkomst is iets meer dan tien jaar geleden in werking getreden en is na de eerste vijf jaar als eens verlengd. Ik ben het er helemaal mee eens dat deze Overeenkomst opnieuw moet worden verlengd om steun te kunnen blijven geven aan de wetenschappelijke en technologische samenwerking met de Verenigde Staten van Amerika op de gemeenschappelijke prioritaire gebieden, die beide partijen sociaaleconomische voordelen opleveren.

Ook ben ik blij dat de voorwaarden van de Overeenkomst vrijwel identiek zijn aan die van de eerdere overeenkomsten, enkele technische wijzigingen daargelaten. Tot slot juich ik het toe dat ook het onderzoek op het gebied van de ruimtevaart en de veiligheid in deze Overeenkomst is opgenomen.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb gestemd voor het verslag over het voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de verlenging van de Overeenkomst inzake wetenschappelijke en technologische samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en de regering van de Verenigde Staten van Amerika, omdat ik van mening ben dat elke samenwerking op wetenschappelijk gebied kan leiden tot nieuwe ontdekkingen, die op hun beurt kunnen bijdragen tot de ontwikkeling en de evolutie van de mensheid. Aangezien de VS op wereldniveau een van de voornaamste drijvende krachten vormen achter wetenschappelijk onderzoek, vind ik dat de verlenging van de wetenschappelijke samenwerking met dat land voordelig zal zijn voor elk land van de Europese Unie.

- Verslag-Niebler (A6-0005/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), schriftelijk. – (LT) De hernieuwing van de overeenkomst voor nog eens vijf jaar zou nuttig zijn voor beide partijen, omdat de samenwerking tussen Rusland en de Europese Gemeenschap op het gebied van wetenschap en technologie zou worden voortgezet.

Aangezien de inhoud van de vernieuwde overeenkomst identiek is aan die van de overeenkomst die op 20 februari 2009 verstrijkt, heeft het geen zin om de gesprekken over de vernieuwing van de overeenkomst op de gebruikelijke manier voort te zetten.

Gezien de voordelen die een spoedige vernieuwing van de overeenkomst voor beide partijen zou hebben, wordt een uit een fase bestaande procedure voorgesteld (één procedure en één besluit betreffende ondertekening en sluiting). Beide partijen bij de overeenkomst streven ernaar de continuïteit te verzekeren in de lopende samenwerking (met name in verband met die activiteiten die met derde landen alleen op basis van een samenwerkingsovereenkomst kunnen worden ondernomen). Ik sta volledig achter dit voorstel.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor het verslag-Niebler gestemd omdat samenwerking tussen de EU en Rusland op wetenschappelijk en technologisch gebied noodzakelijk is. De overeenkomst tussen de EU en Rusland moet zowel de Europese Gemeenschap als Rusland ertoe aanzetten om hun voordeel te doen met elkaars wetenschappelijke en technologische vooruitgang die dankzij onderzoeksprogramma's wordt geboekt.

De overeenkomst vergemakkelijkt de uitwisseling van ideeën en knowhow ten gunste van de wetenschappelijke gemeenschap, de industrie en de gewone burger. Ik stel vast dat deze overeenkomst is gestoeld op principes die vergelijkbaar zijn met die van de overeenkomst op hetzelfde gebied, namelijk wetenschap en technologie, tussen de EU en de VS.

We moeten opmerken dat de overeenkomst is gestoeld op de principes van wederzijds voordeel en dat zij bevorderlijk is voor de deelname aan samenwerkingsactiviteiten, zoals "gecoördineerde oproepen voor gezamenlijke projectvoorstellen en toegang tot elkaars programma's en activiteiten".

Principes inzake efficiënte bescherming van intellectuele eigendom en billijke deling van intellectuele eigendomsrechten worden hierbij op een actieve wijze bevorderd. Het voorstel voorziet eveneens in missies van deskundigen en ambtenaren van de EU en in workshops, seminars en bijeenkomsten die zowel in de Europese Gemeenschap als in Rusland georganiseerd worden. Wij hopen dat in het Europees Jaar van creativiteit en innovatie deze overeenkomst zal bijdragen tot een efficiënter strategisch partnerschap tussen de EU en Rusland.

Avril Doyle (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Mevrouw Niebler heeft het verslag over de hernieuwing van de bestaande Overeenkomst voor samenwerking op wetenschappelijk en technologisch gebied tussen de EG en Rusland gepresenteerd. Vreedzame samenwerking tussen Rusland en de EU komt beide partijen ten goede en is bevorderlijk voor wetenschappelijke kennis en onderzoek. Ik steun deze maatregel dan ook van harte.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) De hernieuwing van de bestaande partnerschapsovereenkomst voor wetenschappelijke en technologische samenwerking met Rusland vermindert niet alleen de recente spanningen maar betekent een belangrijke stap vooruit in de normalisering en consolidering van de betrekkingen tussen de EU en de Russische Federatie.

Toch volstaat het niet om de betrekkingen met het oog op samenwerking op deze gebieden te normaliseren. De EU en Rusland dienen eerst een manier te vinden om hun partnerschap te consolideren en om samen te werken op het vlak van het veiligheidsbeleid en in de eerste plaats het beleid inzake de beveiliging van de energiebevoorrading. De recente gascrisis heeft ons duidelijk gemaakt hoe noodzakelijk het is de afhankelijkheid van de Europese Unie van haar leveranciers ernstig en eendrachtig aan te pakken.

Daarnaast mogen we niet vergeten dat de crisis in Georgië de hele Europese structuur van na de Koude Oorlog tijdelijk in gevaar heeft gebracht.

Bij alle uitdagingen die de globalisering en de mondiale crisis met zich meebrengen, is Rusland een belangrijke speler, die aan de onderhandelingsstafel niet kan worden geweigerd of genegeerd. De Russische Federatie moet echter deze overeenkomsten en de normale internationale regels wel naleven.

Ik roep de Commissie en het Tsjechische voorzitterschap op zo snel mogelijk concrete oplossingen te vinden voor deze problemen. Dit is niet alleen in hun eigen belang en in het belang van de Europese burgers, maar ook in dat van derde partnerlanden (Oekraïne, de Republiek Moldavië).

Mairead McGuinness (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Ik kan melden dat ik dit verslag over de Overeenkomst voor samenwerking op wetenschappelijk en technologisch gebied tussen de EU en Rusland steun.

Mijn stemmachine deed het echter niet en voor de goede orde meld ik op deze manier dat ik vóór het verslag heb gestemd.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), schriftelijk. – (SK) Ik heb voor wetenschappelijke en technologische samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en Rusland gestemd, omdat het nodig is sterke en stabiele betrekkingen van goed nabuurschap met de Russische Federatie op te bouwen. Ik beschouw samenwerking op het gebied van wetenschap en technologie als een uitstekend middel om dergelijke betrekkingen op te bouwen. De Europese Gemeenschap heeft net als Rusland belangrijke wetenschappelijke vooruitgang geboekt die beide partijen tot wederzijds voordeel kan strekken. De Commissie kan ongetwijfeld van een dergelijke samenwerking profiteren en haar eigen wetenschappelijke en technologische projecten daardoor realiseren en perfectioneren. Ik wil echter onderstrepen dat er voor betrekkingen van goed nabuurschap ook aan de andere zijde sprake moet zijn van de nodige bereidwilligheid en betrouwbaarheid.

In de afgelopen dagen heeft Rusland zich een zeer onbetrouwbare handelspartner getoond. Het optreden van de Russische Federatie heeft in vele landen van de Europese Unie een gascrisis veroorzaakt, die een directe bedreiging vormt voor de economieën van sommige lidstaten. Hierdoor zijn de nadelen aan het licht gebracht van de energieafhankelijkheid van Rusland. In het belang van goede samenwerking op het gebied van wetenschap en technologie hoop ik dat zich dergelijke gebeurtenissen in de toekomst niet zullen herhalen.

Zuzana Roithová (PPE-DE), schriftelijk. – (CS) Ik heb, net als bij de overeenkomst met de VS, tegen de overeenkomst voor samenwerking op wetenschappelijk en technologisch gebied tussen de Europese Unie en Rusland gestemd, en wel om dezelfde reden. Het steekt mij dat er in de overeenkomst niets is opgenomen met betrekking tot gezamenlijke ethische grenzen aan onderzoek. Het is buitengewoon treurig dat de Commissie en de Raad dit cruciale aspect van onderzoek onderschatten en geen enkele stap zetten om een dergelijke overeenkomst tot stand te brengen. Het lijkt wel of zij zich er niet van bewust zijn dat als er één onderwerp is waar ethische grenzen op hun plaats zijn, dat wel wetenschap en onderzoek is, waar overigens het voorzorgsbeginsel van cruciaal belang is. Bij een dergelijke internationale overeenkomst zou overeenstemming over ethische beginselen op zijn minst wat betreft uit publieke middelen gefinancierde wetenschap en onderzoek meer dan op zijn plaats zijn.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb voor het verslag van mevrouw Niebler betreffende de hernieuwing van de Overeenkomst voor samenwerking op wetenschappelijk en technologisch gebied tussen de Europese Gemeenschap en de Russische Federatie gestemd. Het is inderdaad van essentieel belang dat deze jaren geleden met de Sovjetregering gesloten overeenkomst wordt hernieuwd. De samenwerking tussen de Europese Unie en Rusland heeft uitstekende resultaten opgeleverd. Deze partijen hebben hun krachten gebundeld om dit ene doel te bereiken, te weten de verbetering van het algemene welzijn.

Ik verheug mij dan ook over dit initiatief van mevrouw Niebler en onderstreep hoe belangrijk het is dat de diplomatieke betrekkingen tussen de EU en Rusland worden voortgezet en geconsolideerd en aldus het internationale geopolitieke evenwicht wordt bewaard.

Peter Skinner (PSE), schriftelijk. – (EN) Er zijn verschillende redenen waarom deze overeenkomst de interne markt van de EU en de samenwerking op het gebied van normen versterkt en tevens ervoor zorgt dat de consumentenbescherming behouden blijft.

Een van de belangrijkste redenen is dat wetenschap een mondiale discipline is. Door onze vooruitgang te delen dragen we bij aan het verbeteren van de menselijke omstandigheden. Als we vooruitgang kunnen bewerkstelligen, is dat zowel specifiek als in het algemeen een positieve zaak.

Of het nu de auto-industrie is die de emissies probeert te verminderen of universiteiten die strategische koppelingen tot stand brengen, de winst van deze overeenkomst is meetbaar.

Ook consumenten hebben er indirect voordeel bij, aangezien de slimste koppen hun bijdrage kunnen leveren aan de totstandkoming van meer vertrouwen in de oplossingen voor onze gemeenschappelijke zorgen.

Daniel Stroj (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (CS) Zo op het eerste gezicht is de aanneming van het verslag over het voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de sluiting van een overeenkomst ter hernieuwing van de Overeenkomst voor samenwerking op wetenschappelijk en technologisch gebied tussen de Europese Gemeenschap en de regering van de Russische Federatie niet meer dan een formaliteit van ondergeschikt belang. Ik denk echter dat het tegendeel waar is. Steeds duidelijker blijkt dat Rusland voor de EU een strategisch partner dient te zijn en niet een soort eeuwig verfoeide boeman. Daarom dienen we elke stap in de richting van meer samenwerking tussen de EU en Rusland van harte te verwelkomen, ongeacht het niveau waarop dat gebeurt en ongeacht de kwaliteit van die samenwerking. Tevens kan worden verwacht dat de samenwerking met Rusland een doorslaggevende en ondubbelzinnig positieve rol zal spelen in de huidige economische crisis. Rusland kan niet los gezien worden van Europa. Het hoort erbij, of we dat nu leuk vinden of niet. Samenwerking met dit land zou op de korte termijn wel eens van levensbelang kunnen blijken te zijn voor de Europese Unie.

- Verslag-Hegy (A6-0478/2008)

John Attard-Montalto (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Wanneer we spreken van wilde natuur, hebben we het in werkelijkheid over een natuurlijk milieu dat nog niet significant is veranderd door menselijke activiteit, met andere woorden, ongerepte gebieden. Wilde natuur kan betrekking hebben op land en zee.

Er zijn twee benaderingen: de ene verwijst naar het concept van instandhouding en de andere naar dat van behoeving. Deze benaderingen verschillen van elkaar. De eerstgenoemde kan worden beschreven als “het correct gebruiken van de natuur”, de laatstgenoemde als “het beschermen van de natuur tegen gebruik”. Ik denk dat er verschil bestaat tussen instandhouding en behoeving, maar de toepassing ervan hangt af van het specifieke gebied. Europa is bijvoorbeeld te klein om voor burgers verboden gebieden te hebben. Ongeveer een derde van het landoppervlak bestaat uit bosgebied, waarvan slechts 5 procent als wild kan worden beschouwd.

De meeste wilde natuurgebieden in Europa worden beschermd met Natura 2000. Dit is een Europees netwerk waarvan de waardevolste gebieden en de gebieden met de meeste biodiversiteit in de EU al deel uitmaken. Daarom ben ik het ermee eens dat er geen nieuwe wetgeving nodig is voor wilde natuurgebieden aangezien de meeste onder Natura 2000 vallen. Het is evenwel belangrijk wilde natuurgebieden in kaart te brengen, opgesplitst naar boshabitat, zoetwaterhabitat en zeehabitat.

Alessandro Battilocchio (PSE), *schriftelijk*. – (IT) Ik heb voor het verslag gestemd. Er zijn vele redenen waarom Europa meer oog zou moeten hebben voor wilde natuurgebieden. Deze gebieden zijn in de eerste plaats een toevluchtsoord voor vele soorten en een genetische reserve, die zelfs in slechts licht veranderde omstandigheden niet kunnen overleven. Er zijn ook vele soorten die erop wachten ontdekt en beschreven te worden. Het merendeel van deze soorten leeft in de bodem of in rottend hout en is uiterst gevoelig voor veranderingen. Deze ongerepte gebieden zijn ook perfect voor het bestuderen van natuurlijke veranderingen en de evolutie van de natuur. Tegelijkertijd zijn deze gebieden extreem kwetsbaar voor de gevolgen van door de mens veroorzaakte veranderingen van het milieu die zich buiten hun grenzen voordoen.

Tot slot zijn er ook veel puur ethische redenen voor het behoud van wilde natuur in Europa. Wij hebben de morele verplichting te verzekeren dat de toekomstige generaties van de echt ongerepte gebieden in Europa kunnen genieten, in alle betekenissen van het woord. Duurzaam toerisme wordt gebruikt om wilde natuur een economische waarde te geven en steun voor instandhouding te bewerkstelligen.

Het is dan ook belangrijk dat er geschikte aanbevelingen worden opgesteld die door de lidstaten van de EU als richtsnoer kunnen worden gebruikt voor hoe de bescherming van de huidige en potentiële wilde natuurgebieden en de onontgonnen gebieden en hun natuurlijke processen - die waarschijnlijk onder Natura 2000 vallen - het best kan worden verzekerd.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb vóór dit verslag gestemd aangezien ik het ermee eens ben dat we echt moeten doorgaan met het in kaart brengen van de laatste wilde natuurgebieden in Europa. Dat is natuurlijk niet mogelijk zonder de wilde natuur te definiëren en daarom roep ik de Europese Commissie

op om op dit terrein actie te ondernemen. Ik sta ook achter het idee om duurzaam toerisme in deze gebieden te bevorderen en terreinbeheerders te leren hoe ze de wilde natuur in stand kunnen houden en beschermen.

Daarom sluit ik me aan bij het verzoek van de belangrijkste NGO's op dit gebied en vraag ik de Europese Commissie met een aantal richtsnoeren voor de instandhouding van de wilde natuur in Europa te komen.

Martin Callanan (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Uit dit verslag blijkt dat de EU zelfs tot de verste uithoeken van Europa reikt. Het hele punt van wilde natuurgebieden is dat ze ongerept zijn – ook in de EU. Gezien de grote druk op het milieu heeft de Commissie echter maatregelen voorgesteld om de meest afgelegen en geïsoleerde regio's in Europa te beschermen en te koesteren.

Over het geheel genomen steun ik dit verslag dus, mits de lidstaten een belangrijke rol blijven spelen bij het beheren, aanwijzen en beschermen van de wilde natuur.

Ik ben ietwat sceptisch over de zin van een EU-strategie voor wilde natuur, gezien de rampzalige gevolgen van het landbouw- en visserijbeheer van de EU. Het is van wezenlijk belang dat de EU bij dit proces fungeert als katalysator en verzamelaar van beste praktijken. Anders wordt het nut van de voorgestelde maatregelen ondermijnd.

Deze kanttekeningen daargelaten, is mijn regio Noordoost-Engeland gezegend met ongerepte en geïsoleerde gebieden van een uitzonderlijke natuurlijke schoonheid. Daarom heb ik dit verslag gesteund.

David Casa (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Natura 2000 heeft veel gedaan voor de bescherming van ongerepte gebieden. Dit verslag benadrukt het belang van dergelijke projecten en ik ben het volledig eens met de rapporteur dat er diverse middelen moeten worden ingezet om de bescherming van dergelijke gebieden te garanderen. Het is belangrijk dat deze gebieden in kaart worden gebracht. Als we daar te lang mee wachten, is het misschien te laat.

Avril Doyle (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) De heer Hegyi benadrukt in zijn initiatiefverslag het belang van de bescherming van wilde natuurgebieden in Europa bij de tenuitvoerlegging van de bestaande richtlijnen, en stelt voor “wilde natuur” te definiëren als nog ongerepte gebieden en “gebieden waar de menselijke activiteiten tot een minimum beperkt blijven”.

Ik juich het verslag toe, ofschoon bepaalde onderdelen ervan onduidelijk blijven, bijvoorbeeld over de vraag of het gaat om bestaande wilde natuur of om potentiële wilde natuur. Ik zou ook graag willen weten of er wilde natuurgebieden zijn die momenteel niet als Natura 2000-gebied zijn aangewezen en die in het kader van dit verslag mogelijk in overweging moeten worden genomen.

Gebieden van speciaal belang op grond van Natura 2000 vallen onder de bevoegdheid van diverse DG's in de Commissie. Ik heb waardering voor het werk dat deze verschillende instanties verrichten en hun verschillende taken, maar we kunnen de bescherming van Natura 2000-gebieden sterk verbeteren door te zorgen voor meer samenwerking en samenhang. Ik steun het verslag van de heer Hegyi van harte, maar ik vind het jammer dat ik door toepassing van Artikel 45, lid 2, van het Reglement niet in de gelegenheid werd gesteld erover te debatteren.

Edite Estrela (PSE), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor het verslag-Hegyi gestemd, daar ik het nodig acht de bescherming en ontwikkeling van de wilde natuurgebieden in Europa te verbeteren.

Door de druk in de loop der eeuwen van de menselijke activiteiten op het milieu beslaat de wilde natuur nog slechts 46 procent van het landoppervlak van de aarde.

Ik meen dat het de taak van de Europese Commissie is aanbevelingen op te stellen voor de lidstaten, waarvan de ontwikkeling van een strategie voor de wilde natuurgebieden en het in kaart brengen van die gebieden deel moeten uitmaken.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Wij hebben voor dit verslag gestemd daar we van mening zijn dat wij de natuur moeten beschermen, maar via gebruik ervan door de mens. Momenteel is 33 procent van het landoppervlak van de EER-landen bosgebied, wat overeenkomt met 185 miljoen hectaren. Slechts 9 miljoen hectaren bosgebied (5 procent van het totale bosgebied) wordt als “wild” beschouwd. Deze gebieden vormen samen met de gemeenschappen van inheemse planten en dieren en de ecosystemen waar ze deel van uitmaken in essentie een natuurlijke toestand. Deze wilde natuurgebieden zouden moeten worden verzekerd van een effectieve en speciale beschermingsstatus. Zij zijn immers een genetische reserve en een

toevluchtsoord voor vele soorten die zelfs in slechts licht veranderde omstandigheden niet kunnen overleven, in het bijzonder grote zoogdieren als de bruine beer, de wolf en de lynx.

Wij hebben de verplichting te verzekeren dat de toekomstige generaties van de wilde natuur in Europa kunnen genieten, in alle betekenissen van het woord, maar duurzaam toerisme kan worden gebruikt om de wilde natuur een economische waarde te geven en steun voor instandhouding te bewerkstelligen. Duurzaam toerisme moedigt de gewone man aan de verborgen waarden van de natuur te ontdekken zonder haar schade te berokkenen. Duurzaam toerisme versterkt de aanvaarding van het instandhoudingsbeleid, omdat de burgers persoonlijk ervaren dat bescherming noodzakelijk is. Duurzaam toerisme helpt de wilde natuur economisch te behouden en creëert kansen op banen voor de bevolking in het desbetreffende gebied.

Duarte Freitas (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) De Europese wilde natuurgebieden zijn gereduceerd tot een kleine fractie van wat ze in het verleden ooit waren en derhalve is het van prioritair belang ze te beschermen.

Daarom dienen die gebieden centraal te staan in het Europees biodiversiteitsbeleid. Het netwerk Natura 2000 dient met die gebieden rekening te houden, zodat er beter gebruik kan worden gemaakt van de diensten die ze als ecosysteem leveren.

Ik keur het verslag-Hegyi dan ook goed, in de hoop dat de Europese ongerepte gebieden betere bescherming krijgen, zodat ook de komende generaties ervan kunnen genieten.

David Martin (PSE), schriftelijk. – (EN) Ik steun dit verslag waarin wordt benadrukt dat 46 procent van 's werelds landmassa die uit wilde natuur bestaat en die nog niet significant is veranderd door menselijke activiteit, moet worden beschermd.

Luís Queiró (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) Het is al lang geleden dat de geschiedenis van de mens een geschiedenis van overleven was te midden van de tegenslagen van de natuur. In ons deel van de wereld moeten we tegenwoordig de natuur beschermen tegen de aanwezigheid van en overheersing door de mens, hoewel we onszelf nog steeds dienen te beschermen tegen de natuur en haar aanvallen. Bescherming van de natuur is in ons belang vanwege het behoud van de rijkdom aan biodiversiteit en de noodzaak de aarde, waar wij slechts rentmeesters over zijn, te behoeden. Met die uitgangspunten moeten we kijken naar de inspanningen om de wilde natuur in Europa te behoeden, met name in de ultraperifere regio's waar diversiteit zo belangrijk is. Dezelfde uitgangspunten vereisen een evenwichtige aanpak en weloverwogen ingrepen en regelgeving. Als we een nieuwe benutting van het platteland willen stimuleren, kunnen we niet de menselijke activiteiten daar op onhoudbare wijze laten groeien. De bescherming van de wilde natuur, met name waar natuur en menselijke activiteiten naast elkaar bestaan, dient het bevorderen van evenwicht, bescherming en duurzaamheid te zijn. We mogen het leven op het al verarmde platteland niet het juk van ondraaglijke lasten of ontvolking opleggen.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik stem voor het verslag-Hegyi over de wilde natuur in Europa. Ik vind dat de Europese Unie meer oog zou moeten hebben voor wilde natuurgebieden, omdat deze een toevluchtsoord en een reserve zijn voor vele soorten die niet kunnen overleven in veranderde omstandigheden. Bovendien mogen de ethische redenen voor deze keuze niet worden vergeten.

Wij Europese burgers hebben de morele verplichting te verzekeren dat de toekomstige generaties van de echt ongerepte gebieden in Europa kunnen genieten, in alle betekenissen van het woord. Ik ben dan ook ingenomen met het initiatief van onze collega om duurzaam toerisme te bevorderen, dat een echte indicator is van de economische waarde van een wilde natuurgebied.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd omdat ik van mening ben dat Europa zijn ongerepte gebieden moet beschermen en moet bijdragen tot het behoud van zijn nationale parken. Volgens het verslag "Wilde natuur in Europa" zijn er in verschillende regio's van Europa tien nationale parken. Het behoud en de bescherming daarvan betekent ook bescherming van de vogel- en andere diersoorten die er leven.

Aangezien sommige van die soorten met uitsterven worden bedreigd, vind ik dat de Europese Unie zich actief moet bezighouden met de ontwikkeling van programma's om het voortbestaan van deze soorten te bevorderen en dier- en plantensoorten te herintroduceren in gebieden waar ze helaas zijn verdwenen.

Tegelijk acht ik de volgende maatregelen noodzakelijk: een nauwkeuriger analyse van de ontbossing in gebieden die niet als nationale parken aangeduid zijn en het ontwikkelen van concrete projecten om ontboste gebieden te herbebossen. Ikzelf steun van harte elk project van die aard en ik feliciteer de rapporteur.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *schriftelijk*. – (PL) De term 'wilde natuur' verwijst naar een natuurlijk milieu dat nog niet significant is veranderd door menselijke activiteit. Ook vandaag is nog 46 procent van 's werelds landmassa wilde natuur.

Er is een verschil tussen de concepten 'instandhouding' en 'behoeding'. Het eerste begrip komt neer op het correct gebruiken van de natuur, terwijl het tweede verband houdt met het beschermen van de natuur tegen gebruik. Naar mijn mening moet de natuur beschermd worden, maar via gebruik ervan voor de mens. Europa is te klein om burgers de toegang tot bepaalde gebieden te verbieden. Deze natuurgebieden hebben ook een unieke en bijzondere waarde die op een milieuvriendelijke manier kan worden gebruikt door een nieuw toeristisch aanbod te ontwikkelen.

Tegelijkertijd zijn deze gebieden extreem kwetsbaar voor de gevolgen van door de mens veroorzaakte veranderingen van het milieu. Het is onze morele plicht te verzekeren dat ook de toekomstige generaties nog van ongerepte wilde natuur in Europa kunnen genieten. Duurzaam toerisme kan een manier zijn om de economische waarde van wilde gebieden te benutten en steun te verwerven voor de instandhouding ervan.

Er bestaat in Europa een interessant initiatief dat erop gericht is programma's voor wilde natuur en duurzaam toerisme te combineren. Het gaat om de PAN Parks Foundation, een organisatie die tot doel heeft duurzaam toerisme in natuurgebieden mogelijk te maken.

Er is geen behoefte aan nieuwe wetgeving inzake wilde natuur. De Europese Commissie zou wel geschikte aanbevelingen moeten opstellen die door de EU-lidstaten als richtsnoer kunnen worden gebruikt voor hoe de bescherming van huidige en potentiële wilde natuurgebieden, die misschien in de toekomst onder Natura 2000 vallen, het best kan worden verzekerd.

- Verslag-Queiró (A6-0501/2008)

Martin Callanan (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) De afgelopen jaren was de algemene en zakenluchtvaart de snelst groeiende tak van de luchtvaartsector. De luchthavens in mijn kiesdistrict Noordoost-Engeland, zoals die van Newcastle en Durham Tees Valley, zijn populair onder amateurpiloten en, in toenemende mate, onder zakenlieden. Dit is derhalve een subsector waar steun en verstandige regelgeving voor moet komen.

Ik ben onder de indruk van het streven van de Commissie naar proportionaliteit in de regelgeving van algemene en zakenluchtvaart. Deze benadering markeert een duidelijke koerswijziging ten opzichte van verscheidene eerdere voorstellen op het gebied van vervoer en dat valt toe te juichen, maar we moeten er wel op toezien dat de sector op duurzame wijze kan blijven groeien zonder de omslachtige procedures die maar al te vaak kenmerkend waren voor de voorstellen van de Commissie.

Het is onvermijdelijk dat deze sector op de korte termijn enigszins zal krimpen naarmate de economische crisis verder doorzet. Maar de algemene en zakenluchtvaart draagt in belangrijke mate bij aan de economische groei, vooral op regionaal niveau, zoals wij in Noordoost-Engeland kunnen bevestigen.

Ik heb vóór dit verslag gestemd.

David Casa (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) Ik ben het met de rapporteur eens dat we de noodzaak van het verzamelen van gegevens, proportionele regelgeving, de capaciteit van luchthavens en luchtruim en milieuduurzaamheid moeten benadrukken, terwijl we ook moeten erkennen dat het hier gaat om een van de snelst groeiende sectoren van dit tijdperk. We roepen op te zoeken naar evenwicht tussen deze genoemde kwesties zodat het bedrijfsleven niet wordt gehinderd en duurzaam blijft.

Avril Doyle (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) De heer Queiró heeft gereageerd op de mededeling van de Commissie "Een agenda voor een duurzame toekomst van de algemene en zakenluchtvaart" en heeft verschillende terreinen naar voren gehaald waar beleidsoverwegingen voor de niet-commerciële luchtvaartsector binnen de algemene en zakenluchtvaart een bijkomend effect hebben. Van bijzonder belang zijn de uitbreiding van de communautaire bevoegdheid op het gebied van veiligheid en beveiliging en het effect van communautaire initiatieven zoals het gemeenschappelijk Europees luchtruim en het luchtverkeersbeveiligingssysteem op de sector.

Het is van primair belang dat de veiligheid wordt gegarandeerd en de sector op verantwoorde wijze rekening houdt met de milieuaspecten, door zowel geluidsoverlast als emissies terug te dringen. Door de groei en de diversiteit van de sector is regelgeving in de toekomst noodzakelijk. Deze mededeling bevat een routebeschrijving voor het ontwikkelen van toekomstig beleid.

Jörg Leichtfried (PSE), schriftelijk. – (DE) Ik heb tegen het verslag van Luís Queiró over de toekomst van de algemene en zakenluchtvaart gestemd.

Het is ongetwijfeld waar dat het aantal particuliere en zakenvluchten enorm is toegenomen en dat daarmee de belasting voor het milieu ook groter is geworden.

Met investeringen in de uitbreiding van luchthavens zijn we echter mijns inziens niet op de juiste weg, want deze maatregel zou alleen maar leiden tot een grotere vraag naar reizen en toename van het vliegverkeer. We moeten op zoek gaan naar alternatieven waarbij het luchtverkeer niet steeds maar toeneemt en de milieuvervuiling binnen de perken blijft.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) De algemene en zakenluchtvaart is een bloeiende sector die worden gekenmerkt door meer aanpassingsvermogen en flexibiliteit, aspecten die indruisen tegen het grote gebrek aan flexibiliteit dat typisch is voor met name grote luchthavens. Daarom steun ik de aanbevelingen van collega Luís Queiró om het proportionaliteitsbeginsel en het subsidiariteitsbeginsel in deze sector geval per geval consequent toe te passen, mits alle beveiligings- en veiligheidsvereisten worden nageleefd.

Ik roep de lidstaten op alle aanbevelingen van de Commissie en van het verslag in overweging te nemen, in het bijzonder aangaande het efficiënter maken en het optimaal gebruiken van luchthavencapaciteiten, niet alleen voor grote luchthavens maar vooral voor regionale en lokale vliegvelden.

Dit segment van de luchtvaartsector moet kunnen profiteren van alle omstandigheden die een duurzame ontwikkeling mogelijk maken, ten gunste van het bedrijfsleven en uiteindelijk ook de passagiers, en daar heb ik als rapporteur voor het pakket Gemeenschappelijk Europees Luchtruim II en de uitbreiding van de bevoegdheden van de EASA rekening mee gehouden.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik stem voor het verslag van collega Queiró over een agenda voor een duurzame toekomst van de algemene en zakenluchtvaart. Het is namelijk noodzakelijk dat er een nieuw EU-beleid komt voor de algemene en zakenluchtvaart.

Ik zeg dit omdat in dit segment van de burgerluchtvaart de totale omzet van de maatschappijen constant groeit. Wat de zakenluchtvaart betreft wordt zelfs geschat dat het aantal passagiers binnen een tiental jaar zal zijn verdubbeld. Daarnaast moet worden erkend dat dit type luchtvaart voordelen oplevert voor heel het economische en sociale welzijn.

Ik kan mij dus vinden in het verslag van onze collega en ik hoop dat wij in de toekomst adequaat gebruik kunnen maken van de mogelijkheden van een sterk groeiende sector.

- Verslag-Harbour (A6-0018/2009)

John Attard-Montalto (PSE), schriftelijk. – (EN) De overheidssector ondervindt hinder van traditionele methoden bij de inkoop van diensten voor onderzoek en ontwikkeling. Hierin kan verandering worden gebracht door middel van wat we precommerciële inkoop noemen. Precommerciële inkoop is een specifieke benadering voor de overheidssector om onderzoek en ontwikkeling in te kopen.

De EU heeft behoefte aan een bredere innovatiestrategie. Wat we precommerciële inkoop noemen, moet worden beschouwd als onderdeel van deze strategie. Dit is van belang voor de versterking van de innovatiecapaciteit van de Unie en de verbetering van overheidsdiensten voor Europese burgers. De Amerikaanse overheid spendeert momenteel vijftig miljard dollar aan de inkoop van onderzoek en ontwikkeling. Europa geeft hieraan 2,5 miljard dollar uit. Het is dus duidelijk dat precommerciële inkoop nodig is om de Europese overheidssector beter in staat te stellen belangrijke uitdagingen aan te gaan.

Een van de problemen in de EU is dat nauwelijks wordt stilgestaan bij mogelijkheden om de inkoop van onderzoek en ontwikkeling te optimaliseren. Dit probleem is voortgekomen uit wat we exclusieve ontwikkeling noemen. Ondernemingen die een product of dienst hebben ontwikkeld voor een overheidsorgaan, kunnen hun bevindingen niet opnieuw gebruiken voor andere klanten. Precommerciële inkoop stelt ons in staat iets aan deze eigenaardige situatie te doen. Op deze manier is een specifieke benadering mogelijk op basis van deling van risico's en voordelen. Bovendien is het op deze manier mogelijk innovatieve oplossingen kosteneffectief te ontwikkelen.

Alessandro Battilocchio (PSE), *schriftelijk*. – (IT) Dank u, Voorzitter. Ik heb voor het verslag gestemd. Ik geloof dat precommerciële inkoop heel gunstig kan zijn voor innovatie en zeer geschikt is om in de Europese Unie moderne hoogkwalitatieve overheidsdiensten te kunnen aanbieden.

En dit niet alleen: precommerciële inkoop biedt aanzienlijke kansen aan het MKB, zowel op het gebied van overheidsopdrachten als ten aanzien van hun algemene ontwikkeling en ervaring. Precommerciële inkoop is uiteraard toegankelijker voor het MKB dan reguliere grote commerciële inkoopopdrachten.

Ik vrees echter dat kleine en middelgrote ondernemingen alleen warm zullen lopen voor precommerciële inkoop als hun duidelijk wordt uitgelegd hoe het functioneert, in het bijzonder in een grensoverschrijdende context, en als bepaalde aspecten van de procedure nader worden gespecificeerd, onder andere de bepalingen inzake staatssteun en intellectuele eigendom, teneinde een transparante en stabiele omgeving te creëren voor overheidsinstellingen en -ondernemingen.

Martin Callanan (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) Dit verslag zet aan tot bezinning: er wordt een hoop gepraat over de agenda van Lissabon en over het feit dat Europa volgend jaar de meest concurrerende economie ter wereld moet zijn, maar tot mijn ontsteltenis las ik dat de Amerikaanse overheidssector vijftig miljard dollar per jaar uitgeeft aan de inkoop van onderzoek en ontwikkeling.

Dit bedrag is twintig keer zo hoog als in Europa en vertegenwoordigt ongeveer de helft van de totale investeringskloof voor onderzoek en ontwikkeling tussen de VS en Europa.

Ik verwelkom dit verslag van mijn collega Malcolm Harbour. Hij heeft beschreven op welke manieren Europa deze productiviteitskloof kan dichten. De titel zegt al wat de sleutel tot dit proces is: het aansturen van innovatie.

We kunnen de aspiraties van dit verslag volgens mij het beste realiseren door ervoor te zorgen dat de EU innovatie en technologische ontwikkeling stimuleert en geen regelgevingsobstakels opwerpt.

Gezien de belangrijke rol die overheidsopdrachten spelen bij het bevorderen en steunen van nieuwe technologie, heb ik dit verslag gesteund. Ik hoop dat de lokale autoriteiten in mijn regio Noordoost-Engeland iets hebben aan de uitgangspunten van het verslag.

David Casa (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) Ik ben het eens met wat de rapporteur schrijft over het belang van innovatie, vooral op veeleisende terreinen zoals gezondheidszorg, vergrijzing en veiligheid. Precommerciële inkoop beperkt de kans op fouten en moet dus als een innovatief middel worden aangewend.

Avril Doyle (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) Mijn collega de heer Harbour heeft een initiatiefverslag gepresenteerd over versterking van de innovatie in Europa voor het waarborgen van duurzame hoogkwalitatieve overheidsdiensten. Eerlijke en rechtvaardige toegang tot dergelijke diensten is van wezenlijk belang voor het volledig functioneren van de vrije markt. Deze mededeling gaat over de onderzoeks- en ontwikkelingsfase (O&O) van een precommerciële product.

Precommerciële inkoop is een specifieke benadering van de overheidssector om O&O in te kopen, met als doel innovatie aan te sturen ter waarborging van duurzame hoogkwalitatieve overheidsdiensten in Europa. Onder de betreffende overheidsdiensten vallen gezondheidszorg, onderwijs, veiligheid, klimaatverandering en energie-efficiëntie, stuk voor stuk kwesties die de gehele maatschappij ten goede komen. Aangezien het met de aanneming van deze strategie mogelijk wordt nieuwe en innovatieve oplossingen met toegevoegde waarde kosteneffectief te ontwikkelen, heb ik dit voorstel gesteund.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), *schriftelijk*. – (PL) Overheidsopdrachten op het gebied van onderzoek en ontwikkeling vertegenwoordigen in Europa slechts een beperkt gedeelte van alle overheidsopdrachten. Europa scoort eveneens bijzonder slecht in vergelijking met de Verenigde Staten, waar de overheid jaarlijks 50 miljard dollar spendeert aan overheidsinkopen op het gebied van onderzoek en ontwikkeling, een bedrag dat twintig maal hoger ligt dan in Europa. Dit is bijzonder jammer, zeker als we ons innovatievermogen daadwerkelijk willen vergroten.

Er dient op gewezen te worden dat veel van de beschikbare producten en diensten vandaag niet zouden bestaan zonder de toewijzing van overheidsmiddelen. Het satellietnavigatiesysteem GPS en de halfgeleidertechnologie zijn hier slechts twee voorbeelden van.

Europa moet op tal van terreinen technische vooruitgang boeken, onder meer op het gebied van gezondheidszorg, duurzaamheid en veiligheid. Voor veel van deze gebieden zijn er nog geen commerciële

oplossingen voorhanden of zijn er met het oog op de bestaande oplossingen verdere onderzoeks- en ontwikkelingsactiviteiten nodig. Precommerciële inkoop is een van de manieren om deze kloof tussen vraag en aanbod in de overheidssector te overbruggen en biedt overheden de mogelijkheid om hun diensten te verbeteren.

Precommerciële inkoop creëert ook aanzienlijke kansen voor het midden- en kleinbedrijf. Het innovatievermogen van kleine en middelgrote ondernemingen is immers enorm. Dankzij het gebruik van overheidsmiddelen kunnen deze bedrijven zich verder ontwikkelen en hun oplossingen later ook aan andere klanten verkopen.

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik stem voor het verslag van collega Harbour over het aansturen van innovatie binnen de precommerciële inkoop voor het waarborgen van duurzame hoogkwalitatieve overheidsdiensten in Europa. Het is van essentieel belang dat de Europese Unie de sociale uitdagingen adequaat aanpakt, zodat de verlening van overheidsdiensten aanzienlijk wordt verbeterd.

Het instrument van de precommerciële inkoop kan er in deze optiek toe bijdragen dat de kloof tussen vraag en aanbod in de overheidssector wordt overbrugd. Ik ben het met de rapporteur eens dat inkopers moeten worden geschoold in het omgaan met innovatie binnen overheidsopdrachten, omdat precommerciële inkoop een beroep is waarvoor zeer specifieke vaardigheden nodig zijn.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *schriftelijk*. – (PL) Er is sprake van precommerciële inkoop wanneer de overheidssector opdrachten plaatst op het gebied van onderzoek en ontwikkeling om innovatie te bevorderen en duurzame hoogkwalitatieve overheidsdiensten te waarborgen.

Precommerciële inkoop is van buitengewoon belang om de innovatiecapaciteit van de hele Europese Unie te versterken, de directe overheidsdiensten voor de burgers te verbeteren en de kloof tussen vraag en aanbod in de overheidssector te overbruggen.

Het satellietnavigatiesysteem GPS is een voorbeeld van een innovatieve oplossing die op basis van overheidsinkoop is ontwikkeld.

De middelen die in de Verenigde Staten aan overheidsinkoop op het gebied van onderzoek en ontwikkeling worden gespendeerd, liggen twintig maal hoger dan in de Europese Unie.

Voor het midden- en kleinbedrijf zijn overheidsopdrachten een uitgelezen kans om ervaring op te doen. Precommerciële inkoopopdrachten zijn gunstig voor kleinere ondernemingen, aangezien zij meestal niet voldoen aan de eisen van reguliere commerciële overheidsopdrachten.

Europa moet zo spoedig mogelijk allesomvattende oplossingen ontwikkelen om het gebruik van precommerciële inkoop te verbeteren, niet alleen door nationale, maar ook door lokale en regionale overheden.

Marian Zlotea (PPE-DE), *schriftelijk*. – (RO) In de eerste plaats wil ik graag de heer Harbour feliciteren met de wijze waarop hij het werk van de Commissie interne markt en consumentenbescherming (IMCO) heeft weergegeven. De aanneming van dit initiatiefverslag van de heer Harbour zal innovatie in onderzoek en ontwikkeling binnen de Europese Unie helpen stimuleren. We moeten profiteren van de voordelen die een precommerciële inkoopbeleid zal bieden. Openbare aanbesteding is een gebied dat voor het midden- en kleinbedrijf enorme kansen in het vooruitzicht stelt en precommerciële inkoop is daarbij vlotter toegankelijk dan grootschalige overheidsopdrachten.

We moeten een voorbeeld nemen aan de VS en ons meer toespitsen op het inkopen van onderzoek- en ontwikkelingsdiensten. We moeten een gunstig precommerciële beleidsinstrument vaststellen om de innovatiebasis van de EU te verbreden. Momenteel zijn bedrijven die voor een openbare instantie een product of een dienst hebben ontwikkeld niet in staat hun bevindingen opnieuw te gebruiken voor andere potentiële cliënten, en dat komt bovenop de financiële hindernissen die de inkoop van concurrerende oplossingen in de weg staan. Precommerciële inkoop maakt een rendabele ontwikkeling van innovatieve oplossingen mogelijk.

- Verslag-Lapperrouze (A6-0013/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh en Inger Segelström (PSE), *schriftelijk*. – (SV) Wij hebben ervoor gekozen om tegen het verslag van mevrouw Lapperrouze te stemmen omdat wij van mening zijn dat het uiteindelijke verslag onevenwichtig is en een inbreuk maakt op het recht van de lidstaten om te beslissen om

al dan niet gebruik te maken van kernenergie, verder te gaan met de ontwikkeling ervan en erin te investeren. Wij steunen gemeenschappelijk onderzoek naar bijvoorbeeld nucleaire veiligheid, maar zijn van mening dat het verslag meermaals te ver gaat in zijn positieve instelling ten opzichte van kernenergie. Deze beslissingen moeten op het niveau van de lidstaten worden genomen.

Verder zijn wij in het algemeen voor investeringen in energie-infrastructuur, maar wij stellen vragen bij het steunen van alle projecten en investeringen die de rapporteur wil steunen. Om een dergelijk standpunt te kunnen steunen, hadden wij duidelijke criteria willen zien, met name tegen de achtergrond van het debat over Nord Stream.

John Attard-Montalto (PSE), schriftelijk. – (EN) Europa moet zijn inspanningen eerst en vooral richten op het helpen van zijn lidstaten bij hun zoektocht naar olie en gas. Waarschijnlijk bevinden er zich fossiele brandstofvoorraden in de zeebodem van Malta. Deze voorraden kunnen niet volledig worden geëxploiteerd omdat er onenigheid bestaat over de mediaanlijn tussen Malta en zijn Noord-Afrikaanse buurlanden. Dit zou niet alleen een bilaterale kwestie moeten zijn. Het is ook in het belang van Europa om namens zijn lidstaat een oplossing te vinden.

De kwestie kernenergie neemt opnieuw een belangrijke plaats in. Er zijn voor- en nadelen. Het debat over kernenergie is eindeloos, maar we moeten wel stilstaan bij de mogelijkheid deze energiebron te beoordelen.

Ik heb me laten vertellen dat Malta de invoer van energie afkomstig van kerncentrales in Frankrijk heeft overwogen. Deze energie zou Malta bereiken in de vorm van elektriciteit zodat de negatieve aspecten in verband met kerncentrales niet aan de orde zouden zijn. De opgewekte energie zou goedkoper zijn dan de energie uit een gasleiding uit Sicilië. Malta zou geen kapitaal hoeven uit te geven aan de bouw van een energiecentrale.

Liam Aylward (UEN), schriftelijk. – (EN) Ik juich het toe dat de Europese Unie deze week honderd miljoen euro heeft toegewezen voor de bouw van nieuwe elektriciteitsnetwerken tussen de oostkust van Ierland en Wales.

Dit nieuwe project is onderdeel van het economische stimuleringspakket van 3,5 miljard euro dat de Europese Commissie vorige week in Brussel heeft aangekondigd. Hiermee wordt een bijdrage geleverd aan de bouw van modernere energienetwerken waardoor de zekerheid van de energievoorziening in Ierland in de toekomst volledig wordt beschermd.

De Europese Unie gaat ook nieuwe projecten op het gebied van alternatieve energie, waaronder de windenergiesector, financieel steunen.

Als lid van de Commissie milieubeheer van het Europees Parlement ben ik getuige geweest van het groeiende geschil over de energievoorziening.

We moeten allemaal stilstaan bij wat sinds een aantal weken speelt bij de energieleveranties van Rusland aan de EU via Oekraïne.

De realiteit is dat wij in de EU af moeten van onze volledige afhankelijkheid van Russische energieleveranties. We moeten andere energiesectoren ontwikkelen.

Alessandro Battilocchio (PSE), schriftelijk. – (IT) Dank u, Voorzitter. Ik heb voor het verslag gestemd. Ik meen dat hernieuwbare energie, zoals wind- en zonne-energie, hydro-elektrische en geothermische energie, biomassa en mariene bronnen de belangrijkste potentiële energiebronnen van de Europese Unie zijn. Zij kunnen helpen de energieprijzen te stabiliseren en de toenemende afhankelijkheid op energiegebied te beperken.

Het is dan ook van fundamenteel belang dat er een Europees energiebeleid wordt opgebouwd dat een massale omschakeling naar energietechnologieën met lage CO₂-emissies en een hoge energie-efficiëntie mogelijk maakt, om zo aan de energiebehoeften te voldoen. Als de energie-efficiëntie en energiebesparingen een prioriteit blijven, alsook de verdere ontwikkeling van hernieuwbare energiebronnen, dan denk ik dat de energiebehoeften tegen 2050 kunnen worden gedekt met energiebronnen met een lage uitstoot. Ik onderschrijf het belang van een systematische aanpak die is gebaseerd op synergie tussen verschillende sectoren. Tot slot zijn de wereldwijde en Europese uitdagingen op de lange termijn op het gebied van energie en klimaatverandering een unieke kans om in alle delen van de economie nieuwe bedrijfsmodellen mogelijk te maken om groene innovatie en groen ondernemerschap te stimuleren.

Šarūnas Birutis (ALDE), *schriftelijk*. – (LT) We hebben geen uniform Europees energiebeleid. Elke lidstaat behartigt zijn eigen belangen. Er is een extra bedrag van 5 miljard euro uitgetrokken voor elektriciteitsverbindingen en breedbandinternet in de EU. Dit is een historische gebeurtenis, omdat de Europese Commissie voor het eerst in de geschiedenis van de EU tijdens de herziening van de begroting een dergelijk project heeft voorgesteld. Dit is met name van belang voor Litouwen, aangezien het energienet van het land tot dusver met Zweden noch met Polen is verbonden, zodat het een energie-eiland vormt. Energieverbindingen zijn investeringen die niet al te veel financiële vruchten afwerpen. Derhalve dienen dergelijke essentiële projecten te worden gefinancierd uit EU-middelen. Nu moet Litouwen nog gas kopen voor rond 500 dollar, terwijl andere lidstaten van de EU, die veel verder van Rusland verwijderd zijn dan Litouwen, hiervoor minder betalen. We hebben een hoop te winnen als we solidair zijn en met één stem met Gazprom spreken over prijzen.

David Casa (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) De drie hoofddoelstellingen – energievoorzieningszekerheid en solidariteit tussen de lidstaten, bestrijding van de klimaatverandering: verwijzing naar de “3x20”-doelstelling voor 2020 en de vermindering van de broeikasgasemissies met 50 tot 80 procent voor 2050, en de economische groei van de EU: betere prijzen en vermindering van prijsschommelingen – zijn van groot belang als we het over het Europees energiebeleid hebben. We moeten nadenken over het beleid inzake de decentralisatie van energiebronnen en we moeten ook nieuwe vormen van hernieuwbare energie stimuleren.

Giles Chichester (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) Ik en mijn Britse conservatieve collega's juichen de strategische benadering van de energievoorziening, zoals deze vervat is in het verslag-Lapperrouze over de tweede strategische toetsing van het energiebeleid, toe.

Overeenkomstig het gevestigde principe dat we tegen het Verdrag van Lissabon zijn, hebben we tegen de verwijzingen naar dit Verdrag van Lissabon gestemd. Omdat er ook sprake is van verwijzingen naar het Verdrag waar we niet specifiek tegen konden stemmen, hebben we besloten ons bij de eindstemming van stemming te onthouden.

Dragoş Florin David (PPE-DE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb gestemd voor het verslag van mevrouw Lapperrouze over de strategische toetsing van de energiesituatie in de EU, omdat hierin staat dat in het toekomstig energiebeleid van de EU ruimte moet zijn voor actieplannen voor noodsituaties, voor concrete projecten om de bevoorradingsbronnen te diversifiëren en voor nieuwe doelstellingen met betrekking tot klimaatverandering.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) Wij hebben tegen dit verslag gestemd omdat we het niet eens zijn met veel van de voorstellen die het bepleit. Het uitgangspunt daarbij is steeds concurrentie en liberalisering van de markten in een strategische sector waar overheidsbeleid en publiek eigendom van de belangrijkste energieproductiemiddelen van fundamenteel belang waren.

We hebben evenwel voor een aantal voorstellen gestemd. Zo hebben bijvoorbeeld ook wij zorgen over de zekerheid van de voorziening met de fossiele brandstoffen olie en gas, over de stelling van de rapporteur dat het onwaarschijnlijk is dat de wereldproductie meer dan 100 miljoen vaten per dag (momenteel 87) aan kan, terwijl de behoefte in 2030 geschat wordt op 120 miljoen vaten per dag en over het gevaar dat er zich in de loop van het volgende decennium een ernstige crisis zal voordoen.

Wij zijn het ook eens met meer onderzoek op energiegebied, met name naar transmutatie van kernafval en kernfusie.

Wij zijn het evenwel niet eens met de poging de economische groepen in de Europese Unie een krachtige positie te laten innemen tegenover de overheidsbedrijven van derde landen, de oproep het Verdrag van Lissabon te ratificeren en de apologie die het verslag van dit Verdrag maakt.

Glyn Ford (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb gestemd vóór het verslag-Lapperrouze over de tweede strategische toetsing van het energiebeleid ondanks het (wat mij betreft) overdreven enthousiasme voor kernenergie. Ik ben niet vóór vroegtijdige sluiting van veilige kerncentrales, maar mijn enthousiasme voor nieuwe centrales is uiterst beperkt. In mijn eigen regio, Zuidwest-Engeland, hebben we de mogelijkheid een vloedkering in de Severn aan te leggen die, met veel minder potentiële schade voor het milieu, de capaciteit van twee kerncentrales zou hebben en op een “groene” manier aan 5 procent van de energiebehoefte van Groot-Brittannië zou kunnen voldoen.

Ik heb ook gestemd vóór het groene amendement 22 waarin wordt gewezen op de vertraging en de escalerende kosten van het ITER- kernfusieproject. Ik was niet vóór Europa als locatie voor dit gezamenlijke project

aangezien een onevenredig deel van de totale begroting dan voor rekening van Europa komt. Ik was er derhalve vóór dat Japan gastland voor deze witte olifant zou worden. Dat wilde Japan zelf ook. Ik blijk nog veel eerder dan verwacht gelijk te krijgen.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) Iedereen is zich ervan bewust dat energie een enorme uitdaging voor de lidstaten is. Energiebesparing, meer energie-efficiëntie, onderzoek naar en het rendabel maken van hernieuwbare energie of nieuwe technologieën in het vervoer en diversiteit in de toelevering zijn allemaal bekende manieren om de afhankelijkheid van de lidstaten te verminderen. Wij stellen de noodzaak van een zekere samenwerking, of zelfs organisatie op intergouvernementeel niveau, van solidariteit tussen de Staten, niet ter discussie.

In werkelijkheid lijkt het er echter op dat het opstellen van een energiestrategie of energiezekerheid in het verslag veel minder zwaar meetellen dan de invoering van één enkel energiebeleid of de invoering van één enkel netwerk voor gas en elektriciteit, onder de vlag van één enkele Europese regelgever voor iedere sector. De keuzen, behoeften, mogelijkheden en capaciteiten van de diverse staten lopen echter zeer sterk uiteen.

Deze gevoelige kwestie is in feite een strategische kwestie, en kan als zodanig alleen worden overgelaten aan de soevereine besluitvorming van de staten in overeenstemming met hun belangen. Doelstelling van dit dossier is echter eens te meer een toename van de macht van de Brusselse bureaucratie. Wij weten dat het hieraan te danken is dat wij worden opgezadeld met problemen die variëren van opgeblazen elektriciteitsprijzen tot regelmatige stroomonderbrekingen.

Daarom hebben wij tegen dit verslag gestemd.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE), schriftelijk. – (FR) In het verslag wordt opnieuw de mogelijkheid van kernenergie aangedragen, ofschoon deze energie niet concurrerend is en uranium gewonnen wordt onder gevaarlijke omstandigheden, die aanleiding vormen tot etnische discriminatie en een onaanvaardbare invloed op de gezondheid hebben.

Vanwege het probleem van de opwarming van de aarde kan steenkool niet als een "overgangskomponent" worden beschouwd.

Ik denk dat "diversificatie van de energiebronnen van de EU" in verband wordt gebracht met de exploitatie van fossiele bronnen in de Kaspische Zee. De olie- en gasvelden van de regio Kashagan leggen druk op de bevolkingsgroepen en op hun milieubronnen: de winning van sulfidenrijke olie vormt een bedreiging voor de gezondheid van de bevolking en voor de biodiversiteit.

Diversificatie van de energievoorziening betekent dat er olie- en gaspijpleidingen moeten komen om de energie naar de EU te vervoeren. De TBC- en Nabucco-projecten tasten de politieke stabiliteit van onze buurlanden aan. Wij zijn verplicht ervoor te zorgen dat onze energiebehoeften geen gevaar vormen voor hun stabiliteit. De bevolkingsgroepen van de zuidelijke Kaukasus moeten economisch en sociaal voordeel hebben van de energiewinning op hun grondgebied.

In Afrika dient de productie van zonne-energie om in onze de behoeften te voorzien op passende wijze te worden gehonoreerd.

Waarom wordt er in het verslag niet gezegd dat hernieuwbare energie en energiebesparing de oplossing voor de toekomst zijn? Zoals het er nu voor staat, stem ik tegen dit verslag.

Ona Juknevičienė (ALDE), schriftelijk. – (LT) Om energiezekerheid in de EU te kunnen waarborgen is een communautaire energiemarkt nodig waarin alle leden van de Gemeenschap en met name de Baltische landen zijn opgenomen. De landen in deze regio zijn van Rusland afhankelijk, die hun enige energieleverancier is, en dat is een belemmering voor energiezekerheid, niet alleen in deze landen zelf, maar ook in de Gemeenschap als geheel. Daarom is het noodzakelijk de verbinding van de Baltische landen met de EU-netwerken te bevorderen met behulp van prioritaire EU-projecten met voldoende financiële middelen. De diversificatie van energiebronnen en -leveranciers mag niet aan de lidstaten zelf worden overgelaten, maar moet op EU-niveau worden geregeld. Daarom sta ik vierkant achter de rapporteur als zij bij de Commissie aandringt op "de uitwerking van een Europees strategisch plan voor programmering van de meerjarige investeringen die nodig zijn om te voldoen aan de toekomstige behoeften inzake de elektriciteitsproductie" en van concrete richtsnoeren voor investeringen in kernenergie. Aangezien de bouwsector, ook in Litouwen, bijzonder hard is getroffen door de financiële crisis, is het pleidooi van de rapporteur voor een intensivering van "inspanningen om oplossingen voor het vraagstuk van de opslagplaatsen voor alle soorten radioactieve afvalstoffen te vinden" bijzonder relevant met het oog op de sluiting van de kerncentrale in Ignalina.

Partnerschaps- en associatieovereenkomsten (en met name de overeenkomst met Rusland) moeten een instrument zijn om de belangen van alle leden van de EU te behartigen, en de EU-lidstaten moeten de beginselen van solidariteit en eensgezindheid betrachten in hun gesprekken met energieleveranciers in derde landen. Alleen een eensgezind Europa kan sterk en concurrerend zijn in een tijdperk van snelle globalisering.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) De continuïteit van de energievoorziening van de Europese Unie is een regelmatig terugkerend thema dat steeds belangrijker wordt. Daaruit blijkt duidelijk dat we te maken hebben met diepgewortelde, onopgeloste problemen. De recente gascrisis heeft aangetoond dat het absoluut noodzakelijk is dat de lidstaten op Gemeenschapsniveau eensgezind handelen en solidariteit aan de dag leggen, zowel om crisissituaties het hoofd te bieden als om gezamenlijke, wederzijds voordelige oplossingen uit te werken en te implementeren.

Roemenië, dat aan de oostgrens van de EU ligt, is zich bewust van de risico's en de voordelen die zijn geostrategische positie met zich meebrengt. Daarom steunt en stimuleert het enerzijds de aanleg van alternatieve transportroutes voor energie, in de eerste plaats de gaspijpleiding Nabucco, en staat het anderzijds achter een verduidelijking en versteviging van de partnerschapsbetrekkingen met Rusland, die een belangrijke speler is op internationaal vlak – en niet alleen in deze delicate sector van de energievoorziening.

In het licht daarvan moeten de aanbevelingen van de rapporteur inzake de Southern Europe Corridor, Nabucco in het bijzonder, en de onderlinge koppeling van de gas- en elektriciteitsnetwerken die van noord naar zuid door Zuidoost-Europa lopen, in overweging genomen en zo snel mogelijk uitgevoerd worden.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) De net afgelopen gascrisis heeft ons weer eens duidelijk laten zien hoe belangrijk een zekere, betrouwbare en niet te dure energievoorziening voor de EU is. Het is bedenkelijk dat in het debat over energie, kernenergie plotseling als klimaatvriendelijk wordt aangeprezen en dat oude reactoren waarvoor miljoenen aan subsidies zijn verstrekt om ze uit te schakelen, opeens weer opgestart worden. Dat laatste is vermoedelijk ook een gevolg van het feit dat de EU tijdens de strijd om het gas niet actief is geweest en dat de oostelijke lidstaten in de steek zijn gelaten. Dat zou een les voor de toekomst moeten zijn. Het gaat erom dat het energieverbruik wordt gereduceerd – of het voorschrijven van spaarlampen daartoe een geschikt middel is, wordt door critici betwijfeld – en dat alternatieve energievormen worden bevorderd. Zolang het zwaartepunt van onze begroting echter op kernenergie ligt, zal dit nooit gebeuren en zijn nieuwe energietechnologieën gedoemd alleen als randverschijnsel te bestaan.

Hoe belangrijk de overwegingen voor de energiezekerheid ook zijn, ze mogen er niet toe leiden dat uit energiepolitieke overwegingen de toetreding van Turkije wordt bevorderd. Ook zonder die toetreding zullen de oliepijpleidingen die men door Turkije wil laten lopen, of de gasinfrastructuurprojecten wel gerealiseerd kunnen worden.

Antonio Mussa (UEN), schriftelijk. – (IT) Ik ben erg ingenomen met het werk van mevrouw Laperrouze en heb dan ook voor haar verslag gestemd. Ik hoop alleen wel dat de ideeën en aanwijzingen in haar verslag door de Commissie op waarde zullen worden geschat en zo positief en ruim mogelijk zullen worden geïnterpreteerd.

Ik hoop dan ook dat niets een zo snel mogelijke vaststelling van de infrastructuurprojecten in de weg zal staan en dat deze zullen worden beoordeeld aan de hand van prioriteiten die alleen betrekking hebben op ontwikkelingstijd, financiële structuur, beschikbare leveringen en verband tussen overheidssteun en particuliere inzet.

In dit kader wordt er in de voorstellen van de Commissie betreffende het *European Recovery Plan*, waarbij voor bepaalde projecten financiële steun is voorzien, te weinig aandacht besteed aan het Middellandse Zeegebied. De gaspijpleiding Algerije-Sardinië-Italië (dus ook het Italiaanse deel ervan) valt immers niet onder de Europese projecten met de hoogste prioriteit.

Ik hoop nog steeds dat wij in het kader van de diversificatie van bronnen en aanvoerroutes geleidelijk vooruitgang kunnen boeken, waarbij nieuwe mogelijkheden worden benut om waar nodig infrastructuur te creëren.

De solidariteitsmechanismen zullen hopelijk geen verstoringen van de markt teweeg brengen of buitensporig dure procedures opleveren. Ik hoop dat het Energiehandvest samen met de uitbreiding van de *Energy Community* mede op het gebied van hernieuwbare energie een fundamentele rol kan spelen, in het bijzonder met betrekking tot de doorvoerlanden.

Luís Queiró (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) Het kader voor de bezinning op een strategie voor de lange termijn is van beslissende invloed op het resultaat van de analyse en de inhoud van de voorstellen. Ook het debat over de strategische toetsing van het energiebeleid kent deze beperkingen. In dit verband zijn er echter indicatoren die zich herhalen en daarom het debat meer van structurele dan van voorbijgaande aard maken. Ik noem de energieafhankelijkheid (zowel van Rusland als van de belangrijkste olieproducerende landen) en de gevolgen daarvan: stijgende energiekosten zowel door stijgende olieprijs ten gevolge van de toenemende mondiale vraag als door de geringere koopkracht van de landen die armer zijn geworden als gevolg van de zware economische crisis. Ook noem ik de milieugevolgen op verschillende niveaus van de constante groei van het mondiale energieverbruik, een tendens die ook de huidige crisis niet zal kunnen keren. Al deze factoren tezamen leiden tot de noodzaak van een strategische aanpak, die gestoeld is op minder afhankelijkheid en derhalve op een grotere verscheidenheid aan leveranciers en verbruikte energie, grotere efficiëntie, duurzame ontwikkeling van onderzoek naar alternatieve energiebronnen en meer integratie. Tegelijkertijd dient die aanpak gebaseerd te zijn op de ontwikkeling van plaatselijke productiecapaciteiten, met name van alternatieve energie. Het is een geweldige uitdaging maar ook een strategisch vraagstuk waar we niet omheen kunnen.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik heb voor het verslag van collega Laperrouze over de tweede strategische toetsing van het energiebeleid gestemd. Ik ben het er dan ook mee eens dat er een basis moet komen voor de uitvoering van een werkelijk Europees energiebeleid met als drie hoofddoelstellingen: zekerheid van energievoorziening, bestrijding van klimaatverandering en economische groei van de Europese Unie.

Net als de rapporteur pleit ik voor een fonds voor de waarborging van niet-commerciële risico's van bepaalde projecten voor energieproductie en -transport van Europees belang, om investeringen in de netwerken te stimuleren.

Peter Skinner (PSE), schriftelijk. – (EN) De EU heeft ambitieuze plannen als antwoord op het risico dat hulpbronnen steeds meer onder druk komen te staan doordat de bevolking overal ter wereld steeds meer energie nodig heeft. De oplossingen voor het behoud van de huidige energievoorzieningszekerheid enerzijds en de ontwikkeling van efficiënte niet-koolstofhoudende energie anderzijds sluiten elkaar niet uit.

De veiligheid van ons milieu en het voorkomen van energieschaarste voor mensen die van een vast inkomen moeten rondkomen, met name in Zuidoost-Engeland, zijn even belangrijke doelstellingen.

Daarom steun ik een combinatie van technologische oplossingen voor de energievoorziening in de EU. Ik erken dat we ten aanzien van de kernenergie-industrie voorzichtigheid moeten betrachten wegens de veiligheid, maar ik ben van mening dat de kernenergie-industrie enige mate van zekerheid biedt. Als we onszelf deze mogelijkheid onthouden, zal dat voor veel van mijn kiezers met een vast inkomen rampzalige gevolgen hebben.

Bart Staes (Verts/ALE), schriftelijk. – Het verslag over de tweede strategische toetsing van het energiebeleid vertoont veel te weinig samenhang. Wat mij betreft is de topprioriteit inzake een Europees energiebeleid het massaal inzetten op de totstandbrenging van een energie-efficiënte economie. Een beperking van het energieverbruik moet absolute voorrang krijgen om de doelstellingen op het punt van klimaatverandering, duurzame ontwikkeling, innovatie, schepping van werkgelegenheid en concurrentievermogen te bereiken. Zo'n aanpak is trouwens een zeer doeltreffende en goedkope manier om een ononderbroken energievoorziening veilig te stellen. Zoals gezegd: het creëert ongelofelijk veel jobs, zowel voor hoog- als laaggeschoolde werknemers.

Het Europese energiebeleid moet toekomstgericht rekening houden met de veranderende manier waarop energie verbruikt en geproduceerd wordt. Gedecentraliseerde energiesystemen zullen gecombineerd moeten worden met omvangrijke bronnen van hernieuwbare energie. Naast energie-efficiëntie is ook energiebesparing van groot belang. Er moet dus ingezet worden op isolatie en andere maatregelen in de bouwsector. In dit verslag wordt het belang van kernenergie overschat. Kernenergie dekt weliswaar circa een derde van de totale vraag naar elektriciteit maar dat komt slechts neer op 6% van de totale vraag naar energie. In deze context past het dan ook eraan te herinneren dat er nog steeds geen duurzame oplossing bestaat voor het probleem van de (hoog)radioactieve afvalstoffen.

Catherine Stihler (PSE), schriftelijk. – (EN) Energieonafhankelijkheid moet in Europa hoger op de politieke agenda worden gezet. Ook moeten er duidelijke definities van energieschaarste komen voor de hele Europese Unie. Er moet ook meer eensgezindheid worden bereikt over de vraag hoe we de groene economie zodanig kunnen pantsersen dat deze ons, via het scheppen van werkgelegenheid, door de huidige financiële crisis heen

helpt en de EU bovendien de noodzakelijke energieonafhankelijkheid biedt. Er moet worden geïnvesteerd in het energienetwerk van de EU.

Konrad Szymański (UEN), *schriftelijk*. – (PL) In het verslag van mevrouw Laperrouze over de tweede strategische toetsing van het energiebeleid wordt steun verleend aan de aanleg van de South Stream-pijpleiding. Dit project is nauw verbonden met de bouw van de North Stream-pijpleiding, die tot doel heeft de verwezenlijking van het Nabucco-project definitief onmogelijk te maken. De South Stream-pijpleiding versterkt de positie van Rusland op het gebied van energievoorziening en kan bijgevolg niet worden beschouwd als een project dat bijdraagt tot de diversificatie van energiebronnen.

- Verslag-Záborská (A6-0492/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh en Inger Segelström (PSE), *schriftelijk*. – (SV) Wij staan erg kritisch tegenover het verslag van mevrouw Záborská en waren van plan tegen te stemmen omdat wij het erg vrouwonvriendelijk vonden. De vrouw zou voor het huishouden, kinderen en ouderen moeten zorgen in plaats van te gaan werken. Gelukkig hoefden wij niet tegen de resolutie te stemmen omdat de alternatieve resolutie van de Groenen/EVA werd aangenomen.

Wij hebben er weliswaar uiteindelijk voor gekozen om de resolutie te steunen, maar zij bevat wel formuleringen waar wij tegen zijn of waar wij onze twijfels bij hebben, en daarom was het niet vanzelfsprekend hoe wij zouden stemmen.

Als Zweedse sociaaldemocraten vinden wij dat het recht op werk voor iedereen moet gelden. De maatschappij moet echter ook instrumenten aanbieden en voorwaarden creëren om vrouwen in staat te stellen te gaan werken, wat een voorwaarde is voor hun emancipatie. Een goed uitgebouwde kinder- en ouderenzorg is een van de belangrijkste voorwaarden om ook vrouwen in staat te stellen om te gaan werken. Natuurlijk moet er intergenerationele solidariteit zijn, maar die solidariteit mag er niet toe leiden dat de vrouw gedwongen wordt thuis te blijven om op ouderen en kinderen te passen.

Wij vinden niettemin dat de door de meerderheid aangenomen resolutie een duidelijk signaal voor het Tsjechische voorzitterschap is dat zijn doel om het thuis voor kinderen en ouderen zorgen gelijk te stellen aan werk, zowel ouderwets als erg vrouwonvriendelijk is.

Robert Atkins (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) Samen met mijn Britse conservatieve collega's steun ik een aantal van de algemene beginselen die in dit verslag worden omschreven, waaronder steun voor verzorgers, de balans tussen werk en privéleven en ouderschapsverlof.

Omdat er echter bepaalde verwijzingen voorkomen in dit verslag, met name naar de werktijdenrichtlijn, hebben we ervoor gekozen ons van stemming te onthouden.

John Attard-Montalto (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Het punt is dat het begrip "werk" in de strategie van Lissabon betrekking heeft op betaalde arbeid. Het begrip "werk" moet breder worden geïnterpreteerd. Er zijn activiteiten die zowel vrouwen als mannen uitvoeren en die niet als "regulier werk" worden opgevat, maar die onmiskenbaar als werk moeten worden beschouwd. Vrijwilligerswerk en huishoudelijke en gezinstaken zijn bijvoorbeeld allemaal verschillende aspecten van het begrip maar ze vallen niet onder de traditionele definitie van regulier werk.

De definitie van werk is tot op de dag van vandaag te economisch. Veel mensen van beide geslachten zorgen voor hulpbehoevende personen en desondanks wordt dergelijk werk genegeerd door statistici die zich met arbeid bezig houden. Volgens mij is huishoudelijk werk huishoudelijke productie en dient deze een essentieel onderdeel uit te maken van de statistieken met betrekking tot de economische prestaties van een land.

Bij de berekening van de goederen en diensten die samen het BBP van een land vormen, wordt dit echter buiten beschouwing gelaten. Dat leidt tot een onderwaardering van vrouwen, aangezien zij voor het grootste deel van de huishoudelijke productie verantwoordelijk zijn. Gezien het aantal uren dat in huishoudelijke productie wordt gestoken, moeten we erkennen dat dit moet worden meegeteld bij de berekening van de totale productie van een land.

Adam Bielan (UEN), *schriftelijk*. – (PL) Ik heb voor het verslag-Záborská gestemd. Ik ben van mening dat met name vrouwen die voor het huishouden zorgen en kinderen opvoeden niet gediscrimineerd zouden mogen worden op de arbeidsmarkt. Het verrichten van huishoudelijke taken en de opvoeding van kinderen zijn een vorm van werk die zelden in het oog springt. Het is werk dat weinig aanzien geniet, ondanks het feit dat het de hele gemeenschap ten goede komt. In Polen zijn er ongeveer 6 miljoen huisvrouwen. Met het oog

op het voorgaande zou het concept 'werk' zo in het beleid van de Europese Unie moeten worden gedefinieerd dat in een reeks tegemoetkomingen wordt voorzien voor vrouwen die hun beroepsloopbaan tijdelijk hebben onderbroken, alsook voor vrouwen die zich volledig aan hun gezin wijden of die werk en gezin met elkaar combineren.

Šarūnas Birutis (ALDE), schriftelijk. – (LT) In de EU bedraagt de arbeidsparticipatie van vrouwen met jonge kinderen slechts 62,4 procent, tegenover 91,4 procent bij de mannen. Bovendien vormen vrouwen 76,5 procent van de deeltijdwerknemers. Ongeschikte dienstverlening, lage lonen, langzame opname op de arbeidsmarkt, lange procedures voor het sluiten van overeenkomsten inzake vaste arbeid en onvoldoende stimulansen voor jonge stellen hebben tot gevolg dat jongeren het stichten van een gezin en het krijgen van kinderen uitstellen. Ik dring er bij de lidstaten van de EU op aan om maatregelen te treffen om de kosten voor zwangerschapsverlof niet alleen door de werkgevers, maar ook door de samenleving te laten betalen en ouders meer mogelijkheden te bieden voor flexibel werk en voor kinderopvang die flexibele werktijden mogelijk maakt, zodat zowel vrouwen als mannen een beter evenwicht kunnen vinden tussen werk en gezinsleven.

Proinsias De Rossa (PSE), schriftelijk. – (EN) Ik steun dit verslag waarin de diverse aspecten van directe en indirecte discriminatie van vrouwen en mannen die verantwoordelijk zijn voor de verzorging van hulpbehoevende personen, aan de orde komen. Er wordt gesteld dat een beter begrip van de relatie tussen werk (bezoldigd werk) en verplichtingen binnen het gezin (onbezoldigd werk) van essentieel belang is als we de economische onafhankelijkheid van vrouwen en zo de gendergelijkheid willen vergroten.

Wat vrouwen en mannen als niet-regulier werk realiseren bij de opvoeding van kinderen, bij de thuisverzorging van ouderen, in het kader van de solidariteit tussen generaties en bij vrijwilligerswerk in het algemeen, wordt ook vandaag de dag nog steeds niet erkend als economische arbeid.

In het verslag wordt een beroep op de lidstaten gedaan om maatregelen te nemen die erop gericht zijn om naast het traditionele, reguliere werk ook de talrijke andere vormen van werk, zoals vrijwilligerswerk en huishoudelijke en gezinstaken, te erkennen en om te onderzoeken hoe deze in het nationale boekhoudstelsel van de lidstaten kunnen worden verwerkt en wat het effect ervan is op het BBP.

Avril Doyle (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Mevrouw Záborská heeft een verslag gepresenteerd waarin een definitie van de term "werk" is opgenomen waar niet-betaalde en informele arbeid ook onder valt en waardoor niet-marktgerichte en onbezoldigde arbeid ook wordt erkend. Ondanks het feit dat dit soort werk in alle lidstaten het meest voorkomt, wordt er in statistische beoordelingen van de "beroepsbevolking" zelden rekening mee gehouden en wordt dit werk onvoldoende geanalyseerd, slecht gewaardeerd en niet erkend. Het werk van alle voltijdse moeders zou in ieder geval moeten worden meegerekend voor de pensioenopbouw.

Ik heb vóór dit verslag gestemd ook al heb ik zo mijn twijfels en bedenkingen bij de algemene strekking van het verslag.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Daar het alternatieve document van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie het voorstel van de rapporteur verbetert, hebben wij ervoor gestemd, ofschoon we het met enkele punten niet helemaal eens zijn.

Dit is een gebied waar overheidsbeleid dat intrinsiek verbonden is met het realiseren van gelijkheid tussen vrouwen en mannen van fundamenteel belang is. Openbare diensten en het garanderen van eenieders toegang tot hoogkwalitatieve diensten, ongeacht de economische omstandigheden of het geslacht van de personen en zonder discriminatie, zijn van essentieel belang. Dat veronderstelt nationale gezondheidszorgstelsels die gratis of bijna gratis zijn en gratis openbaar hoogkwalitatief onderwijs voor iedereen.

Het is eveneens essentieel openbare, hoogkwalitatieve voorzieningen te creëren en te handhaven met betaalbare prijzen en openingstijden die stroken met de behoeften van ouders en kinderen, evenals hoogkwalitatieve zorgvoorzieningen met betaalbare prijzen voor ouderen en afhankelijke personen. Dat is allemaal essentieel om betere levensomstandigheden te verzekeren voor de bevolking in het algemeen en vrouwen makkelijker toegang tot de arbeidsmarkt en betaald werk te verschaffen, zodat ze economisch onafhankelijk zijn, wat een basisvoorwaarde is voor de emancipatie van vrouwen.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) De toelichting van mevrouw Záborská leert ons dat haar verslag handelt over de correcte maatschappelijke en economische erkenning van bepaalde activiteiten die niet als 'regulier werk' worden opgevat. Om het duidelijk en beknopt weer te geven: wij spreken hier voornamelijk over het opvoeden van kinderen, maar ook, in onze vergrijzende samenlevingen, over de opvang van

zorgbehoevende personen. Dat had verduidelijkt moeten worden, want het is op het eerste gezicht niet op te maken uit noch de titel van het verslag, dat spreekt over discriminatie, noch een eerste lezing van de tekst, die soms wat vreemd geformuleerd is.

Afijn, de tekst heeft het terecht over maatschappelijke erkenning, over het in de nationale rekeningen registreren van alle gecreëerde rijkdom, ook als deze onzichtbaar is, over keuzevrijheid, en wil zelfs eigen rechten wat betreft sociale zekerheid en pensioen toekennen aan mensen die ervoor kiezen zich aan hun gezin en niet aan een carrière te wijden.

Het is jammer dat mevrouw Záborská deze lijn niet helemaal heeft doorgetrokken en de enige maatregel achterwege heeft gelaten waarmee zowel echte keuzevrijheid als een hoger geboortecijfer zou kunnen worden bewerkstelligd, namelijk het wegnemen van het financiële knelpunt, oftewel het ouderschapssalaris, waar het Front National al jaren voor pleit.

Jörg Leichtfried (PSE), *schriftelijk*. – (DE) Ik stem voor het verslag van Anna Záborská over de bestrijding van discriminatie.

Al het denkbare moet worden gedaan om gendergelijkheid te bereiken.

Aan de ene kant moeten mannen meer bij het huishouden en de verzorging van kinderen worden betrokken, aan de andere kant moet het mogelijk en volkomen vanzelfsprekend worden dat vrouwen zich aan hun beroep wijden. Het is daarbij echter van belang dat het welzijn van het kind nooit uit het oog wordt verloren en dus moeten er passende, betaalbare opvangvoorzieningen beschikbaar worden gesteld.

Nils Lundgren (IND/DEM), *schriftelijk*. – (SV) Gendergelijkheid en gelijke behandeling van mannen en vrouwen op de arbeidsmarkt en in elke andere context zijn in een democratie vanzelfsprekend. In zoverre heeft de rapporteur natuurlijk gelijk.

Maar zoals gewoonlijk blijken de maatregelen die worden voorgesteld om afwijkingen van mensenrechten en democratie recht te zetten, bedoeld te zijn om de politieke macht van de EU te versterken ten koste van de lidstaten. Het eindigt altijd met een aanval op de subsidiariteit. Hier wordt in de praktijk voorgesteld dat de EU de verantwoordelijkheid voor het sociaal beleid overneemt en wetgeving uitvaardigt voor kwesties die nauw verbonden zijn met het arbeidsmarktbeleid. Daar komen formuleringen bij die de deur openzetten voor een gemeenschappelijk fiscaal beleid. Dat zijn allemaal voorbeelden van politieke kwesties waar de lidstaten op eigen houtje moeten over beslissen.

Daarom heb ik er ondanks de vele goede bedoelingen voor gekozen om zowel tegen het initiatiefverslag als tegen de alternatieve ontwerpresolutie te stemmen.

Thomas Mann (PPE-DE), *schriftelijk*. – (DE) Het verslag van Anna Záborská laat ons duidelijk zien dat voor vrouwen de keuze tussen het wel of niet actief zijn op de arbeidsmarkt altijd nog een keuze tussen twee ongelijke alternatieven is.

Ik pleit ervoor dat het werk van mannen en vrouwen in het huishouden, bij de kinderopvoeding en de verzorging van zorgbehoevende mensen beter gewaardeerd en betaald wordt. Er zou meer waardering voor het huishouden moeten zijn dan nu het geval is. Dit zou vooral in de nationale sociale verzekeringen en pensioenverzekeringen tot uiting moeten komen.

Terecht wordt de eis tot 'solidariteit tussen de generaties' naar voren gebracht. Wij komen op voor de maatschappelijke verantwoordelijkheid jegens oudere medemensen en accepteren niet dat hele groepen buitengesloten en gediscrimineerd worden. De waarde van dit integratiewerk vertegenwoordigt bijna een derde van het nationale inkomen in Duitsland – dit voorbeeld moet in heel Europa nagevolgd worden.

Ook de bijdrage die mensen van vijftig jaar en ouder aan ons algemeen welzijn leveren, moet erkend worden. Tegenwoordig vallen zogenaamde 'jonggepensioneerden' wegens een veel te vroeg, meestal gedwongen afscheid van het beroepsleven in een diep gat. We hebben meer banen nodig die op oudere werknemers zijn afgestemd. Hun ervaring, hun gedetailleerde kennis en hun bereidheid zich op iets nieuws in te stellen, vormen goede voorwaarden voor kansen op de arbeidsmarkt.

David Martin (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Ik steun dit verslag waarin wordt gepleit voor de rechten van werknemers ten aanzien van ouderschapsverlof en zorgverlof en waarin wordt opgeroepen tot non-discriminatie van verzorgers en meer erkenning voor het werk dat ze doen.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) In plaats van het hanteren van quotaregelingen, die maar al te gemakkelijk jaloezie en afgunst oproepen, zou het doeltreffender zijn om vrouwen al in hun jonge jaren bij hun opleidingskeuze en carrièreplanning te helpen, om het geconcentreerd zijn op vrouwenberoepen te doorbreken. Wanneer vrouwen dan de voorkeur geven aan een eenzame en stressvolle functie als manager boven de sociale geborgenheid in een team of in het gezin, kan dat ook geaccepteerd worden. Het principe van gelijke beloning voor gelijk werk had al lang doorgevoerd moeten zijn. Zolang dit niet zo is, loopt alles wat bedacht wordt met betrekking tot vaderschaps- of ouderschapsverlof stuk op de financiële werkelijkheid.

Voor alleenstaande ouders is het risico van armoede groot. Daarom moet de samenleving zich meer solidair met hen tonen. Een ander probleem is dat vrouwelijke prestaties zoals huishoudelijk werk, kinderopvoeding en zorg vaak nog steeds niet als werk worden gezien. Hier moet iets aan gedaan worden. Als we willen dat er kinderen worden geboren en het gezin blijft bestaan, moeten er gezinsvriendelijke werktijden komen – maar juist op dit punt werkt de EU tegen. Het is niet voldoende om op te roepen tot solidariteit tussen de generaties. Deze moet ook in de praktijk tot uiting komen. Het verslag van vandaag lijkt een stap in de goede richting te zijn en daarom heb ik er ook voor gestemd.

Teresa Riera Madurell (PSE), *schriftelijk*. – (ES) Ik heb voor de ontwerpresolutie van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie gestemd, als alternatief voor het verslag-Záborská, omdat in deze resolutie de werkelijke problemen die er nog zijn bij het bereiken van echte gelijkheid tussen mannen en vrouwen, het erkennen van de veranderingen die het gezinsmodel heeft ondergaan, de verzoening van privé- en beroepsleven en de maatregelen voor positieve actie die wij socialisten altijd hebben verdedigd, beter worden behandeld.

Stereotypen worden niet doorbroken en economische problemen niet opgelost door vrouwen te verplichten thuis te blijven en de zorg voor ouderen en kinderen op zich te nemen, zoals wordt gezegd in de tekst van mevrouw Záborská, waarin vrouwen worden gepresenteerd als 'potentiële moeders' die kinderen baren en het grootste deel van de opvoeding voor hun rekening nemen, samen met de vaders.

Ik wil met mijn stem ook een duidelijke boodschap afgeven aan het adres van het Tsjechische voorzitterschap, dat, zoals het in zijn programma voor dit semester uitlegt, ook het beeld van de moeder als verzorgster wil bevorderen, door veel vrouwen aan te moedigen hun carrière op te geven om voor het gezin te zorgen. Ik heb de indruk dat het Tsjechische voorzitterschap niet begrijpt wat gelijkheid tussen mannen en vrouwen in essentie betekent. Ik hoop dat we het voorzitterschap dat binnen deze zes maanden zullen kunnen uitleggen.

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik heb voor het verslag van collega Záborská gestemd dat verband houdt met intergenerationale solidariteit. Ik denk dat het huidige EU-begrip "werk" onvoldoende rekening houdt met alle categorieën. De discriminatie van vrouwen of mannen die vrijwillig kiezen voor de verzorging van hulpbehoevende personen of investeren in het vormgeven van de menselijke bekwaamheden van de toekomstige generaties is inmiddels anachronistisch en achterhaald.

Ik ben het dan ook met de rapporteur eens dat het absoluut noodzakelijk is het begrip "werk" af te stemmen op de toekomst en het onbezoldigde werk van vrouwen en mannen in het kader van de solidariteit tussen generaties te erkennen.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *schriftelijk*. – (PL) Vandaag is tijdens de plenaire vergadering van het Europees Parlement in Straatsburg het verslag over non-discriminatie op grond van geslacht en intergenerationale solidariteit aangenomen.

Intergenerationele solidariteit is een van de structurele en essentiële oplossingen voor het Europees sociaal model. De lidstaten hebben zich ertoe verbonden maatregelen te nemen om de belemmeringen uit de weg te ruimen die de gelijke toegang van vrouwen en mannen tot de arbeidsmarkt verhinderen. De Europese Commissie zou, in samenwerking met de lidstaten en de sociale partners, werk moeten maken van een herziening van de beleidsstrategieën die tot doel hebben beroeps- en gezinsleven beter op elkaar af te stemmen.

De arbeidsparticipatiegraad van vrouwen bevestigt dat er met betrekking tot talrijke aspecten van werk nog steeds aanzienlijke verschillen bestaan tussen mannen en vrouwen aangaande het verzoenen van privé- en beroepsleven. Overeenkomstig de doelstellingen van de strategie van Lissabon hebben de lidstaten van de Unie zich ertoe verbonden om 60 procent van de arbeidsgeschikte vrouwen op de arbeidsmarkt te integreren.

De Commissie zou zo snel mogelijk een voorstel moeten indienen voor een nieuwe richtlijn betreffende specifieke rechten en voorzorgsmaatregelen voor wat betreft het combineren van beroeps- en gezinsleven

wanneer er hulpbehoevende gezinsleden zijn. Ik denk hierbij onder meer aan gezinnen met kinderen, ouderen en personen met een handicap.

Anna Záborská (PPE-DE), schriftelijk. – (SK) In het initiatiefverslag wordt gesproken over de verbetering van de bestaande situatie met betrekking tot de waardering voor de rol van vrouwen in het kader van intergenerationele solidariteit – zorg voor kinderen, ouderen of zorgbehoevenden in de familie. Het verslag dat ik heb voorgelegd, is echt revolutionair omdat het de eerste keer is dat een initiatief van het Parlement pleit voor de erkenning van de ‘onzichtbare’ bijdrage van vrouwen aan het financiële stelsel en het BBP.

Het verslag werd unaniem goedgekeurd in de Commissie rechten van de vrouw. Zelfs de fractie van de groenen heeft er niet tegen gestemd. Maar vandaag hebben de groenen een alternatieve resolutie ingediend, zonder dat zij vooraf overleg daarover hadden aangeboden. De hele linker vleugel van het Europees Parlement heeft voor de alternatieve resolutie gestemd. Ik trek hier twee conclusies uit. Ten eerste hebben de linkse fracties laten zien dat zij het werk van de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid niet respecteren en het belang van deze commissie alleen voor de schijn erkennen. Ten tweede hebben de linkse fracties twijfels doen rijzen over hun standpunt inzake non-discriminatie tussen mannen en vrouwen en wekken zij het vermoeden dat deze kwestie voor hen niets meer dan een mediastunt is.

Ik heb tegen deze resolutie gestemd die absoluut een stap in de verkeerde richting betekent. Hoewel de resolutie passages uit mijn oorspronkelijke verslag bevat, toont zij aan dat de linkse partijen geen respect hebben voor het werk van miljoenen vrouwen in de hele EU. De auteurs van de resolutie houden nog steeds vast aan achterhaalde ideologieën die hun geldigheid inmiddels verloren hebben. Bovendien trekt de resolutie op ongehoorde wijze het Tsjechisch voorzitterschap in twijfel, alleen omdat het een discussie over de doelstellingen van Barcelona heeft voorgesteld.

- Verslag-Angelilli (A6-0012/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), schriftelijk. – (IT) Dank u, Voorzitter. Ik heb voor het verslag gestemd. Ik ben erg bezorgd over de toegenomen verspreiding van kinderpornografie via het internet, waarbij steeds jongere kinderen zijn betrokken. Seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie zijn een ernstige schending van de mensenrechten.

Ik vind het derhalve belangrijk dat er in het kader van de internationale samenwerking intensiever werk wordt gemaakt van het filteren en sluiten van websites met kinderpornografie, zodat internetproviders gedwongen worden dergelijke criminele sites te blokkeren.

Hoewel de wetgeving van de lidstaten in behoorlijk strenge straffen en een behoorlijk hoog peil van bescherming tegen misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie voorziet, moet de bescherming van minderjarigen worden verbeterd, mede gelet op de voortdurende ontwikkeling van nieuwe technologie, met name op het internet, en het gebruik door pedofielen van nieuwe methoden om kinderen online voor seksuele doeleinden te lokken (*grooming*).

Tot slot moeten er voor ouders en tieners bewustmakingscampagnes worden ontwikkeld over het gevaar van kinderpornografie op het internet en met name over het risico van seksuele uitbuiting in chatrooms en op forums.

Adam Bielan (UEN), schriftelijk. – (PL) Ik heb voor het ter tafel liggende verslag gestemd en wil mevrouw Angelilli graag van harte feliciteren omdat ze een zo belangrijk en tegelijkertijd uiterst moeilijk thema aan de orde heeft gesteld. Kinderpornografie is een mondiaal probleem dat steeds verder om zich heen grijpt. In dit verband moeten alle pogingen in het werk worden gesteld om dit verschijnsel op internationaal niveau te bestrijden. De politiediensten van de lidstaten zouden niet alleen informatie moeten uitwisselen, maar ook moeten samenwerken om dit soort misdaden zoveel mogelijk te voorkomen. Ik zou bovendien willen wijzen op de noodzaak om doeltreffende methoden te ontwikkelen ter ondersteuning van kinderen die het slachtoffer zijn geworden van pedofilie.

Šarūnas Birutis (ALDE), schriftelijk. – (LT) Ik ben van mening dat alle landen van de EU seksuele betrekkingen met minderjarigen beneden de 18 jaar strafbaar moeten stellen als er sprake is van dwang, verkrachting of bedreigingen. Duidelijk misbruik van het vertrouwen van kinderen, misbruik van een gezagspositie jegens kinderen of het beïnvloeden van kinderen, ook binnen het gezin, en misbruik van de levenssituatie van kinderen, met name geestelijke of lichamelijke gehandicapte kinderen, dienen eveneens strafbaar te worden gesteld.

De landen van de EU moeten eisen dat aanbieders van internetdiensten de toegang tot websites blokkeren die seks met kinderen propageren, terwijl banken en andere creditcardbedrijven betalingen aan websites met kinderpornografie moeten tegenhouden.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd omdat ik het ermee eens ben dat de lidstaten “alle vormen van seksueel misbruik van kinderen strafbaar moeten stellen”, inclusief het met seksuele bedoelingen manipuleren en lastigvallen van kinderen op het Internet (“grooming”).

Verhinderd moet worden dat personen die zijn veroordeeld wegens zedenmisdrijven, door de aard van hun beroep of vrijwilligerswerk regelmatig in contact komen met kinderen. De lidstaten moeten ervoor zorgen dat van mensen die solliciteren naar een baan die contact met kinderen impliceert, het strafblad wordt nagetrokken. Dit houdt ook in dat werkgevers duidelijke regels of richtsnoeren moeten krijgen met betrekking tot hun verplichtingen in dit verband.

Martin Callanan (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) De EU wil vaak gezamenlijk optreden terwijl het beter is de zaak aan de lidstaten over te laten. In dit geval geloof ik echter dat we iets kunnen bereiken door gezamenlijk op te treden.

Kinderpornografie en seksueel misbruik van kinderen hebben een vernietigende uitwerking op onze maatschappij en verwoesten de levens van de meest kwetsbaren, die onze bescherming verdienen.

Gezien het karakter van de EU en het vrije verkeer van personen is het van wezenlijk belang dat we de diverse middelen die ons ter beschikking staan, inzetten om deze walgelijke misdaden overal waar ze zich voordoen, de kop in te drukken. Het is vooral van belang dat informatie over delinquenten wordt gecoördineerd en regelmatig wordt geactualiseerd.

Ook moeten we de samenwerking met derde landen verbeteren zodat EU-burgers die naar landen buiten de EU reizen om zedenmisdrijven met kinderen te plegen, waar nodig kunnen worden geïdentificeerd, tegengehouden, vervolgd en uitgeleverd. De mondiale rol van de EU biedt een belangrijke gelegenheid om onze waarden te propageren in landen en regio's waar de rechten van kinderen minder goed worden beschermd.

Ik heb derhalve vóór dit verslag gestemd.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark en Anna Ibrisagic (PPE-DE), schriftelijk. – (SV) De delegatie van de Zweedse conservatieven in het Europees Parlement heeft vandaag voor het verslag van mevrouw Angelilli (UEN, Italië) (A6-0012/2009) over de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie gestemd. De strijd tegen de verspreiding van kinderpornografie moet een prioriteit zijn. De Europese samenwerking heeft op dit vlak in diverse opzichten een erg belangrijke rol te vervullen. Als Zweedse conservatieven hebben wij daarom voor het verslag gestemd.

Wij willen er echter tegelijk op wijzen dat wij de mening van de rapporteur niet delen wat betreft twee van de vele voorstellen. In tegenstelling tot de rapporteur vinden wij niet dat er concessies mogen worden gedaan betreffende de strikte geheimhoudingsplicht van bepaalde beroepsgroepen, zoals advocaten, priesters en psychologen.

Verder zijn wij van mening dat men moeilijk de eigenaar van een internetsite objectief aansprakelijk kan stellen voor alle gesprekken op een website, zelfs de private gesprekken in gesloten chatrooms. Ondanks het doel is het niet proportioneel om van alle eigenaars van internetsites te eisen dat zij alle op hun site gevoerde private gesprekken bewaken om de legaliteit van de internetsite in overeenstemming met dit voorstel te kunnen garanderen. Wij moeten ons daarentegen toespitsen op andere, effectievere methoden ter bestrijding van netwerken die kinderpornografie verspreiden, methoden die minder ernstige gevolgen hebben voor de persoonlijke levenssfeer van gewone internetgebruikers.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor het verslag-Angelilli gestemd, omdat ik van mening ben dat de bescherming van de rechten van het kind een prioriteit moet zijn voor de EU en haar lidstaten. De wetgeving met betrekking tot de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderporno moet worden geactualiseerd om rekening te houden met de ontwikkelingen van nieuwe technologieën, in het bijzonder het internet, en met het gebruik van nieuwe vormen van manipulatie en lastigvallen van kinderen door pedofielen.

Ik vind dat de instellingen van de EU en van de lidstaten zich in het bijzonder moeten concentreren op het vergroten van de institutionele mogelijkheden om deze misdrijven te bestrijden.

Omdat deze vorm van criminaliteit geen staatsgrenzen kent, moet de EU een transnationaal netwerk ontwikkelen om ze te bestrijden. Wat dat betreft steun ik het idee dat binnen Europol een specifieke eenheid wordt opgericht voor de bestrijding van kinderporno en kinderprostitutie, onder meer bestaande uit deskundigen op welbepaalde gebieden. Deze eenheid moet efficiënt samenwerken met de bevoegde politieautoriteiten van de lidstaten en van derde landen.

Avril Doyle (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Ik sta vierkant achter het initiatiefverslag van mevrouw Angelilli en de aanbeveling aan de Raad betreffende het bestrijden van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie. Eerdere gemeenschappelijke standpunten zijn nog niet in alle lidstaten ten uitvoer gelegd, ofschoon de snelle ontwikkeling van de technologie een toenemende bedreiging vormt voor de veiligheid van kinderen. Door dit verslag kunnen bestaande maatregelen ter bestrijding van deze afschuwelijke praktijken worden aangepast en aangescherpt en kunnen deze praktijken bij wet strafbaar worden gesteld. Uitvoering van het verslag-Angelilli betekent dat kinderen beter zullen worden beschermd tegen dergelijke vormen van misbruik door in te spelen op technologische ontwikkelingen, waarbij de pijlen met name worden gericht op de duistere praktijk 'grooming'.

Andere belangrijke voorstellen zijn de grensoverschrijdende controle op personen die zijn veroordeeld voor seksueel misbruik, om te voorkomen dat ze in andere lidstaten een baan krijgen waarmee ze rechtstreeks in contact komen met kinderen, en een betere bescherming van slachtoffers gedurende onderzoeken en rechtszaken.

Het internet is een essentieel onderdeel van het netwerk binnen onze informatiemaatschappij. Kinderen zijn tegenwoordig vreselijk bedreven met de computer. Ondanks hun toegenomen bedrevenheid en zelfvertrouwen zien kinderen of hun minder bedreven ouders gevaren afkomstig van immorele personen echter niet onmiddellijk in. Het doel van deze door gezond verstand ingegeven voorstellen is het bieden van bescherming aan de meest kwetsbare leden van onze samenleving.

Edite Estrela (PSE), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor het verslag-Angelilli over de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie gestemd, want ik acht het essentieel de middelen voor de bestrijding van alle vormen van uitbuiting van kinderen te actualiseren zodat een hoog beschermingsniveau van minderjarigen in de Europese Unie is verzekerd.

Daarom verdedig ik de aanbevelingen in dit verslag, met name het voorstel voor de strafbaarstelling in de lidstaten van alle zedenmisdrijven jegens kinderen, voor vergrote waakzaamheid en controle op nieuwe vormen om minderjarigen te lokken, met name via het internet, en voor het opzetten van een waarschuwingssysteem voor vermiste kinderen dat betere samenwerking op Europees niveau bevordert.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) Seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie zijn buitengewoon verachtelijke misdrijven, die, in het tijdperk van internet en sekstoerisme, strengere wetgeving, intensievere samenwerking tussen politie en justitie en een betere begeleiding van de slachtoffers vereisen. Het verslag van mevrouw Angelilli verdient onze steun.

Ik wilde er hier echter op wijzen dat behalve de ontwikkelingen van de technologie, die de perverse geesten steeds meer kansen bieden om hun lusten bot te vieren, zedenverwildering en de uitholling van normen en waarden mede debet zijn aan de sterke toename van dit soort misdrijven.

Nauwelijks dertig jaar geleden, onder het mom van een zogenaamde liberalisering van de zeden, van ongebreideld genot voor iedereen en een pseudo-persoonlijke ontplooiing van het individu vanaf de jongste jaren, bepleitte een zekere politieke stroming de seksuele activiteit van kinderen, onder meer in de kolommen van de salonfähige spreekbuis van links, de Franse krant *Le Monde*. Hoewel deze verfoeilijke redenering, zo mag ik hopen, tegenwoordig niet meer door de beugel zou kunnen, blijven de bedenkers ervan oreren en blijft hun politieke beweging ons belerend toespreken zonder ooit ook maar enige schuld te hebben bekend.

Tot slot zou ik graag willen weten waarom het enige recht dat in de meeste van onze lidstaten niet aan kinderen wordt toegekend hun recht is om geboren te worden?

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Zoals in deze aanbeveling van het Europees Parlement aan de Raad staat is het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (het Verdrag van de Raad van Europa), dat al ondertekend is door twintig lidstaten van de EU, het eerste internationale rechtsinstrument waarmee de verschillende vormen van seksueel misbruik van kinderen, inclusief misbruik dat bijvoorbeeld is begaan met gebruikmaking van geweld, dwang of bedreigingen, zelfs binnen het gezin, tot strafbaar feit worden verklaard.

In dat verband verzoekt het Europees Parlement met klem de lidstaten die het nog niet hebben gedaan alle relevante internationale verdragen te ondertekenen, ratificeren en toe te passen, om te beginnen “het Verdrag van de Raad van Europa”. Naast andere aanbevelingen vraagt het Europees Parlement de lidstaten hun wetgeving en samenwerking op dit vlak te verbeteren en “dat zedendelicten jegens kinderen onder 18 jaar in de hele EU worden geclassificeerd als uitbuiting van een minderjarige” en dat zij alle soorten seksueel misbruik van minderjarigen strafbaar stellen.

Los van de noodzakelijke analyse en de soevereine besluiten van elk land betreffende de aanbevelingen van het Europees Parlement zijn we het eens met de algemene strekking van de resolutie, die beoogt de rechten van kinderen te beschermen en te garanderen.

Jens Holm, Erik Meijer, Esko Seppänen en Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), schriftelijk. – (EN) Seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie zijn afschuwelijke misdaden en voor de bestrijding ervan moet op internationaal niveau worden samengewerkt. Daarom hebben wij vandaag vóór het verslag-Angelilli gestemd. Niettemin staan er punten in het verslag waar we het niet mee eens zijn, zoals het tot stand brengen van een uniforme extraterritoriale strafwetgeving die in de hele EU van toepassing is, alsmede het vaststellen op EU-niveau van datgene wat moet worden beschouwd als misdaad en verzwarende omstandigheden.

Jörg Leichtfried (PSE), schriftelijk. – (DE) Ik stem in met het verslag van Roberta Angelilli over de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie.

Het is nu belangrijker dan ooit dat kinderen alle denkbare bescherming voor hun ontwikkeling en integriteit krijgen. Omdat beide ouders vaak werken, de grootouders er niet meer zijn om op ze te passen en het internet vaak het enge tijdverdrijf is, kan niet ontkend worden dat er grote risico's bestaan.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), schriftelijk. – (EN) Seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie zijn afschuwelijke misdaden en voor de bestrijding ervan moet op international niveau worden samengewerkt. Daarom heb ik vandaag vóór het verslag-Angelilli gestemd. Niettemin staan er punten in het verslag waar ik het niet mee eens ben, zoals het tot stand brengen van een uniforme extraterritoriale strafwetgeving die in de hele EU van toepassing is, alsmede het vaststellen op EU-niveau van datgene wat moet worden beschouwd als misdaad en verzwarende omstandigheden.

Nils Lundgren (IND/DEM), schriftelijk. – (SV) Zedendelicten jegens kinderen en kinderpornografie behoren tot de walgelijkste misdrijven waaraan mensen zich schuldig maken. Het zijn misdrijven die tot strenge straffen of, indien de dader psychisch ziek is, tot vergaande, serieuze zorg moeten leiden.

In het verslag staan vele goede maatregelen ter verbetering van de omgang met deze ontstellende sociale problemen. De lidstaten worden opgeroepen om alle internationale verdragen ter zake te ratificeren en uit te voeren. Ze zouden hulp moeten krijgen om hun wetgeving ter zake te verbeteren en kinderseksstoerisme zou in alle lidstaten strafbaar gesteld moeten worden. Dit strookt volledig met mijn opvatting van de EU als een unie van waarden. Een groot deel van het verslag krijgt mijn steun, en ik heb in talrijke aparte stemmingen vóór gestemd.

Het verslag wil echter ook de strafwetgeving in de EU harmoniseren en een systeem van preventieve en met EU-middelen te financieren maatregelen in het leven roepen, hoewel dit een wereldwijd probleem is dat via verdragen en overeenkomsten op VN-niveau zou moeten worden geregeld. Wij kunnen ons moeilijk van de indruk ontdoen dat wij opnieuw worden geconfronteerd met een voorbeeld van hoe een ontstellend sociaal probleem cynisch wordt gebruikt om de standpunten van de EU naar voren te schuiven, ten koste van de zelfstandigheid van de lidstaten. Het strafrecht is een uiterst centraal onderdeel van de bevoegdheden van een soevereine staat. Ik heb daarom tegen het verslag als geheel gestemd.

Adrian Manole (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb gestemd voor het verslag van mevrouw Angelilli over seksuele uitbuiting van kinderen, omdat dit thema betrekking heeft op een van de walgelijkste inhumane handelingen die er bestaat en die bestraft dient te worden met maatregelen in alle lidstaten.

In Roemenië schiet de kennis over dit fenomeen nog veel te kort. We beschikken over weinig gegevens over de omvang ervan. Daarom meen ik dat het aannemen van dit verslag zal bijdragen tot de uitbreiding van de voorlichtingscampagnes die de aandacht vestigen op en waarschuwen voor misbruik van kinderen, tot de toename van het aantal en de omvang van acties om seksueel uitgebuite minderjarigen op te sporen, tot het uitbouwen van rehabilitatiediensten en regelmatige controle van hun situatie, en tot het perfectioneren van het systeem voor registratie van en toezicht op gevallen van seksuele uitbuiting van kinderen.

Tevens vind ik dat minderjarige slachtoffers van mensenhandel in alle lidstaten recht hebben op gespecialiseerde diensten, met inbegrip van bijstand en rehabilitatie, binnen de doorgangscentra.

David Martin (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Ik steun dit verslag waarmee de drie landen die het kaderbesluit van de Raad ter bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie nog niet hebben geïmplementeerd, worden opgeroepen dit alsnog te doen. Ik sta ook achter het verbeteren van de bescherming van kinderen, met name op internet en tegenover andere technologieën in ontwikkeling.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Terwijl het Europees Parlement discussieert over de vraag hoe kinderen beter beschermd kunnen worden, doet zich in de islamitische wereld een ontwikkeling in tegengestelde richting voor. Wanneer de hoogste geestelijk leider van Saoedi-Arabië tien- of twaalfjarige meisjes als 'huwbaar' bestempelt en het recht op kinderhuwelijk opeist, zal dat via de islamitische immigranten ook invloed op Europa hebben. Hier moeten we dus op voorbereid zijn.

Onze kinderen moeten de grootst mogelijke bescherming krijgen. Omdat seksuele misdadigers die zich aan kinderen vergrijpen vaak recidiveren, moeten we voor de hele EU een bestand instellen met namen van potentiële seksuele criminelen, pedofielen en personen die op dat gebied opvallend gedrag vertonen. Geweld tegen kinderen en kindermisbruik in alle vormen moeten sterker worden bestreden en er moeten hogere straffen komen voor seksuele contacten met kinderen en het bezit van kinderporno. Ik heb voor het verslag Angelilli gestemd, omdat daarmee de bescherming van onze kinderen wordt verbeterd.

Seán Ó Neachtain (UEN), *schriftelijk*. – (GA) In de Europese Unie neemt informatietechnologie in het 'digitale tijdperk' een steeds grotere plaats in. Ongetwijfeld hebben deze technologie en de daarmee verband houdende faciliteiten grote voordelen op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs, het maatschappelijk leven en onderzoek. Dit betekent echter niet dat we de gevaren van deze technologie mogen veronachtzamen.

Vooraf met het internet gaat een grote mate van vrijheid gepaard – een vrijheid zonder fysieke of praktische grenzen. Deze vrijheid kan positief zijn, en in de meeste gevallen is dit ook zo, maar kan ook worden misbruikt voor seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie.

Niets is belangrijker dan de gezondheid, het welzijn en de toekomst van onze kinderen. We moeten ons uiterste best doen om hen te beschermen. Daarom deed het mij genoegen mijn steun te kunnen geven aan het verslag van mevrouw Angelilli, aan wie ik mijn lof wil uitspreken voor het werk dat zij in deze kwestie heeft verricht.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) Ik heb voor het verslag-Angelilli over de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie gestemd, omdat daarin met klem wordt aangedrongen op de vanzelfsprekende noodzaak dat alle lidstaten het vigerend internationaal recht naleven en op de herziening van het desbetreffend kaderbesluit van de Raad teneinde kinderen in Europa beter te kunnen beschermen.

De gegevens van de Organisatie van de Verenigde Naties zijn dramatisch. Verreweg de meeste slachtoffers van mensenhandel met als doel seksuele uitbuiting zijn kinderen en adolescenten. Daarom is het absoluut noodzakelijk dat internationaal wordt samengewerkt om deze misdaden op geïntegreerde wijze te kunnen bestrijden en dat alle lidstaten ervoor zorgen dat de daders voor de rechtbank worden gebracht.

Maria Petre (PPE-DE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb voor het verslag-Angelilli gestemd omdat we SNEL en EFFICIËNT moeten optreden om de oorzaken en vooral de gevolgen van seksuele uitbuiting van kinderen en van kinderporno te bestrijden.

Onze kinderen worden steeds eenzamer omdat wij het steeds drukker hebben. Zo worden zij het slachtoffer van gevaarlijke verleidingen. Het door commissaris Barrot verwoorde engagement van de EU geeft ons de garantie dat wij vanaf maart over een uitstekend rechtskader zullen beschikken.

Lydie Polfer (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb vóór dit verslag gestemd dat beoogt het kaderbesluit uit 2004 aan te passen en uit te breiden teneinde kinderen te beschermen tegen seksuele uitbuiting en seksueel geweld. Met name gezien de technologische ontwikkelingen (in het bijzonder internet) moet het in het kaderbesluit genoemde beschermingspeil worden verhoogd. Het aanzetten van kinderen tot het verrichten van seksuele handelingen moet strafbaar worden gesteld. De lidstaten moeten nauwer samenwerken bij de uitwisseling van gegevens uit strafregisters die betrekking hebben op veroordelingen wegens seksueel misbruik, om te voorkomen dat wegens dergelijke feiten veroordeelde personen banen aangeboden krijgen waarbij ze

rechtstreeks in aanraking komen met kinderen. Ook moet de bescherming van de slachtoffers worden verbeterd.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb gestemd voor het initiatiefverslag van mevrouw Roberta Angelilli, waarin de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderporno wordt behandeld en de nadruk wordt gelegd op de preventieve maatregelen waaraan de lidstaten moeten denken wanneer zij hun wettelijke maatregelen uitwerken tegen seksuele uitbuiting van kinderen en kinderporno.

Het verslag luidt ook de alarmklok met betrekking tot de gebrekkige toepassing van het bestaande kaderbesluit en de betreffende internationale instrumenten, in het bijzonder het Verdrag van de Raad van Europa voor de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, waar Roemenië sinds 2007 bij aangesloten is. Het eist tegelijkertijd ook dat nieuwe zedenmisdrijven daarin worden opgenomen. De lidstaten moeten slachtoffers van seksuele uitbuiting aanmoedigen contact op te nemen met de politie en de rechtbanken die zowel strafrechtelijk als ook burgerrechtelijk bevoegd zijn. Ook moeten de lidstaten de wettelijke vertegenwoordigers van minderjarigen en mensen die beroepshalve rechtstreeks met minderjarigen in contact komen, wijzen op hun verantwoordelijkheden en hen informeren over de gevaren van personen die kinderen met seksuele bedoelingen manipuleren en lastigvallen op het internet.

Al deze gevaren kunnen worden beperkt door de oprichting van nationale controle-instanties en door samenwerking van de internetaanbieders om websites met kinderporno of ander kinderpornografisch materiaal te blokkeren.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik heb voor het verslag van mevrouw Angelilli over de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie gestemd. Deze praktijken alleen veroordelen is namelijk onvoldoende om deze ernstige schending van de mensenrechten uit te roeien.

Het is echter zorgwekkend dat niet alle lidstaten zich hebben gehouden aan de voorschriften van Kaderbesluit 2004/68/JBZ van de Raad van 22 december 2003. Dit besluit dient onder andere herzien te worden om de mate van bescherming van kinderen te verhogen, ook met het oog op de voortdurende ontwikkeling van nieuwe technologieën, in het bijzonder internet, en het gebruik van nieuwe methodes om kinderen via internet te lokken voor seksuele doeleinden (het zogenaamde *grooming*) door pedofielen.

Ik ben het volledig eens met de rapporteur, die ons een gedetailleerd en constructief verslag heeft voorgelegd waarin blijkt wordt gegeven van over een uitstekende kennis van deze kwesties.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), schriftelijk. – (RO) Kinderpornografie is een gevoelig onderwerp dat voortdurend onder de aandacht van de Europese en nationale autoriteiten moet blijven. De lidstaten van de Europese Unie zouden elke vorm van seksueel misbruik van kinderen en elke vorm van kinderen lastigvallen op het internet streng moeten bestraffen.

Ik sta achter de beslissing van het Europees Parlement om de lidstaten te verzoeken zich krachtig in te zetten voor de bestrijding van seksueel misbruik van kinderen, waarbij bijzondere aandacht moet worden besteed aan de kwetsbaarheid van kinderen die gebruik maken van chatrooms of internetfora.

In het licht daarvan is efficiënte samenwerking tussen de nationale autoriteiten en de internetaanbieders essentieel om de toegang van kinderen tot pornografische websites te beperken, maar ook om te beletten dat kinderen toegang krijgen tot sites die reclame maken voor mogelijkheden om misdrijven van seksuele aard te plegen. Er bestaan ook aanbevelingen om nationale programma's in het leven te roepen om zowel plegers van zedendelicten als slachtoffers van seksueel misbruik psychologisch te rehabiliteren.

Ik benadruk dat elke afzonderlijke lidstaat een register zou moeten bijhouden van personen die zich hebben schuldig gemaakt aan misbruik van kinderen en zou moeten verhinderen dat dergelijke personen worden tewerkgesteld in sectoren die omgang met kinderen impliceren.

Bart Staes (Verts/ALE), schriftelijk. – Ik heb met volle overtuiging voor het verslag over de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie gestemd. Het staat buiten kijf dat *grooming* (het benaderen van kinderen voor seksuele doeleinden) en pedofiele *chatrooms* strafbaar gesteld moeten worden. Zedenmisdrijven jegens kinderen moeten daarenboven onder extraterritoriale strafwetgeving vallen. Het is ook een goede zaak dat de Europese Unie interventieprogramma's ter voorkoming van recidive door zedendelinquenten uit de algemene begroting moet kunnen financieren. Ik steun ook het voorstel waarbij de Commissie samen met de grootste kredietkaartondernemingen nagaat welke technische mogelijkheden

er zijn om het internetbetaalsysteem van websites voor de verkoop van kinderpornografisch materiaal te blokkeren of te sluiten.

Tenslotte roep ik de 7 EU-lidstaten die het Verdrag inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van de Raad van Europa nog niet hebben ondertekend, dit alsnog te doen. En dat geldt ook voor de 8 lidstaten die het Facultatieve Protocol uit 2000 betreffende de verkoop van kinderen, kinderopstitutie en kinderpornografie bij het Verdrag over de rechten van het kind van de VN nog niet hebben geratificeerd.

Georgios Toussas (GUE/NGL), schriftelijk. – (EL) De politieke krachten die steun geven aan de imperialistische barbaarsheid, de oorlogen, de roof op de natuurlijke rijkdom en de uitbuiting van de volkeren zijn medeplichtig aan de misdaad die dagelijks wordt begaan tegen miljoenen kinderen in de wereld. Zij zijn verantwoordelijk voor de miljoenen kinderen die honger lijden, ondervoed zijn, gedwongen worden om te werken en in de landen van het “beschaafde Westen” onder de armoedegrens leven. Miljoenen kinderen zijn het slachtoffer van seksuele uitbuiting en het object van de bloeiende kinderpornografie-industrie, die enorme omzet en winsten maakt - alleen via het internet al meer dan 3 miljard euro.

Met de in het verslag voorgestelde strafrechtelijke maatregelen zal kinderen geen bescherming kunnen worden geboden. Daarmee kan en wil men de hoofdoorzaak van de pijlsnel toenemende corruptie en perversie, namelijk de winst en het door en door rotte kapitalistisch uitbuitingssysteem niet aanpakken. Maatregelen zoals de afschaffing van dubbele strafbaarheid, het aftappen van communicatie en het willekeurig ingrijpen van de politieke en gerechtelijke autoriteiten in het internetverkeer zullen evenmin een efficiënte bijdrage kunnen leveren aan de bescherming van kinderen. Integendeel, uit de ervaring is gebleken dat dergelijke maatregelen om te beginnen als uitzonderingen worden opgenomen in de wetgeving inzake het bestrijden van misdaden die verontwaardiging en afkeer veroorzaken onder de bevolking, en dat daarna geprobeerd wordt deze maatregelen te legaliseren in de ogen van het volk, opdat zij later algemeen van toepassing kunnen worden om de individuele rechten en democratische vrijheden te beperken.

Lars Wohlin (PPE-DE), schriftelijk. – (SV) Ik heb tegen het verslag over de harmonisering van het strafrecht bij zedendelicten jegens kinderen gestemd. Ik ben voor een sterke samenwerking in de EU ter bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie, maar vind dat het strafrecht een nationale aangelegenheid moet zijn.

Anna Záborská (PPE-DE), schriftelijk. – (SK) De bescherming van kinderen en jongeren tegen seksueel misbruik is een belangrijke kwestie en inderdaad een probleem van onze tijd.

Ik ben sinds jaar en dag voorstander van bijzondere rechten van ouders wat betreft de opvoeding van hun kinderen, maar in dit geval moet ook de staat kinderen en jongeren beschermen. Deze bescherming geldt niet alleen voor het internet, maar ook voor reclame in de media, die fatsoenlijk moet blijven en aan onze morele waarden moet voldoen en geen bedreiging mag vormen voor het recht van kinderen op onschuld.

Ouders spelen een belangrijke rol bij de bescherming van hun kinderen tegen seksueel misbruik. In artikel 26, lid 3 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens staat duidelijk dat “aan de ouders in de eerste plaats het recht [toekomt] om de soort van opvoeding en onderwijs te kiezen welke aan hun kinderen zal worden gegeven”. Opvoeding door de ouders omvat ook opvoeding met betrekking tot een verantwoorde omgang met de media. Ouders kunnen hun opvoedende rol evenwel niet op consequente manier vervullen als zij niet genoeg tijd hebben voor hun gezin en hun kinderen. De staat dient ouders deze vrije tijd te geven. Het internet kan nooit een vervanging vormen voor de tijd die ouders en kinderen met gesprekken doorbrengen. Een computerspel kan geen vervanging vormen voor een gesprek met oma. De joystick is geen equivalent voor een uur dat met opa wordt doorgebracht in de garage.

Het natuurlijke gezin is een veilige ruimte voor kinderen en ouders zijn hun belangrijkste beschermers. Daarom heb ik in Slowakije een project opgezet dat in de eerste plaats tot ouders is gericht: “Weet u waar uw kind op dit moment is?”

Marian Zlotea (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) In een geciviliseerde samenleving moeten we de veiligheid van kinderen boven alles stellen. Seksuele uitbuiting komt neer op een schending van het recht van een kind op verzorging en bescherming. Seksuele uitbuiting laat psychische en soms zelf fysieke littekens achter bij kinderen en vermindert hun hoop op een waardig leven.

Ik wil mij graag scharen achter de opvatting van de rapporteur, mevrouw Angelilli, dat het sinds 2004 geldende kaderbesluit geactualiseerd moet worden. Wij zijn het ermee eens dat die actualisering zodanig

dient te geschieden dat de bescherming van kinderen wordt verbeterd, vooral tegen de nieuwe bedreigingen die uitgaan van het internet en andere nieuwe communicatiesystemen. De lidstaten dienen erop toezien dat de wetgeving op zodanige wijze wordt aangepast dat websites met een criminele inhoud geblokkeerd worden.

We moeten de samenwerking tussen de lidstaten stimuleren om dit soort criminaliteit een halt toe te roepen en kinderporno en andere vormen van commerciële seksuele uitbuiting van minderjarigen op actieve wijze te bestrijden. We hebben behoefte aan een wereldwijde, alomvattende strategie, compleet met diplomatieke en bestuurlijke samenwerking om ervoor te zorgen dat deze wetgeving in het belang van de kinderen wordt toegepast. We moeten slachtoffers van misbruik bescherming bieden en een einde maken aan sekstoerisme!

8. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen

(De vergadering wordt om 13.00 uur onderbroken en om 15.00 uur hervat.)

VOORZITTER: HANS-GERT PÖTTERING

Voorzitter

9. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

10. Aan de standpunten en resoluties van het Parlement gegeven gevolg: zie notulen

11. Repatriëring en hervestiging van de gedetineerden van Guantánamo - Verondersteld gebruik door de CIA van Europese landen voor het vervoeren illegaal vasthouden van gevangenen (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie over de repatriëring en hervestiging van de gedetineerden van Guantánamo, alsmede over het verondersteld gebruik door de CIA van Europese landen voor het vervoer en illegaal vasthouden van gevangenen.

Alexandr Vondra, *fungerend voorzitter van de Raad.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben er mij terdege van bewust dat het probleem Guantánamo heeft geleid tot ernstige bezorgdheid binnen dit Parlement. Ik ben er mij ook van bewust dat dit Parlement met de verschillende resoluties die sinds 2002 zijn aangenomen, op consequente wijze zijn standpunt over dit probleem naar voren heeft gebracht. Ik ben van mening dat u net als de Raad verheugd bent over de aankondiging van president Obama om Guantánamo binnen een jaar te sluiten. Het voorzitterschap heeft dit te kennen gegeven in een verklaring die is afgegeven kort nadat president Obama het uitvoeringsbesluit had ondertekend. Zoals u waarschijnlijk weet, hebben de ministers het besluit tijdens de laatste bijeenkomst van de Raad Algemene Zaken en Externe Betrekkingen unaniem verwelkomd.

President Obama heeft tevens bekendgemaakt rechtszaken door militaire commissies op te schorten, het Verdrag van Genève opnieuw te erkennen, de geheime detenties stop te zetten en een einde te maken aan wrede ondervragingen. Dankzij deze gunstige ontwikkelingen kunnen we op trans-Atlantisch niveau nog krachtiger samenwerken voor de bestrijding van terrorisme.

Het besluit om Guantánamo te sluiten, is iets dat in de eerste plaats onder de verantwoordelijkheid van de VS valt. Desondanks hebben de ministers tijdens de Raad van vorige week, met het oog op ons gezamenlijk belang om het terrorisme te bestrijden en de mensenrechten en de rechtsstaat te eerbiedigen, van gedachten gewisseld over mogelijkheden voor het verlenen van praktische steun door de lidstaten aan de VS, en in het bijzonder over de vraag of de lidstaten bereid zijn voormalige gedetineerden toe te laten.

In zijn uitvoeringsbesluit over de sluiting van Guantánamo heeft president Obama opdracht gegeven de status van alle gevangenen tegen het licht te houden. Hier wordt momenteel aan gewerkt. Eventuele hervestiging van gedetineerden zou van toepassing zijn met betrekking tot gedetineerden die op grond van deze herziening voor vrijlating worden aangemerkt. Het is aan de nationale regeringen van de lidstaten om te beslissen of voormalige gedetineerden worden toegelaten. Vorige week was men het er echter over eens dat een gemeenschappelijke politieke reactie wenselijk is en dat de mogelijkheden voor een gecoördineerd Europees besluit verder kunnen worden afgetast.

Dit onderwerp brengt een aantal politieke, juridische en veiligheidsproblemen met zich mee die nader onderzocht en besproken moeten worden en waar – en dat is ook van groot belang – de ministeries van

Justitie en Binnenlandse Zaken van de lidstaten bij moeten worden betrokken. Dit proces is zojuist begonnen en de Raad zal op dit onderwerp terugkomen zodra een aantal van deze problemen verder is opgehelderd. Hier wordt op dit moment aan gewerkt. Zo neemt bijvoorbeeld het Politiek en Veiligheidscomité deze zaak vandaag in behandeling.

De voortdurende belangstelling van dit Parlement, die opnieuw blijkt uit de ontwerpresolutie die in deze vergadering is ingediend en die ik heb gelezen, begrijp ik volkomen. Ik wil u graag verzekeren dat het voorzitterschap uitgebreid aandacht zal besteden aan dit probleem en u volledig op de hoogte zal houden van de resultaten van de verdere besprekingen in de Raad, alsmede van alle andere ontwikkelingen.

Jacques Barrot, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik heet de fungerend voorzitter van de Raad van harte welkom, en ik ben blij me te kunnen aansluiten bij wat hij zojuist heeft gezegd, want het is zonneklaar dat de Commissie bij dit lastige probleem nauw moet samenwerken met het voorzitterschap.

Ik wil ook mijn steun uitspreken aan mevrouw Ferrero-Waldner, die op het laatste moment verhinderd is om hier vanavond aanwezig te zijn. Ik zal dus namens haar en namens mezelf spreken.

De Commissie juicht de initiatieven die door president Obama sinds zijn inauguratie zijn genomen van harte toe. Alle ingrediënten zijn nu bijeen om de betrekkingen tussen de Verenigde Staten en Europa een nieuwe impuls te geven, en de Commissie zal zich forse inspanningen getroosten om dit partnerschap nieuw leven in te blazen.

Het meest treffende voorbeeld van de koerswijziging door de Verenigde Staten is het voornemen zich te buigen over de mensenrechtenproblemen in samenhang met de behandeling van vermeende terroristen. Wij zijn uiteraard blij dat president Obama haast maakt met de sluiting van het detentiekamp Guantánamo, de hand reikt naar de islamitische wereld en de betrokkenheid van de Verenigde Staten bij het vredesproces in het Midden-Oosten bevestigt.

Ook nemen wij met tevredenheid nota van andere, net zo belangrijke aspecten van de op 22 januari getekende decreten, namelijk de sluiting van de geheime gevangenissen van de CIA, het onvoorwaardelijke verbod op marteling en wrede, onmenselijke en ontterende behandelingen, en het opschorten van de processen voor militaire tribunalen.

De Europese Unie voert een actieve politieke dialoog met de Verenigde Staten, waarbij we uiteraard prioriteit toekennen aan wereldwijde bevordering van de mensenrechten. Daarnaast werken wij actief samen met de Verenigde Staten in de strijd tegen de terroristische dreiging, maar altijd in overeenstemming van onze mensenrechtenverplichtingen.

De jarenlange detentie van gevangenen in Guantánamo zonder proces heeft terroristische groeperingen in de kaart gespeeld die proberen zich te radicaliseren en nieuwe leden te werven. De Europese Unie heeft haar verzet tegen Guantánamo al kenbaar gemaakt. Het Europees Parlement, uw Parlement, heeft onophoudelijk aangedrongen op sluiting ervan, want de strijd tegen het terrorisme moet altijd worden gevoerd met inachtneming van het internationaal recht. In de strijd tegen het terrorisme is het niet alleen van belang de mensenrechten uit principe te eerbiedigen, maar ook radicalisering in de wereld tegen te gaan. Wij menen dat de met het internationaal recht aan iedere gedetineerde toegekende rechten moeten worden geëerbiedigd. Behalve bij gewapende conflicten mogen personen niet willekeurig worden gedetineerd en hebben ze recht op een rechtmatig en eerlijk proces. Wij hebben deze kwesties aangekaart in het kader van de politieke dialoog met de Verenigde Staten. Het Europees Parlement heeft een belangrijke rol gespeeld bij het onder de aandacht brengen van deze kwestie.

In het verlengde van wat de heer Vondra heeft gezegd, zou ik hieraan willen toevoegen dat de zaak van elke Guantánamo-gedetineerde opnieuw moet worden bestudeerd door de Amerikaanse autoriteiten. Een werkgroep onder leiding van de Attorney General en bestaande uit de ministers van Defensie en Binnenlandse Veiligheid evenals topambtenaren is zojuist met haar werkzaamheden begonnen.

President Obama heeft aangekondigd dat nieuwe diplomatieke pogingen zullen worden ondernomen om een oplossing te vinden voor het probleem van Guantánamo.

Tijdens de laatste Raad van ministers van Buitenlandse Zaken op 26 januari jongstleden - mevrouw Ferrero-Waldner zou dit nader hebben toegelicht - heeft een korte gedachtewisseling plaatsgevonden over Guantánamo. Meerdere lidstaten hebben te kennen gegeven een gemeenschappelijk kader tot stand te willen brengen voor een gecoördineerde aanpak door de Europese Unie, ook al is het in de eerste plaats aan de

lidstaten, mijnheer Vondra, om per geval te besluiten over het aan eventuele verzoeken van de Verenigde Staten te geven gevolg.

Wij hebben voorgesteld deze kwesties nader te bestuderen, in nauwe samenwerking met het secretariaat van de Raad. Wij buigen ons momenteel over de kwesties die betrekking hebben op de eventuele opname van voormalige gedetineerden door derde landen. Hoewel vrijgelaten gedetineerden in principe geacht worden terug te keren naar hun land van herkomst, kunnen sommigen van hen, die na herziening waarschijnlijk worden vrijgelaten, niet terugkeren naar hun eigen land uit vrees voor vervolging, marteling of mishandeling.

Wij zijn bereid samen met de Verenigde Staten nauwkeurig te bekijken hoe de Europese Unie kan helpen bij de hervestiging van deze mensen op een veilige plek. Deze specifieke gevallen zullen echter lastige en complexe vragen oproepen waarover vooraf moet worden nagedacht. Het principe blijft steeds hetzelfde: wij moeten alles in het werk stellen om de absolute eerbiediging van de mensenrechten te waarborgen. Wij willen in elk geval een positieve en constructieve houding aannemen jegens de nieuwe Amerikaanse regering. Tegelijkertijd moeten we alle vereiste maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de aanpak van de Europese Unie overeenstemt met onze mensenrechtenverplichtingen en onze wetgeving.

Deze aanpak zal niet eenvoudig of snel zijn. Wij zullen te maken krijgen met complexe kwesties die een gecoördineerd optreden van de lidstaten vereisen om te komen tot een coherente respons van de Europese Unie. Wij zullen alles doen wat in onze macht ligt om bij te dragen aan het debat over de vraag welke concrete maatregelen op communautair niveau moeten worden genomen.

Voorlopig hebben de Verenigde Staten hun verzoek nog niet officieel kenbaar gemaakt. Zoals mevrouw Ferrero-Waldner herhaaldelijk heeft gezegd, is positieve samenwerking vereist. We moeten samenwerken met de lidstaten om dit alles ten uitvoer te leggen.

Tijdens de eerstvolgende Raad Justitie en Binnenlandse Zaken op 26 februari zullen wij de lidstaten aansporen tot een gecoördineerde aanpak, en we zullen wellicht gebruik maken van de oplossing die eerder werd toegepast bij de opvang van Palestijnen in Europa na de gebeurtenissen in de Geboortekerk in 2002.

De Commissie is uiteraard bereid om de lidstaten bij te staan die ermee instemmen op hun grondgebied voormalige gedetineerden van Guantánamo op te nemen, maar vanzelfsprekend is het aan de betrokken lidstaten om de status te bepalen van de voormalige gedetineerden die onderdaan zijn van derde landen en die mogelijk naar hun grondgebied worden overgebracht.

Elk geval zal afzonderlijk worden bestudeerd, rekening houdende met de situatie van elke persoon, met humanitaire overwegingen en veiligheidsconsequenties. Het besluit om gedetineerden op te nemen en het vaststellen van hun status vallen uiteindelijk onder de bevoegdheid van elke lidstaat. Niettemin moet deze aanpak voor zover mogelijk passen in een gecoördineerd kader.

Voorzitter, dat is wat ik tot zover wilde zeggen, namens mezelf en namens mevrouw Ferrero-Waldner. Ik vraag me af of ik nu de verklaring moet afleggen over het vervoer en illegaal vasthouden van gevangenen in de Europese ruimte. Ik zal dus verdergaan en een verklaring afleggen die vrij kort is maar talloze vragen van het Parlement zal beantwoorden.

Het gaat om het gebruik van Europese landen door de CIA voor het vervoer en illegaal vasthouden van gevangenen. De houding die de Commissie van meet af aan had ingenomen berustte op drie ideeën. Ten eerste moet de strijd tegen het terrorisme gevoerd worden met volledige inachtneming van de grondrechten. Ten tweede moet de waarheid, welke deze ook moge zijn, worden achterhaald, en ten derde - en dat is mijns inziens het belangrijkste - moeten wij voorkomen dat dergelijke zaken zich in de toekomst herhalen.

De Commissie heeft herhaaldelijk haar standpunt kenbaar gemaakt, op grond waarvan de praktijken die worden aangeduid als buitengewone overdracht en geheime detentie indruisen tegen de in het Europees Verdrag inzake de bescherming van de rechten van de mens en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie gewaarborgde grondrechten.

De Commissie heeft er tevens op gewezen dat het cruciaal is dat de betrokken lidstaten grondige, onafhankelijke en onpartijdige onderzoeken instellen om de waarheid boven tafel te krijgen, wat deze ook moge zijn. Het is een positieve verplichting die voortvloeit uit het Europees Verdrag inzake de bescherming van de rechten van de mens. Het moet gezegd worden dat in een aantal lidstaten onderzoeken zijn ingesteld.

Wat de beweringen over geheime detenties in Polen betreft, heeft de Commissie meerdere malen een schrijven gericht aan de Poolse autoriteiten. Daar ik belast ben met zaken op het gebied van 'justitie, vrijheid en

veiligheid' heb ik op 28 mei 2008 persoonlijk een schrijven gericht aan de Poolse autoriteiten om te benadrukken hoe belangrijk het is behoorlijke onderzoeken in te stellen.

Naar aanleiding van deze brief heeft de plaatsvervanger van de procureur-generaal mij begin augustus 2008 medegedeeld dat uiteindelijk een strafrechtelijk onderzoek was ingesteld en dat hij me zou informeren over de uitkomst ervan. Ik vind dit een grote stap vooruit.

Ik heb ook Roemenië benaderd over deze kwestie van geheime detenties. In juni 2008 heeft de premier van Roemenië me het rapport toegestuurd van de onderzoekscommissie binnen de Roemeense senaat. Na aanvullende contacten hebben de Roemeense autoriteiten besloten nader onderzoek te verrichten om de informatie na te trekken waarvan gewag wordt gemaakt in het tweede verslag van de heer Marty, die zelf is aangewezen als rapporteur door de Raad van Europa.

Alleen met een dergelijke benadering, waarin de nadruk is gelegd op de noodzaak om op nationaal niveau echte onderzoeken uit te voeren, kunnen we vooruitgang boeken. De Unie en de Commissie hebben noch de bevoegdheden noch de middelen om de plaats in te nemen van de lidstaten bij het achterhalen van de waarheid. Alleen met de onderzoeksinstrumenten en onderzoeksmiddelen waarover de lidstaten beschikken kan deze taak tot een goed einde worden gebracht.

Uiteraard hoopt de Commissie – en wat dat betreft ga ik een verbintenis aan tegenover u – dat deze onderzoeken tot een goed einde worden gebracht, dat ze het mogelijk maken de verantwoordelijken aan te wijzen en indien nodig schadeloosstelling voor de slachtoffers te garanderen.

Afgezien van de verzoeken aan de lidstaten om onderzoeken in te stellen heeft de Commissie nog meer concrete bijdragen geleverd. Zo heeft zij naar aanleiding van de resolutie van het Europees Parlement van 2 februari 2007 de definitie van staatsluchtvaartuig toegelicht en heb ik persoonlijk, toen ik nog commissaris voor vervoer was, een mededeling over burger- en zakenluchtvaart doen uitgaan waarin een en ander werd toegelicht.

Het Parlement heeft tevens verzocht om een beoordeling van de nationale antiterrorwetgeving. Om een overzicht te krijgen van de huidige situatie heeft de Commissie de lidstaten een vragenlijst doen toekomen over de doeltreffendheid van de maatregelen ter bestrijding van het terrorisme en over hun relatie tot de grondrechten. De Commissie heeft de antwoorden van de zevenentwintig lidstaten inmiddels ontvangen en in het komende halfjaar zal een document worden gepubliceerd waarin deze antwoorden op een rijtje worden gezet. We moeten nu ons licht laten schijnen op al deze antwoorden.

Voorzitter, geachte afgevaardigden, ik ben nogal lang van stof geweest, maar laten we niet vergeten dat dit weliswaar een gebied is waarop de bevoegdheden van de Unie beperkt zijn, maar dat de Commissie toch getracht heeft een bijdrage te leveren aan de waarheidsvinding en de eerbiediging van grondrechten. Ik kan slechts zeggen, maar dan ook uit de grond van mijn hart, dat ik er uiteraard zeer nauwlettend op zal blijven toezien dat bovenal de waarheid boven tafel komt, zodat we zeker weten dat deze betreurenswaardige feiten zich niet zullen herhalen.

Alexandr Vondra, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik had twee gescheiden discussiepunten verwacht: enerzijds Guantánamo en anderzijds de geheime detenties en de uitleveringen. Zoals we allemaal weten, heeft president Obama in zijn eerste dagen in het Witte Huis drie besluiten genomen. Het eerste besluit, de sluiting van Guantánamo, heb ik al ter sprake gebracht, maar er zijn nog twee andere belangrijke besluiten.

Ten eerste heeft hij het programma van geheime detenties van de CIA stopgezet. Hij heeft verklaard dat alle gedetineerden van de VS voortaan moeten worden geregistreerd bij het ICRC. Met dit besluit heeft hij een probleem aangepakt dat zowel de Raad als het Europees Parlement zorgen baarde. De Raad heeft dan ook met groot genoegen nota genomen van dit besluit. En ik ben ervan overtuigd dat het Parlement het met even groot genoegen heeft verwelkomd.

President Obama heeft ook een einde gemaakt aan de 'wrede' ondervragingstechnieken van de CIA. Amerikaanse onderzoeksrechters kunnen geen beroep meer doen op juridische adviezen over foltering en andere ondervragingstechnieken die na 11 september zijn geschreven. Dit is een belangrijk besluit. De Europese Unie stelt zich ten doel wrede, onmenselijke en vernederende behandeling geheel te verbieden.

Ten derde heeft president Obama verklaard dat het beleid inzake overbrenging en uitlevering van gedetineerden moet worden herzien om het in overeenstemming te brengen met de plichten van de VS uit hoofde van het internationaal recht. In de toekomst mag het beleid – ik citeer – "er niet toe leiden dat mensen worden

uitgeleverd aan andere landen waar ze worden gefolterd of met de bedoeling of met als gevolg dat de doelen of plichten van de VS om zich in de VS in hechtenis bevindende personen op een menselijke manier te behandelen, worden ondermijnd of omzeild”.

Wij zijn van mening dat deze besluiten, die gelijktijdig zijn genomen met het reeds genoemde besluit om Guantánamo te sluiten, de samenwerking met de VS inzake terrorismebestrijding zal verstevigen. Ik denk dat ze bovendien zullen leiden tot een beter klimaat in de trans-Atlantische betrekkingen en gehoor geven aan gevoelens die heel duidelijk zijn uitgesproken in dit Parlement, maar ook door een groot deel van de publieke opinie in Europa.

Ik denk dat we het hier over één principieel punt allemaal eens zijn: de omstandigheden die samenhangen met dit debat zijn volkomen veranderd. Ik ben er mij ook van bewust dat het verondersteld gebruik door de CIA van Europese landen voor het vervoer en illegaal vasthouden van gevangenen tot ernstige bezorgdheid bij veel Parlementsleden heeft geleid. U hebt deze kwesties zeer kritisch in het oog gehouden, niet in het minst via de activiteiten van de Tijdelijke Commissie.

Het Parlement heeft zijn standpunt duidelijk naar voren gebracht in de resolutie van februari 2007. Ik wil u er ook nogmaals op attent maken dat de Raad altijd kenbaar heeft gemaakt zich ten volle in te zetten voor het effectief bestrijden van terrorisme en daarbij alle mogelijke wettelijke middelen te benutten, omdat terrorisme een bedreiging is voor een stelsel van waarden dat gegrond is op de rechtsstaat.

De Raad heeft ook herhaaldelijk gesteld dat het bestaan van geheime gevangenschappen waar gedetineerden zich in een rechtsvacuüm bevinden, indruist tegen internationale humanitaire en mensenrechtenwetgeving. Wij zijn hierover niet van gedachten veranderd en blijven hoe dan ook bij dit standpunt, maar naar aanleiding van de gewijzigde omstandigheden door de huidige ontwikkelingen in de VS denk ik dat wij ons in eerste instantie op de toekomst moeten richten. Laten we vooruitkijken in plaats van terugkijken naar het verleden. De Raad is zeer ingenomen met het besluit van de Amerikaanse president in deze zaak.

De trans-Atlantische alliantie is een gemeenschap van waarden en die moeten we handhaven als we onze belangen in de wereld willen verdedigen. Het staat buiten kijf dat mensenrechten en eerbiediging van de rechtsstaat in de strijd tegen terrorisme tot dit gemeenschappelijke erfgoed behoren.

Hartmut Nassauer, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, moeten in de Europese Unie gevangenen uit Guantánamo worden opgenomen? Deze vraag moeten we ons vandaag stellen. Ons antwoord hangt af van de overwegingen waardoor we ons laten leiden.

Er zijn mensen die zeggen dat de gevangenen gemarteld zijn. Dat zou een reden zijn ze op te nemen, omdat de menselijkheid dat vereist. Het is ongetwijfeld waar dat martelen een van de meest mensonwaardige praktijken is. Vanwege het feit dat ze zijn gemarteld, kunnen deze mensen aanspraak maken op ons medeleven, onafhankelijk van wat men hun precies verwijt. Is dit echter het enige aspect dat we in overweging moeten nemen?

Veel van degenen die daar gevangen zaten of zitten, zijn bijvoorbeeld na 11 september naar trainingskampen voor terroristen gegaan. Wie dat doet, is geen toerist die de schoonheid van het land komt bewonderen, maar is een potentiële terrorist. Het is onze plicht de Europese burgers tegen potentiële terroristen te beschermen.

Helaas komt martelen – en wij zullen dat altijd veroordelen – overal ter wereld voor. Tot nu toe zijn we niet zo ver gegaan dat we zeggen dat iemand die gemarteld wordt, het recht heeft om in Europa te worden opgenomen. We hadden er goede redenen voor om dat tot nu toe niet te doen. We hebben daarentegen de behoefte aan veiligheid in Europa zwaarder laten wegen. Dat moeten we in dit geval ook doen. We moeten ervoor zorgen dat Europa niet door potentiële terroristen wordt bezocht en daarom wil ik bij de behandeling van dit probleem, vóór alle andere overwegingen, de behoefte aan veiligheid voorop stellen.

Martin Schulz, *namens de PSE-Fractie*. – (DE) Voorzitter, waarde collega's, mijn collega Claudio Fava zal voor onze fractie spreken over de vraag van de CIA-vluchten en dit onderdeel van de discussie voor zijn rekening nemen. Ik wil me op de kwestie van de sluiting van het kamp in Guantánamo concentreren en beginnen met een antwoord aan mijn collega Hartmut Nassauer.

De behoefte aan veiligheid van de mensen in de Europese Unie is zeker een maatstaf voor ons handelen. Ik wil echter eerst de volgende vraag stellen: wat vormt eigenlijk de grootste bedreiging voor onze veiligheid? Is dat de angst om Guantánamo-gevangenen hier op te nemen, omdat men meent dat ze na hun vrijlating een risico vormen? Is het bestaan van dit kamp, dat in strijd is met het volkerenrecht en de mensenrechten, niet eerder de voornaamste reden voor de enorme woede van miljoenen mensen in de wereld? Heeft dit er

niet voor gezorgd dat wij – en ik moet toegeven dat wij daartoe op een niet eerder voorgekomen manier door 11 september werden geprovoceerd – als het zogenaamde Westen toelieten, of liever moesten aanvaarden – want wij hadden er ook gedeeltelijk geen invloed op – dat een president van de Verenigde Staten van Amerika de buitenwerkingstelling van fundamentele grondrechten als een passend antwoord op deze provocatie beschouwde?

Ik meen dat dit meer aan de grotere onzekerheid in de wereld heeft bijgedragen dan wanneer we ons nu bereid zouden tonen, nu een andere president terug wil naar wat de grootste kwaliteit van zijn land is, namelijk naar de Verenigde Staten als een symbool voor de handhaving van de grondrechten in de wereld – wanneer wij Europeanen zeggen dat we daar niets mee te maken hebben, dat hij zelf maar moet zien hoe hij zich daaruit redt.

De boodschap die hiervan uitgaat, zou zijn dat een internationale gemeenschap als de Europese Unie, die pretendeert een rechtsgemeenschap te zijn en dat ook is, haar verantwoordelijkheid niet wil nemen op het moment dat een situatie van onrecht wordt beëindigd, met het argument dat we onze burgers een dergelijk veiligheidsrisico niet kunnen aandoen. Dit is een verkeerde boodschap. Het is een fatale boodschap, omdat we ons slechter gedragen dan degenen die redeneren zoals Barack Obama die zegt: ondanks alle risico's die ik op me neem, ondanks de weerstand in het leger, ondanks de weerstand die er ook zeker in de Verenigde Staten leeft, omdat ook daar mensen redeneren: laat ze in Guantánamo zitten, haal ze niet hierheen, hier vormen ze een groter risico – ondanks al deze weerstand te zeggen: de symbolische kracht die daarvan uitgaat, dat de nieuwe president weer respect heeft voor de mensen- en grondrechten, ook voor mensen die van hun kant geen respect voor de mensen- en grondrechten hebben. Het is verkeerd om hem in zo'n situatie niet te helpen en het is in ieder geval in tegenspraak met de opvatting die mijn fractie heeft over de taken van de Europese Unie, namelijk dat deze ervoor moet zorgen dat de rechtsgemeenschap die we intern creëren als factor in de internationale politiek wordt geëxporteerd.

Dat kan alleen als men binnen de eigen grenzen geloofwaardig maakt dat de grondrechten van ieder mens op de eerste plaats komen. Guantánamo is een plaats waarvoor we ons moeten schamen. Guantánamo is een plaats waar wordt gemarteld. Guantánamo staat daarom ook symbool voor het feit dat de westerse internationale gemeenschap niet kan pretenderen dat in praktijk te brengen wat zij altijd verkondigt, namelijk dat de menselijke waardigheid onschendbaar is en in de eerste plaats komt – en dat is overigens ook het eerste artikel van ons Handvest van de grondrechten. Er staat niet in dat deze onschendbaarheid verminderd kan worden. Op grond van de superioriteit die wij ten opzichte van de filosofie van de terroristen menen te bezitten, zeggen we dat we ook de grondrechten erkennen van degene die anderen deze rechten met zijn daden wil onthouden.

Daarom ben ik van mening dat we meer aan de veiligheid in de wereld kunnen bijdragen met de sluiting van Guantánamo, met onze steun voor Barack Obama en met een actieve bijdrage, als de Amerikaanse regering ons daarom vraagt, en als wij met haar een manier vinden om de gevangenen op te nemen, dan wanneer we een verkeerd idee van veiligheid propageren, dat, collega Nassauer, ook alleen maar uitvoerbaar is, als de politie en de geheime dienst hun werk doen. Het is toch niet zo dat de mensen die uit Guantánamo zouden komen, hier onbespied en vrij zouden kunnen rondlopen. Dus, tegen het veiligheidsaspect zeg ik ja, maar aan het aspect van de grondrechten moet in dit geval meer belang worden gehecht.

(Applaus)

VOORZITTER: MAREK SIWIEC

Ondervoorzitter

Graham Watson, namens de ALDE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, toen senator Obama tot president werd gekozen, sloegen we allemaal een zucht van verlichting. De as van het kwaad, de regimewisseling, de oorlog tegen terrorisme: het is een grote opluchting voor de Europese burgers dat deze eufemismen samen met hun uitvinders tot het verleden behoren.

Maar wie met het verleden wil breken en de rechtsstaat wil herstellen, heeft moed en lef nodig, en daarom wil ik de nieuwe president feliciteren. Hij heeft zeer juist gehandeld door schijnverdrinking tot foltering te verklaren, door de militaire rechtszaken in Guantánamo Bay stop te zetten en te beloven het gevangenkamp binnen een jaar volledig te sluiten. Ik ben verheugd dat het voorzitterschap van de Raad heeft verzekerd dat de VS alle laaghartige praktijken die de afgelopen jaren een smet hebben geworpen op de regering, zoals foltering in derde landen en 'bijzondere uitleveringen', heeft afgezworen en daarmee een einde heeft gemaakt aan de as van de onrechtvaardigheid.

Maar Europa kan niet gewoon zijn schouders ophalen en zeggen dat de Amerikanen zelf de kastanjes uit het vuur moeten halen. Ook bij ons is behoefte aan het open debat en de collectieve koerswijziging die in de Amerikaanse democratie mogelijk zijn. Te vaak zijn lidstaten medeschuldig geweest aan de praktijken van de regering van Bush. Als de 43ste president ons iets heeft geleerd, is het dit: wie denkt de handhaving van het internationaal recht in zijn eentje aan te kunnen, bereikt niets dan mislukkingen.

Dus de kwestie Guantánamo, het probleem van de 245 verdachten die zich buiten het rechtsstelsel bevinden, is niet alleen een Amerikaanse aangelegenheid. Er moet een gezamenlijke oplossing komen. De VS moet verdachten op een rechtvaardige manier vervolgen en alleen als gegronde bewijzen voorhanden zijn. De VS moet verdachten vrijlaten indien onvoldoende bewijs tegen hen beschikbaar is en hen beschermen als ze in hun thuisland het risico lopen om gefolterd te worden.

Maar wat te doen met vrijgelaten gevangenen die geen bedreiging vormen, maar niet in een land willen blijven waar ze ten onrechte gevangen hebben gezeten? Moet Europa deze mensen niet de rechten en vrijheden geven die ze in andere landen niet krijgen, als dit ons wordt gevraagd? We kunnen de verklaring van de Raad dat de lidstaten hierover moeten beslissen niet eeuwig afwegen tegen het verzoek van de Raad om een gecoördineerd Europees standpunt. Europa moet met één stem spreken en zich inzetten voor het stoppen van deze rechtsschendingen. Velen van ons hebben Amerika in het verleden ervan beschuldigd slecht met anderen samen te werken. Dat was terecht, maar nu worden wij om hulp gevraagd en het zou fout zijn als we nu nee zeiden.

Konrad Szymański, *namens de UEN-Fractie.* – (PL) Mijnheer de Voorzitter, volgens de normale conservatieve interpretatie van het internationaal recht zou Guantánamo onverwijld en onvoorwaardelijk gesloten moeten worden. Na 11 september is echter niets meer normaal. Daarom staat zelfs president Obama, die een uitgesproken voorstander van verandering is, voor de moeilijke taak om een antwoord te vinden op de vraag wat er moet gebeuren met de personen die momenteel in Guantánamo opgesloten zitten. Dit zijn geen gewone gevangenen. Elke negende gevangene die tot dusver uit Guantánamo is vrijgelaten, is meteen daarna opnieuw in het terrorisme terechtgekomen. In deze context zou ik willen aanmanen tot voorzichtigheid wanneer we goede raad geven aan de Verenigde Staten en de lidstaten van de Europese Unie.

Er zijn in deze kwestie drie aspecten waarover absolute zekerheid bestaat. Het is in elk geval onze plicht om onze burgers en ingezetenen uit het kamp te bevrijden. Daarnaast is het van belang dat personen die een ernstige bedreiging vormen, doeltreffend worden afgezonderd van de maatschappij. Bovendien zouden we werk moeten maken van een herziening van het Verdrag van Genève, teneinde een passend antwoord te bieden op het probleem van staatloze terroristische organisaties. Helaas is in de ontwerpresolutie aan geen enkele van deze kwesties voldoende aandacht besteed.

Kathalijne Maria Buitenweg, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – Voorzitter, mijn fractie is blij met de opmerkingen van minister Vondra over Guantánamo Bay. Blijkbaar wil de Europese Unie in principe proberen met een gezamenlijk antwoord te komen en gaat het Tsjechische voorzitterschap ook daaraan trekken. De precieze plaatsing van mensen is nog wel een kwestie van nationale toestemming, maar naar verluidt gaat Europa in principe positief reageren op een Amerikaans verzoek. Dat zal het Parlement deugd doen, want al in 2006 vroegen wij erom dat de Europese Unie, dat de lidstaten proactief zouden aandringen op een herplaatsing van de gevangenen, ook in de Europese Unie.

Mijn vraag aan de Raad is: bent u ook bereid dit proactief te doen? Wilt u nu ook aan Amerika vragen om welke gevangenen het gaat? Gaat u vragen welke hun geschiedenis is en wat er met hen gaat gebeuren, zodat wij ons daarop kunnen voorbereiden? Op zich ben ik echter blij met deze positieve houding om een einde te maken aan de mensenrechtenschendingen waaraan deze mensen zijn blootgesteld.

Voorzitter, dit is heel natuurlijk prachtig als het gaat om Guantánamo Bay, dat een symbool is. Laten wij echter niet vergeten dat er ook nog andere gevangeniszen zijn waarover wij ons moeten uiten. Ik denk bijvoorbeeld aan Bagram, in de buurt van Kaboel, waar ook zo'n 600 tot 700 mensen zitten. Ik vraag aan de Raad en ook aan de Commissie om er zorg voor te dragen dat die gevangeniszen ook gesloten worden.

Voorzitter, hoewel ik blij was met de opmerkingen over Guantánamo Bay, ben ik toch wat onthutst over de CIA. Ik begrijp van de Raad dat hij vooral vooruit wil kijken en niet achteruit. Dat begrijp ik heel goed, want als je achteruit kijkt dan zie je wel een hoop rottigheid. Het is wat al te simpel om te zeggen: "Nou, die Amerikanen hebben nu een andere president, dus nu kunnen wij daar weer lekker door één deur", en dan te vergeten hoeveel boter onze eigen Europese regeringen op hun hoofd hebben met de hulp die zij hebben gegeven aan een regering waarvan u nu zegt dat zij verkeerd gehandeld heeft.

Gabriele Zimmer, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijn fractie, de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links, heeft van begin af aan de sluiting van het Amerikaanse interneringskamp in Guantánamo geëist. Tegen alle geldende juridische principes en internationale verdragen in zijn mensen jarenlang gevangen gezet en gefolterd en werd hun een eerlijk proces ontzegd. Hun fundamentele mensenrechten zijn niet in acht genomen. Uitgerekend de macht die wereldwijd probeert mensenrechten, vrijheid en democratie te introduceren en handhaven, heeft in dit geval grondrechten geschonden en voor de eigen strijd een gebied zonder rechtsorde gecreëerd. Dit is onacceptabel!

Het was belangrijk dat het Europees Parlement gedurende lange tijd steeds opnieuw de sluiting van Guantánamo heeft geëist. Echter, nu een nieuwe Amerikaanse regering heeft aangekondigd het beleid te zullen wijzigen, beginnen wij Europeanen weer te twijfelen aan wat we zelf geëist hebben. We zijn aan het aarzelen en zijn op een beschamende manier met een koehandel bezig. Ik vind deze houding zelfs van cynisme getuigen.

Wat is er gebeurd met onze eis inzake universaliteit en ondeelbaarheid van de mensenrechten? Het kan toch niet zo zijn dat we onze principes alleen verbaal belijden. Het kan toch niet zo zijn dat we dit kamp op de een of andere manier rechtvaardigen en accepteren. De handhaving van de mensenrechten is niet een waarde die we alleen voor anderen opeisen en waar we ons zelf niet voor hoeven in te spannen.

Ik roep de lidstaten op om een duidelijk standpunt in te nemen, maar ik zeg er tegelijkertijd namens mijn fractie bij dat de sluiting van Guantánamo slechts een eerste stap kan zijn. De Amerikaanse militaire basis op Guantánamo moet ook worden gesloten.

Nils Lundgren, *namens de IND/DEM-Fractie.* – (SV) Wij voelen waarschijnlijk allemaal grote opluchting over wat er in de VS is gebeurd. Het lijkt op de situatie die we aan het begin van de jaren vijftig hadden, toen het Amerikaanse volk en het Amerikaanse systeem toonden dat zij in staat waren om komaf te maken met het McCarthyisme. Nu doet het Amerikaanse volk dat door een nieuwe president te kiezen die op zijn eerste dag verklaart dat Guantánamo gesloten zou moeten worden. Godzijdank.

Wat in dit geval verkeerd was, was natuurlijk de opsluiting van personen die van terrorisme of andere misdrijven werden verdacht. Zij moeten voor de rechter worden gebracht, worden vrijgesproken of veroordeeld, vrijgelaten of gestraft. Wie niet is veroordeeld, moet als onschuldig worden behandeld. Als wij dan nog steeds verdenkingen koesteren, heeft de veiligheidsdienst te taak om dat nadien na te gaan. Ik kan moeilijk begrijpen waarom iemand die niet kon worden veroordeeld, niet in de VS mag blijven, maar natuurlijk moeten Europese landen zelf bereid zijn om degenen op te vangen die niet ... Dank u dat ik heb mogen spreken!

Koenraad Dillen (NI). - Wie aan de principes van de rechtsstaat tornt, gebruikt de methoden van degenen die de rechtsstaat pretendeert te bestrijden. De sluiting van de gevangenis van Guantánamo Bay, waar de rechten van de verdediging zoals wij die in ons westers systeem kennen, niet gewaarborgd werden, is een goede zaak. Het is hier al genoeg benadrukt om er niet nodeloos over te hoeven uitweiden. Het feit dat George Bush er door zijn harde beleid in geslaagd is het Amerikaanse volk voor een tweede 11de september te vrijwaren, verandert daar niet veel aan.

Een democratie moet de rechtsstaat respecteren, altijd en overal, maar de democratie moet ook nadenken op welke kordate wijze zij zich tegen de godsdienstwaaninnigen die onze open samenleving willen vernietigen, kan beschermen. Het is een accent dat ik niet terugvind in de ontwerp teksten die hier voor ons liggen.

En tenslotte, laten wij tevens niet alleen onze aandacht op Guantánamo richten. Cuba zelf, waar de enclave van het Amerikaanse Guantánamo ligt, is één grote gevangenis waar duizenden onschuldige politieke gevangenen verstoken blijven van elk vooruitzicht op een eerlijk en snel proces. Eenzelfde opmerking kunnen wij maken over onze grote handelspartner China, die wij telkens weer ontzien als het op mensenrechten aankomt.

Nils Lundgren (IND/DEM). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil u alleen vragen waarom de heer Schulz zijn spreektijd fors mocht overschrijden, terwijl de rest van ons dat niet mocht. Waarom?

De Voorzitter. – De Voorzitter van het Europees Parlement, de heer Pöttering, zat de vergadering voor toen de heer Schulz het woord voerde, en dit is dus een vraag voor de heer Pöttering. Uw vraag heeft mijns inziens niets te maken met het feit dat ik momenteel voorzit. U dient uw vraag nogmaals te stellen wanneer de heer Pöttering weer voorzit.

Urszula Gacek (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, wat gaan we doen met de voormalige gedetineerden van Guantánamo Bay? Hoe vinden we het juiste evenwicht tussen veiligheid van de EU-burgers en het hervestigen van voormalige gedetineerden?

Allereerst wil ik duidelijk maken dat ik het niet heb over de gedetineerden die als gevaarlijk worden beschouwd, maar over degenen die niet geschikt zijn om in de VS te worden berecht. Wij mogen niet vergeten dat zij nog steeds een aanzienlijk grote groep vormen. Maar zelfs degenen die zijn vrijgesproken van hun beschuldigingen en als volkomen ongevaarlijk worden beschouwd, vormen naar mijn mening toch een risico.

Onze angst is gegrond, want volgens het Amerikaanse ministerie van Defensie zijn 61 voormalige gedetineerden die zijn vrijgesproken van hun beschuldigingen en vervolgens zijn vrijgelaten, nu betrokken bij terroristische activiteiten. Een van hen is het onderhoofd van Al Qaida in Jemen en een andere heeft zichzelf opgeblazen.

Gisteren heeft president Obama op de staatstelevisie verklaard niet te kunnen garanderen dat de vrijgesproken en vrijgelaten gedetineerden geen bedreiging zullen vormen voor de veiligheid. Kunnen wij in de EU worden gevraagd dit risico te nemen? Ik denk dat het mag worden gevraagd, maar we hebben het recht te beslissen of we dit risico wel of niet accepteren.

Niet alle lidstaten zijn in gelijke mate bereid voormalige gedetineerden te accepteren. Ik wil benadrukken dat de beslissing voor het wel of niet accepteren van voormalige gedetineerden volledig bij de lidstaten ligt. De EU kan een lidstaat niet dwingen, maar de beslissing kan ook niet zonder enig overleg worden genomen. Met het oog op het vrij verkeer in Europa, met name in het Schengen-gebied, heeft de beslissing van een lidstaat om gedetineerden uit Guantánamo Bay toe te laten niet alleen gevolgen voor de veiligheid in de betreffende lidstaat zelf, maar ook voor de buurlanden. Daarom eis ik, en eisen wij, dat deze beslissing in overleg met andere EU-lidstaten wordt genomen.

Claudio Fava (PSE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, door de sluiting van Guantánamo kunnen wij iets rechtzetten dat het internationaal recht te schande heeft gemaakt en bovendien geen bijdrage heeft geleverd aan de strijd tegen terrorisme.

Het is op dit moment echter niet voldoende om de beslissing van Obama toe te juichen. Dit is het moment om verantwoordelijkheid te nemen en deze verantwoordelijkheid geldt ook voor Europa en de lidstaten. Guantánamo is eveneens de vrucht van Europa's stilzwijgen en van de samenwerking van veel van onze regeringen met het systeem van de *renditions*. Wij hebben de afgelopen jaren gezien hoe onze regeringen enerzijds zeiden dat Guantánamo gesloten moest worden en er anderzijds politiefunctionarissen naartoe stuurden om gedetineerden te ondervragen. Zij ontkenden hun verantwoordelijkheid toen dit Parlement met een onderzoek bezig was, maar in de afgelopen twee jaar is deze verantwoordelijkheid uiteindelijk erkend en vastgesteld.

Februari 2008: Londen verontschuldigt zich voor de CIA-vluchten - enkele vliegtuigen hebben gebruik gemaakt van Britse bases, zei de minister van Buitenlandse Zaken Miliband, waarmee hij tegensprak wat Tony Blair drie jaar eerder had gezegd, die namelijk had volgehouden dat er niets illegaals had plaatsgevonden op Brits grondgebied. December 2008: de Spaanse regering van de heer Aznar wist dat veel CIA-vliegtuigen het Spaanse luchtruim hadden doorkruist en gebruik hadden gemaakt van Spaanse vliegvelden. Dit kwam aan het licht toen een geheim en achteraf waar gebleken document gepubliceerd werd door El País. De toenmalige minister van Buitenlandse Zaken, Josep Piqué gaf het gebruik van de Spaanse vliegvelden toe maar zei niet te weten wat er daarna in Guantánamo gebeurde. Misschien dacht hij dat het een attractiepark was. In oktober 2008 vernamen we dat in Portugal de minister van Buitenlandse Zaken, de heer Amado, had toegegeven dat de voormalige centrumrechtse regering onder leiding van de heer Barroso bewust de Portugese vliegvelden en het Portugese luchtruim ter beschikking had gesteld van illegale CIA-vluchten. De heer Amado zei: "Ik heb er niet over gesproken om de kalmte binnen de Europese instellingen niet te verstoren". Wij vragen ons af: hoe zit het dan met het recht van de burgers om dit te weten? Of moeten we geloven dat zelfs premier Barroso niet wist hoe onbetamelijk de situatie in civiel en juridisch opzicht in die jaren en tot nu toe was in Guantánamo?

Daar draait het om, mijnheer de Voorzitter, en ik ben aan het afronden. We hebben de afgelopen jaren blijk gegeven van veel goede wil en veel hypocrisie, niet in de laatste plaats ook in het stilzwijgen van de Raad gedurende deze jaren. Twee jaar geleden had het Parlement 46 aanbevelingen tot de Raad gericht. We hadden verwacht dat tenminste enkele van deze aanbevelingen gedegen en met de nodige aandacht onderzocht zouden worden, en dat uiteindelijk enkele ervan beantwoordt zouden worden. Daarom denken wij dat wij

door te helpen bij de sluiting van Guantánamo en door onze collectieve verantwoordelijkheid, als Europa en als zevenentwintig lidstaten, te nemen, zij het dan in minimale mate kunnen bijdragen aan het goedmaken van ons stilzwijgen.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de hoofdverantwoordelijkheid voor het sluiten van Guantánamo Bay en het hervestigen van gedetineerden ligt onmiskenbaar bij de Amerikaanse regering. Europa moet echter de politieke realiteit onder ogen zien dat de VS dit niet alleen aan kan. We hebben president Obama heel duidelijk laten zien dat we bereid zijn te helpen en ons in te zetten voor de trans-Atlantische betrekkingen.

Er zijn ook andere redenen voor de EU-lidstaten om mee te werken aan het sluiten van de gevangenis. Ten eerste – en dit argument moet nodig worden genoemd – is het uit humanitair oogpunt nodig dat we deze mensen bevrijden uit de hel waar sommigen van hen zeven jaar lang hebben vastgezet. Ten tweede is het van belang voor de geloofwaardigheid van Europa: we hebben de VS opgeroepen Guantánamo te sluiten, en nu moeten we helpen om dat waar te maken. Ten derde is het in ons eigen belang dat we afrekenen met een krachtig symbool dat wordt gebruikt als voedingsbodem voor radicalisering en rekrutering van terroristen. De vierde reden is de morele verantwoordelijkheid die Claudio Fava noemde.

Ik denk echter dat we het vraagstuk van de uitleveringen en de collusie van de Europese regeringen over twee weken in een tweede ontwerpresolutie zullen behandelen. Ik ben dus zeer ingenomen met de gezamenlijke resolutie waar we tussen de fracties en over de partijgrenzen heen overeenstemming over hebben bereikt, en ik hoop daadwerkelijk dat de uitslag van de stemming morgen overtuigend zal zijn. Ervan uitgaande dat de ALDE-Fractie mijn advies volgt, zullen wij geen amendementen op deze resolutie indienen of steunen.

Een paar zaken wil ik nog onder de aandacht brengen. Ten eerste hebben wij gehoord van advocaten die bekend zijn met deze zaken, dat de bewering dat 61 gedetineerden betrokken zijn geraakt bij terroristische activiteiten, nagenoeg ongegrond is. Van twee weten we dat ze betrokken zijn geraakt bij terrorisme. Verder hebben sommigen, zoals de acht mensen in Albanië, interviews gegeven aan de media. Ten slotte zijn er drie Britse staatsburgers uit Tipton die een kritische film over Guantánamo hebben gemaakt. Dat is niet 'opnieuw betrokken raken bij terrorisme'.

Tot slot nog het veiligheidsprobleem: dat moeten we bespreken, maar er worden geloofwaardige oplossingen voorgesteld en we kunnen er advocaten bij betrekken.

Miroslaw Mariusz Piotrowski (UEN). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, na de verkiezing van Barack Obama tot president van de Verenigde Staten en na de ondertekening van het document over de toekomstige sluiting van het detentiecentrum in Guantánamo Bay, heerst er in dit Parlement ongezonde opwindning. Het woord werd gevoerd door leden van de inmiddels ontbonden tijdelijke CIA-commissie. Ik zou het Europees Parlement eraan willen herinneren dat bovengenoemde commissie niets concreets heeft kunnen vaststellen, terwijl ze er wel als de kippen bij was om haar verontwaardiging te uiten en vormen van zogeheten *extraordinary rendition* te veroordelen.

We weten intussen dat de nieuwe president zich bewust is van de ernst van het probleem. Hij heeft zijn standpunt van de verkiezingscampagne aangepast en heeft kort na zijn eedaflegging een decreet uitgevaardigd dat voorziet in een verlenging van de termijn voor de toepassing van de methoden die tot nu toe tegen terroristen worden gebruikt.

We weten dat het voor een groot aantal lidstaten van de Europese Unie, onder andere Polen, onmogelijk is om gearresteerde terroristen op te nemen. Toch zouden de EU-lidstaten en het Europees Parlement nauwer moeten samenwerken met de Verenigde Staten en een deel van de verantwoordelijkheid voor de bestrijding van dit fenomeen op zich moeten nemen, in plaats van voortdurend kritiek te leveren en het front in de strijd tegen het terrorisme te verzwakken. Ik zou het Parlement er nogmaals op willen wijzen dat het terrorisme een mondiale bedreiging is, ook voor de burgers van de Europese Unie.

Cem Özdemir (Verts/ALE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, het gevangenenkamp Guantánamo is een symbool geworden voor het gebrek aan respect voor de mensenrechten en de rechtsstaat. De nieuwe Amerikaanse president Barack Obama heeft met zijn besluit om de militaire tribunalen in Guantánamo op te heffen en het kamp binnen een jaar te sluiten een krachtig en noodzakelijk signaal afgegeven.

Evenwel hebben niet alleen de Verenigde Staten van Amerika aan geloofwaardigheid ingeboet door de mensenrechten in de strijd tegen het terrorisme te veronachtzamen. Ook onze Europese regeringen kunnen

hun handen niet in onschuld wassen, zoals de CIA-commissie van het Europees Parlement in haar verslag van februari 2007 heeft vastgesteld. Daarbij komt de dubbele moraal van vele landen van de Europese Unie aan het licht, die van naar toetreding strevende landen handhaving van de mensenrechten eisen, maar zelf binnen de Europese Unie de mensenrechten met voeten treden.

Ook de Europese Unie draagt verantwoordelijkheid en moet op actieve wijze bijdragen aan een gemeenschappelijke oplossing voor alle gevangenen die niet langer verdacht worden van strafbare feiten en niet meer naar hun thuisland kunnen terugkeren. Dit geldt uitdrukkelijk ook voor de Bondsrepubliek Duitsland, die zelf een bijdrage kan en moet leveren om de opname van vluchtelingen mogelijk te maken. We mogen niet dezelfde fout begaan als in het geval van de Duits-Turkse Murat Kurnaz uit Bremen, die vier jaar ten onrechte gevangen heeft gezeten in Guantánamo Bay.

De nieuwe start in Washington biedt ons de kans om ook een signaal af te geven tegen de uitholling van burger- en mensenrechten in de strijd tegen het terrorisme.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik hoop en wens dat de aankondiging van president Obama dat hij Guantánamo wil sluiten een wijziging van het buitenlands beleid van de Verenigde Staten betekent.

Ik hoop en wens dat het beleid waarin terreur met terreur werd beantwoord, waarin geweld met geweld werd beantwoord, het beleid, kortom, dat het internationaal recht heeft laten ontploffen, wordt verlaten.

Ik hoop en ik wens dat dit het geval is. Het probleem van de Europese Unie is dat er veel Europese landen zijn die zich hebben verbonden aan het oude beleid van Bush, waarin misdaad met misdaad werd beantwoord, en martelingen met martelingen. En die landen zijn medeplichtig aan dat beleid. Daarom is het de commissie die de vluchten van de CIA heeft onderzocht niet gelukt om de onderste steen boven te krijgen, want er zijn Europese regeringen die hun wandaden, de wandaden van Bush, hebben verbloemd. En daarom moeten we eisen dat er verantwoordelijkheid wordt afgelegd. Het Amerikaanse volk heeft dat al gedaan, via de stembussen.

Ook hoop ik dat Obama moed zal tonen en de functionarissen die gemarteld hebben, de functionarissen die mensen illegaal hebben vastgehouden, voor de rechter zal brengen, omdat er, dames en heren, voor de gevangenen van Guantánamo alleen een oplossing vanuit het recht kan worden gevonden. Als er bewijzen tegen iemand bestaan, dan moet die persoon terecht worden. Als er geen bewijzen bestaan, dan moet die persoon in vrijheid worden gesteld. De verantwoordelijkheid voor de mensen die illegaal zijn vastgehouden moet bij de functionarissen van de Amerikaanse regering worden gelegd.

Dat gebeurt in mijn land, en dat gebeurt in elk democratisch land dat op de democratische garanties is gefundeerd. Ik dank u.

Bruno Gollnisch (NI). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik vind dat we niet hoeven te dienen als uitlaatklep voor het willekeurige, tegen onze gemeenschappelijke westerse beginselen indruisende beleid dat de Verenigde Staten van Amerika helaas opzettelijk hebben gevoerd in dit cynisch gekozen gebied waar koloniale tijden herleven. Er is daar geen rechtsorde: noch Cubaans recht, dat zoals mijn collega Dillen terecht zei geen bescherming biedt aan mensen, noch het recht van de Verenigde Staten, noch internationaal recht dat ons gemeenschappelijk erfgoed vormt.

Het probleem lijkt me juridisch gezien helder. Als er tegen bepaalde gevangenen strafrechtelijke vervolging wordt ingesteld naar gemeen recht, dan moeten ze volgens de regels der wet worden terecht. Als ze er bijvoorbeeld van verdacht worden de aanslagen van 11 september te hebben beraamd, hadden ze zeven jaar geleden al te horen moeten krijgen waar ze van beschuldigd werden, toegang moeten krijgen tot advocaten, en voor Amerikaans rechtbanken geleid moeten worden. Daar zijn er genoeg van in de Verenigde Staten van Amerika.

Als ze worden aangemerkt als krijgsgevangenen na de interventie van de geallieerde troepen in Afghanistan, moeten ze tot het officiële einde van de vijandelijkheden worden vastgehouden onder de in het oorlogsrecht voorziene omstandigheden.

Als er gedetineerden zijn die in geen van beide categorieën thuishoren, dan moeten ze vrijgelaten en naar hun eigen land gestuurd worden.

Ik hoor dat sommigen potentieel gevaarlijk zijn, maar als ik gedurende zeven jaar in een volledig isolement zou zijn vastgehouden, dan was ik misschien in het begin niet potentieel gevaarlijk geweest, maar dan zou ik zeker aan het eind potentieel gevaarlijk zijn geworden. Ik denk dat dat geldt voor de meesten onder ons.

Als sommigen niet naar huis willen, staat het hun vrij hun cipiers om politiek asiel te vragen. Dat is alles wat ik te zeggen had, en ik wil van de gelegenheid gebruik maken om commissaris Barrot te bedanken voor zijn onderzoekswerk. De tijd zal ons leren wie achter deze illegale overdrachten van gevangenen zat.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de voorzitter van de Raad, mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, beste collega's, dit Parlement heeft meerdere keren om de sluiting van de gevangenis in Guantánamo gevraagd. De andere twee instellingen, de Commissie en de Raad, zijn ons daarin gevolgd. Nu het besluit genomen is, mag er geen enkel misverstand bestaan over ons standpunt. Wij feliciteren president Obama van harte met dit besluit, dat hij heeft gemotiveerd met de noodzaak de Verenigde Staten weer het morele gezag terug te geven dat zij in de wereld genoten.

Laten we er duidelijk over zijn dat het besluit van de regering Bush Guantánamo te openen en het programma voor de "extraordinary renditions" het moreel gezag van de Verenigde Staten aan het wankelen hebben gebracht. Het doel heiligt immers niet de middelen. Schending van het internationale recht, foltering, het openen van geheime gevangenissen en het laten verdwijnen van gevangenen zijn onaanvaardbaar. In een rechtsstaat worden gevangenen voorgeleid bij de rechter en hebben het recht zich te verdedigen. De regering Bush zat fout toen zij deze schendingen beging en ook degenen die medeplichtig waren omdat zij de schendingen toejuichten of beschaamd zwegen, zaten fout.

Indien de Verenigde Staten de Europese Unie om hulp vragen dan zijn wij met commissaris Barrot van mening dat wij dat verzoek niet mogen afwijzen. We mogen de veiligheid van onze burgers niet in gevaar brengen, maar mogen dat niet als excuus gebruiken om niet mee te werken. Wij hebben ook de medewerking van de Verenigde Staten nodig om licht te kunnen werpen op de schendingen die in Europa zijn begaan, verantwoordelijkheden vast te stellen en te garanderen dat dergelijke misdrijven in de toekomst niet opnieuw worden begaan. Tevens dienen we de lidstaten en de Europese instellingen te vragen wat ze hebben gedaan om de aanbevelingen die het Parlement in februari 2007 had aangenomen, toe te passen en uit te leggen waarom zij dat eventueel niet hebben gedaan.

Daar mijn vriend Claudio Fava hier voorzitter Barroso heeft geciteerd, meen ik dat wij hem een woord van dank verschuldigd zijn, daar de Europese Commissie zich loyaal heeft gedragen en volop medewerking heeft verleend aan ons onderzoek, in tegenstelling tot de Raad die zich tegen het Parlement heeft verzet, heeft gelogen en informatie heeft achtergehouden.

Jan Marinus Wiersma (PSE). - President Obama hield zijn woord. Een van zijn eerste beleidsdaden was de sluiting van de gevangenis in Guantánamo en natuurlijk zijn wij daar heel erg blij over. Beter gezegd, het was eigenlijk de aankondiging van de sluiting van Guantánamo, want de nieuwe Amerikaanse regering staat voor de lastige opgave een oplossing te vinden voor de nog aanwezige gevangenen.

Eerst moet worden vastgesteld wat hun status is en of zij allemaal zonder risico kunnen worden vrijgelaten. Ze zijn illegaal opgesloten door de regering Bush die daarmee duidelijk het volkenrecht schond. Het gaat derhalve in de eerste plaats om een Amerikaans probleem dat door Washington moet worden opgelost. Of de VS daarbij hulp zullen vragen van de Europese landen en van de Europese Unie is op dit moment nog niet helder en om daarop al te zeer vooruit te lopen is enigszins speculatief.

Ik ben het evenmin eens met collega's die vinden dat wij nu al toezeggingen moeten doen op basis van de veronderstelling dat de Europese Unie moreel verplicht is dat te doen, omdat sommige landen eventueel betrokken zijn geweest bij het transport van gevangenen naar Guantánamo. Dat is gebaseerd op vermoedens. Wij zijn nooit in staat geweest om te bewijzen dat dit ook daadwerkelijk gebeurd is en wij weten ook niet welke landen eventueel bij die transporten betrokken zijn geweest. Dus daarop onze argumentatie voor het opnemen van gevangenen te baseren vind ik enigszins zwak en ik ben ook blij dat dit in de resolutie niet gebeurt.

Natuurlijk moeten wij niet uitsluiten dat de Amerikanen toch dit verzoek zullen doen en ik ben het eens met mijn fractievoorzitter. Als dat verzoek komt, zullen wij daar zeker positief op moeten reageren vanwege volkenrechtelijke afwegingen, maar ook vanwege de noodzaak dat de Europese Unie in zo'n situatie op een humanitaire wijze reageert.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, het probleem Guantánamo is niet gecreëerd door de Europese Unie. Het is echter wel een probleem dat niet zou hebben bestaan als de Europese Unie verder was gegaan dan veroordelingen en Guantánamo echt had afgewezen en niet passief, en soms actief, had meegewerkt aan het bestaan van dat zwarte gat in het internationaal recht. Het is duidelijk dat wij het

probleem niet hebben gecreëerd, maar wij hebben wel de verantwoordelijkheid om mee te helpen bij de beëindiging van deze situatie. Dit is een duidelijke verantwoordelijkheid en die moeten wij nemen.

Natuurlijk zijn niet alle gevallen hetzelfde. De gevangenen van Guantánamo mogen niet als een kudde dieren worden behandeld. Het zijn personen met rechten, maar ook met een eigen geschiedenis. Er zijn criminelen, die als zodanig moeten worden berecht, er zijn onschuldigen en er zijn personen die zonder twijfel potentieel gevaarlijk zijn.

De Europese Unie kan, in overeenstemming met haar waarden en haar beginselen, maar ook met haar grootmoedigheid, een rol spelen en een gemeenschappelijk antwoord formuleren dat bijdraagt aan het vinden van een oplossing voor dit probleem, met inachtneming van onze eigen regels.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, volgens gegevens van de CIA en NGO's zijn tussen 2002 en 2006 728 gevangenen via het Portugese grondgebied gereisd op weg naar Guantánamo. Wat zijn de cijfers voor Spanje, Italië of andere lidstaten?

Na nagelaten te hebben het voortouw te nemen in het verzet tegen de uitzondering op het internationaal recht in de strijd tegen het terrorisme, probeert de Unie zich nu achter de toezeggingen van Obama te scharen.

Vandaar deze nog wat schuchtere oproep van de afgevaardigden aan de lidstaten om onschuldige gedetineerden op te nemen die niet naar hun land kunnen terugkeren uit vrees voor marteling. Daarbij gaat het niet om solidariteit, noch liefdadigheid, noch goedertierenheid, maar enkel en alleen om de naleving van onze internationale verplichtingen.

Zal Europa, los van de boodschap van president Obama, zich weten te verheffen? Zal het niet alleen zijn verantwoordelijkheden weten te onderzoeken, aan te wijzen en te aanvaarden, maar ook zijn illegale medeplichtigheid aan de buitengewone overdrachten een halt weten toe te roepen? Zal Europa het toezicht op zijn eigen geheime diensten weten te hervormen? Zal de Unie de slachtoffers eerherstel weten te geven via gerechtelijke procedures en schadeloosstellingen?

Persoonlijk juich ik de intentieverklaring in deze richting van de heer Barrot toe. Ik moet echter ook constateren dat ofschoon we steeds meer te weten komen over wat de voormalige premier van Portugal tussen 2002 en 2004 aan het oog heeft onttrokken, we nog volstrekt in het duister tasten over zijn initiatieven als hoofd van de Europese Commissie om de Unie uit dit grijze gebied tussen rechtmatigheid en onrechtmatigheid te halen.

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Jas Gawronski (PPE-DE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, het doet mij genoegen dat de wenselijkheid om Guantánamo-gedetineerde in Europese landen toe te laten, nu wordt erkend. Vreemd genoeg ontbrak dit idee in de oorspronkelijke resolutie van mijn fractie, en wat dat betreft ben ik het volledig eens met de heren Schulz en Watson.

De eerste paragraaf van de resolutie gaat over de belangrijke veranderingen die zich in het beleid van de Verenigde Staten met betrekking tot het humanitair recht hebben voltrokken. Ik zie enkele veranderingen, zeker qua toon, maar ook een aanzienlijke continuïteit met het beleid van de "gehate" Bush. President Obama doet immers geen afstand van het programma van *extraordinary renditions* en CIA-gevangenissen op buitenlands grondgebied. Ik wil dit graag onder de aandacht brengen van het Tsjechische voorzitterschap, dat daar anders over schijnt te denken. Ik wil niet dat de enthousiaste aanhangers van Obama een vroege teleurstelling te verwerken krijgen.

De anti-Amerikaanse propaganda, waar twee jaar geleden al zo sterk sprake van was binnen de CIA-commissie, duikt opnieuw op in de mondelinge vraag over CIA-vluchten in Europa. Ik zal een voorbeeld geven: in een overweging wordt het bestaan van een geheime CIA-organisatie in Polen onthuld. Het feit dat er een CIA-organisatie in een land als Polen bestaat, zou niet als een schok moeten komen – het zou vreemd zijn als dat niet zo was – maar ik denk dat de ondertekenaars van de vraag er last van hebben dat deze organisatie geheim is. Zij willen altijd dat geheime diensten zonder geheim opereren, openlijk, en dat CIA-vliegtuigen "CIA" op hun vleugels dragen net als *British Airways* of *Air France*. Ook hier denk ik dat ze teleurgesteld zullen raken: zelfs Obama zou niet zo ver gaan.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, de onmenselijke gevangenis van Guantánamo had nooit geopend mogen worden. Nu lijkt zij te worden gesloten maar de gelukwensen aan het adres van president Obama moeten zeker gematigd worden als de berichten uit de Amerikaanse pers blijven te kloppen,

waarin wordt beweerd dat hij de onaanvaardbare praktijk van geheime ontvoeringen, ondervragingen en gevangennemingen in derde landen handhaaft. Natuurlijk heeft helaas ook Europa een verantwoordelijkheid als het gaat om de bestrijding van terrorisme. Het feit dat het Amerikaans congres als enig nationaal parlement het Europees Parlement heeft gevraagd om de bevindingen en aanbevelingen van zijn Tijdelijke Commissie voor de CIA roept bij ons enorme vraagtekens op. Niet één Europese regering, niet één nationaal parlement heeft ons benaderd. Laten zij dat alsnog doen. Beter laat dan nooit zou ik zeggen, want dergelijke illegale verschijnselen mogen zich nooit weer voordoen.

Marco Cappato (ALDE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de Verenigde Staten hebben het probleem Guantánamo veroorzaakt en een Amerikaanse president bereid zich voor om dit op te lossen. We willen weten of de Europese Unie de kracht en de bevoegdheid heeft om hier een rol in te spelen.

De Europese Unie moet samenwerken. Onze lidstaten moeten de gedetineerden opvangen, zoals de Oeigoeren, zonder te bezwijken onder de druk van China. Doen we dit niet, dan lopen we het risico om ook bij de sluiting van Guantánamo een onbeduidende rol te spelen.

Dit zou het begin kunnen zijn van een nieuwe taak, opdat de waarheid boven tafel komt, ook met betrekking tot de verantwoordelijkheden van onze nationale regeringen – van de Portugese regering bijvoorbeeld, onder premier Barroso – en onze verantwoordelijkheden voor het feit dat het voorstel tot ballingschap van Saddam Hoessein werd verworpen. Dit voorstel was het enige alternatief voor de oorlog en onze overheden hebben dat, samen met de Verenigde Staten, laten vallen.

Raúl Romeva i Rueda (Verts/ALE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, het bestaan van Guantánamo werd onder andere mogelijk gemaakt door de medewerking en medeplichtigheid van een groot aantal Europese landen, waaronder Spanje. Het kan niet zo zijn dat we nu zeggen dat het probleem niet onze verantwoordelijkheid is. En het kan al helemaal niet zo zijn dat de sluiting van Guantánamo en de gevolgen daarvan uitsluitend een probleem van de Amerikaanse regering zijn.

Jarenlang hebben de vliegtuigen van de geheime diensten van de Verenigde Staten ongestraft door Europa kunnen vliegen en gevangenen kunnen vervoeren terwijl wij de andere kant op keken. Daarom moeten we onze verantwoordelijkheid nemen en niet alleen de onmiddellijke sluiting van Guantánamo eisen, maar ook enkele van de gevangenen opnemen die, omdat ze niet naar hun land terug kunnen en ook niet in de Verenigde Staten kunnen blijven, vragen om te worden opgenomen door andere landen, waaronder Europese landen.

Portugal heeft dat al toegezegd, en ik denk dat dat gedeeltelijk is te toe te schrijven aan een zeker gevoel van verantwoordelijkheid en schuld. Die verantwoordelijkheid en die schuld zijn wat Spanje betreft niet minder, en daarom maak ik van de gelegenheid gebruik om de Spaanse regering op te roepen om net als Portugal toe te zeggen dat het enkele van deze personen zal opnemen, zoals een groot aantal organisaties van ons heeft gevraagd. Dat is – zeg ik met nadruk – niet alleen een morele plicht, maar ook een politieke verantwoordelijkheid.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - (RO) Terrorismebestrijding is momenteel de hoogste prioriteit in de samenleving, maar in naam van dit doel zijn er fouten gemaakt en controversiële beslissingen genomen. De sluiting van de gevangenis van Guantánamo, het afgelopen decennium een schandvlek op het gelaat van de geciviliseerde wereld, is een juiste en uiterst belangrijke beslissing. Normaal zou zijn dat op deze maatregel een andere stap volgt, namelijk dat de Verenigde Staten de situatie oplossen van hen die op dit moment in de gevangenis zitten. De Europese Unie en de Verenigde Staten waren en zijn nog altijd de kampioen als het gaat om eerbiediging van de mensenrechten en de menselijke waardigheid en zij dienen dan ook samen te werken om de fouten recht te zetten.

Voordat het opnemen van gevangenen in Europa aan de orde kan komen, denk ik dat het absoluut noodzakelijk is te kunnen beschikken over alle informatie in verband met mogelijke terroristische activiteiten waarbij zij betrokken waren of met hun mogelijk lidmaatschap van terroristische groeperingen. Die informatie moet tot in de details nagetrokken worden en er moet objectief geëvalueerd worden wat de eventuele gevolgen kunnen zijn als gevangenen de toelating krijgen terug te keren naar het land waar ze verbleven. Een officieel verzoek van de Verenigde Staten is absoluut vereist en ik denk dat de beslissing om de gevangenen op te nemen in Europa genomen dient te worden door de lidstaten, met dien verstande dat zij die daartoe beslissen ook voor ogen moeten houden dat zij deze verantwoordelijkheid nemen namens de Europese Unie.

Wat de verwijzing van commissaris Barrot naar Roemenië betreft: er zijn in het verleden ongegronde beschuldigingen geuit. Desondanks is Roemenië ingegaan op alle verzoeken van de Europese instanties, heeft het de CIA-commissie ontvangen en alle relevante informatie ter beschikking gesteld. Het Roemeense

parlement heeft een onderzoek ingesteld en de resultaten ter beschikking gesteld van alle belangstellenden. Volgens mij is dat absoluut voldoende en heeft Roemenië passend gereageerd op de geheel ongefundeerde beschuldigingen aan zijn adres.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, er bestaat geen twijfel over dat de verantwoordelijkheid voor Guantánamo bij de Verenigde Staten ligt. Echter, het is ook een daad van solidariteit wanneer we, als Barack Obama daarom vraagt, hem helpen en ondersteunen bij de terugkeer naar het internationale recht. Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan de Oeigoeren, die niet terug kunnen naar China, maar we moeten ook rekening houden met de mensen die nu al vijf of zeven jaar in Guantánamo gevangen hebben gezeten. Of die mensen nu in de Verenigde Staten willen gaan wonen, kunnen wij niet beslissen, dat moet hun eigen keuze zijn. De stad München en de daar wonende Oeigoeren zouden bijvoorbeeld bereid zijn om deze Oeigoeren op te nemen, te ondersteunen en ook voor hen te zorgen, zodat ze hun traumatische ervaringen kunnen verwerken.

Eén ding moet echter duidelijk zijn. Het geeft geen pas dat de minister van Binnenlandse Zaken van de deelstaat Beieren, Joachin Hermann, zegt: "Wie vastzit in Guantánamo zal wel iets hebben misdaan". Hier moet het recht op het vermoeden van onschuld gelden. Deze minister zou als korpschef eigenlijk af moeten treden. In andere landen leiden we immers politiebeambten op om juist het recht op het vermoeden van onschuld nu eindelijk in hun werk toe te passen en geen voorlopige terechtstellingen uit te vaardigen. Laten we hier eens goed over nadenken.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). - (FI) Mijnheer de Voorzitter, Guantánamo en de andere, geheime, gevangenissen hadden nooit opgericht mogen worden. De Verenigde Staten zijn de hoofverantwoordelijke voor het sluiten van Guantánamo en de behandeling van de gevangenen daarna, maar humanitaire en mensenrechtenoverwegingen spreken voor opvang in de EU-lidstaten. Elke lidstaat beslist zelf op basis van zijn eigen wetgeving of het wel of geen gevangenen opneemt.

Tegelijkertijd wil ik het Parlement wijzen op de miljoenen vluchtelingen in de wereld en de vluchtelingenkampen waar mensen jarenlang verblijven. Wij wenden onze blik ervan af. Helaas is de Europese Unie nogal selectief als het om de mensenrechten gaat.

Elmar Brok (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de ondervoorzitter, mijnheer de voorzitter van de Raad, in mei 2006 was ik samen met mijn collega's Mann en Elles in Guantánamo. We hebben toen heel duidelijk gemaakt dat de inrichting van Guantánamo een inbreuk op het internationale recht vormde en tevens een schending van de mensenrechten.

Dit heeft de destijds net verkozen bondskanselier Merkel overigens ook gezegd in aanwezigheid van president Bush bij haar eerste bezoek aan Washington, en op dat moment heeft ze ook de vrijlating van de heer Kurnaz geëist. Ik ben van mening dat de beslissing van president Obama een juiste beslissing is, die zal bijdragen aan het herstel van de geloofwaardigheid van de Verenigde Staten en van het gehele Westen. Daarom moeten we duidelijk maken dat deze geloofwaardigheidskwestie van groot politiek belang is.

Tegelijkertijd moet vastgesteld worden dat de gevangenen daar niet bepaald bekend staan als vreedzame mensenrechtenactivisten en dat ze ook overeenkomstig beoordeeld moeten worden. In dit debat kreeg ik soms een andere indruk. We moeten erkennen dat de Verenigde Staten in eerste instantie verantwoordelijk zijn voor deze kwestie en dat de Verenigde Staten daarom moeten motiveren waarom het land vele van deze gevangenen niet kan opnemen. Ook de thuislanden moeten motiveren waarom ze hen niet willen opnemen, of de gevangenen moeten bewijzen dat ze niet naar hun thuisland terug kunnen, omdat ze daar het slachtoffer zouden worden van vervolging.

Als aan al deze voorwaarden wordt voldaan, kunnen we ook als Europese Unie overwegen om gevangenen op te nemen. Echter, dit kan alleen als in elk afzonderlijk geval wordt nagegaan welke mate van gevaar de bewuste persoon met zich meebrengt en als een dergelijk onderzoek niet alleen op nationaal niveau plaatsvindt, aangezien we met onze open grenzen binnen de Europese Gemeenschap Europese normen moeten hebben voor de inschatting van het mogelijk veiligheidsrisico van deze personen.

Vandaag had iemand het ook over vluchtelingen, maar het zijn helemaal geen vluchtelingen. Het zijn gevangenen van wie onderzocht moet worden of ze ongevaarlijk zijn, om te voorkomen dat we onverantwoorde risico's nemen. Ik ben van oordeel dat we er ook voor moeten zorgen dat degenen die al een band hebben met onze lidstaten in elk geval worden opgenomen, zoals de heer Kurnaz in Duitsland of de negen mensen, geloof ik, in Groot-Brittannië. In totaal zijn er reeds zo'n 60 personen door de Europese Unie opgenomen en dat mogen we ook niet vergeten.

Ana Maria Gomes (PSE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, Portugal heeft uitdrukkelijk gepleit voor een EU-overeenkomst betreffende de hervestiging van gedetineerden van Guantánamo. Een dergelijke overeenkomst is van strategisch belang voor de trans-Atlantische solidariteit en tevens een menselijk gebaar jegens de vrijgesproken gevangenen die opsluiting en foltering hebben moeten doorstaan en van hun rechten zijn beroofd. Maar het is ook een plicht voor de veertien EU-lidstaten die met de Bush-regering hebben samengespannen door gevangenen in hun opdracht te laten folteren in Guantánamo en in geheime gevangenissen, zoals dit Parlement heeft verklaard. De verantwoordelijkheid van Europa voor het schenden van de rechtsstaat en de mensenrechten kan niet ongedaan worden gemaakt.

Voorzitter Barroso heeft ontkend iets af te weten van de medewerking die zijn regering heeft verleend bij de overbrenging van gedetineerden naar Guantánamo en geheime gevangenissen. Niemand kan echter geloven dat zijn militaire apparaat, zijn politiediensten en zijn inlichtingendienst zo incompetent zijn dat de VS stelselmatig misbruik kan maken van het Portugese luchtruim, de Portugese wateren en het Portugese grondgebied.

Zal de heer Barroso deze zaak ophelderen en daartoe de notulen van de vergaderingen tussen zijn diplomatieke adviseurs en mevrouw Condoleezza Rice tijdens zijn ambtstermijn als minister-president openbaar maken? Zal de heer Barroso het juridische advies openbaar maken dat hij destijds heeft gevraagd aan zijn juridisch adviseur, de heer Carlos Blanco de Moraes, over het invoeren van speciale navigatievoorschriften voor schepen die in de buurt komen van Amerikaanse militaire schepen die gevangenen door Portugese wateren vervoeren?

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, het Europees Parlement heeft zijn standpunt ten aanzien van Guantánamo uiteengezet in de speciale resolutie van 2006. Guantánamo had nooit mogen zijn ontstaan en moest worden gesloten. Het Europees Parlement heeft eveneens een glashelder standpunt ingenomen ten aanzien van het terrorisme. Terrorismen moet worden bestreden met alle beschikbare legale middelen. Daarbij mogen echter de mensenrechten en het internationaal recht niet worden geschonden. Het is een feit dat de Verenigde Staten de grootste last op hun schouders hebben genomen in de strijd tegen het terrorisme, maar zij hebben ook grote fouten gemaakt. De inrichting van Guantánamo was een grote fout, de manier waarop zij de gevangenen hebben behandeld, was een grote fout, en de manier waarop zij gevangenen hebben overgebracht, was een grote fout. Dat is ook met zoveel woorden gezegd in dit Parlement. Belangrijk echter is nu dat president Obama het besluit heeft genomen om deze schandelijke gevangenis te sluiten. Dat is een juist besluit en het pleit voor Amerika. Dit besluit is een bewijs van trouw aan de Amerikaanse geschiedenis en aan de internationale gemeenschap in het algemeen.

Wat is nu de betrokkenheid van de Europese Unie hierbij? De Europese Unie is hierbij betrokken omdat zij wil helpen bij de verwezenlijking van dit juiste besluit van president Obama. De Europese Unie moet daaraan echter wel een voorwaarde verbinden, namelijk dat de veiligheid van haar burgers niet in de waagschaal wordt gelegd. Dat is van fundamenteel belang, en daarom moet elk besluit, door welk lidstaat dan ook genomen, tegen dat licht worden gehouden.

Javier Moreno Sánchez (PSE). - (ES) Mijnheer Romeva, maakt u zich geen zorgen, de Spaanse regering zal meewerken, zoals de regering dat altijd heeft gedaan. Ik wil u eraan herinneren dat de minister van Buitenlandse Zaken, Miguel Angel Moratinos, de eerste was die in deze zaak voor de onderzoekscommissie verscheen en dat hij toen alle vragen heeft beantwoord, waaronder die van u.

In dit Parlement stellen we de martelingen en onmenselijke en vernederende behandeling van gevangenen op de militaire basis van Guantánamo, in naam van de strijd tegen het internationale terrorisme, al heel lang aan de kaak. Daarom zijn we zeer tevreden met het besluit van Obama om de rechtszaken gedurende vier maanden op te schorten, evenals met zijn doelstelling om de gevangenis binnen een jaar definitief te sluiten.

Ondanks het feit echter dat de verantwoordelijkheid bij de Amerikaanse regering ligt, mag de Europese Unie niet de andere kant op kijken. De Europese Unie moet hulp aanbieden om de sluiting van het detentiecentrum mogelijk te maken.

Ook moeten we positief staan tegenover de mogelijkheid om, indien de Verenigde Staten daartoe een verzoek indienen, gevangenen op te nemen die afkomstig zijn uit landen waarin de eerbiediging van de mensenrechten niet is gegarandeerd.

We zullen dus een gemeenschappelijk Europees antwoord moeten geven, waarin de Spaanse regering zal participeren. Daarbij moet het internationale rechtskader worden geëerbiedigd en moet een analyse worden gemaakt van de juridische situatie van elke afzonderlijke burger, van elke afzonderlijke gevangene, van hun herkomst, hun detentie en hun situatie.

Bogusław Sonik (PPE-DE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, de terroristen hebben onze beschaving de oorlog verklaard – een wrede, bloedige en genadeloze oorlog. Ze willen onze wereld, die op de eerbiediging van de mensenrechten en het streven naar vrijheid steunt, kapotmaken. De aanslagen van 11 september hebben duidelijk aangetoond dat terroristen bereid zijn alle mogelijke middelen aan te wenden. De Verenigde Staten hebben het initiatief genomen om de vrije wereld in ons aller naam te verdedigen. Nauwe samenwerking tussen Europa en de Verenigde Staten is onze enige hoop op succes en tegelijkertijd onze enige kans om de terroristische netwerken te vernietigen. Ook Europa moet zich verantwoordelijk voelen voor de strijd tegen het wereldwijde terrorisme.

Het is positief dat mensenrechtenactivisten de aandacht hebben gevestigd op de schendingen van deze rechten, alsmede op het gebruik van vernederende ondervragingsmethoden in Guantánamo, die in de praktijk vaak neerkwamen op foltering. Het is ook een goede zaak dat er aandacht is besteed aan het feit dat gevangenen er worden vastgehouden zonder proces en zonder het recht op verdediging. Er mag geen gebruik worden gemaakt van middelen die in het licht van de ondertekende internationale overeenkomsten als ontoelaatbaar worden beschouwd.

De onlangs gekozen president van de Verenigde Staten heeft reeds een decreet uitgevaardigd dat het gebruik van foltering tijdens het verhoor van terrorismeverdachten verbiedt. Dit kan volkomen terecht als een overwinning worden beschouwd voor al wie in deze aangelegenheid de alarmbel heeft geluid. Op basis van datzelfde decreet zal het evenwel nog steeds mogelijk zijn om terroristen te ontvoeren en gedurende korte periodes vast te houden in transitlanden. Kortom, de waardigheid van gevangenen zal in toenemende mate worden gerespecteerd, maar het moet tegelijkertijd mogelijk blijven om terroristische activiteiten doeltreffend aan banden te leggen. Indien we daar niet in slagen, lopen we het risico machteloos te moeten toekijken.

Ik zou de aandacht van het Parlement eveneens willen vestigen op het feit dat op het eiland waarop het detentiecentrum Guantánamo zich bevindt, ook politieke gevangenen opgesloten zitten in omstandigheden die aan geen enkele bestaande norm voldoen. Deze personen zijn tot jarenlange gevangenisstraffen veroordeeld, omdat ze het durfden zich tegen de communistische propaganda van de tiran Fidel Castro te verzetten.

Het Tsjetsjeense volk is voor onze ogen vermoord. Voor zover ik weet, heeft het Europees Parlement hiervoor geen speciale commissie opgericht. De Verenigde Staten hebben erkend dat het gebruik van foltering en het bestaan van geheime gevangenissonen ontoelaatbaar zijn. Dit zou een einde moeten maken aan het debat over geheime gevangenissonen en transitvluchten.

VOORZITTER: MARIO MAURO

Ondervoorzitter

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). - Voorzitter, de strijd tegen het terrorisme moet een gezamenlijke actie zijn waaraan alle democratieën hun bijdrage verlenen. Dat is dus niet alleen Europa, dat zijn ook de Verenigde Staten, maar ook anderen.

Guantánamo past niet in een rechtsstaat, omdat in een rechtsstaat een verdachte, zelfs als het een terrorist is, op grond van de waarden die wij met elkaar delen, recht heeft op bescherming en een eerlijk proces.

Ik waardeer het besluit van president Obama om Guantánamo Bay te sluiten, maar het moet en kan dan niet zo zijn dat het probleem als eerste op het Europese bordje wordt neergelegd. We hebben in Guantánamo Bay immers van doen met gevangenen en niet met katjes die je zonder handschoenen kunt aanpakken. Wij kunnen behulpzaam zijn, maar als wij behulpzaam zijn, als het niet anders kan, kan dat alleen maar op grond van een Europees besluit, Europese normen. Die zullen wij met elkaar moeten vaststellen. Laten wij hier wel duidelijk erkennen dat het een Amerikaans probleem blijft waarbij wij, enkel en alleen vanwege het feit dat de mensenrechten bij ons vooraan staan, behulpzaam zouden kunnen zijn.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, het besluit van de nieuwe president van de Verenigde Staten om de gevangenis van Guantánamo te sluiten is een van zijn eerste, belangrijke positieve stappen en ik juich deze van harte toe. President Barack Obama heeft echter het recht van de CIA om verdachten op buitenlands grondgebied wegens terroristische activiteiten te arresteren en over te brengen naar voorlopige gevangenissonen niet herroepen. Dat is uitermate zorgwekkend en deze zorgen hadden in de gezamenlijke resolutie tot uitdrukking moeten komen. De gezamenlijke resolutie van de twee grootste fracties van het Europees Parlement zwijgt daar echter over en daarom kan ik daar onmogelijk voor stemmen.

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik ben er stellig van overtuigd dat deze uitgesproken humanitaire resolutie de vijandigheid tussen Europa en de islamitische wereld zal helpen verminderen. Ik roep het Europees Parlement op om deze resolutie aan te nemen, ook namens mijn landgenoot die het slachtoffer is geworden van de oorlog tegen het terrorisme, een oorlog die volgens het principe 'oog om oog, tand om tand' wordt gevoerd. De 42-jarige Poolse burger waarover ik spreek, is gekidnapt in de grensstreek tussen Afghanistan en Pakistan. Hij was er aan het werk als geoloog. Sinds zijn ontvoering wordt hij in dezelfde regio vastgehouden. Zijn familie heeft verklaard dat ze zich ervan bewust is dat Piotr geen belangrijke figuur is in de politieke wereld op het hoogste niveau, maar dat ze erop vertrouwt dat al het mogelijke wordt gedaan om zijn vrijlating te bewerkstelligen.

Ik roep hierbij op om onze betere betrekkingen met de islamitische wereld ook te gebruiken om de bescherming en verdediging van onze burgers te verzekeren. Laten we allemaal blijk geven van solidariteit en ons inzetten voor de burgers van de Europese Unie die mishandeld, opgesloten, ontvoerd of in kampen vastgehouden worden.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, wij hebben ons inderdaad allemaal ingezet voor de sluiting van Guantánamo en we juichen allemaal het besluit van president Obama toe om deze schandelijke gevangenis te sluiten.

Het niet nodig moeten zijn dat men ons om opname van gevangenen van Guantánamo moet vragen. Als Europeanen moeten wij trouw zijn aan onze waarden en de rechten van de mens beschermen, en daarom moeten wij onze verantwoordelijkheid nemen. Het is onze plicht om deze voormalige gedetineerden op te nemen.

We hebben kunnen lezen – en daarbij richt ik me tot de Raad –, we hebben in de pers kunnen lezen dat de lidstaten niet bepaald stonden te springen om deze mensen op te nemen. Ik zou echt een oproep willen doen aan de Raad en in het bijzonder aan eventuele onwillige lidstaten en hen willen vragen in te stemmen met toelating van deze gedetineerden tot hun grondgebied.

Ik zou u ook willen zeggen, geachte collega's, dat het ergste we kunnen doen, zou zijn toe te laten dat de dynamiek die is ontstaan door de sluiting van Guantánamo wegeeft, omdat Europa niet thuis gaf toen het erop aankwam.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, aangezien de meeste EU-lidstaten medeschuldig zijn aan de 'bijzondere uitleveringen', denk ik dat de EU-landen, inclusief Ierland, de gezamenlijke verantwoordelijkheid hebben om een bepaald aantal gedetineerden uit Guantánamo van de VS toe te laten en binnen de EU te hervestigen.

De Ierse minister van Justitie Dermot Ahern heeft verklaard dat Ierland alleen gedetineerden toelaat na goedkeuring door de EU. Voor Ierland is het echter niet nodig te wachten op een EU-richtlijn voor het hervestigen van gedetineerden uit Guantánamo. Wij kunnen zelf beslissen of we een bilaterale overeenkomst met de VS sluiten, zoals Portugal heeft gedaan.

De Ierse regering en de ministeries van Justitie en Buitenlandse Zaken spreken duidelijk niet met één stem over deze zaak. Minister Ahern lijkt met het hervestigen van gedetineerden niet zo ver te willen gaan als minister Martin. In deze kwestie is voor de Ierse regering nu eendrachtig leiderschap vereist. In de geest van de trans-Atlantische samenwerking en om deel te nemen aan de strijd tegen het internationaal terrorisme moet Ierland zich inzetten om de nieuwe regering van de VS bij te staan bij het sluiten van Guantánamo.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de EU heeft de VS gedurende lange tijd opgeroepen om Guantánamo te sluiten. Nu de nieuwe regering van de VS de beslissing heeft genomen, moeten de EU-landen solidariteit tonen door gedetineerden toe te laten. Sommigen zijn echter van mening dat die solidariteit in eerste instantie moet worden getoond door de landen waarvan eerder in de pers werd beweerd dat ze geheime detentiecentra van de CIA zouden huisvesten.

Ik wil er nogmaals op wijzen dat deze bewering nooit is bewezen, niet op het moment dat de bewering is geuit en evenmin in de periode erna. Dit is ook het geval bij de heer Mate, die geen bewijs heeft aangevoerd voor zijn beschuldigingen hier in dit Parlement. Bovendien zijn de beschuldigingen evenmin bevestigd door intern onderzoek. We kunnen door gebruik te maken van het feit dat mensen zijn vergeten dat er toen geen bewijs was, nu niet doen alsof er wel bewijs is. Dat is niet meer dan cynische manipulatie voor obscure doeleinden.

Zuzana Roithová (PPE-DE), schriftelijk. – (CS) Mijnheer de Voorzitter, het plan van Barack Obama om Guantánamo te ontruimen wordt door de hele wereld met instemming begroet, want deze gevangenis is hét symbool van menselijke meedogenloosheid, ook al hebben we het hier over wrede terroristen die van de meeste verschrikkelijke misdaden verdacht worden. Een aantal van hen is noch aangeklaagd noch volgens de regels der wet veroordeeld. Obama heeft een populaire geste gemaakt en nu moet hij deze mensen ergens kwijt zien te raken. Hij zal met name het Amerikaanse Congres zover moeten zien te krijgen dat het de wetgeving zodanig aanpast dat de gevangenen naar het grondgebied van de VS overgebracht kunnen worden en enkelen van hen een nieuwe identiteit aangemeten kunnen krijgen. Dit is een enorm heikele kwestie, want reeds zestig Guantánamo-gevangenen hebben hun terroristische loopbaan na vrijlating weer opgepakt, hetgeen betekent dat elk individueel geval onder de loep zal moeten worden genomen. De initiatieven van het Tsjechische voorzitterschap om deze kwestie te helpen oplossen, vormen een goede gelegenheid om te benadrukken dat de dialoog tussen de VS, Europa en Cuba met betrekking tot veranderingen op het totalitaire vrijheidseiland staat of valt met de naleving van de mensenrechten, en dan niet alleen wat betreft de gevangenen op de Amerikaanse basis, maar des te meer in de vorm van vrijlating van de politieke gevangenen op Cuba en de invoering van de vrijheid van meningsuiting en verkeer voor de onschuldige Cubaanse burger.

Armando França (PSE). – (PT) Voor ons is duidelijk dat het besluit van Obama om Guantánamo te sluiten, foltering en illegale verhoren te verbieden en de militaire processen op te schorten toejuiching verdient.

De collega die inmiddels niet meer aanwezig is, wil ik evenwel laten weten dat Portugal en de socialistische regering van Portugal zich absoluut niet schuldig voelen. De socialistische regering van Portugal heeft niet samengewerkt met de regering Bush, integendeel zelfs. Juist de Portugese regering heeft met het initiatief van minister Amado de mogelijkheid en de plicht voor de Europese Unie en de democratische landen gecreëerd om de gevangenen van Guantánamo die niet in staat van beschuldiging zijn gesteld, op te nemen. Dat is werkelijk belangrijk en dat voorbeeld dient navolging te krijgen van de overige lidstaten van de Europese Unie. Het is tevens belangrijk dat alle partijen in dit Parlement morgen de resolutie aannemen, zodat onze eensgezindheid het besluit meer kracht bijzet.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het oprichten van Guantánamo Bay was voor de VS indertijd een noodzakelijke ingreep. De sluiting ervan is nu een Amerikaanse aangelegenheid. Ik ben er tegen dat EU-lidstaten zich mengen in de onvermijdbare juridische verwickelingen en zich een zware last voor de veiligheidsdiensten op de schouders halen door het overnemen van gedetineerden van buiten de EU die in het verleden als vijandelijke strijders zijn aangewezen.

Ik betreur niet dat uiterst gevaarlijke terroristen die erop uit zijn onze levenswijze kapot te maken, op grond van voldoende bewijzen gevangen worden genomen. Een van de grootste kanttekeningen bij Guantánamo was echter dat er vóór de detentie in het geheel geen reguliere strafzaken tegen de gedetineerden hadden plaatsgevonden. Uiteindelijk zijn reguliere strafzaken de enige manier om de gedetineerden van Guantánamo van buiten de EU een status te geven.

Aangezien de gedetineerden van Guantánamo door de VS gevangen zijn genomen, is het de verantwoordelijkheid van de VS om ze in eigen land voor de rechter te brengen dan wel naar hun land terug te sturen als ze onschuldig zijn. Als president Obama Guantánamo daadwerkelijk wil sluiten, hetgeen mij genoeg doet, en daadwerkelijk de VS en zijn bondgenoten wil beschermen, is dit het beleid dat hij moet volgen.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Allereerst stel ik het, ongeacht de inhoud en de resultaten van de discussie over de zogenaamde CIA-gevangenis, op prijs dat de leden van het Europees Parlement en de Europese burgers bekommernis aan de dag leggen voor de gewetensvolle bescherming van de mensenrechten, ongeacht de context.

Marteling is onaanvaardbaar en er bestaat geen uitzonderlijke omstandigheid die aan deze waarheid iets kan veranderen. Niettemin voel ik mij genoodzaakt hierbij enkele kanttekeningen te plaatsen zolang in deze context de naam van Roemenië wordt genoemd. Ik wil erop wijzen dat aan ons adres tot nu toe geen beschuldigingen zijn geuit waarvoor ook bewijzen zijn geleverd. Het Marty-rapport is daarvan het beste voorbeeld. Het bevat beschuldigingen aan het adres van Roemenië die niet alleen controversieel zijn, maar ook geheel ongegrond.

Ik wil wijzen op dit precedent voor de wijze waarop beschuldigingen aan het adres van Roemenië zijn geformuleerd, aangezien dit mogelijk ook kan leiden tot imagoschade voor andere Europese staten. Ik herhaal: het is onaanvaardbaar dat de naam van een lidstaat zoals Roemenië in de context van dit debat te pas en te onpas wordt genoemd.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik wil mij aansluiten bij degenen die er vandaag voor hebben gepleit dat Europa zijn humanitaire plicht nakomt en steun geeft aan met name de mensen die kennelijk door anderen zijn aangebracht en tegen wie geen concrete verdenking bestaat. Dit zijn klassieke asielgevallen.

Echter, ik wil de lidstaten verzoeken – en wel zeer nadrukkelijk – om niet op eigen houtje te opereren. Europa moet leren om met één stem te spreken en vervolgens ook volgens één aanpak te handelen. Op die manier zullen we in staat zijn om zowel tegemoet te komen aan het verzoek van de nieuwe Amerikaanse regering als ook aan ons zelfbeeld van een Europese Unie met gemeenschappelijke waarden die ons tot gemeenschappelijk handelen verplichten.

Ville Itälä (PPE-DE). - (FI) Mijnheer de Voorzitter, ook wij willen dat het gevangenenkamp in Guantánamo wordt gesloten. Nu hebben wij daarvoor ook een uitstekende mogelijkheid, want de nieuwe Amerikaanse president heeft aangegeven dit eveneens te willen.

De grootste verantwoordelijkheid ligt natuurlijk bij de Verenigde Staten, maar ik hoop dat de Europese Unie eensgezind zal optreden en de lidstaten solidariteit zullen tonen en in die zin flexibel zullen zijn om overeenkomstig hun eigen omstandigheden en voorwaarden deze gevangenen in hun eigen gevangenissen op te nemen.

Wij hebben ons aangesloten bij de strijd tegen het terrorisme om de mensenrechten te verdedigen. Nu moeten wij de Verenigde Staten ook helpen om de mensenrechten te verdedigen.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (PL) Dames en heren, deze kwestie heeft twee aspecten. Het eerste aspect betreft de rechtspositie. Ik ben de mening toegedaan dat de burgers van een land overgenomen moeten worden door hun land van herkomst. Het zou misschien nuttig zijn om in een soort humanitair programma te voorzien voor gevallen waarin dit om de een of andere reden onmogelijk is, bijvoorbeeld bij politieke vervolging. Daarnaast zou ik duidelijk willen stellen dat zelfs wanneer Portugal of een ander EU-land ermee instemt om twintig van dergelijke gevangenen op te nemen, dit niet betekent dat deze personen ook in Portugal of in het land in kwestie zullen willen blijven. Aangezien de Unie vandaag een geheel is, moeten we rekening houden met dit probleem. Tot slot moeten we een beroep doen op gepaste procedures om te vermijden dat deze personen nog langer als verdacht of gevaarlijk worden gestigmatiseerd. Als zij niet van dit stigma worden bevrijd, zal immers niemand ze willen opnemen. Dit is een ernstig probleem waarover wij grondig moeten nadenken. Tot besluit zou ik willen zeggen dat dit probleem in eerste instantie de Verenigde Staten van Amerika aanbelangt.

Alexandr Vondra, fungerend voorzitter van de Raad. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik u bedanken voor dit debat. Ik denk dat het zeer nuttig was. Als u het debat tijdens de lunch van de laatste bijeenkomst van de Raad had gevolgd, had u kunnen vaststellen dat de Raad dezelfde wil koestert om dit probleem op te lossen, maar ook de complexiteit van het probleem erkent. Dit heeft een morele en politieke dimensie, maar er spelen ook veiligheids- en juridische aspecten in mee.

We zijn het er allemaal over eens dat de sluiting van Guantánamo een verstandig en belangrijk besluit is van president Obama, een besluit dat we allemaal waarderen en praktisch eenieder onder ons hier toejuicht. Nu hebben wij het echter ook over de consequenties en over wat we kunnen doen om onze solidariteit te tonen – en hierbij is het voor ons van belang dat wij handelen in de geest van de trans-Atlantische verstandhouding –, en dan stellen we uiteraard vast dat we met een ingewikkeld probleem te maken hebben. Martin Schulz zei dat we niet én terrorisme kunnen bestrijden én in een conflict over grondrechten verwickeld kunnen raken. Hij heeft volkomen gelijk, maar Hartmut Nassauer zei dat er twee dimensies zijn, een morele dimensie en een veiligheidsdimensie. Hij heeft ook gelijk, en precies om die reden moeten de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken hier het hoofd ook over buigen. Vanuit politiek oogpunt gaat het niet enkel om een moreel gebaar, maar mogen we dit probleem evenmin alleen uit schuldbesef benaderen. Het probleem ligt ongetwijfeld ingewikkelder.

Graham Watson had het over de noodzaak om met één stem te spreken. Ook hij heeft absoluut gelijk, maar tegelijkertijd – omdat ook de juridische kant en de bevoegdheden hier een rol spelen – kunnen we de lidstaten niet dwingen de gedetineerden van Guantánamo op verzoek toe te laten. Als u dit probleem zou moeten oplossen door die gedetineerden in uw land toe te laten – stelt u zich voor dat u als minister van Binnenlandse Zaken verantwoordelijk bent – zou u ongetwijfeld eerst goed nadenken over de vraag hoe met dit probleem moet worden omgegaan. Ik denk in elk geval niet dat het door de Raad of de lidstaten moet worden beschouwd als een koehandel – absoluut niet. Het gaat er niet om ons te wassen zonder nat te worden. De kern van het probleem is gewoon dat de VS, het land dat de gevangenis heeft gebouwd, de hoofdverantwoordelijke is

voor de beslissing om Guantánamo te sluiten. Wij zijn echter bereid, en we moeten bereid zijn, om solidariteit te tonen en mee te werken om het probleem op te lossen.

Het debat heeft ook nog een tactische kant. Moeten we dit nu op een gouden bord opdienen, of moeten we wachten tot we een verzoek krijgen? Als wij echter een verzoek krijgen, moeten we voorbereid zijn. Daarom is de Raad de tweede dag na het besluit van president Obama serieus over dit probleem gaan discussiëren. Ik denk niet dat we, zoals ook hier is gezegd, het veiligheidsprobleem mogen onderschatten, omdat het gewoon een feit is dat sommige vrijgelaten gedetineerden opnieuw betrokken zijn geraakt bij terroristische activiteiten, en omdat het een vaststaand feit is dat een van hen, Said al-Shihri, nu onderhoofd van Al Qaida in Jemen is. Dus de VS moet nu nodig aan het werk om boven water te krijgen wie deze mensen zijn, en wij moeten met ze breken.

Juridisch gezien denk ik dat we ons moeten realiseren dat de beslissing over de toelating van staatsburgers van buiten de EU onder de bevoegdheid van de lidstaten valt. Dat is het ene niveau. Op een ander niveau is echter afgesproken dat nationale beslissingen in een Europees kader moeten worden opgenomen. Zowel de Schengen-overeenkomst als het Verdrag van Dublin pleit voor een Europese benadering, omdat bij beslissingen van afzonderlijke lidstaten in zekere zin de veiligheid van alle Schengen-landen in het geding komt. De landen zijn dus gedwongen een gecoördineerde aanpak te hanteren.

Bovendien zoekt de EU naar mogelijkheden om de VS te helpen de voormalige gedetineerden in derde landen te hervestigen en te reclasseren.

Enkelen onder u hadden het over snelheid: kunnen wij sneller handelen dan we nu doen? Ik denk dat we ons moeten realiseren dat de discussie nog maar net is begonnen. Het is nog maar een week geleden. De problemen die moeten worden opgelost, zijn uitermate complex en hebben tijd nodig, zelfs al heeft president Obama zelf opdracht gegeven de gegevens van de gevangenen te herzien en Guantánamo binnen een termijn van een jaar te sluiten. Er kan niet worden verwacht dat de Raad al deze complexe problemen in een paar dagen tijd kan oplossen.

Overigens moeten we goed onthouden dat de hoofdverantwoordelijkheid voor Guantánamo nog altijd bij de VS ligt. Hoewel de lidstaten zich bereid tonen aan een gecoördineerde aanpak te werken, heeft het probleem een bilaterale dimensie en daarnaast ook een multilaterale dimensie. Een duidelijk standpunt van de betreffende lidstaten over het hervestigen van gedetineerden is nog niet bekend. De bijeenkomst van de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken later deze maand zal in dit opzicht zeer nuttig zijn. In afwachting hiervan werkt de coördinator terrorismebestrijding Gilles de Kerchove hier bovendien aan diverse optiedocumenten.

Dat is dus mijn samenvatting van het probleem Guantánamo, waar de meeste tijd over is gesproken. Ten aanzien van het andere probleem, de illegale detentie, het favoriete onderwerp van de heer Fava, herhaal ik slechts wat mijn voorgangers reeds ettelijke malen hebben gezegd: volgens de beweringen zouden nationale inlichtingendiensten hierbij betrokken zijn; het toezicht op deze instanties valt onder de verantwoordelijkheid van de afzonderlijke lidstaten en de Raad is buiten het reeds gedane werk niet bevoegd op te treden.

Jacques Barrot, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, de Commissie is het in grote lijnen eens met de door de heer Vondra kenbaar gemaakte gezichtspunten.

Ik wilde echter zeggen dat we, na dit lange debat, op een keerpunt zijn aanbeland. Het is een wezenlijk keerpunt in de strijd tegen terrorisme. Wij moeten voortaan proberen deze strijd met een hersteld moreel gezag te voeren voor de hele westerse gemeenschap. Wij moeten strijden met inachtneming van de grondwaarden en de grondrechten.

Europa moet de hele internationale gemeenschap achter zich zien te krijgen als Europa het terrorisme wil bestrijden in de geest van dezelfde fundamentele waarden die ten grondslag liggen aan deze strijd. Het is een cruciaal keerpunt en de verklaring van het Parlement is in dit verband buitengewoon nuttig, want daarin wordt verondersteld dat alle lidstaten bereid zijn bij te dragen aan deze grote verandering.

We mogen echter niet vergeten dat de primaire verantwoordelijkheid bij de Verenigde Staten ligt. De Verenigde Staten moeten namelijk de status van elke gedetineerde zorgvuldig controleren alvorens de Unie officieel te verzoeken gedetineerden toe te laten tot lidstaten. Dat is echt de eerste vereiste. De Verenigde Staten moeten ons per geval een duidelijk en gemotiveerd verzoek doen toekomen. Dat is absoluut essentieel.

Uiteindelijk is het weliswaar aan de lidstaten om te besluiten of ze al dan niet een voormalige gedetineerde van Guantánamo op willen nemen, maar het debat heeft aangetoond dat coördinatie op Europees niveau zeer wenselijk is.

Coördinatie zal van pas komen om de wettelijke status van de voormalige gedetineerden vast te stellen, en zal nodig zijn om de lidstaten in bescherming te nemen tegen diplomatieke of andersoortige verzoeken door het land van herkomst van deze gedetineerden. Coördinatie zal nodig zijn om met name die lidstaten gerust te stellen - en ik denk aan wat de heer Nassauer heeft gezegd - die zich zorgen maken over openbare orde en veiligheid.

Met een gecoördineerde Europese aanpak kunnen we tot slot meer gewicht in de schaal leggen bij de onderhandelingen met de Verenigde Staten over toegang tot documenten en overdrachtsvoorwaarden. En mogelijk kunnen wij financiële steun toekennen om opname in bepaalde lidstaten te vergemakkelijken.

In het bijzijn van de heer Vondra wil ik graag zeggen dat wij uiteraard nauw zullen samenwerken met het Tsjechische voorzitterschap. Ook zijn wij samen met de heer De Kerchove bezig met het opstellen van de nota die de basis zal zijn voor de discussie in de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken op 26 februari.

Ook zullen wij ons bezoek aan Washington met de heer Langer, die voorzitter is van de Raad van ministers van Binnenlandse Zaken, waarschijnlijk aangrijpen om alle problemen die verband houden met en voortkomen uit de sluiting van Guantánamo aan te kaarten bij onze Amerikaanse collega's.

Nu moeten we de koe bij de horens vatten en juridische voorbereidingen treffen om geval per geval te reageren op het Amerikaanse verzoek. Dit zal uiterst serieus moeten gebeuren, en daarbij zal vanzelfsprekend rekening moeten worden gehouden met dit streven naar positieve samenwerking bij deze nieuwe strijd tegen het terrorisme, die staat of valt met het naleven van de fundamentele waarden die ons verenigen en die de hele wereldgemeenschap moeten verenigen.

Ik wil iedereen bedanken.

De Voorzitter. – Overeenkomstig artikel 103, lid 3 van het Reglement zijn er drie ontwerpresoluties ingediend⁽¹⁾ over Guantánamo. De ontwerpresoluties over het veronderstelde gebruik door de CIA van Europese landen voor het vervoer en illegaal vasthouden van gevangenen zullen later worden bekendgemaakt.

Het debat is gesloten.

De stemming over Guantánamo vindt plaats op woensdag 4 februari 2009. De stemming over het veronderstelde gebruik door de CIA van Europese landen voor het vervoer en illegaal vasthouden van gevangenen vindt plaats in de volgende vergaderperiode.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Dat de Amerikaanse president Barack Obama besloten heeft de gevangenis van Guantánamo te sluiten heeft een symbolische betekenis voor de gehele democratische wereld. Dit gebaar toont aan dat in de strijd tegen het terrorisme, die wordt gevoerd om de westerse democratische waarden te vrijwaren, juist deze waarden niet veronachtzaamd mogen worden.

Het terrorisme moet krachtig worden bestreden, maar de rechten van de mens moeten daarbij altijd worden gerespecteerd. Zelfs mensen die worden verdacht van ernstige misdrijven hebben het recht op grond van duidelijke wetten correct te worden berecht door een onpartijdige rechtbank en een straf te krijgen die evenredig is met hun misdaden.

Dat Roemenië wordt genoemd in verband met de geheime gevangenschappen van de CIA, is speculatief en volkomen ongegrond. Niemand heeft het bestaan ervan in Roemenië kunnen aantonen. Roemenië is een trouwe bondgenoot van de VS in het kader van de NAVO en in de strijd tegen het terrorisme, in de eerste plaats in Afghanistan, maar zowel de Roemeense overheid als de publieke opinie staat krachtig achter het eerbiedigen van de rechten van de mens. Nadat zij zelf geleden hebben onder de wantoestanden van de Sovjetbezetting en de communistische dictatuur, keuren de Roemeense burgers elke schending van de mensenrechten af.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) De recente besluiten van de Amerikaanse regering bevestigen slechts – mocht dat nog nodig zijn – wat al een lange tijd aan de kaak gesteld is: het bestaan van een door de VS georganiseerd netwerk voor ontvoering, gijzeling, illegale detentie en foltering.

Die besluiten mogen er niet toe dienen dat de verantwoordelijkheid van de VS en van de regeringen van de EU-landen voor de systematische schending van het internationale recht en de meest elementaire mensenrechten worden schoon gewast.

⁽¹⁾ Zie notulen

Net als voorheen moeten wij aandringen op de volledige beëindiging van die lafhartige praktijken en op het achterhalen van de waarheid, inclusief de verantwoordelijkheid van de regeringen van de EU-landen voor het gebruik van hun luchtruim en grondgebied voor de gevangenhouding en het vervoeren van illegaal vastgehouden gevangenen naar bijvoorbeeld de militaire basis van de VS in Guantánamo. Dat geldt des te meer nu bekend is gemaakt dat de clandestiene operaties onder de naam “buitengewone overdrachten”, dat wil zeggen het illegaal vasthouden en vervoeren van burgers, door de nieuwe Amerikaanse regering niet in twijfel zijn getrokken.

Wij zijn consequent en daarom verzetten we ons tegen elk akkoord tussen de VS en de EU met betrekking tot “de overplaatsing van gevangenen” die nu in Guantánamo in hechtenis zitten. Dat betekent niet dat er geen besluiten en verzoeken in overweging kunnen worden genomen die elke burger vrijelijk kan indienen, waarbij ik met name denk aan asielverzoeken in Portugal. Dat moet natuurlijk wel geschieden binnen een kader waarin de nationale soevereiniteit, de Portugese grondwet en het internationale recht, met inbegrip van het asielrecht, worden gerespecteerd.

Esko Seppänen (GUE/NGL), schriftelijk. – (FI) De Europese Unie is een onbegrijpelijk slappe gemeenschap geweest door geen krachtige diplomatieke actie te ondernemen om in internationale organisaties de illegale activiteiten van de Verenigde Staten te veroordelen vanwege de mensenrechtenschendingen.

De maatregelen van de nieuwe president tonen aan dat deze activiteiten als illegaal en op ethische en morele gronden als ontoelaatbaar worden beschouwd. Het gaat hierbij ook om het feit dat de Europese Unie zich had verbonden tot het onwettige gedrag van de Verenigde Staten, toen zij zich achter de vorige Amerikaanse president schaarde. In de ogen van de vrije EU-burgers heeft de Europese Unie daardoor aanzien en respect verloren. De Europese Unie moet zich schamen voor haar laksheid.

12. Verontrustende situatie in de opvangcentra voor immigranten, met name op de eilanden Mayotte en Lampedusa (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie over de verontrustende situatie in de opvangcentra voor immigranten, met name op de eilanden Mayotte en Lampedusa.

Alexandr Vondra, fungerend voorzitter van de Raad. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben u dankbaar dat u mij de gelegenheid geeft om te spreken over de situatie van de asielzoekers- en detentiecentra in de Europese Unie, waarvan u er twee hebt uitgelicht: Mayotte en Lampedusa. Ik ben er mij zeer goed van bewust dat u deze centra scherp in het oog houdt, dat enkelen van u daar op bezoek zijn geweest en dat u bezorgdheid hebt getoond over de omstandigheden in een aantal van deze centra.

Om te beginnen wil ik de aandacht vestigen op twee grondbeginselen die in dit debat centraal staan. Ten eerste moeten wij, wanneer onderdanen van derde landen internationale bescherming nodig hebben, ons volledig houden aan de afspraken die wij hebben gemaakt in het kader van verschillende internationale overeenkomsten. Ten tweede moeten wij de mensenrechten en de waardigheid van immigranten en hun familieleden volledig eerbiedigen.

Wij zijn ons goed bewust van de druk die ontstaat door de binnenkomst van immigranten en asielzoekers in de Europese Unie. Deze druk is bijzonder groot aan de zuidelijke en oostelijke grenzen van de Unie.

Wij hebben hierop gereageerd door in de loop van het afgelopen decennium een effectief Europees asiel- en immigratiebeleid te ontwikkelen. De flinke stijging van het aantal binnenkomende immigranten wijst er echter op dat dit beleid moet worden aangescherpt en verder moet worden ontwikkeld.

Dit is iets wat we intern moeten doen, zodat we op het gebied van asiel en immigratie onze eigen gemeenschappelijke normen en voorschriften kunnen vastleggen. We moeten echter ook naar buiten toe optreden, in het kader van een partnerschap met de herkomst- en doorreislanden, zodat we migratiestromen efficiënter kunnen beheren.

Alle partijen zullen van een dergelijke aanpak profiteren. De vormgeving en ontwikkeling van een Europees asiel- en immigratiebeleid is ook afhankelijk van uw inbreng. Ik ben het Parlement dankbaar voor zijn positieve bijdrage en ik ben ervan overtuigd dat we constructief kunnen samenwerken om dit belangrijke beleidsterrein verder te ontwikkelen.

U hebt de aandacht specifiek gevestigd op de situatie op de eilanden Mayotte en Lampedusa. We moeten in deze twee gevallen duidelijk onderscheid maken tussen twee soorten migratiestromen. De migratiestromen

waarvan op Lampedusa en Mayotte sprake is, kunnen worden getypeerd als gemengde stromen: sommige van de betrokken onderdanen van derde landen vragen internationale bescherming aan, terwijl andere met zekerheid in de categorie van economische immigranten thuishoren.

Voor wat betreft de eerste categorie, de immigranten die internationale bescherming aanvragen, zou ik uw aandacht willen vestigen op de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, zoals vastgesteld in de in 2003 aangenomen Richtlijn 2003/9/EG. Deze richtlijn is al door de lidstaten omgezet in de nationale wetgeving en het is de taak van de Commissie om ervoor te zorgen dat de bepalingen van deze richtlijn volledig en op de juiste wijze worden toegepast.

In december 2008 heeft de Commissie bij het Europees Parlement en de Raad een voorstel ingediend om deze richtlijn te wijzigen en aan te passen. Aangezien de medebeslissingsprocedure hier van toepassing is, zal het Europees Parlement volledig worden betrokken bij de onderhandelingen over dit nieuwe voorstel. De Raad zal dit voorstel binnenkort behandelen en ziet uit naar samenwerking met u.

De geachte afgevaardigden dienen zich ervan bewust te zijn dat in het specifieke geval van Mayotte, dat tot het Franse overzeese grondgebied behoort, de communautaire wetgeving niet van toepassing is.

Ten aanzien van de tweede categorie, andere onderdanen van derde landen die illegaal het grondgebied van een lidstaat zijn binnengekomen, hebben de bevoegde autoriteiten van de lidstaten het recht de personen van deze categorie vast te houden in afwachting van een terugkeerbesluit en/of ter vergemakkelijking van de uitvoering van een dergelijk besluit. Het kan zijn dat detentie de enige mogelijkheid is wanneer onderdanen van derde landen zonder reisdocumenten moeten worden geïdentificeerd.

De detentiewetgeving en -praktijk zijn altijd zeer verschillend geweest van lidstaat tot lidstaat. De onlangs aangenomen richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, voorziet in specifieke principes en voorschriften voor detentie. Op deze manier wordt voor dit beleidsterrein een gemeenschappelijk rechtskader gevormd.

In deze richtlijn wordt duidelijk bepaald dat detentie met het oog op uitzetting alleen mag worden toegepast indien in het betreffende geval geen minder dwingende maatregelen mogelijk zijn, en alleen op specifieke, zeer beperkte gronden. De richtlijn stelt bovendien dat detentie zo kort mogelijk moet duren, regelmatig door een rechterlijke instantie moet worden getoetst en dat daarvoor een met feitelijke en juridische redenen omkleed besluit vereist is. Er moet ook worden benadrukt dat de richtlijn duidelijke beperkingen oplegt aan detentie en duidelijk bepaalt op welke gronden een detentieperiode mag worden verlengd en wat de maximale duur ervan is.

Ten aanzien van de detentieomstandigheden wordt in de richtlijn ook duidelijk bepaald dat voor detentie doorgaans gebruik wordt gemaakt van speciaal daarvoor bestemde accommodatie of dat onderdanen van derde landen in elk geval gescheiden moeten zijn van gewone gevangenen, en dat de rechten van gevangenen, met name van gevangenen met een gevoelige status, waaronder minderjarigen en gezinnen, moeten worden geëerbiedigd.

Voor wat betreft de terugkeer van illegale immigranten is de onlangs aangenomen richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, reeds van kracht. De bepalingen van deze richtlijn dienen nu door de lidstaten binnen twee jaar te worden omgezet in de nationale wetgeving.

Dit algemene juridische kader onderstreept ons absolute streven dat onderdanen van derde landen die met het oog op uitzetting worden vastgehouden, op een humane en waardige manier worden behandeld en dat hun grondrechten ten volle worden geëerbiedigd. Daarmee worden bovendien via de meest recente wetgeving gezamenlijk overeengekomen normen inzake het terugkeerbeleid vastgesteld.

Dit kader strookt niet alleen met de grondbeginselen die ik in het begin van mijn betoog heb uiteengezet, maar geeft deze beginselen ook rechtskracht. Ons asiel- en immigratiebeleid is aldus geworteld in de rechtsstaat en zorgt ervoor dat de mensenrechten en de persoonlijke waardigheid worden geëerbiedigd.

Jacques Barrot, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, zoals de heer Vondra daarnet heeft gezegd, begint zich nu inderdaad een rechtskader af te tekenen. Dit kader krijgt in de eerste plaats gestalte door de 'terugkeerrichtlijn', het eerste horizontale document dat de normen in de lidstaten op het gebied van terugkeer harmoniseert. Met de richtlijn worden de ter zake dienende bepalingen van het Europees

Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens opgenomen in het Gemeenschapsrecht en wordt voorzien in communautaire controlemechanismen voor toezicht op de naleving van het *acquis*.

Ik weet best dat sommigen onder u deze richtlijn ontoereikend achten. Voor mij vormt ze echter een communautair instrument waarmee we de naleving van het *acquis* kunnen controleren. Door toe te zien op de tenuitvoerlegging ervan – en ik wijs u erop dat de omzettingstermijn loopt tot 24 december 2010 – zal de Commissie zorg dragen voor de strikte naleving van de grondbeginselen inzake eerbiediging van de rechten van migranten en in het bijzonder nagaan wat de impact is van de bepalingen voor detentie.

Ik heb zelf gezegd dat ik nauwlettend zou toezien op de omzetting en ervoor zou zorgen dat sommige lidstaten het niet als excuus gebruiken om de detentieperioden die ze momenteel hanteren te verlengen. Andere lidstaten, waar de detentieduur nog onbeperkt is, zullen verplicht worden de in de richtlijn genoemde termijn na te leven.

Onze tweede uitgangstekst is het document dat de Commissie op 3 december 2008 heeft aangenomen en dat de voorwaarden voor opvang van asielzoekers betreft. Ik hoop, mijnheer Deprez, dat de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken zich spoedig over deze tekst zal buigen, zodat we vorderingen kunnen maken met dit nieuwe asielbeleid.

Ik wijs erop dat deze tekst duidelijke regels bevat voor detentie, met volledige inachtneming van de grondrechten, en detentie beperkt tot uitzonderlijke gevallen. We hebben het hier uiteraard over asielzoekers. De tekst houdt daarnaast beter rekening met de behoeften van kwetsbare asielzoekers en zal eveneens de toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers vergemakkelijken. We hebben nu dus een rechtskader en dit moet uiteraard in de praktijk gebracht worden.

Dan zal ik nu ingaan op de vragen die het Parlement met dit debat heeft willen stellen. De Commissie is zich bewust van de moeilijke situatie waarmee de Italiaanse autoriteiten geconfronteerd worden vanwege de massale toestroom van illegale immigranten en asielzoekers aan de zuidkusten van het land, en met name op Lampedusa. Tot nu toe is Italië erin geslaagd toegang te verlenen tot zijn grondgebied, waardoor de levens van talloze migranten zijn gered. Italië heeft tevens een procedure ingevoerd om asielaanvragen naar behoren te onderzoeken. De Commissie wijst er tevens op dat Italië in de helft van de individuele gevallen heeft erkend dat er behoefte is aan internationale bescherming, waaruit overigens ook blijkt dat zich in deze toestroom van illegale immigranten ook asielzoekers bevinden.

Al jarenlang maakt de Commissie financiële middelen vrij om met name een aantal lidstaten bij te staan, waaronder Italië. Dit is het geval met het Praesidium-project en bij de noodmaatregelen in het kader van het Europees Vluchtelingenfonds. Verder heeft de Commissie enkele weken geleden noodhulp ter waarde van 7 miljoen euro goedgekeurd.

Als Italië dit noodzakelijk acht, is de Commissie bereid zich te buigen over een nieuwe aanvraag voor noodhulp uit hoofde van de begroting 2009, teneinde de opvangstructuren te verbeteren, zowel op Lampedusa als op Sicilië en het vasteland, en aldus de Italiaanse autoriteiten in staat te stellen de individuele situaties van migranten naar behoren te onderzoeken. Ik zal zelf binnenkort naar Lampedusa gaan, evenals naar Malta, om de situatie ter plaatse te onderzoeken.

Ik ben me er ook terdege van bewust dat een van de oplossingen de totstandbrenging zou zijn van een degelijk kader voor samenwerking met Libië, dat het voornaamste doorreisland is op de migratieroutes vanuit Oost-Afrika. Ik sluit me aan bij de pogingen van mevrouw Ferrero-Waldner om snel resultaat te boeken in de lopende onderhandelingen. Dat is namelijk een sleutelkwestie. Als deze onderhandelingen niet succesvol worden afgerond, zal het buitengewoon moeilijk worden om alle problemen waarmee we te maken hebben het hoofd te bieden.

Dan kom ik nu bij Mayotte. De “terugkeerrichtlijn” voorziet weliswaar in specifieke regels betreffende de voorwaarden voor terugkeer, waarin met name de klemtoon wordt gelegd op minderjarigen en gezinnen, maar deze communautaire regels zijn nog niet van toepassing op het grondgebied van Mayotte. De Europese Unie erkent Mayotte als Frans grondgebied, maar Mayotte heeft de status van een overzees gebied en niet van een ultraperifere regio. Het privaatrecht is er dan ook niet van toepassing, maar Frankrijk moet wel rekening houden met de aanwijzingen en verzoeken van de Raad van Europa, en ik meen dat de Franse autoriteiten zich momenteel buigen over andere opvangvoorwaarden op Mayotte. Inderdaad is het Europees recht niet van toepassing. Het Gemeenschapsrecht is namelijk niet rechtstreeks van toepassing op een grondgebied dat geen ultraperifere regio is.

Dat zijn de opmerkingen die ik wilde maken. Ik wil het Parlement nogmaals duidelijk maken dat de voorwaarden voor opvang van illegale immigranten, en van met name asielzoekers, mijn volledige aandacht hebben en voor mij een echte prioriteit vormen. Daarom zal ik deze bezoeken gaan afleggen om ter plaatse te kijken hoe het eraan toegaat.

Ik wil het Parlement in ieder geval bedanken voor het op gang brengen van dit debat.

Margie Sudre, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, mijnheer Vondra, geachte collega's, voor ons Parlement is het een erezaak telkens weer op te komen voor de eerbiediging van de menselijke waardigheid onder alle omstandigheden, dus ook onder de omstandigheden waarin illegale immigranten worden vastgehouden.

Ik zal me richten op het geval van het centrum voor administratieve bewaring van Mayotte, waarvan ik de problemen goed ken. Door het verschil in levensstandaard en economische en sociale ontwikkeling tussen de eilanden van deze archipel in de Indische Oceaan worden talloze Comoren ertoe aangezet de 70 kilometer te overbruggen die hen scheiden van Mayotte, dat zoals u al zei, mijnheer Barrot, een LGO is en niet behoort tot het Europees grondgebied.

De mensen die illegaal op het eiland Mayotte verblijven vertegenwoordigen 30 procent van de bevolking; ja, u hoort het goed: 30 procent. Dat is een percentage dat geen enkel land in Europa kent, godzijdank. Dit drukt uiteraard zwaar op de Mahorische samenleving en levert ernstige problemen op als het gaat om infrastructuur en overheidsdiensten, delinquentie en zwartwerk.

De Franse autoriteiten zijn zich terdege bewust van deze problemen. De renovatiewerkzaamheden aan het huidige centrum voor administratieve bewaring die tot doel hadden de leefomstandigheden van immigranten aanzienlijk te verbeteren, zijn onlangs afgerond. Afgezien van deze tijdelijke maatregelen heeft de Franse regering tevens besloten een nieuw centrum voor bewaring te bouwen dat een passendere capaciteit heeft en voldoet aan de nationale normen. Dit centrum moet in juni 2011 opgeleverd worden.

Europa heeft pas gemeenschappelijke regels ingevoerd om zijn steentje bij te dragen aan wereldwijde legale immigratie, en mag niet voorbijgaan aan het feit dat bepaalde regio's te maken hebben met extreme situaties. Het stigmatiseren van het centrum voor administratieve bewaring in Mayotte zal een snelle of doeltreffende oplossing niet dichterbij brengen zolang de migratiedruk zoveel spanning veroorzaakt op het eiland.

Nu Mayotte op het punt staat historische beslissingen te nemen over zijn toekomst, om een Frans overzees departement te worden en vervolgens toe te treden tot het grondgebied van de Gemeenschap door de status van ultraperifere regio van de Unie te verwerven, denk ik dat de Mahori onze steun harder nodig hebben dan aan onze kritiek.

Claudio Fava, *namens de PSE-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, 'Om illegale immigratie tegen te gaan, moet je gemeen zijn. Immigranten komen hier naartoe omdat dat zo gemakkelijk is en omdat niemand ze wegstuurt, maar juist daarom hebben we besloten een andere toon aan te slaan': dit zijn de woorden van de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken, de heer Maroni. Het lijkt wel een parodie maar het is het beleid van de Italiaanse regering. Het lijkt me duidelijk dat dit beleid in het teken staat van een diepe minachting voor hetgeen wij hier nu bespreken en voor de regels die de Europese Unie ons geeft.

We hebben vandaag gesproken over de sluiting van Guantánamo. Ik denk dat we dringend moeten spreken over de sluiting van Lampedusa, over het centrum voor tijdelijk verblijf en hulp in Lampedusa, zoals het de afgelopen maanden is afgeschilderd, namelijk als een openluchtgevangenis. Het voorzitterschap wees terecht op het rechtskader, waar ook de heer Barrot al naar verwees: dwang alleen in uitzonderlijke gevallen, detentie alleen in absoluut gemotiveerde gevallen en zonder twijfel van korte duur. Dit rechtskader wordt dagelijks materieel en formeel geschonden in Lampedusa.

De meeste mensen op Lampedusa zijn asielzoekers. De Raad wees op de minimumbepalingen die opgenomen zijn in de richtlijn voor asielzoekers uit 2003. Deze bepalingen zijn materieel en formeel geschonden. We spreken al gauw van 180 dagen gevangenschap, ook voor degenen die vluchten voor politieke vervolging of oorlog. Dit zijn natuurlijk allemaal juridisch onbeschaafde praktijken die men kan meten door te kijken naar de cijfers uit de actualiteit. In 2008 zijn 1 200 personen omgekomen toen ze de Middellandse Zee trachtten over te steken. Van degenen die uiteindelijk wisten te overleven, hebben velen de kwellingen van Lampedusa moeten ondergaan.

Daarom nodig ik u, mijnheer de vice-voorzitter, uit binnenkort naar Lampedusa te gaan, zoals u ons zelf heeft beloofd en – als ik een suggestie mag doen – pas op het laatste moment uw bezoek aan Lampedusa aan

te kondigen. Anders zal het centrum blinken als een danszaal als u komt en maken ze u wijs dat dat het detentiecentrum is waar we vanavond over spreken.

Jeanine Hennis-Plasschaert, *namens de ALDE-Fractie*. – De berichtgeving over de drama's die zich afspelen aan onze buitengrenzen liegt er niet om. De urgentie is enorm en dat is al een tijdje het geval. Zo constateert ook de Raad keer op keer - op papier wel te verstaan. Met alle respect, Raadsvoorzitter, en natuurlijk met dank voor uw bijdrage, maar het gaat om een herhaling van zetten. Mooie woorden en dan stopt het. Bijna ironisch is het feit dat wij deze week ook stemmen over het verslag-Roure. In dit verslag worden onze bevindingen uiteengezet naar aanleiding van onze bezoeken aan alle *hot spots*, waaronder Lampedusa. De Europese Unie faalt, en niet zo'n heel klein beetje.

De hamvraag is, Raadsvoorzitter: heeft u *überhaupt* kennis genomen van al onze tussentijdse verslagen? Tampere, het Haags programma, het Franse Pact inzake immigratie en asiel en straks het Stockholm-programma, al deze mooie woorden staan in schril contrast met de realiteit. Het is immers deze realiteit die ons laat zien dat de Europese Unie nog heel ver weg is, als het gaat om het nemen van haar verantwoordelijkheid. Het gebrek aan solidariteit is stuitend. Niemand, maar dan ook niemand in dit Parlement stelt dat wij voor een eenvoudige opgave staan. Natuurlijk is het moeilijk om grote stromen immigranten en asielzoekers op adequate wijze het hoofd te bieden. Dit is echter niets nieuws, het dateert niet van gisteren.

Een herziening van de bestaande instrumenten is inmiddels in gang gezet, maar gaat dit zo de gewenste verbeteringen opleveren? Ik waag inmiddels dit te betwijfelen. De ervaring leert dat de Raad het op cruciale momenten laat afweten. Feit is dat de lidstaten in theorie vergaande harmonisatie nastreven, maar in de praktijk kiezen voor besluitvorming die juist het tegenovergestelde bewerkstelligt. De grootste gemene deler blijkt dan ineens minimaal te zijn, zo is mijn ervaring van de afgelopen vijf jaar. Om over de handhaving nog maar te zwijgen.

Ik zei het eerder vandaag in een ander debat: het moet duidelijk zijn dat noch de Europese Commissie noch het Europees Parlement over een bos toverstokken beschikt. Uiteindelijk is het de Raad en zijn het de lidstaten die het moeten doen.

Cristiana Muscardini, *namens de UEN-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik betreur het dat de heer Fava zich uit verkiezingsoverwegingen gedwongen zag een aantal onwaarheden ten beste te geven. Ik zal daar echter na de verkiezingscampagne op antwoorden. Hij is dusdanig geïnteresseerd in het probleem van Lampedusa, dat hij de zaal reeds verlaten heeft, een zaal die dankbaar zou moeten zijn voor de enorme gastvrijheid waar de inwoners van Lampedusa de afgelopen jaren blijk van hebben gegeven.

We moeten veeleer de nadruk leggen op de vertraging waarmee de Europese Unie oplossingen biedt voor de talrijke problemen die samenhangen met illegale immigratie en steun en hulp biedt aan landen met riskante buitengrenzen. Sommige landen hebben niet het warme welkom geboden dat Italië bijvoorbeeld heeft geboden. Ik denk aan de duizenden wanhopige mensen die dreigden te verdrinken op zee, omdat ze overgeleverd waren aan mensensmokkelaars en aan de inertie van veel niet-Europese regeringen, die de overeenkomsten inzake controle op illegale immigratie niet hebben nageleefd en ondertekend. We vragen om directe en specifieke financiële steun voor de mensen die woonachtig zijn in de gebieden aan de buitengrenzen en die geografisch gezien het meest zijn blootgesteld aan de komst van illegale immigranten. Deze steun kan ook de vorm krijgen van vrije zones, waardoor het mogelijk zal worden investeringen te bezigen en maatregelen te treffen tot belastingverlichting die niet mee hoeven te tellen in de overeenkomsten inzake het Stabiliteitspact.

Monica Frassoni, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, mijnheer de commissaris, uit uw toespraken komt duidelijk naar voren dat het internationaal communautair recht dagelijks wordt geschonden in Lampedusa. Maar al uw verklaringen blijven echter formeel en geven blijk van *wishful thinking*. Daaraan wordt geen praktisch gevolg gegeven, en ik ben bang dat dit met name geldt voor uw verklaring, mijnheer Vondra.

Ik vraag me af of de Europese Unie over de middelen beschikt om deze situatie een halt toe te roepen: er is onrechtmatige detentie; de verschrikkelijke opvangomstandigheden spreken voor zich en de kans bestaat dat het asielrecht zo goed als wordt opgeheven. Alleen de Europese Unie kan - en de heer Barrot weet dit maar al te goed - Italië en de andere landen uit deze situatie halen.

Daarom, commissaris, ben ik zeer bezorgd over de aankondiging van onvoorwaardelijke nieuwe financiële steun aan Italië. Hoe zal dit geld worden besteed? Is de commissaris ervan op de hoogte dat de zeer bekritiseerde

monitoring – de registratiewetten – van de Roma vorig jaar gefinancierd werd door Europa? Dit is in uw perscommuniqué opgenomen. Dus wat voor vertrouwen kunnen we hebben in dit soort activiteiten?

Giusto Catania, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, gisteren heeft de heer Maroni aangekondigd dat we gemeen moeten zijn tegen illegale immigranten, maar de heer Maroni stelt zich al sinds jaar en dag gemeen op jegens migranten die illegaal zijn.

Ik zeg dit omdat de Italiaanse regering de noodsituatie op Lampedusa, de zogenaamde noodsituatie op Lampedusa, die inmiddels al tien jaar voortduurt – daarom lijkt het me enigszins pleonastisch om dit als noodsituatie te blijven bestempelen – heeft gewild en gecreëerd. Door de heer Maroni tot minister te benoemen heeft de regering besloten niet één migrant meer van Lampedusa te laten vertrekken. In het centrum voor voorlopig verblijf waren niet minder dan 1 800 personen opgesloten, zonder dat de regering ook maar voor één van hen overplaatsing regelde. Ze worden onder dusdanig onmenselijke en vernederende omstandigheden vastgehouden, dat het centrum tot een ware democratische noodsituatie is geworden.

Ik denk dat dit de echte noodsituatie op Lampedusa is. Men wil er een soort rechtvrige zone van maken, dat wil zeggen een zone waar migranten binnenkomen en worden uitgezet zonder dat hun geval afzonderlijk is onderzocht. De Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen beweert dat minimaal 75 procent van de mensen die over zee naar Italië komen en recht op asiel hebben, ook asiel aanvraagt. Als de procedures van de heer Maroni geldig zouden zijn, zouden deze migranten waarschijnlijk geen toegang krijgen tot asielrecht, omdat ze onmiddellijk Lampedusa worden uitgezet, overeenkomstig de wensen van de Italiaanse regering.

Er is hier dus een echte noodsituatie en de oorzaak ervan is gelegen in het beleid van de Italiaanse regering. De inwoners van Lampedusa zijn hier inmiddels van op de hoogte, mevrouw Muscardini. Ze hebben zelfs een algemene staking tegen de regering gehouden, tegen het immigratiebeleid, om ervoor te zorgen dat het centrum voor rechtstreekse uitzetting uit dat gebied – het centrum voor identificatie en uitzetting – niet geopend wordt. Ook hebben ze de Italiaanse regering verzocht een ander standpunt met betrekking tot het centrum voor tijdelijk verblijf in te nemen.

Commissaris Barrot doet er goed aan om in de komende dagen naar Lampedusa te gaan, en ik heb daar waardering voor. Ik heb een dossier opgesteld en deze aan de heer Barrot gestuurd. Mijn fractie zal de komende dagen tevens een delegatie samenstellen en naar Lampedusa sturen.

Johannes Blokland, *namens de IND/DEM-Fractie.* – Het is alweer ruim twee, drie jaar geleden dat in 2005 en 2006 een delegatie van de Commissie burgerlijke vrijheden een bezoek bracht aan verschillende opvangcentra voor vluchtelingen. Na Lampedusa werden onder andere de Canarische Eilanden, Nederland en Polen bezocht. De verslagen daarover leidden tot stevige debatten en dit Parlement riep Raad en Commissie op tot maatregelen.

Vanmorgen bespraken wij in afwezigheid van de Raad het voorstel om illegale arbeid aan te pakken. De termijn waarbinnen de lidstaten deze richtlijn moeten omzetten in wetgeving is twee jaar. Maar, voorzitter, het vraagstuk van immigratie is urgent en de termijn van twee jaar is te lang. Wij zijn nu al drie jaar in debat over Lampedusa en wij praten iedere keer opnieuw over maatregelen om illegale immigratie terug te dringen. Maar na elke maatregel blijkt dat er, na een terugval, een toename is van immigranten. Het is schokkend dat de opvang op Lampedusa opnieuw zo aan de orde moet komen. Kennelijk halen de verslagen van dit Parlement over de toestand in de opvang niets uit. Ik roep het voorzitterschap van de Raad dan ook op om hier een prioriteit van te maken.

Ik heb begrepen dat in 2007 ruim twaalfduizend immigranten op Lampedusa aankwamen en in 2008 meer dan dertigduizend. De opvang is hier niet op berekend. Dat weten wij al drie jaar. De oude NAVO-basis wordt ingericht voor ruimere opvang, maar dat is geen afdoende oplossing. Van de Raad wil ik horen wat u gaat doen om Italiaanse initiatieven voor betere opvang te ondersteunen. Ligt hier een taak voor Frontex en zijn andere lidstaten bereid om Italië ook financieel en materieel te ondersteunen?

Gisteravond kon heel Nederland op het achtuurjournaal zien hoe het er op Lampedusa aan toe gaat. Nu is het hek voor journalisten en NGO's weer op slot. Ik roep Italië op om open en transparant te zijn over de behandeling van immigranten op Lampedusa.

Koenraad Dillen (NI). – Iedereen kent de problemen van Lampedusa al jaren: gekapseisde schepen met onfortuinlijke asielzoekers voor de Europese kusten. Het was de laatste jaren schering en inslag. Met

tienduizenden proberen zij Europa te bereiken, gelokt door gewetenloze mensenhandelaars, die economische gelukszoekers tegen veel geld naar Europa willen brengen.

Maar laat het duidelijk zijn: dat Lampedusa met schrijnende taferelen wordt geconfronteerd, is op de eerste plaats het gevolg van een falend Europees immigratiebeleid en moet niet, zoals hier al gezegd is, op de kap van de Italiaanse lokale autoriteiten of de bevolking van Lampedusa worden afgewenteld. Europa moet duidelijke signalen durven uitzenden. Zachte heelmeeesters maken stinkende wonden. Er moet een harde aanpak van de mensenhandelaars komen en zij kunnen niet hard genoeg gestraft worden. Een streng asielbeleid is eveneens nodig, een beleid dat in de rest van de wereld duidelijk maakt dat het Europa menens is met de bescherming van zijn grenzen.

Europa moet het voorbeeld van de Zwitsers volgen die twee jaar geleden besloten de immigratievoorwaarden en het asielrecht aan te scherpen. Het is de enige manier om een duidelijk signaal aan mensenhandelaars en economische gelukszoekers te sturen dat Europa bereid is zijn grenzen te beschermen om sociale catastrofes te vermijden. Pas dan zal in de toekomst een debat als dat van vandaag overbodig worden.

Stefano Zappalà (PPE-DE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, niets verbaast mij meer in dit Parlement. Iemand die in juli vorig jaar, aangaande hetzelfde onderwerp, verklaarde zich te schamen Italiaans staatsburger te zijn, kan niet anders dan dezelfde uitlatingen doen als de heer Fava zojuist deed. Helaas is hij hier nu niet in het Parlement aanwezig. Het zou interessant zijn om erachter te komen hoeveel stemmen hij krijgt in zijn eigen stad en hoeveel kiezers hij vertegenwoordigt.

Er zijn er echter, mijnheer de Voorzitter, die hier enkele ongelooflijk domme dingen verkopen. Ik hoop dat commissaris Barrot binnenkort inderdaad een bezoek zal brengen aan Malta, Lampedusa, enzovoorts, en zelf zal vaststellen hoe kwalijk het is dat het de Europese Unie aan een beleid inzake deze kwestie ontbreekt, want de waarheid, mijnheer Barrot, mijnheer Vondra, luidt als volgt: er is geen communautair beleid. Wat is hier het gevolg van? Dat domme, onwetende mensen het zich permitteren om de werkelijk dramatische omstandigheden waar burgers, mensen en bovendien de nationale overheden zich in bevinden, aan te vallen.

Ik denk dat het belangrijk is dat ik u een paar cijfers geef. In 2007 kwamen er ongeveer 11 000 migranten naar Lampedusa. In 2008 kwamen er drie keer zoveel, om en nabij de 31 000. Het is niet zo dat het aantal asielzoekers overeenkomt met het deze cijfers; het aantal asielzoekers is nauwelijks één tiende ervan. Alleen al op 26, 27 en 28 december, dus tweede kerstdag en vlak na kerst, zijn er 2 000 migranten aangekomen. In drie dagen tijd zijn er 76 verzoeken onderzocht. Van deze 76 asielaanvragen zijn er 36 goedgekeurd, 3 zijn opgeschort en de rest ... Ik ben bijna klaar, mijnheer de Voorzitter. Ik hoop dat u enig geduld betracht, gezien de uitlatingen die zijn gedaan. Monica, je kunt antwoorden wanneer je wilt, waar je maar wilt en hoe je maar wilt. Geen enkel probleem!

Het zijn de harde feiten die tellen: Lampedusa en Malta, en ook andere landen, staan vreselijk onder druk. De inwoners ergeren zich niet aan de Italiaanse regering. Ze ergeren zich, omdat ze de situatie zelf niet langer aankunnen. Daarom zou dit Parlement, in plaats van de autoriteiten te beschuldigen die hun uiterste best doen, moeten proberen de Europese Unie ertoe aan te zetten om zijn verplichtingen na te komen.

Martine Roure (PSE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, reeds in 2005 waren wij buitengewoon ontroerd door de rampzalige situatie van de migranten die vastgehouden worden op het eiland Lampedusa en waarvan de aantallen de werkelijke opvangcapaciteit van het eiland ver te boven gaan.

De situatie is moeilijk voor dit eilandje dat, alleen al in 2008, bijna 31 700 immigranten te verwerken kreeg. Deze massale toestroom is in de afgelopen jaren goed gereguleerd doordat deze migranten werden overgebracht naar andere centra op het Italiaanse vasteland.

Deze overdrachten zijn op last van de minister van Binnenlandse Zaken voorlopig stopgezet, en wij zien een ernstige verslechtering van de situatie. Het Praesidium-project, dat gezamenlijk beheerd wordt door het ministerie van Binnenlandse Zaken, de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen en het Italiaanse Rode Kruis en deels gefinancierd wordt door de Unie, is uitgegroeid tot een model van goed beheerde migrantenopvang. Het besluit om de overdrachten naar Italië stop te zetten vormt een wezenlijk probleem als het gaat om de toegang tot asielprocedures.

Wat Mayotte betreft, weten we al sinds 2007 dat de theoretische capaciteit van het centrum in Pamandzi werd overschreden. 204 migranten, vooral minderjarigen, bleken er gehuisvest te zijn, terwijl het centrum berekend is op 60 personen.

De huidige omstandigheden zijn erbarmelijk: de mannen slapen op de grond; er worden geen slaap- of toiletbenodigdheden uitgedeeld en mannen, vrouwen en kinderen moeten dezelfde sanitaire voorzieningen gebruiken. De detentieomstandigheden zijn ontierend en mensonwaardig.

De migratiedruk is weliswaar veel groter in deze gebieden, maar dat neemt niet weg dat de waardigheid van ieder mens moet worden gewaarborgd en elk geval met inachtneming van de wet moet worden onderzocht. Het is reeds gezegd: we kunnen niet om een echt Europees asiel- en immigratiebeleid en solidariteit op het niveau van de Unie heen.

Dit roepen wij al jarenlang in het Europees Parlement en dus doen we wederom een beroep op de Raad.

Roberta Angelilli (UEN). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, mijnheer de commissaris, u bent iemand met een hoop gezond verstand en daarom nodig ik u uit - en daarin sluit ik me dus aan bij mijn andere collega's - om naar Lampedusa te gaan en vraag ik u om zonder waarschuwing vooraf te gaan en persoonlijk te gaan kijken hoe moeilijk het is om deze zo noodsituatie te beheren.

Ik heb het over de situatie op een eiland van slechts enkele vierkante kilometers, waar al jarenlang - jaren ook waarin rechtse en linkse regeringen elkaar hebben afgewisseld - duizenden en duizenden mensen aan land komen. Sommigen van deze mensen overlijden tijdens de tocht als gevolg van de onmenselijke omstandigheden waaraan ze door gewetensloze handelaars worden blootgesteld. Wat moeten we hieraan doen? De regels niet naleven? Om tot eventuele repatriëring over te kunnen gaan of om te kunnen controleren of ze de status van politiek vluchteling hebben, of dat het noodzakelijk is politiek asiel te verlenen, moeten deze mensen geïdentificeerd worden, en dit vergt natuurlijk tijd. Daarom moet het uit zijn met de demagogie! Italië betaalt momenteel een hoge prijs, omdat het een enorm hoge verantwoordelijkheid draagt die in geen verhouding staat tot de steun die het ontvangt, zowel in financieel als wetgevend opzicht, van de Europese Unie.

Nils Lundgren (IND/DEM). - (SV) Jammer genoeg is in deze wereld in geen enkel land onbeperkte immigratie mogelijk. De verschillen tussen de diverse landen zijn te groot en daardoor worden wij geconfronteerd met de problemen waarover wij het nu hebben. Wie komt, dient zich normaal als asielzoeker aan. Wij moeten dan de regels van de rechtsstaat toepassen. Wij moeten die mensen als vrije burgers en met respect behandelen. Wij moeten hun mensenrechten beschermen in afwachting van het onderzoek van de vraag of zij al dan niet asielzoekers zijn. Waar wij nu over praten, lijkt mij een erg vreemde kwestie.

Waarom zouden diegenen die naar Lampedusa komen gedwongen worden om daar tot in het oneindige te blijven? Zoals de vorige spreker zei, als mensen bijvoorbeeld in een kleine stad in Zuid-Zweden terechtkomen, verlangen wij niet dat ze daar blijven. Vanzelfsprekend worden zij dan over het land verspreid in afwachting van de behandeling door een rechterlijke instantie. Dat moet men ook in Italië doen.

Maddalena Calia (PPE-DE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de strijd tegen illegale immigratie is, gezien de omvang en de impact ervan, een probleem dat op communautair niveau opgelost dient te worden, aangezien alleen de Europese Unie over de benodigde politieke macht beschikt om passende oplossingen te vinden en vat te krijgen op dit verschijnsel. Geen enkel lidstaat kan op eigen houtje dergelijke resultaten behalen.

De Italiaanse regering wacht af tot Europa zijn strategieën ten uitvoer brengt en zet intussen haar werk voort met betrekking tot zowel het Europees pact inzake immigratie en asiel, dat door de Europese Raad in oktober 2008 is aangenomen, als met betrekking tot de "terugkeerrichtlijn" van december 2008. Dit is zowel op nationaal als op internationaal niveau een belangrijke taak.

Op nationaal niveau is er veel, mijns inziens onterechte, kritiek gekomen op het voorstel van de minister van Binnenlandse Zaken, de heer Maroni, om een centrum voor identificatie en uitzetting op het eiland op te richten om, in specifieke gevallen, een beleid van directe terugkeer toe te passen. Deze beslissing doet geen afbreuk aan de grondrechten van illegalen, vluchtelingen en asielzoekers, zoals door velen wordt beweerd. Als bewijs geef ik enkele cijfers over Lampedusa, die ook eerder al zijn genoemd: in januari 2009 zijn er 76 aanvragen onderzocht, waarvan er 36 zijn goedgekeurd, 3 zijn er opgeschort en 37 zijn er afgewezen. Alle asielzoekers daarentegen zijn van het eiland overgebracht naar de centra in Trapani, Bari en Crotone. Dit om aan te geven dat degenen die aan de voorwaarden voldoen ook geaccepteerd worden.

Op internationaal niveau bekrachtigt het Italiaans Parlement vandaag de overeenkomst met Libië. Daarin wordt in artikel 19 uitdrukkelijk gewag gemaakt van de verwezenlijking van een doeltreffender mechanisme voor controle op de Libische landgrenzen om illegale immigratie tegen te gaan. Verder hebben ministers

Maroni en Frattini vorige week de Tunesische autoriteiten ontmoet om te proberen samen met dit land tot een overnameovereenkomst te komen, hetgeen een essentiële voorwaarde is voor duurzame terugkeer. Zoals vice-voorzitter Barrot ook al aangaf, moet ook in dit Parlement het idee ingang vinden dat we absoluut voet bij stuk moeten houden wat betreft illegale immigratie, maar tegelijkertijd hartelijk en solidair moeten zijn jegens diegenen die integreren en bijdragen aan de sociale en economische ontwikkeling van onze landen.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Barrot, ik juich uw voornemen om naar Lampedusa te gaan toe, maar ik verzoek u dat spoedig en onaangekondigd te doen, anders krijgt u slechts een geregisseerd schouwspel te zien, zoals destijds bij ons bezoek, toen men het kamp had ontruimd en de vluchtelingen had vervangen door marionetten. Bovendien moet u zich haasten, omdat anders de heer Berlusconi en de heer Maroni van Lampedusa het nieuwe Alcatraz van Europa hebben gemaakt en daar burgers blijven gijzelen.

Natuurlijk moeten we binnen de Europese Unie solidair zijn. We moeten quota voor vluchtelingen vaststellen om ze over de verschillende lidstaten te verdelen, evenals voor degenen die over de "groene grens" komen, en dat is ook geen gering aantal.

Echter, wat hier gebeurt – en we hebben vele kampen bezocht – getuigt van een onmenselijke brutaliteit. De heer Berlusconi beweert dat ze allemaal een biertje kunnen gaan drinken als ze dat willen. Dit toont het intelligentieniveau van deze man, namelijk geen. Dat wil ik hier ook eens een keer duidelijk gezegd hebben.

Het zijn mensen als de heer Maroni die zeggen dat we gemeen moeten zijn en de wet meedogenloos moeten toepassen, en die vervolgens op zondag op de trappen van het Vaticaan knielen en van zichzelf beweren dat ze zulke goede katholieken zijn. Deze onoprechtheid, deze dubbele moraal is niet langer acceptabel en we moeten de andere lidstaten, zoals Malta, Griekenland en Italië ondersteunen, maar niet deze hypocrieten. Die willen we niet helpen.

Mario Borghezio (UEN). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, Europa moet een keuze maken: wil het een gecontroleerde immigratie of een invasie van illegalen die door criminelen worden uitgebuit? De juiste keuze is de aanpak van de Italiaanse regering: de illegalen oppakken in Lampedusa en tegelijkertijd met de herkomstlanden onderhandelen over terugkeerovereenkomsten.

Er zijn echter adequate middelen nodig en Europa moet niet alleen praten, kritiseren en van afstand toekijken. Europa moet zeker ook naar Lampedusa komen en hulp bieden aan ons land en aan de andere landen die samen met ons het beleid van minister Maroni steunen. Vandaag keren 120 illegalen terug van Lampedusa naar Tunesië, – de vorige regeringen hebben nagelaten op deze manier in te grijpen – omdat illegalen moeten worden teruggebracht. Op deze manier wordt opgetreden tegen de maffiacriminelen die mensen uitbuiten en die deze reizen organiseren om vervolgens te profiteren van hun criminele smokkelpraktijken.

Een antimaffia-professional als collega Fava zou dat toch moeten begrijpen; zo moeilijk is dat nou ook weer niet; zelfs hij zou het kunnen begrijpen. Het beleid van Maroni is goedgekeurd door Malta, Griekenland en Cyprus, de landen die in het zuiden dicht bij ons land liggen. Alle asielzoekers en minderjarigen zijn al naar de bedoelde centra overgebracht. Het is niet waar wat er is gezegd! Als collega Roure morgenochtend naar Lampedusa gaat, zal ze daar geen enkele minderjarige vinden en als zij de Italiaanse kranten leest, zal ze ontdekken dat het minister Maroni was die de handel in organen heeft gemeld: in de tijd dat de linkse regering in ons land heerste, werden in Lampedusa kinderen vermist. Maroni heeft dat aan het licht gebracht. De boodschap is duidelijk: mensen mogen alleen onder toezicht Europa binnenkomen en niet via de boten van de mafia en de smokkelaars!

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, we moeten prioriteit geven aan de zorgvuldige omgang met vluchtelingen. In Europa zien we de schoolplicht als iets heel vanzelfsprekends. We zouden ermee moeten beginnen de mensen die hier belanden een fatsoenlijke opleiding te laten volgen. Er is een dringende behoefte aan taalkundig onderwijs, maar ook beroepsonderwijs, evenals het opdoen van kennis van de Europese cultuur, zodat de tijd die in deze opvangcentra wordt doorgebracht niet nutteloos verstrijkt, maar de mensen hulp krijgen om zichzelf te helpen. Dat zou onze voornaamste doelstelling moeten zijn.

Wellicht kunnen we een voorbereidende maatregel in de begroting opnemen om opleidingsmogelijkheden te creëren voor deze mensen, die immers uit wanhoop naar Europa komen en die we iets moeten geven waar ze op terug kunnen vallen, zodat ze zich in hun thuisland kunnen handhaven en zich daar ook actief in kunnen zetten voor de democratie en de vrijheid.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Ik was verheugd dat commissaris Barrot heeft gezegd dat hij zelfs voornemens is om een bezoek aan Malta te brengen, en ik verzeker de commissaris dat hij geen moeite zal hebben om daar immigranten in centra te vinden, om de eenvoudige reden dat Malta deze immigranten niet zomaar naar een andere plek kan brengen, wat ten dele verklaart waarom de situatie in mijn land zo moeilijk is. Mijnheer de Voorzitter, vorige zondag is een boot met 260 immigranten aan boord aan onze kust geland. Om de commissaris duidelijk te maken wat dit betekent, zeg ik hem dat dit zou neerkomen op 39 000 immigranten die op één dag Frankrijk of Italië binnenkomen. Om minister Vondra een beeld van de problematiek te geven zeg ik hem dat dit zou neerkomen op 7 000 immigranten die op één dag in de Tsjechische Republiek arriveren. De 2 000 immigranten die met kerstmis in Lampedusa zijn aangekomen zijn hier niets bij! In deze gevoelige zaak moet daarom geen kritiek worden gespuid op de nationale autoriteiten, maar moet solidariteit worden betoond, teneinde een eind te maken aan deze stroom en de daarmee gepaard gaande lasten te verlichten. Dank u wel.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik wil u herinneren aan wat de inwoners van Lampedusa wensen. Op dit moment zijn ze aan het protesteren. De vorige keer heeft bijna de gehele bevolking meegelopen in een demonstratiemars langs de straten van het eiland, omdat ze noch het Centrum voor tijdelijk verblijf noch het Centrum voor identificatie en uitzetting, het meest recente initiatief, willen. Dit Centrum voor identificatie en uitzetting moet worden opgericht op een eiland dat, ik herinner u, elf kilometer lang is en drie kilometer breed, een minuscule ruimte ten opzichte van de duizenden immigranten die de komende maanden op het eiland zouden moeten verblijven.

Juist op de dag dat onverwacht duizend asielzoekers uit het Centrum voor tijdelijk verblijf zijn gevlucht was ik op het eiland en was ik getuige van de angst en schrik van de mensen ter plaatse, die geen zin hebben om zulke dingen nog mee te maken. Lampedusa is een eiland dat heeft geleefd van visserij en toerisme en nu ziet hoe zijn economie verwoest wordt door een politiek die blind is voor de problemen van immigratie.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik heb zeer zorgvuldig naar dit debat geluisterd en ben, in tegenstelling tot sommige fractiewoordvoerders, van het begin tot het einde hier gebleven.

Mij is opgevallen dat meer dan de helft van het debat gewijd was aan het Italiaans binnenlands beleid. Hoewel dit een legitieme zorg is, zou ik willen voorstellen dat men dit debat in eerste instantie in Rome voert en niet in het Europees Parlement. We hebben te maken met een Europese kwestie en deze kwestie moet op ten minste een punt verder aangevuld worden. In het debat heeft bijna niemand erop gewezen dat het hier niet alleen gaat om asielzoekers en economische immigranten in het verenigd Europa, maar dat het er ook in hoge mate om gaat de georganiseerde misdaad nu eindelijk een halt toe te roepen.

Geen van de mensen die in Lampedusa of Malta aankomen, zijn daar gekomen omdat ze zelf een boot hebben georganiseerd, maar omdat ze daar door criminele organisaties naartoe zijn gelokt en veel geld hebben moeten betalen.

Alexandr Vondra, fungerend voorzitter van de Raad. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil u bedanken voor dit uitermate constructieve en nuttige debat. Er zijn dingen die de Raad kan doen en er zijn andere dingen die de Raad niet verplicht is te doen of die niet onder zijn bevoegdheden vallen.

Laat ik beginnen met de negatieve punten – de beperkingen. Zoals reeds gezegd behoort het niet tot de bevoegdheden van de Raad om te controleren of de lidstaten het gemeenschapsrecht juist implementeren. Dat is de bevoegdheid van de Commissie, en mijn collega commissaris Barrot heeft daarover gesproken; we werken uiteraard op een groot aantal punten nauw samen met de Commissie.

Het behoort niet tot de bevoegdheden van de Raad om nationale voorschriften van de lidstaten te implementeren. Tijdens dit debat is er veel gezegd over de landen die het sterkst betrokken zijn bij dit probleem: Italië en Frankrijk. Aan de andere kant hebben we absoluut de wil en de middelen om op te treden, en de Raad is bereid in de toekomst op te treden. Ik denk dat we het allen met elkaar eens zijn – ik heb met veel aandacht naar u geluisterd, omdat u het had over de noodzaak om het optreden van de EU in het kader van het asiel- en immigratiebeleid te verbeteren – dat vorig jaar veel is gedaan. En ik denk dat we het Franse voorzitterschap allemaal dankbaar zijn voor zijn initiatief om het Europees pact inzake immigratie en asiel te bevorderen, waarin enkele instrumenten voor solidariteit specifiek worden genoemd. Nu is het moment gekomen om dit stap voor stap te implementeren. Het Parlement zal uiteraard de mogelijkheid hebben hier samen met de Raad en de Commissie aan te werken. Ik kan u alleen beloven dat ons voorzitterschap, evenals het volgende voorzitterschap, – want dit probleem zal niet binnen een paar weken worden opgelost – zich hier ten volle voor zal inzetten.

Er zijn problemen die om een strategische aanpak vragen en andere die juist meer een snelle reactie vereisen, zoals het verlagen van het risico op een humanitaire crisis en de negatieve invloed. Ik kom zelf uit Tsjechië, dat weliswaar niet in de schijnwerpers van de media staat, maar toch ook ervaringen heeft opgedaan in het verleden. Na de opdeling van Tsjecho-Slowakije in 1992 kwam er een enorme stroom van honderdduizenden Roma uit Slowakije naar Tsjechië. Dit staat wellicht niet in verhouding tot de situatie in Malta, waarvan ik begrijp dat deze bijzonder complex is, maar ik denk dat we in de EU allemaal iets dergelijks al eens hebben ervaren en dat wij zonder enige twijfel op dit terrein moeten samenwerken.

Jacques Barrot, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, zoals de vice-premier heeft gezegd, moet de Commissie erop toezien dat de regels worden toegepast. De lidstaten moeten echter ook samenwerken, mijnheer Vondra, en ik denk dat met het Pact inzake immigratie en asiel, en door de dynamiek van uw voorzitterschap, wij samen goed werk zullen weten te verrichten.

Ik heb tijdens dit debat het ongeduld van de afgevaardigden geproefd. Laten we echter niet vergeten dat we aan het begin staan van de tenuitvoerlegging van het Pact en dat, zoals ik zojuist al zei, het rechtskader vorm begint te krijgen en als leidraad kan gaan dienen. Nu moeten we hier uiteraard van profiteren en zien te komen tot een communautair asielbeleid en tot een communautair immigratiebeleid.

Europa moet meer solidariteit aan de dag leggen. Ik heb daarnet geluisterd naar de heer Busuttil, en inderdaad, lidstaten zoals Malta komen in hele moeilijke situaties terecht als ze geconfronteerd worden met de toestroom van immigranten en asielzoekers. Europa moet aangeven welke solidariteit vereist is. Dat is absoluut essentieel.

Ik wilde ook zeggen dat wij zoveel mogelijk proberen te helpen, met het Europees Vluchtelingenfonds. Maar er is waarschijnlijk sprake van een misverstand, mevrouw Frassoni, want het Europees Terugkeerfonds kan in geen geval worden gebruikt voor de registratie van Roma. Dat is niet mogelijk. Dat is niet waar het Fonds voor bedoeld is. Hoe dan ook, wanneer ik naar Lampedusa en naar Malta ga, zal ik kijken hoe de financiële steun die we aan de lidstaten geven aangewend wordt.

Ik wilde u dan ook zeggen dat we voortaan heel zorgvuldig te werk zullen gaan. We hebben eindelijk een rechtskader waarmee we veel meer invloed kunnen uitoefenen dan voorheen op de opvangvoorwaarden. Ik hoop ook dat dankzij een hechter Europa verbetering zal komen in de situatie van deze immigranten en vooral van deze asielzoekers, die al onze aandacht verdienen.

Ik wilde antwoord geven op de vraag van mevrouw Sudre, want zij heeft de buitengewoon zorgwekkende situatie van Mayotte zeer goed verwoord. Wat ze zegt is juist: de Franse autoriteiten hebben ons medegedeeld dat een nieuw centrum met 140 plaatsen zal worden geopend in 2010. Dezelfde autoriteiten onderhandelen momenteel met de Comorese autoriteiten over een overeenkomst inzake verkeer en migratie, want het is zaak de migratiedruk op dit eiland blijvend te verlagen.

Over het algemeen moet ik overigens zeggen dat we behoefte hebben aan partnerschappen met de landen van herkomst. Dat is de voorwaarde, mijnheer Vondra, om de bijzonder grote migratiedruk op bepaalde lidstaten, waardoor sommige voor problemen komen te staan, enigszins te verminderen. Ik denk echter dat als de Europese Unie zeer solidair is, we het beheer van migratiestromen beter kunnen coördineren, ten behoeve van deze mensen, die we nooit mogen vergeten, en die zich in zeer hachelijke situaties bevinden.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

VOORZITTER: DIANA WALLIS

Ondervoorzitter

13. Vragenuur (vragen aan de Commissie)

De Voorzitter. – Aan de orde is het vragenuur (B6-0006/09).

Wij behandelen een reeks vragen aan de Commissie.

Eerste deel

Vraag nr. 33 van **Armando França** (H-1067/08):

Betreft: Procedures voor de aanbesteding van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken, leveranties en dienstverlening op defensie- en veiligheidsgebied

De Europese wapenmarkten worden gekenmerkt door versplintering. Daarom is er sinds de jaren '90 sprake van negatieve economische gevolgen. In de afgelopen 20 jaar zijn de defensie-uitgaven in Europa met de helft verminderd, waardoor er minder is gekocht, er minder arbeidsplaatsen zijn en er sprake is van een daling van de investeringen voor onderzoek en technologie. Toch hebben zelfs de grootste lidstaten moeite om de financiële lasten te dragen die voortvloeien uit de kosten voor de ontwikkeling van nieuwe wapensystemen. De opkomst van nieuwe legerstructuren na het eind van de Koude Oorlog leidde tot een geringer aantal traditionele defensiegoederen, maar wel tot nieuwe eisen aan de kwaliteit daarvan.

Is de Commissie niet van mening dat dit voorstel, als gevolg van het feit dat daarin geen plaats is ingeruimd voor het compensatiesysteem waarmee lidstaten industriële tegenprestaties van civiele of militaire aard bij de aankoop van defensiegoederen krijgen, nadelig is voor landen die vooral als kopers optreden, zoals Portugal? En is de Commissie bereid het compensatiesysteem toe te laten?

Charlie McCreevy, lid van de Commissie. – (EN) Een maand geleden heeft het Parlement een resolutie aangenomen over het voorstel voor een richtlijn betreffende de inkoop van werken, leveringen en diensten op defensie- en veiligheidsgebied. Dit betekent dat het voorstel succesvol door de eerste lezing is gekomen en binnenkort door de Raad zal worden aangenomen.

De nieuwe richtlijn is een belangrijke stap naar de oprichting van een gemeenschappelijke Europese defensiemarkt. Met deze richtlijn wordt een eerlijk en transparant regelgevingskader voor aanbestedingen tot stand gebracht dat in de hele Unie van kracht zal zijn. Dit zal de defensiemarkten sterker openstellen voor andere lidstaten, waar iedereen van zal profiteren. Bedrijven in Europa zullen profiteren van een veel bredere thuismarkt en hun competitiviteit vergroten, onze strijdkrachten krijgen meer waar voor hun geld, waardoor het defensievermogen van Europa kan worden verbeterd, en als laatste – ook een belangrijk punt – zal de belastingbetaler profiteren van meer efficiëntie bij overheidsuitgaven.

Een van de omstreden punten die naar voren kwamen tijdens het debat over de richtlijn betrof de 'offsets', de economische compensaties voor het inkopen van defensiemateriaal van buitenlandse leveranciers. Een aantal lidstaten stelde voor een compensatiesysteem in de richtlijn op te nemen, waarmee ze dergelijke bedrijfsrendementen uit investeringen in defensiemateriaal zouden kunnen veiligstellen.

Offsets zijn bedoeld als tegemoetkoming van de binnenlandse sector van lidstaten die in het buitenland defensiemateriaal kopen. Ze kunnen als zodanig leiden tot verstoring van de interne markt en discriminatie van bedrijven uit andere lidstaten op grond van de nationaliteit van de leverancier. Het EG-Verdrag verbiedt discriminatie op grond van nationaliteit en een richtlijn moet als secundaire wet voldoen aan de bepalingen van het Verdrag.

De juridische dienst van de Raad heeft in haar advies van 28 oktober 2008 bevestigd dat – ik citeer – “restrictive procurement measures designed to promote domestic industry do not comply with the general principles of the EC Treaty” (“beperkende inkoopmaatregelen met het oog op het stimuleren van de binnenlandse sector niet in overeenstemming zijn met de algemene beginselen van het EG-Verdrag”). Derhalve kunnen offsets bij het inkopen van defensiemateriaal alleen worden toegestaan indien ze noodzakelijk zijn voor het beschermen van essentiële veiligheidsbelangen of indien ze gerechtvaardigd zijn op grond van een cruciale eis die van algemeen belang is. Economische belangen zijn daarentegen niet voldoende. Een ruime meerderheid van de lidstaten en het Parlement was het met deze beoordeling eens.

Er was dus niet alleen een juridische plicht, maar ook politieke overeenstemming om compensaties als tegemoetkoming voor binnenlandse sectoren uit de richtlijn te weren. In overeenstemming hiermee zijn geen specifieke voorschriften over offsets in de tekst van de defensierichtlijn opgenomen, noch door de Commissie in haar voorstel, noch door de medewetgevers, te weten de Raad en het Europees Parlement.

De defensierichtlijn biedt echter wel alternatieven voor offsets. Lidstaten die overwegend defensiemateriaal inkopen proberen hun aanspraak op offsets meestal te rechtvaardigen op grond van hun behoeften inzake bevoorradingszekerheid of op grond van de noodzaak om defensiemarkten voor hun MKB open te stellen. De richtlijn voor de inkoop van werken, leveringen en diensten op defensie- en veiligheidsgebied zal deze zorgen wegnemen. Aan de ene kant geeft de richtlijn aanbestedende diensten de mogelijkheid specifieke eisen te stellen aan inschrijvers om te voorzien in hun behoeften inzake bevoorradingszekerheid. Aan de

andere kant omvat de richtlijn bepalingen over onderaannesteding waarmee van inschrijvers kan worden geëist dat ze hun productieketen openstellen voor EU-brede concurrentie en toegang voor het MKB bevorderen, aangezien de richtlijn de rechtmatige veiligheidsbelangen en de economische belangen van inkopende lidstaten zal harmoniseren en de behoefte aan de toepassing van vergoedingen of offsets zal wegnemen.

Armando França (PSE). - (PT) Hartelijk dank, mijnheer de commissaris, voor dit zeer volledige antwoord dat u net heeft gegeven. Ik wil evenwel mijn bezorgdheid benadrukken die aan de ene kant te maken heeft met de ons allen bekende crisis die we nu doormaken en aan de andere kant met het feit dat we niet mogen vergeten dat dit verkiezingsjaar behoorlijk kan bijdragen aan enige afkoeling en ontmoediging op dit vlak.

Mijnheer de commissaris, ik heb evenwel de plicht u te laten weten dat niet uit het oog verloren mag worden wat hier in het geding is, namelijk dat inkopende landen zoals Portugal en andere landen eventueel in het nadeel kunnen zijn.

Charlie McCreevy, lid van de Commissie. - (EN) Ik ben me zeker bewust van de politieke gevolgen en ik besef dat het een verkiezingsjaar is. Zoals de geachte afgevaardigde echter weet, is in deze richtlijn, die de procedure heeft doorlopen, met deze zaken rekening gehouden en volgens de overeenstemming die is bereikt tussen de lidstaten en in het Europees Parlement, zouden we die route bewust niet volgen.

Er is heftig over gedebatteerd in de verschillende werkgroepen, maar volgens de overeenstemming die is bereikt, om de redenen die ik in mijn formele antwoord heb uiteengezet, gaan we niet de route volgen die de geachte afgevaardigde suggereert. Om de redenen die ik eerder heb aangegeven ben ik zeer gunstig gestemd over wat we met deze compromissen hebben bereikt, en ze zijn in het belang van alle economieën in Europa.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Ik maak van deze gelegenheid gebruik om aan te knopen bij het eerste deel van deze vraag en de kwestie van overheidsopdrachten in het algemeen en niet-openbare aanbestedingen in het bijzonder aan de orde te stellen. Laatstgenoemde leiden er volgens veel mensen toe dat je weinig waar voor je geld krijgt. Misschien kan de Commissie daar niet nu maar misschien later eens op ingaan, zeker gezien de benarde economische omstandigheden waarin veel lidstaten momenteel verkeren, en dan opnieuw kijken naar de kwestie van opdrachten en aanbestedingen, meer in het bijzonder de niet-openbare.

Charlie McCreevy, lid van de Commissie. - (EN) Zoals mevrouw McGuinness zal weten, zijn de Europese staatshoofden en regeringsleiders het tijdens de Europese Raad van afgelopen december eens geworden over de mogelijkheid van versnelde aanbestedingsprocedures in 2009 and 2010 – wat feitelijk in overeenstemming is met de bestaande richtlijnen, die deze flexibiliteit bieden – omdat zij vonden dat dit vanwege de moeilijke omstandigheden waarin alle Europese economieën verkeren, de juiste handelwijze was en dat de bestaande richtlijnen het ook toestaan.

Ik ben me bewust van de kwesties die de afgevaardigde met betrekking tot niet-openbare aanbestedingen aan de orde heeft gesteld. Maar de richtlijnen voor overheidsopdrachten worden regelmatig herzien en ik zal ervoor zorgen dat de opmerkingen van mevrouw McGuinness in het systeem worden ingebracht.

De Voorzitter. – Vraag nr. 34 van **David Martin** (H-0013/09):

Betreft: Handelsbetrekkingen tussen de EU en Israël

Bij de aanhoudende militaire operatie in Gaza gebruikt Israël buitensporig en onevenredig geweld, vallen duizenden burgerslachtoffers en worden onschuldige Palestijnse burgers gedood. Op welke wijze is de Commissie in dit verband van plan haar handelsbetrekkingen met Israël opnieuw te overwegen?

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. - (EN) De Commissie heeft het geweld in Gaza krachtig veroordeeld. Uit deze crisis blijkt eens te meer dat het Israëlisch-Palestijnse conflict niet met militaire middelen kan worden opgelost. Alleen oprechte onderhandelingen tussen de partijen kunnen leiden tot een permanente oplossing.

De Commissie is verheugd over de recente beëindiging van de vijandelijkheden in de Gazastrook. Het is nu van essentieel belang dat alle partijen het huidige staakt-het-vuren een permanent karakter geven door volledig uitvoering te geven aan resolutie 1860 van de VN-Veiligheidsraad. Een aantal zaken moet onmiddellijk gebeuren. Zo moeten in het bijzonder alle grensovergangen naar en uit de Gazastrook opnieuw worden opengesteld, moeten de raketaanvallen op Israël permanent worden beëindigd en moet naar effectieve middelen worden gezocht om wapensmokkel naar de Gazastrook te voorkomen.

Nu het erop lijkt dat de vijandelijkheden zijn gestopt, is het belangrijk dat de vredesbesprekingen zo snel mogelijk worden hervat. De EU heeft haar partners opgeroepen te helpen het vredesproces vooruit te stuwten. De eerste prioriteit voor de Commissie is om het menselijk leed van de bevolking in de Gazastrook te verlichten. De handelsbetrekkingen tussen de EU en Israël zullen niet worden verbroken. Isolement, sancties of een andere vorm van boycot zouden schadelijk zijn voor besprekingen over een duurzame oplossing van het conflict, nog afgezien van het feit dat een boycot weliswaar tegen de belangen van Israël zou zijn gericht, maar ook de bezette Palestijnse gebieden zou treffen, die voor het grootste deel van hun export en voor de tewerkstelling van hun beroepsbevolking van Israël afhankelijk zijn.

David Martin (PSE). - (EN) Ik dank de commissaris voor zijn antwoord en ben blij dat hij namens de Commissie opnieuw het Israëlische optreden heeft veroordeeld. Ik wil de commissaris er echter op wijzen dat alle handelsovereenkomsten van de EU een mensenrechtenclausule bevatten. Net zo min als veel van mijn kiezers begrijp ik waarom we niet geloven dat een land die clausule heeft geschonden wanneer het zelf toegeeft buitensporig militair geweld tegen een burgerbevolking te gebruiken – het bombardeert doelbewust scholen en de gebouwen van vreedzame en neutrale internationale organisaties. Wanneer in zulke gevallen geen sprake is van een schending van mensenrechten, wanneer dan wel?

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. - (EN) De aandacht van de Commissie gaat in deze fase van het Israëlisch-Palestijnse conflict volledig uit naar het verlenen van humanitaire hulp in de Gazastrook. Alle andere kwesties komen op een later tijdstip aan de orde. Ons handelsbeleid wordt niet veranderd en de verdere gang van zaken zal afhangen van de omstandigheden.

Ik weet natuurlijk dat gedetailleerde informatie beschikbaar is over onderzoeken die zijn gestart naar mogelijke mensenrechtenschendingen en andere misdrijven die tijdens dit conflict zijn gepleegd. De Commissie volgt deze onderzoeken op de voet en zal na de voltooiing ervan tot een besluit komen en de nodige vervolgstappen nemen.

De Voorzitter. – Veel mensen hebben gevraagd om een aanvullende vraag te mogen stellen. Volgens het Reglement mag ik slechts twee aanvullende vragen toelaten en ik zal daarom goed onthouden wie wanneer een vraag heeft gesteld en het politiek evenwicht in de gaten houden. Ik geef nu het woord aan de heren Allister en Rack voor een aanvullende vraag.

Jim Allister (NI). - (EN) Commissaris, ik ben blij met uw verzekering dat de handelsbetrekkingen niet zullen worden verbroken, en laat u zich alsjeblieft niet intimideren door de golf van anti-Israëlpropaganda. De Commissie mag niet vergeten dat Israël een van de heel weinige democratieën in de regio is en dat het daarom belangrijk is het land niet te verstoten of te vervreemden, wat de vrede in het geheel niet zou bevorderen. Iets dergelijks zou bovendien vreemd staan naast de tolerantie die de EU wereldwijd jegens veel zeer despotische regimes heeft getoond.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Ik juich het feit toe dat de Europese Unie humanitaire betrokkenheid toont en noodlijdende mensen in de Gazastrook wil helpen. Ik stem er ook mee in dat we de waarschijnlijk disproportionele reactie van Israël veroordelen en er terecht op wijzen dat de vrede op deze manier niet wordt bevorderd, maar integendeel in gevaar komt. Echter, wij moeten in de Europese Unie ook de tijd nemen om erop te wijzen dat er vanuit de Gazastrook illegaal geweld wordt gepleegd dat een directe en dodelijke invloed op de inwoners van Israël heeft. Het zou me verheugen als wij als Europese Unie wat dit betreft ook een bepaalde evenwichtigheid in onze reactie tentoon zouden kunnen spreiden.

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. - (EN) Ik kan u verzekeren dat de Commissie altijd probeert evenwichtig te zijn. Aangezien mijn collega's, de commissarissen Michel en Ferrero-Waldner, ook de aanvallen op Israël hebben veroordeeld, hebben ze beide kanten veroordeeld voor het gebruik van gewelddadige middelen en geweld. We proberen evenwichtig te zijn en bij de besluitvorming alle aspecten van dit zeer complexe conflict mee te nemen.

De Voorzitter. – Vraag nr. 35 van Boguslaw Sonik (H-0029/09):

Betreft: Het programma voor een veiliger internet

Met Besluit nr. 1351/2008/EG⁽²⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 is een communautair meerjarenprogramma vastgesteld ter bescherming van kinderen die gebruik maken van het internet en andere communicatietechnologieën. In het kader van het programma voor een veiliger internet

⁽²⁾ PB L 348 van 24 december 2008, blz. 118.

moet de Commissie op grond van dit besluit jaarlijkse werkprogramma's opstellen. Doel van dit programma is het bevorderen van een veiliger gebruik van internet en andere nieuwe communicatietechnologieën. Aangezien de onbeperkte toegang tot alle vormen van technologie en informatie met risico's gepaard gaat, moeten kinderen en jongeren in het bijzonder worden beschermd. De middelen die zijn voorzien voor de uitvoering van het programma in de periode van 1 januari 2009 tot 31 december 2013 bedragen 55 miljoen euro.

Het ziet het actieplan er de komende jaren precies uit, met inbegrip van de verdeling van de kosten voor de uitvoering van het programma voor een veiliger internet? Wie kan zich opgeven voor deelname aan het programma? Op welke manier en voor welke activiteiten worden de middelen in het kader van dit programma verstrekt?

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (EN) Het Programma voor een veiliger internet – een voorloper van het programma dat nu wordt gelanceerd – wordt gezien als een echt succes. De Commissie is ervan overtuigd dat het volgende programma ook een succes zal worden.

Het Programma voor een veiliger internet is een uniek pan-Europees initiatief waarmee de EU illegale inhoud en schadelijk gedrag op het internet helpt bestrijden en bij het Europese publiek het bewustzijn vergroot over het belang van kindvriendelijk internetten. Via dit programma worden nationale acties en initiatieven op gecoördineerde wijze gefaciliteerd.

Zoals de geachte afgevaardigde in zijn vraag aangeeft, is voor het nieuwe Programma voor een veiliger internet – dat een looptijd van vijf jaar heeft, van 2009 tot en met 2013 – een totale begroting van 55 miljoen euro voorzien en wordt het uitgevoerd via jaarlijkse werkprogramma's. Het werkprogramma 2009 is momenteel voorwerp van dienstoverschrijdend overleg. De Commissie zal vervolgens een positief advies proberen te krijgen van het beheerscomité voor het programma. Dit advies wordt dan vermoedelijk tussen eind maart en begin april naar het comitologieregister geüpload, waarna het Europees Parlement dertig dagen de tijd heeft zijn recht op toetsing uit te oefenen. In het werkprogramma zal worden vastgelegd wat de inhoudelijke criteria zijn en welke indicatieve begroting beschikbaar is voor de oproep tot het indienen van voorstellen die in 2009 wordt gedaan.

De oproep tot het indienen van voorstellen zal openstaan voor alle juridische entiteiten die zijn gevestigd in een lidstaat of in een van de EVA-staten die partij zijn bij de EER-overeenkomst: Noorwegen, IJsland of Liechtenstein. De oproep staat ook open voor juridische entiteiten die zijn gevestigd in een ander land, mits met dat land een bilaterale overeenkomst is ondertekend.

Het werkprogramma 2009 is het eerste van vijf en wordt dus een bouwsteen voor alle activiteiten die gedurende de looptijd van het programma worden uitgevoerd. Volgens het huidige ontwerp geldt als prioriteit de empowerment en bescherming van kinderen door het implementeren van nieuwe acties en het voortzetten van bestaande die onder het voorgaande "Safer Internet plus"-programma zijn gestart, waarbij ervoor wordt gezorgd dat bewustmakingscampagnes en telefonische hulp- en informatiediensten zich over alle lidstaten uitstrekken, de coördinatie op Europees niveau wordt versterkt en de acties 'waar voor hun geld' opleveren door met de beschikbare financiële middelen – elf miljoen euro per jaar – een maximaal resultaat te behalen.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, ik ben bijzonder verheugd over dit belangrijke initiatief. Ik zou enkel een aanvullende vraag willen stellen. In het programma wordt het idee geopperd om in elk land speciale contactpunten op te richten die instaan voor de coördinatie van het programma. Weet de commissaris hier meer over, en zo ja, welke vorm zouden deze contactpunten concreet aannemen?

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (EN) Helaas heb ik geen gedetailleerde informatie over de contactpunten. Wel weet ik dat dit in het algemeen op het niveau van de lidstaten wordt besloten en heel erg afhangt van de organisatie van de regering en de overheidsstructuren.

Ik weet waar dit contactpunt in mijn eigen land zal zijn gevestigd, maar ik beschik op dit moment niet over een overzicht van de vestigingsplaatsen van de contactpunten in de andere landen.

Als u daar echter belangstelling voor heeft, kan ik u de noodzakelijke gegevens natuurlijk verschaffen.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) De gevaren van het internet zijn continu aan verandering onderhevig en wat we hebben gezien is dat het internet zich zogezegd van versie 1.0 naar versie 2.0 heeft ontwikkeld. Dat betekent met name dat alles veel interactiever is geworden. Er zijn gevallen geweest waarbij jonge mensen op dergelijke internetplatforms en in internetgemeenschappen tot zelfmoord werden gedreven.

Nu is de vraag: denkt u dat deze ontwikkeling over het algemeen goed of slecht is? Wordt het gevaarlijker of minder gevaarlijk? En als het gevaarlijker wordt, welke maatregelen is de Commissie voornemens te treffen met betrekking tot deze verandering van het internet?

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Het gaat erom deze 55 miljoen euro ook op gepaste wijze uit te geven. Kunt u zich voorstellen dat de kleine en middelgrote bedrijven kleine bedragen krijgen om eenvoudigweg betere programma's te maken met programmabeoordelingen voor jonge mensen, zodat ze zelf kunnen besluiten of een programma interessant voor hen is of niet? Wat zou u ervan vinden als er, zoals bij films, een leeftijdsgrens werd vermeld die aangeeft of de inhoud wenselijk is, en als er ook hier een specifieke leeftijdsgrens gold? Kunt u zich voorstellen dat men op dezelfde manier als bij Eurostars programmafondsen toekent?

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. – (EN) De gevaren en groei van het internet vormen een enorme uitdaging. We weten allemaal hoe nieuw het internet in onze wereld is en hoe het de laatste paar jaar exponentieel is gegroeid. Daardoor zijn zowel de positieve als de gevaarlijke kanten ervan erg nieuw voor de maatschappij en de overheden.

Natuurlijk moeten overheden, met inbegrip van de Europese instellingen, alle mogelijke dreigingen adequaat beoordelen, en ik ben er zeker van dat ze dat ook doen. Het Programma voor een veiliger internet is één reactie op reeds vastgestelde dreigingen. Een andere reeds vastgestelde dreiging zijn cyberaanvallen en het plegen van aanvallen via het internet of het blokkeren van het internetverkeer. Ook criminelen gebruiken het internet. Rechts-handhavingsinstanties zijn daarom actief op zoek naar manieren om deze mogelijke dreigingen het hoofd te bieden.

Dus ik denk dat een van de hoofdprioriteiten voor overheden – en ook Europese instellingen – is om adequaat op deze dreigingen te reageren. En “adequaat” betekent in dit verband dat het niet ten koste mag gaan van de enorme voordelen die het internet gebruikers biedt.

Hoewel echter de vele aspecten van de dreigingen die de groei van het internet met zich meebrengt (maar ook van de mogelijkheden die daardoor ontstaan) en adequate reacties daarop, zeer zeker meer een kwestie voor de specialisten op dit terrein zijn, raken deze aspecten ook aan alle andere internetgebruikers. Ik kan u verzekeren dat de Commissie en haar relevante diensten de situatie intensief in de gaten houden.

Wat de deelname aan dit programma betreft, is het standpunt van de Commissie dat een grote verscheidenheid van potentiële aanvragers daarvoor in aanmerking komt. Omdat de aanbieders van dit soort diensten meestal kleine en middelgrote ondernemingen zijn, denk ik dat het ook voor die ondernemingen goed zou zijn om aan dit programma deel te nemen.

Als ik de vraag naar de mogelijkheid om jongeren aan dit programma te laten deelnemen goed heb begrepen, dan kan ik u daar op dit moment geen concreet antwoord op geven. Maar de Commissie staat erg open voor het betrekken van zo veel mogelijk deelnemers bij dit programma. Ik kan vandaag echter nog geen concreet antwoord geven op de vraag naar de deelname van jongeren.

Tweede deel

De Voorzitter. – Vraag nr. 36 van **Ingeborg Gräßle** (H-1043/08):

Betreft: Speciaal adviseur Richard Boomer en de Heysel-locatie

Sinds 1 april 2006 is de Belgische vastgoedondernemer Richard Boomer speciaal adviseur van commissaris Kallas voor onroerendgoedkwesties. Zijn contract is verlengd.

Wat waren voor de commissaris overwegingen om het contract met Richard Boomer te verlengen? Welke beslissingen van de commissaris heeft de heer Boomer beïnvloed? Aan welke interne vergaderingen van de Commissie heeft de heer Boomer sinds de verlenging van zijn contract deelgenomen?

Het lijkt er inmiddels op dat een andere Belgische vastgoedontwikkelaar druk uitoefent op het besluitvormingsproces om bepaalde kantoren van de Commissie op de Heysel-locatie in Brussel te vestigen. Kan de Commissie laten weten wat zij van deze locatie vindt? Wat is het tijdschema voor de te nemen beslissingen? Wanneer worden de resultaten bekendgemaakt van de architectuurwedstrijd voor de Wetstraat?

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. – (EN) Ik ben heel goed bekend met deze vraag, die al vele keren is behandeld. Ik moet om te beginnen zeggen dat de heer Richard Boomer niet, zoals in de vraag staat, een vastgoedontwikkelaar is. Alle informatie over hem is beschikbaar op de website. Hij is sinds 1 april 2006 mijn speciaal adviseur en zijn mandaat is op 1 april 2008 verlengd tot 31 maart 2009.

Hij heeft als speciaal adviseur het volgende mandaat: adviseren van de voor administratie, audit en fraudepreventie verantwoordelijke vice-voorzitter over kwesties van vastgoedbeleid; verbeteren van de betrekkingen met de bevoegde instanties in Brussel en Luxemburg; optimaliseren van de effectiviteit van de investeringen van de Commissie.

Ik moet zeggen dat hij ons werkelijk waardevolle expertise heeft verschaft, omdat hij weet wat er met name in Brussel en België op het terrein van vastgoed gebeurt. Zijn expertise over Luxemburg is minder groot. Zijn advies is voor ons van waarde geweest en ik moet zeggen dat ook de bevelslijnen in de Commissie op het terrein van vastgoed erg duidelijk zijn. Het formuleren van het vastgoedbeleid valt onder de bevoegdheid van DG Personeelszaken en administratie, onder het gezag van de vice-voorzitter belast met administratie. Dit beleid wordt vervolgens uitgevoerd door het Bureau voor infrastructuur en logistiek in Brussel (voor Brussel) en het Bureau voor infrastructuur en logistiek in Luxemburg (voor Luxemburg). In zijn capaciteit als speciaal adviseur adviseert de heer Boomer, net als alle speciaal adviseurs bij de Commissie, over het langetermijnbeleid en de langetermijnperspectieven voor kwesties die in zijn mandaat zijn vastgelegd. Hij heeft geen rol in het besluitvormingsproces of de onderliggende beheersprocedures, zoals bijvoorbeeld de aanschaf van gebouwen of de beëindiging van een erfpacht.

Wat de derde vraag betreft, over een niet bij naam genoemde Belgische vastgoedondernemer, is de Commissie niets bekend van de druk die deze persoon volgens de geachte afgevaardigde zou uitoefenen.

Wat betreft de laatste vraag – de grote vraag – ben ik erg blij de geachte afgevaardigde te kunnen mededelen dat de Europese Commissie publiekelijk bekend heeft gemaakt, in een mededeling van 5 september over haar vastgoedbeleid, dat ze in het centrum van de Europese wijk een krachtige symbolische aanwezigheid wil behouden, terwijl ze tegelijkertijd drie aanvullende locaties buiten deze wijk wil ontwikkelen. Door dit beleid kan overheidsgeld op een wijze worden besteed die de grootste toegevoegde waarde oplevert en wordt een neerwaartse druk uitgeoefend op de hoge prijzen binnen de Europese wijk. Conform dit beleid publiceerde de Commissie in juni 2008 een oproep tot het indienen van informatie die was gericht aan de markt en was bedoeld om beter zicht te krijgen op de bestaande mogelijkheden om vanaf 2014 een locatie buiten de Europese wijk te ontwikkelen. Deze oproep werd in volledige transparantie gedaan, via publicatie in het Publicatieblad. De Commissie ontving negen offertes, die momenteel aan een technisch onderzoek worden onderworpen.

De Commissie verzekert de geachte afgevaardigden dat de keuze van de locatie in 2009 zal gebeuren op basis van een zorgvuldig onderzoek naar de merites van elke offerte, volgens duidelijke procedures en in het beste belang van de Europese Commissie en de belastingbetaler. Totdat dit besluit is genomen zal de Commissie over geen van de onderzochte offertes een mening geven.

Wat betreft de vraag naar het tijdstip waarop de resultaten bekend worden gemaakt van de architectuurwedstrijd voor de Wetstraat, kan de Commissie alleen zeggen dat dit niet onder haar bevoegdheid valt en de vraag moeten worden voorgelegd aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, dat de stedenbouwwedstrijd heeft uitgeschreven. Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, wordt de definitieve uitslag in het voorjaar van 2009 verwacht.

Mijn excuses voor dit lange antwoord maar het ging om heel specifieke vragen.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de commissaris, het is altijd een groot genoegen om naar u te luisteren en met u van gedachten te wisselen. Ik heb een diagram voorbereid dat de loopbaan van uw speciaal adviseur voorstelt. Ik zou u willen vragen hoe u denkt te garanderen dat er geen sprake zal zijn van belangenconflicten. Een van degenen die een rol spelen in uw nieuwe offertes staat er ook in. Dat is iemand die al lang een zakelijke relatie heeft met uw speciaal adviseur. Hoe garandeert u dus dat er geen sprake zal zijn van belangenconflicten?

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. - (EN) Zoals gezegd, hij moet een hoop mensen kennen. Ik ben er absoluut zeker van dat er geen sprake is van een belangenconflict. Hij heeft geen enkele aanbeveling gedaan met betrekking tot toekomstige beleidsbesluiten.

Ik ben er absoluut zeker van dat u zult horen wanneer dit besluit wordt genomen. Er zijn negen locaties voorgesteld, maar ik weet niet de plaats van die locaties. Ik heb in de kranten gelezen over voorstellen die zijn gedaan. U kunt dat achteraf controleren en dan heeft u een volledig beeld van de reden waarom het ene of het andere besluit is genomen. Tot dusver is nog niets duidelijk. Ik ben dus heel benieuwd naar al die voorstellen.

Mijn adviseur heeft deze kwestie van alle kanten onderzocht en ik ben er volstrekt zeker van dat hij geen belangenconflict heeft en natuurlijk vooral dat hij geen enkele rol in dit soort besluitvorming speelt.

Markus Pieper (PPE-DE). - (DE) Ik zou hier toch nog iets over willen vragen. We hebben er natuurlijk begrip voor dat er gezocht wordt naar onroerend goed buiten de Europese wijk, maar ik denk ook dat, omdat het tenslotte gaat om Europees belastinggeld, het Europees Parlement er ook bij betrokken zou moeten worden in het kader van een transparante procedure.

Mijn vraag is de volgende: zoals u zelf hebt gezegd, mijnheer de commissaris, zijn er al negen geïnteresseerde partijen voor deze aanbesteding, die op dit moment worden beoordeeld. Tegelijkertijd is op één locatie, de Heizel-locatie, reeds een begin gemaakt met het doorvoeren van concrete veranderingen in het gebruik. Hoe brengt u de informatie die u zojuist hebt gegeven in overeenstemming met de voorbereidende werkzaamheden die op deze locatie kennelijk al aan de gang zijn? Op dit punt zouden we graag wat concretere informatie hebben, met name over wanneer we geïnformeerd worden over de algemene status en de procedure.

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. - (EN) U zult duidelijk worden geïnformeerd over de volledige procedure en er kan controle plaatsvinden. Het wordt een zeer helder en transparant besluit. De reden van het hebben van zogenoemde "andere locaties" buiten de Europese wijk is juist omdat we willen dat gelden efficiënter worden besteed.

Wanneer we al onze diensten in de Europese wijk concentreren, hebben vastgoedontwikkelaars enorme mogelijkheden voor het vragen van zeer hoge prijzen, wat al in veel gevallen is gebeurd. Het is dus zaak om ook andere locaties te hebben, met name voor het matigen van de kosten. Dat is het basisidee.

We beschikken al over enkele gebouwen en locaties buiten de Europese wijk. We hebben gebouwen in Beaulieu, aan de Rue de Genève en ook op andere plaatsen. We kijken met belangstelling verder. We hebben om voorstellen voor 70 000 m² gevraagd en onderzoeken nu alle mogelijkheden die er zijn.

U noemde Heizel. Ik heb erover in de kranten gelezen. Ik weet niets over Heizel. Ja, sinds ik dit gelezen heb, hebben verscheidene Belgische politici me benaderd en zowel voor als tegen die locatie gepleit. Maar ze is nooit gezien als een optie die de voorkeur zou moeten krijgen of zoiets. Er is nog niets besloten. Het is een lopend proces.

De situering van de locaties is voor Belgische en Brusselse politici een zaak van groot gewicht. En het Brussels Gewest heeft ook belangstelling voor onze locatie buiten de Europese wijk. Dus we zullen dit besluit nemen. We hebben een beoordelingscommissie die het voorstel momenteel onderzoekt, waarna het eerst aan de OIB-raad zal worden voorgelegd en later aan de Commissie. Het wordt een transparant proces. Maar ik stel voor dat we ons niet mengen in Belgische interne debatten en belangen.

De Voorzitter. - Vraag nr. 37 van **Liam Aylward** (H-1052/08):

Betreft: Vervalsing van eurobankbiljetten en -munten

Kan de Commissie informatie geven over de huidige situatie met betrekking tot de vervalsing van eurobankbiljetten en -munten? Kan ze eveneens een overzicht geven van wat de EU doet om valsmunterij te bestrijden?

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. - (EN) De Europese Gemeenschap heeft een aantal maatregelen ontwikkeld om de euro tegen namaak te beschermen. Meer in het bijzonder kan ik in antwoord op uw vraag naar de stand van zaken met betrekking tot de bestrijding van valsemunterij het volgende zeggen:

Volgens cijfers van de Europese Centrale Bank werden in 2008 in totaal 666 000 valse eurobiljetten uit circulatie gehaald, dus iets meer dan 600 000. Vergeleken met de 20 miljard echte eurobiljetten is dit cijfer niet echt alarmerend. Historisch gezien is het 50-eurobiljet het meest vervalste bankbiljet, maar in de tweede helft van 2008 was voor het eerst het 20-eurobiljet het meest vervalste.

Wat de euromunten betreft, werden in 2008 in totaal 100 095 vervalsingen uit circulatie gehaald, een daling van 7 procent vergeleken met 2007. De 2-euromunt is altijd verreweg de meest vervalste munt geweest.

Het wordt dus nauwlettend in de gaten gehouden. De rollen daarbij zijn verdeeld: de Europese Centrale Bank is verantwoordelijk voor de coördinatie van de bestrijding van de vervalsing van eurobiljetten, de Commissie, in het bijzonder haar dienst OLAF, gaat over de bestrijding van de vervalsing van euromunten.

De werkelijke wetshandhaving gebeurt op het niveau van de lidstaten, maar de coördinatie wordt uitgevoerd door de Europese Centrale Bank. We beschikken over een technisch en wetenschappelijk centrum, dat zich bezighoudt met de analyse en classificatie van nagemaakte munten.

Het is belangrijk te vermelden dat Europol een belangrijke rol speelt bij de bestrijding van valsemunterij. Dit is dus de stand van zaken met betrekking tot de vervalsing van eurobiljetten en -munten.

Liam Aylward (UEN). - (EN) Commissaris, hoewel u in uw antwoord misschien de suggestie probeert te wekken dat dit naar verhouding een zeer klein probleem is, ontvang ik vrij veel berichten van kleine ondernemingen die zich erover beklagen dat het voor hen steeds moeilijker wordt en ze op meer problemen stuiten.

Om iets te kunnen doen aan valsemunterij is het volgens mij van essentieel belang dat de politie, de reeds door u genoemde Europese Centrale Bank en de Europese Commissie maximaal samenwerken.

Kunt u mij een beeld geven van de stand van zaken van deze samenwerking en bent u tevreden over het niveau van de samenwerking, denkt u dat ze goed en sterk genoeg is?

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. - (EN) Ik ben rechtstreeks verantwoordelijk voor OLAF, en OLAF houdt zich zoals gezegd bezig met de bestrijding van de vervalsing van munten. Ik heb geen enkele aanwijzing voor slechte samenwerking tussen lidstaten en Europese instellingen, met inbegrip van Europol, waar ik ben geweest en de technologie heb gezien waarmee vals geld wordt opgespoord.

Daarom denk ik dat de situatie min of meer naar tevredenheid is als je het vergelijkt met verscheidene andere terreinen waarop de samenwerking niet zo goed is. Op het terrein van valsemunterij heeft de Commissie geen enkele aanwijzing dat er een probleem is in de samenwerking tussen Europol en nationale rechtshandhavingsinstanties. Integendeel, Europol werkt met specialisten van nationale rechtshandhavingsinstanties, die met Europol nauw samenwerken in de strijd tegen valsemunterij.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, naar aanleiding van de tiende verjaardag van de euro en met het oog op de mondiale economische crisis wilde ik de Commissie vragen of zij van plan is de Europese Centrale Bank te vragen om haar goedkeuring te hechten aan de emissie van bankbiljetten van 1 euro en 2 euro. Vooral bij die twee munten treedt, zoals wij hebben kunnen vaststellen, vervalsing op. Het laatste voorval was dat van de Turkse lira die, zoals u zult weten, heel sterk lijkt op de 2 euromunt, en steeds weer wordt vervalst.

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Ik dank de commissaris voor zijn antwoorden en zou hem willen vragen of drie denkbeeldige vervalzers die elk actief zijn in een andere lidstaat – laten we zeggen Duitsland, Ierland en Slowakije – elk dezelfde straf zouden krijgen wanneer ze betrapt werden.

Laat ik het anders vragen: wordt je als vervalser door een verschil in strafmaat tussen lidstaten gestimuleerd om je ambacht wel in de ene en niet in de andere lidstaat uit te oefenen? In de Verenigde Staten wordt valsemunterij als een ernstig misdrijf beschouwd. Denken we daar in de Europese Unie net zo over?

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. - (EN) Laat ik om te beginnen zeggen dat ik heel goed bekend ben met de Turkse lira. Dit is geen zaak voor de Europese Centrale Bank. Ik heb deze kwestie voor mezelf tijdens een bezoek aan Turkije bij leden van de Turkse regering ter sprake gebracht, en zij beloofden toen deze munt geleidelijk uit circulatie te nemen en zo te veranderen dat ze niet meer lijkt op euromunten. Dat beloofden ze althans. Die belofte is nu al een paar jaar oud en de kwestie is niet meer aan de orde gesteld. Het proces om de munt uit circulatie te nemen, is dus waarschijnlijk aan de gang.

Wat samenwerking betreft, was er begin 2009 in samenwerking met de Italiaanse autoriteiten een grote operatie tegen valsemunters. De samenwerking werkt dus.

Vonnissen tegen valsemunters zijn natuurlijk een zaak van de nationale rechterlijke macht en bovendien meer een kwestie voor collega Barrot, maar ik heb nog nooit gehoord van enig initiatief van de Europese Unie voor het harmoniseren van deze vonnissen. Van het land dat ik het beste ken, en ook van andere landen, weet ik echter dat valsemunterij overal als een ernstig misdrijf wordt beschouwd.

Natuurlijk is er, zoals gezegd, vrij veel samenwerking tussen de rechtshandhavingsinstanties bij het vervolgen van de mensen die bij deze praktijken zijn betrokken. Maar voor zover ik weet is er geen initiatief om bedoelde wetgeving over heel Europa te harmoniseren.

De Voorzitter. – Vraag nr. 38 van **Gay Mitchell** (H-1071/08):

Betreft: Doeltreffende besteding van EU-begrotingsgelden

Hoe denkt de Commissie er, nu de EU-begroting voor 2009 binnenkort van kracht wordt, voor te zorgen dat het geld van de Europese belastingbetaler zo doeltreffend mogelijk wordt gebruikt en er zo weinig mogelijk wordt verspild?

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik zou zeker een uur over deze kwesties kunnen spreken. Onze activiteiten op dit terrein komen tot uitdrukking in de lopende kwijtingsprocedure en tal van mededelingen van de Commissie, in veel kwijtingsbesluiten en in talrijke toespraken in de Commissie begrotingscontrole. Dus kan ik u om te beginnen verzekeren dat we hier serieus mee bezig zijn en de situatie aan het verbeteren is.

De gang van zaken is als volgt. De begrotingsautoriteit – dat wil zeggen het Parlement – machtigt de Commissie tot het besteden van geld en stelt vast hoeveel geld voor het uitvoeren van Gemeenschapsbeleid kan worden gebruikt. Er is een speciaal uitgavenprogramma, dat een eigen rechtsgrondslag heeft. Die rechtsgrondslag wordt door het Parlement geformuleerd, zodat de begrotingsregels worden vastgesteld door de begrotingsautoriteit.

Vervolgens komt de uitvoering, waarbij verschillende niveaus worden onderscheiden. Eén daarvan is natuurlijk de Commissie, die de hoofdverantwoordelijkheid voor het uitvoeren van de begroting draagt. De maatregelen die worden genomen om het financieel beheer te verbeteren, staan in onze jaarlijkse activiteitenverslagen. De Rekenkamer heeft vastgesteld dat die verslagen steeds beter worden en een steeds beter beeld van de stand van zaken geven.

Dit is één intern onderdeel. Een ander onderdeel zijn de controle- en auditsystemen, die eveneens de laatste paar jaar zijn versterkt, bijvoorbeeld op het punt van het intern beleid in de onderzoeksgroep, waar het aantal medewerkers belast met het uitvoeren van controles en audits is vergroot. Wat ook belangrijk is voor dit specifieke onderdeel, is dat er sprake is van gezamenlijk beheer. Er hangt ook veel af van de bijdrage en inspanningen van de lidstaten om minder fouten te maken en het misbruik van gelden te voorkomen. Ook op dit terrein is verbetering geboekt. Er is een compleet nieuw instrument ingevoerd: de jaarlijkse samenvatting van alle verslagen van betaalorganen. Deze zijn verleden jaar voor het eerst zorgvuldig geanalyseerd en dat gebeurt nu opnieuw.

Er is dus sprake van verbetering. Het verslag van de Rekenkamer, dat eveneens grote veranderingen heeft ondergaan sinds de start van onze ambtstermijn, kwantificeert die veranderingen nu. Ook daaruit blijkt dat er sprake is van verbetering. Europees geld wordt dus streng beheerd – op sommige terreinen zelfs te streng. We kunnen laten zien wat er is gebeurd. Maar het is nog verre van perfect. Dit is een enorme machine die soepel moet werken. Volgens schattingen van de Rekenkamer wordt op de meeste terreinen 98 procent van alle transacties foutloos uitgevoerd. Bij de structuurfondsen is dit bijna 90 procent. De overgrote meerderheid van de transacties bevat dus geen fouten en eventuele fouten worden gecorrigeerd. Het aantal correctiebesluiten met betrekking tot de structuurfondsen is in deze periode enorm gestegen. Als u daar behoefte aan hebt, kan ik u natuurlijk een hoop cijfers geven. Dit zijn maar wat indicaties. Het spreekt vanzelf dat dit niet het volledige antwoord is op zo'n schijnbaar eenvoudige vraag als "Hoe beheer je de Europese begroting?"

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Is de commissaris ervan op de hoogte dat de Rekenkamer heeft gezegd dat in twee van de zeven beleidsterreinen die uit de 140 miljard euro tellende begroting worden gefinancierd, onaanvaardbare fouten in de uitgaven zaten? En ja, er is inderdaad sprake van verbeteringen: de auditoren schatten dat vorig jaar ten minste 12 procent van het Cohesiefonds niet had mogen worden uitbetaald en dat percentage was dit jaar 11 – dat is een verbetering. Maar 11 procent nog steeds 462 miljoen euro. Vindt de commissaris dit aanvaardbaar?

Op andere beleidsterreinen – landbouw, milieu, externe hulp, ontwikkeling en uitbreiding, onderzoek, energie en transport, onderwijs en burgerschap – bedroeg het foutenpercentage (ik gebruik het woord "fout") tussen 2 en 5 procent en de auditoren merkten op dat er sprake was van een "buitensporig" (dat is hun woord) groot foutenpercentage voor plattelandsontwikkeling, dat nu goed is voor 20 procent van de landbouwigtingen, en dat percentage neemt toe.

Dit is een zootje, commissaris! Mogen wij verwachten dat dit beter wordt?

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (EN) Natuurlijk moet het worden verbeterd, maar u moet ook begrijpen dat we hier over fouten praten. Bijvoorbeeld het cijfer van 12 procent voor afgelopen jaar is

gebaseerd op steekproeven van de Rekenkamer, waarbij een methode is gebruikt die absoluut correct is. Deze steekproeven belopen in totaal 63 miljoen euro. Die steekproeven zijn allemaal gecorrigeerd, de desbetreffende bedragen teruggevorderd en de noodzakelijke documenten verschaft. Het probleem van de 12 procent van 2006 is dus opgelost.

Fouten zijn geen verspilling van geld. De gemaakte fouten zijn immers gecorrigeerd. Alle relevante cijfers en de gegevens van wat er is gebeurd om ten onrechte betaalde gelden terug te vorderen, zijn beschikbaar bij de Commissie begrotingscontrole.

Bijvoorbeeld uit hoofde van het Fonds voor regionale ontwikkeling wordt dit jaar voor bijna 2,3 miljard euro teruggevorderd van de lidstaten – mits er geen andere correcties zijn. Maar dit is een proces waarbij we vorig jaar veel strenger waren dan in de jaren daarvoor. Toch moet u zich steeds voor ogen houden dat het hier om fouten gaat.

In de tussentijd heeft de Rekenkamer deze kwijting ingediend, dit verslag voorgelegd. Volgens dit verslag hebben ze de twee zaken voor nader onderzoek aan OLAF voorgelegd. De ene is afgesloten en andere wordt nog onderzocht. Dit zijn de mogelijke fraudezaken. Ik moet zeggen dat deze situatie niet al te erg is, wat niet wegneemt dat we er natuurlijk voor moeten zorgen dat het geld overal op een correcte manier wordt gebruikt.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (EN) Commissaris, als gevolg van de financiële crisis, als teken van solidariteit, zijn de salarissen van ministers, parlementariërs, ook Europarlementariërs, en overheidsambtenaren in sommige EU-landen met 10, 15 of 20 procent verlaagd.

Staat u achter het idee om dit ook in de Europese Commissie te doen? Ik weet dat dat ingewikkeld is, maar staat u er op zijn minst in theorie achter?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Aangezien energie-efficiëntie een van de prioriteiten is voor het economisch herstel van de Unie en voor de strijd tegen de klimaatverandering, acht ik het noodzakelijk dat er een Europees Fonds voor energie-efficiëntie en hernieuwbare energie komt, dat openbare en private middelen moet mobiliseren om specifieke projecten op het grondgebied van de Europese Unie te implementeren. Dit zou een efficiënt model zijn voor het gebruik van Europese publieke middelen. Ik wil de Commissie vragen welk standpunt zij daaromtrent inneemt.

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie.* - (EN) Ik ken het standpunt van het Parlement met betrekking tot salarissen niet. Om dit idee te kunnen uitvoeren moet het personeelsstatuut worden opgebroken, wat een zeer ingewikkelde zaak is. Deze Commissie heeft bij de start van haar ambtstermijn besloten dat niet te doen, maar wel om het ambtenarenapparaat soepeler te laten functioneren. Vanwege de complexiteit van het openbreken van het personeelsstatuut heeft voorsnóg niemand voorgesteld dat opnieuw te doen.

Wanneer we met een dergelijk voorstel instemmen, moeten we natuurlijk met onze sociale partners, de vakbonden, gaan onderhandelen. We kunnen hierover met de vakbonden onderhandelen of ze rechtstreeks vragen hiermee akkoord te gaan, maar de kans dat het personeelsstatuut voor het einde van de zittingstermijn van het Parlement en de Commissie opnieuw wordt opgebroken, is heel klein.

De vraag over de fondsen heb ik niet begrepen. Wilt u dat alle fondsen worden samengevoegd? Kunt u de vraag herhalen?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (EN) Ik stel de oprichting voor van een speciaal Europees fonds voor energie-efficiëntie, voor projecten binnen de Europese Unie. Ik denk dat zo'n fonds heel nuttig zou zijn voor de duurzame economische ontwikkeling van de Unie.

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie.* - (EN) Dat is een verreikende vraag die ik moet doorverwijzen naar mijn collega's.

Samen met het Parlement vragen we de lidstaten of het mogelijk is dit geld – deze vijf miljard euro – uitsluitend beschikbaar te stellen voor energie-efficiëntie. Tot dusver is de discussie hierover in de Raad heel verhit geweest.

Er is een aantal mogelijkheden om energie-efficiëntie via het Cohesiefonds te ondersteunen, maar een voorstel voor de oprichting van een of ander nieuw fonds zal waarschijnlijk tot veel zeer lange debatten leiden. Ik weet niet of dit wel een goed idee is, omdat energie nog steeds niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap valt – het is strikt genomen een nationale kwestie.

Als ik zie wat er met deze vijf miljard gebeurt, ben ik niet zo enthousiast over de samenwerking tussen de lidstaten bij het vaststellen van verschillende financieringsinstrumenten. Het idee op zichzelf steun ik natuurlijk.

De Voorzitter. – Vraag nr. 39 van **Manuel Medina Ortega** (H-1036/08):

Betreft: Overeenkomsten met de landen van de Andesgemeenschap

Acht de Commissie het, gezien de institutionele problemen waarmee de Andesgemeenschap momenteel te kampen heeft, nog mogelijk om een gemeenschappelijke overeenkomst met de Andesgemeenschap te sluiten, of acht zij het haalbaarder om afzonderlijke overeenkomsten te sluiten met een of meer lidstaten van de Andesgemeenschap?

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (EN) Dank u dat u mij in de gelegenheid stelt om in te gaan op deze zeer interessante kwestie: ons buitenlands beleid ten aanzien van de Andesgemeenschap.

De interregionale onderhandelingen met de Andesgemeenschap kwamen afgelopen zomer in een impasse omdat de Andesgemeenschap het niet eens kon worden over een gemeenschappelijke onderhandelingspositie op bepaalde handelsgerelateerde terreinen. De verschillen vormen in zekere zin een afspiegeling van de verschillende beleidsaanpakken die de landen in de regio op het economische en handelsvlak hanteren.

Ondanks de inspanningen van sommige landen van de Andesgemeenschap om uit deze impasse te geraken, kon de Commissie slechts constateren dat er geen consensus meer bestond over voortzetting van de onderhandelingen. Onder deze omstandigheden, en onverminderd de middellangetermijndoelstelling om tussen de Andesgemeenschap en de Europese Unie een associatie tot stand te brengen, heeft de Commissie de Raad voorgesteld om bij de onderhandelingen een tweesporenbenadering te volgen. Het daartoe strekkende voorstel is op 19 januari door de Raad goedgekeurd.

De Commissie stelt op de eerste plaats voor – met als doel de betrekkingen tussen de Europese Unie en de Andesgemeenschap in stand te houden en te versterken – de overeenkomst van 2003 inzake politieke dialoog en samenwerking uit te breiden en te actualiseren.

Ten tweede stelt de Commissie voor om de onderhandelingen over de multilaterale handelsovereenkomst buiten het kader van de Andesgemeenschap te voeren, met die landen die bereid en in staat zijn tot ambitieuze, veelomvattende en WTO-compatibele handelsbesprekingen. Natuurlijk zijn daarvoor alle landen uitgenodigd.

Gezien de meningsverschillen tussen de landen van de Andesgemeenschap over het handelsgedeelte van de associatieovereenkomsten, is de Commissie van mening dat de voorgestelde aanpak ons het beste in staat stelt om op een pragmatische en constructieve wijze verder te gaan, terwijl we de Andesgemeenschap en de integratie van de Andeslanden blijven ondersteunen.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik ben het eens met uw opmerking dat dit de meest adequate procedure is. De afgelopen dagen ben ik in de Republiek Bolivia geweest en ik heb de gebeurtenissen daar van dag tot dag gevolgd.

De concrete vraag die ik wil stellen is de volgende: toen ik daar was, werd het bezwaar geuit dat deze overeenkomsten mogelijk strijdig zijn met de overeenkomst van Cartagena – de overeenkomst waarop de Andesgemeenschap is gebaseerd – en dat deze overeenkomst misschien moet worden gewijzigd.

Kan de Commissie mij op dit moment meedelen of de overeenkomsten daadwerkelijk kunnen worden gesloten zonder dat de basistekst van de Andesgemeenschap moet worden gewijzigd?

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (EN) Dit is een moeilijke vraag. Van wat ik in deze briefing heb gelezen, denk ik dat de Overeenkomst van Cartagena dit niet in de weg staat. Maar ik verstrek u graag via onze diensten meer gedetailleerde informatie.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Het Europees Parlement heeft zijn betrekkingen met Latijns-Amerika in de afgelopen jaren tot verdere ontwikkeling gebracht. Nu hebben we dankzij de Parlementaire Vergadering EU-Latijns-Amerika (EuroLat) wederzijdse betrekkingen tussen het Europees Parlement en bijna alle Latijns-Amerikaanse parlementen, waaronder het Andesparlement. Is deze gedwongen pragmatische terugkeer naar bilaterale betrekkingen werkelijk de juiste weg of moeten we niet eerder proberen een intensieve dialoog met Latijns-Amerika in zijn geheel te voeren en alleen bepaalde vereisten te overwegen in het kader van bijzondere regelingen?

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (EN) Ja, dit is absoluut de aanpak die de Commissie wil volgen. We zijn altijd voorstander geweest van overeenkomsten tussen multilaterale organisaties en ons steeds bewust van de gevaren van bilaterale onderhandelingen, die gemakkelijk in verwarring kunnen eindigen.

Ik was erg blij dat ik naar Barbados moest gaan voor de ondertekening van een vrijhandelsakkoord tussen de Europese Unie en veertien Caribische landen. Dit akkoord is werkelijk een grote prestatie. Het heeft de handel tussen deze landen enorm gestimuleerd en is begroet als een zeer positieve stap. Dus we proberen natuurlijk een multilaterale aanpak te volgen.

De Voorzitter. – Vraag nr. 40 van **Avril Doyle** (H-1045/08):

Betreft: Verwijdering van de People's Mojahedin van de EU-lijst van terroristische organisaties

Op 4 december 2008 heeft het Hof van eerste aanleg het besluit van de Raad van 15 juli 2008 om de People's Mojahedin (PMOI) op de EU-lijst van terroristische organisaties te laten staan, nietig verklaard.

In het arrest wordt benadrukt dat de Raad inbreuk had gemaakt op het recht van de PMOI om zich te verdedigen en rechtsbescherming te genieten en niet had bewezen dat de PMOI zich met terroristische activiteiten inlaat. Het arrest bepaalt ook dat het door de Franse regering voorgelegde dossier niet is gebaseerd op "serius en geloofwaardig bewijs" en betrekking heeft op individuen die ervan verdacht worden lid te zijn van de PMOI, en niet op de PMOI zelf.

Dit arrest is het laatste in een reeks van zes arresten van de Hoge Raad en het Hof van beroep in Groot-Brittannië en van het Hof van eerste aanleg, die alle beklemtonen dat de PMOI niet betrokken is bij terroristische activiteiten en ook geen plannen in die richting heeft.

Wat is het standpunt van de Commissie, die toch borg moet staan voor de rechtsstaat in dit verband?

Welke stappen zal de Commissie zetten om ervoor te zorgen dat het recht zijn beloop heeft en dat elke organisatie die zich in deze positie bevindt, verzekerd is van een goede rechtspleging?

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (EN) Zoals u weet veroordeelt de Europese Unie alle vormen van terrorisme en heeft ze de vaste overtuiging dat de strijd tegen het terrorisme alleen effectief en geloofwaardig kan worden gevoerd wanneer daarbij de mensenrechten in acht worden genomen.

Het treffen van sancties tegen terroristen gebeurt in het kader van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, en de Commissie is gehouden aan besluiten die door de lidstaten met eenparigheid van stemmen in de Raad worden genomen. De Commissie heeft zodoende goed kennis genomen van het feit dat het Gerecht van eerste aanleg in zijn arrest van 4 december 2008 het besluit van de Raad van 15 juli 2008 waarbij de People's Mojahedin Organisation of Iran (PMOI) op de lijst van terroristische organisaties is geplaatst, nietig heeft verklaard.

Het Gerecht voerde aan dat het recht van verdediging en het recht op een effectieve rechterlijke bescherming waren geschonden. Meer in het bijzonder waren de organisatie de redenen voor plaatsing op de lijst niet van tevoren meegedeeld. De organisatie kon haar mening daarom pas kenbaar maken nadat het besluit tot plaatsing op de lijst al was genomen. Om uitvoering te geven aan dit arrest nam de Raad op 26 januari 2009 een nieuwe lijst van personen en entiteiten aan waartegen met het oog op terrorismebestrijding beperkende maatregelen worden getroffen. De People's Mojahedin Organisation stond niet op die lijst.

In dit verband is het ook belangrijk om op te merken dat het Europees Hof van Justitie in een bijlage van 23 oktober 2008 bevestigde dat de huidige procedure voor het plaatsen van terroristische organisaties op een lijst, zoals die door de Raad wordt toegepast in het geval van sancties die niet zijn gebaseerd op VN-sancties, niet in strijd is met de mensenrechten van de betrokken personen en organisaties, omdat beide partijen worden gehoord, de persoon of entiteit in kwestie van te voren wordt meegedeeld waarom hij of zij op de lijst is geplaatst, en die persoon of entiteit zijn mening hierover kenbaar kan maken.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Ik wil de commissaris graag bedanken. Toen ik deze vraag op 17 december 2008 indiende, wist ik inderdaad nog niet van het goede nieuws dat van de bijeenkomst van ministers van Buitenlandse Zaken van 26 december zou komen.

Laat het duidelijk zijn dat ik iedere vorm van terrorisme veroordeel. Maar is het aanvaardbaar, zo vraag ik u, dat een Raad consequent de regels van de rechtsstaat naast zich neerlegt en de arresten van het Gerecht van eerste aanleg negeert?

Tot slot wil ik u vragen of de Commissie na het besluit van 26 januari 2009 van de Europese ministers van Buitenlandse Zaken een reactie heeft gekregen – al dan niet officieel – van het huidige Iraanse regime?

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (EN) Zoals gezegd, het was een besluit van de Raad, en nu heeft het Hof van Justitie laten zien wat de gebreken van dat besluit zijn. Ik ga ervan uit dat de Raad en de andere Europese instellingen de arresten van het Hof zullen volgen.

Het Hof van Justitie zei dat het besluit niet voldeed aan materiële en procedurele eisen, en de Raad nam dat over. Dit werd besproken in de RAZEB en die nam het besluit deze organisatie van de nieuwe terroristenlijst te halen die op 26 januari 2009 was aangenomen.

Mij is niets bekend van een reactie van de Iraanse regering. Integendeel, mijn collega's zeggen dat de Iraanse regering op geen enkele wijze heeft gereageerd.

Ik denk dat deze procedures ons ook zullen helpen om bij het plaatsen van organisaties of personen op een lijst van terroristische organisaties de nuance niet uit het oog te verliezen en het is goed dat ze de mogelijkheid bieden van het geven van tegenargumenten. Dat lijkt me een positieve stap.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Blijkbaar is de lijst van terroristische organisaties tot stand gekomen op basis van informatie die niet altijd volledig steekhoudend is. Bestaat in verband met de verwijdering van de People's Mojahedin van deze lijst ook het voornemen om de EU-lijst van terroristische organisaties aan een algemene herziening of actualisering te onderwerpen?

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (EN) Deze lijst wordt natuurlijk constant herzien. Wanneer een lidstaat ten aanzien van een bepaalde entiteit een andere aanpak voorstelt, voorstelt om een entiteit van de lijst te verwijderen of er een aan toe te voegen, dan is dat absoluut een reden om de lijst te herzien. Dit is dus een dynamisch proces. De lijst is niet in steen gehouwen. Er moet wel een reden zijn voor een nieuwe aanpak, maar als die er is, dan kan ze worden herzien.

De Voorzitter. – Vraag nr. 41 van **Seán Ó Neachtain** (H-1049/08):

Betreft: Toekomstige betrekkingen EU-IJsland

IJsland is lid van de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA), de meeste economische betrekkingen tussen de EU en IJsland vinden plaats binnen het kader van de Europese Economische Ruimte (EER), IJsland is geassocieerd lid van de Schengen-overeenkomst, en heeft in het algemeen nauwe handels-, economische en sociale banden met de Europese Unie. De gevolgen van de financiële crisis hebben hier en daar geleid tot speculaties over de toetreding van IJsland tot de eurozone (zonder toetreding tot de EU zelf). Welke impact zou zo'n stap hebben op de betrekkingen tussen de EU en IJsland - met name op de gebieden milieu en maritieme-/visserijsamenwerking - en beschikt de Commissie over scenario's die voorzien in zo'n ontwikkeling? Is het mogelijk dat zo'n stap - indien hij wordt gezet - wordt gevolgd door vergelijkbare overeenkomsten met andere niet-EU-landen?

Siim Kallas, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (EN) Dit is absoluut een kwestie geworden waarover zeer intensief wordt gediscussieerd, wat we ons een jaar geleden niet hadden kunnen voorstellen. We hadden ons niet kunnen voorstellen dat we vandaag zouden praten over eventuele radicale veranderingen in de betrekkingen tussen de EU en IJsland. De vraag is wat voor effect de invoering van de euro door IJsland – zonder dat IJsland tot de Unie toetreedt – op onze betrekkingen met dat land zou hebben.

Laat me eerst benadrukken dat op dit moment, terwijl we spreken, in IJsland zelf een intensief debat wordt gevoerd over de betrekkingen met de EU, waarbij ook het EU-lidmaatschap aan de orde komt. Dit debat wordt door de Commissie op de voet gevolgd.

De vraag of IJsland het EU-lidmaatschap moet aanvragen is helemaal aan het IJslandse volk, en als zo'n aanvraag er komt, zullen de Commissie en de lidstaten daarop reageren volgens de procedures zoals die zijn vastgelegd in het Verdrag. Ik kan u verzekeren dat we een eventuele aanvraag zo snel mogelijk zouden behandelen.

Wat betreft de specifieke vraag naar de invoering van de euro zonder toe te treden tot de EU, kan IJsland daar natuurlijk unilateraal toe besluiten. Maar laat het duidelijk zijn dat de Commissie sterk van mening is, net als de Europese Centrale Bank, dat unilaterale 'euro-isering' voor IJsland geen wenselijke politieke optie is. Zo'n stap zou geen positief effect hebben op de betrekkingen met de EU.

Omdat IJsland een potentiële aanvrager van het EU-lidmaatschap is, zou het een monetaire langetermijnintegratie in de eurozone alleen in de context van een toekomstig EU-lidmaatschap moeten nastreven. Dit betekent dat IJsland de euro pas zou moeten invoeren nadat het tot de EU is toegetreden en aan de voorwaarden van het Verdrag voldoet.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Commissaris, ik wil even inhaken op wat u zei over een aanvraag van IJsland tot toetreding tot de Europese Unie. Als zo'n aanvraag zou worden gedaan – gezien de urgente situatie van de economie op dit moment – zou de Europese Unie dan de beschikking hebben over een versneld systeem of een procedure om die aanvraag snel te behandelen? Hoe zou de Unie een dergelijk verzoek snel kunnen afhandelen, als dat al mogelijk is?

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. – (EN) Ik geloof niet dat IJsland een of andere speciale behandeling kan krijgen. In het verleden hebben we met landen onderhandeld die nu lidstaat van de Europese Unie zijn, en nu onderhandelen we opnieuw met landen die graag tot de Unie zouden willen toetreden: iedereen moet op volstrekt gelijke wijze worden behandeld. De eventuele onderhandelingen met IJsland zullen niet verschillen van de onderhandelingen met alle andere kandidaat-landen. Ik zie geen enkele mogelijkheid voor versnelde onderhandelingen.

Of IJsland goed is voorbereid op het lidmaatschap is een andere vraag. Ik weet niet in hoeverre het al wetgeving heeft aangenomen die vergelijkbaar is met die van de Europese Unie. Dat is een belangrijke kwestie.

Hoe dan ook, ik ben er zeker van dat de lidstaten van mening zullen zijn dat de onderhandelingspositie voor alle aanvragers volstrekt gelijk moet zijn en ze allemaal even rechtvaardig moeten worden behandeld. Zo denk ik erover. Er is in de Commissie nooit sprake geweest van een of andere speciale behandeling of 'fast track'.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hoe denkt de Commissie in geval van toetreding van IJsland tot de EU of tot de eurozone te voorkomen dat de gehavende IJslandse economie of het gehavende financiële systeem van IJsland de stabiliteit van de euro in gevaar of aan het wankelen brengt?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Als ondervoorzitter van de Commissie visserij wil ik de commissaris vragen ons iets meer te vertellen over wat volgens hem de mogelijke effecten zullen zijn van het EU-lidmaatschap van IJsland op de samenwerkingsovereenkomst tussen de EU en IJsland op visserijgebied?

Siim Kallas, vice-voorzitter van de Commissie. – (EN) Dit zijn twee tamelijk specifieke vragen. Nogmaals, benadrukt moet worden dat het uitgangspunt is dat deze onderhandelingen niet mogen afwijken van de onderhandelingen die met andere kandidaat-landen zijn gevoerd.

Maar IJsland heeft natuurlijk maar een bevolking van iets minder dan 300 000. Het is dus klein en zou geen grote last zijn voor de Europese economie. Integendeel, ik denk dat de algemene opvatting juist is dat het land een bijdrage aan de Europese economie zou leveren en de huidige economische moeilijkheden te boven kan komen.

Ik denk dat de lidstaten heel zorgvuldig naar het land zullen kijken en het zullen vragen om eerst zijn huis op orde te brengen. Dat is het eerste vereiste, en dan kan worden gevraagd naar de bijdrage van IJsland aan de economie van de Unie.

Wat het visserijakkoord betreft, dat is, nogmaals, een zeer specifieke kwestie. Maar ik meen me te herinneren dat dit punt bij vorige uitbreidingsonderhandelingen verschillende keren ter sprake is gebracht.

Ik denk dat de visserijkwestie het meest ingewikkelde punt in de onderhandelingen met IJsland zal worden, omdat het land momenteel vrij grote privileges geniet waar enkele lidstaten zeker vraagtekens bij zullen stellen. Ik denk dat dit het centrale punt van toekomstige onderhandelingen zal worden.

Ik weet niet in hoeverre de bestaande overeenkomst toepasselijk of geschikt is voor de toekomstige betrekkingen tussen IJsland en andere EU-lidstaten. Als lid van de Commissie visserij weet u dat dit een fel discussiepunt was in de onderhandelingen tussen Noorwegen en enkele lidstaten. Maar vooralsnog weet volgens mij niemand precies welke toezeggingen er op dit specifieke terrein zullen worden gedaan en welke zorgpunten naar voren zullen worden gebracht.

De Voorzitter. – Dank u, commissaris, en dank u dat u ons vanavond op zoveel vragen antwoord hebt gegeven.

Vraag nr. 50 van **Marian Harkin** (H-1073/08):

Betreft: Verslag over demografische ontwikkelingen

In november 2008 publiceerde de Commissie haar verslag over demografische ontwikkelingen waarin de uitdagingen worden geschetst waarmee Europa de komende decennia wordt geconfronteerd als gevolg van de vergrijzing van de bevolking. Volgens het verslag vereisen deze uitdagingen een scala aan beleidsreacties zoals de versterking van de solidariteit tussen de generaties wat betreft langdurige zorg, een grotere mate van erkenning van professionele zorgverleners en - wat het belangrijkste is - meer steun voor mantelzorgers.

In december 2008 publiceerde de Commissie haar verslag over herstructurering in Europa waarin dergelijke demografische uitdagingen eveneens aan de orde komen. In dit verslag wordt erop gewezen dat het potentiële groeitempo van Europa kan afnemen op het moment dat aanzienlijke extra middelen nodig zijn om te voorzien in de behoeften van een steeds toenemend aantal ouderen voor wie moet worden gezorgd voor adequate pensioenen, gezondheids- en langdurige zorg.

Mantelzorgers zijn en blijven een fundamenteel en onmisbaar onderdeel van onze maatschappelijke en gezondheidszorg. Kan de Commissie in dit verband meedelen welke specifieke maatregelen zij heeft genomen met het oog op het uitwerken van beleidsreacties op dergelijke uitdagingen, met name wat betreft meer steun voor mantelzorgers?

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. – (CS) Mevrouw de Voorzitter, geachte afgevaardigden, de Commissie heeft zich met de in juli 2008 goedgekeurde herziene sociale agenda ertoe verbonden zich bezig te houden met de behoeften van de vergrijzende bevolking. De hele problematiek van de vergrijzing van de Europese samenleving vraagt om een breed scala aan conceptuele maatregelen: van de beoordeling van de hervormingen van het volksgezondheids- en pensioenstelsels waarmee voorzien kan worden in de behoeften van de vergrijzende bevolking - en dit in samenhang met de duurzaamheid van de overheidsfinanciën op de lange termijn - tot aan de ondersteuning van onderzoek naar manieren waarop informatietechnologieën kunnen bijdragen aan de verbetering van de gezondheid en de leefomstandigheden van ouderen.

De Commissie legt op dit moment de laatste hand aan het gezamenlijk ontwerpverslag over de sociale bescherming en sociale cohesie 2009. Er gaat van dit document het duidelijke signaal uit dat het noodzakelijk is te zorgen voor redelijke en financieel duurzame pensioenen, doeltreffendere gezondheidszorg en vermindering van de ongelijkheid op het gebied van de volksgezondheid. Tevens zal dit document zich bezighouden met de uitdagingen waarvoor een aantal lidstaten zich geplaatst ziet wat betreft hun pensioen- en volksgezondheidsstelsel. Zie daarvoor de beschrijvingen in de bijgevoegde overzichten met de individuele lidstaten.

De besluitvorming met betrekking tot het beleid ter ondersteuning van informele zorg aan verwanten valt onder de bevoegdheid van de lidstaten. Dat neemt niet weg dat de Commissie kan fungeren als katalysator voor veranderingen en de lidstaten kan steunen bij hun inspanningen. De Commissie poogt in het kader van de open coördinatiemethode op het gebied van sociale bescherming en sociale cohesie de lidstaten ertoe aan te zetten beleid op te stellen ter ondersteuning van mensen die zich ontfemen over hun verwanten.

In het gezamenlijk verslag 2008 benadrukken zowel de Commissie als de lidstaten het belang van dergelijk beleid ter ondersteuning van de informele zorg. Dergelijk beleid dient onder andere maatregelen te omvatten als het aanbieden van scholing en advies, respijtzorg, zorgverloven en een adequate sociale bescherming voor degenen die informele zorg verlenen. Verdere ondersteuning van de Commissie bij het opstellen van dergelijk beleid op nationaal niveau is er in de vorm van studies naar en conferenties over deze problematiek.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Dank u voor uw antwoord, commissaris. U praat over de behoeften van een vergrijzende bevolking. Zorgverlening is zeker een van die behoeften. U heeft het over de noodzaak van pensioenhervormingen. Ik ben blij dat te horen, omdat mensen die ophouden met werken – vaak om voor kinderen of ouderen te gaan zorgen – onvoldoende socialezekerheidsbijdragen betalen. Vaak is het ook deze groep, in veel gevallen dus mantelzorgers, die te weinig pensioen krijgt.

U zei dat mantelzorgers tot de bevoegdheid van de lidstaten behoren, en daar ben ik het mee eens. U zei in antwoord op mijn vraag ook dat het Europees Sociaal Fonds voor scholing zou kunnen worden gebruikt. Misschien dat u daar wat meer over zou kunnen vertellen.

Tot slot, mantelzorgers werken: het zijn onbetaalde arbeiders. Ik ben erg benieuwd hoe u vanuit dat oogpunt, vanuit het perspectief van werkgelegenheid en sociale zaken, het werkterrein van uw eigen DG toch, naar mantelzorgers kijkt.

Vladimír Špidla, *lid van de Commissie*. – (CS) Om te beginnen werkt de Europese Commissie bij het opstellen van al haar beleidsstukken vanuit de permanente wetenschap dat er in een vergrijzende bevolking steeds meer mensen zullen zijn die zich ontfemen over de zorg voor hun verwanten. Ook houden wij het genderevenwicht nauwlettend in de gaten, want een van de risico's van spontane ontwikkelingen ligt in het feit dat het vooral vrouwen zijn die de verantwoordelijkheid op zich nemen voor de zorg van op één of andere manier hulpbehoevende verwanten, tegenwoordig veelal hoogbejaarden. De financiële ondersteuning van mensen die voor verwanten zorgen, is een zaak van de lidstaten. Er bestaan velerlei manieren om de steun aan deze mensen vorm te geven en in het leeuwendeel van de lidstaten bestaan er inderdaad programma's op dit gebied.

Wat het door u genoemd Europees Sociaal Fonds betreft, is het natuurlijk duidelijk dat dit niet kan zorgen voor de financiering van de zorgverlening aan hulpbehoevende personen *an sich*, maar uiteraard wel dat het kan bijdragen aan de ontwikkeling van uiteenlopende programma's voor deze mensen. Toen ik het over scholing had, wilde ik daar voornamelijk mee zeggen dat wanneer we voor iemand zorgen willen die ons dierbaar is en waarmee we een sterke gevoelsband hebben het in zekere zin - naast al onze inspanningen en goede wil - ook om een zekere deskundigheid gaat en dat het daarom zeer goed zou zijn indien deze mensen een aantal basisvaardigheden, een aantal basistools aangereikt zouden krijgen, omdat ook voor hen de hulpverlening daardoor veel bevredigender wordt en hun taak een stuk lichter. Dus dat is een van de redenen waarom wij in deze richting denken.

Ik zou graag één onvermeld gelaten kwestie nog even apart noemen willen, een onderwerp waarmee we ons eveneens bezighouden, en wel het misbruik of ook wel de mishandeling van oudere mensen. Dergelijke mishandeling blijkt in de overgrote meerderheid van de gevallen niet zozeer het gevolg te zijn van een of andere algemene persoonlijke tekortkoming van de mishandelende individuen, maar veelal een kwestie van onvermogen en falen in de gegeven situatie onder de gegeven omstandigheden. Mensen kunnen de situatie soms gewoon niet meer aan omdat het allemaal veel te zwaar is. Ook op dit vlak willen we graag iets betekenen met het Europees Sociaal Fonds.

De Voorzitter. – Daar de vraagsteller afwezig is, komt vraag 51 te vervallen.

Wij gaan door met de volgende vraag van de heer Crowley, die echter zal worden vervangen door de heer Ryan.

Vraag nr. 52 van **Brian Crowley** (H-1056/08):

Betreft: Armoede in de Europese Unie

Solidariteit is een van de grondbeginselen van de Europese Unie, en een van onze gemeenschappelijke waarden bestaat erin te investeren in mensen, gelijke kansen te bevorderen en armoede te bestrijden. Kan de Commissie aangeven op welke wijze zij ervoor wil zorgen dat toekomstige armoedebestrijdingsplannen op Europees niveau in nationale beleidsmaatregelen kunnen worden omgezet?

Vladimír Špidla, *lid van de Commissie*. – (CS) Mevrouw de Voorzitter, geachte afgevaardigden, de Europese Unie heeft zich met de invoering van de strategie van Lissabon een ambitieus doel gesteld, namelijk een verregaande vermindering van de armoede tot 2010. De EU heeft vervolgens verschillende instrumenten in het leven geroepen om dat doel te realiseren. De open coördinatiemethode op het gebied van sociale bescherming en sociale cohesie heeft de strijd tegen de armoede en de sociale uitsluiting helpen versterken en de inspanningen van de lidstaten op dit vlak ondersteund.

Deze samenwerking tussen de lidstaten heeft aldus hoge ogen gegooit. Ik geef u drie voorbeelden: op dit moment hebben 22 lidstaten een specifiek, in cijfers uitgedrukt streefdoel op het vlak van de strijd tegen kinderarmoede. Verder is er nu sprake van nauwe betrokkenheid van zowel burgers als bedrijven bij de nationale strategieën voor armoedebestrijding, en ten derde is de strategie inzake sociale cohesie als zodanig onderdeel geworden van talloze beleidsterreinen, zoals werkgelegenheid, onderwijs en scholing, gezondheidszorg en volkshuisvesting. Dat betekent dus dat in de strijd tegen sociale uitsluiting alle relevante beleidsterreinen ingezet worden.

De op 2 juli 2008 door de Commissie goedgekeurde sociale agenda bevat zeven speerpunten, waaronder de strijd tegen armoede en sociale uitsluiting. Tevens wordt er in de herziene sociale agenda voorgesteld om de open coördinatiemethode verder te versterken. En dan is er nog het Europees plan ter hernieuwing van de groei en de werkgelegenheid dat op de Europese top van december 2008 aan de regeringsleiders en staatshoofden werd voorgelegd en dat tot doel heeft de gevolgen van de financiële en economische crisis te

verminderen en tegelijkertijd de reeds lopende hervormingen in het kader van de strategie van Lissabon voor groei en werkgelegenheid te versterken.

Verder heeft de Commissie toegezegd dat zij op regelmatige basis een analyse zal maken van de sociale gevolgen van de financiële en economische crisis in de lidstaten en de op nationaal niveau getroffen maatregelen. Dit zal op driemaandelijks basis plaatsvinden, waarbij de focus vanzelfsprekend liggen zal op de meest kwetsbare groeperingen.

Verder zal de Commissie met de lidstaten blijven samenwerken om te zorgen voor een doeltreffende tenuitvoerlegging van haar in oktober 2008 uitgebrachte aanbevelingen met betrekking tot de actieve sociale inclusie van mensen die het verst afstaan van de arbeidsmarkt. Deze aanbevelingen hebben met name tot doel het in vele lidstaten onderontwikkelde minimumloonstelsel te verbeteren. Het is namelijk van cruciaal belang dat elke burger de mogelijkheid geboden krijgt een fatsoenlijke levensstandaard te bereiken, en dat al helemaal in de huidige crisistijd.

Verder zou ik er hier graag aan willen herinneren dat het jaar 2010 het Europees Jaar van de strijd tegen de armoede en sociale uitsluiting zal zijn. Het accent zal daarbij voornamelijk liggen op steun ter versterking van de naleving van rechten alsook op de kansen van mensen aan de rand van de maatschappij om opnieuw actief aansluiting te vinden bij die samenleving, verder op het feit dat elk lid van de samenleving zijn eigen verantwoordelijkheid heeft in de strijd tegen de armoede en tot slot op de verspreiding van goede praktijken met betrekking tot sociale cohesie en op de versterking van de beloftes van de belangrijkste politieke spelers.

Ik denk dat uit de maatregelen die ik zojuist genoemd heb duidelijk blijkt dat Europa voortdurend op tastbare wijze werkt aan het vervullen van de behoeften van de meer kwetsbare groeperingen en dat des te meer tegen de achtergrond van de huidige economische situatie. Ik hoop dat de lidstaten positief zullen reageren op de oproepen van de Commissie om de sociale gevolgen van de huidige crisis op te vangen. Daartoe kunnen zij de verschillende beschikbare communautaire instrumenten inzetten en dan met name het Europees Sociaal Fonds en het Europees fonds voor aanpassing aan de mondialisering.

Eoin Ryan, auteur. – (EN) Ik dank de commissaris voor zijn zeer uitgebreide antwoord. Als we in de context van de huidige economische situatie en de stijgende werkloosheid praten over kwetsbare groepen, dan horen daar natuurlijk ook jongeren bij.

Helaas neemt in moeilijke economische tijden het drugsgebruik onder jongeren vaak toe. Gezien de problemen die dit niet alleen voor henzelf maar ook voor hun familie veroorzaakt, en gezien ook de zeer ernstige gevolgen voor gemeenschappen waar drugsgebruik vaak gepaard gaat met armoede en andere problemen, is het wellicht mogelijk het Europees Sociaal Fonds gericht te gebruiken voor hulpverlening aan deze groep.

Mijn vraag is dus of het mogelijk is om uit hoofde van dit Fonds specifieke acties voor deze kwetsbare groep te ondernemen?

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. – (CS) Ook in deze economisch moeilijke tijden bestaat de strategie van de Commissie eruit te strijden tegen elke vorm van discriminatie en elke inbreuk op het beginsel van gelijke kansen. U bent uiteraard op de hoogte van het feit dat er op basis van de Europese regelgeving de nodige positieve acties kunnen worden ondernomen, oftewel acties die gericht zijn op bevolkingsgroepen die het zeer moeilijk hebben. De Commissie vergemakkelijkt met al haar nu bij het Parlement in behandeling zijnde voorstellen - of beter gezegd: de Commissie wil indien deze voorstellen worden goedgekeurd, zorgen voor een eenvoudigere aanwending van het Europees Sociaal Fonds en het Fonds voor de aanpassing aan de mondialisering. Ik kan dus met recht zeggen dat wat de voorschriften betreft, alsook de structuren, er geen redenen bestaan waarom een groot deel van deze middelen niet naar jonge mensen zouden kunnen vloeien. Dit hangt volledig af van de verschillende projecteigenaren, de lokale gemeenschappen en de nationale overheden. De kwestie ligt helemaal open, maar in principe liggen er dus geen obstakels op de weg waardoor de middelen niet doeltreffend zouden kunnen worden ingezet ten behoeve van jonge mensen en andere groeperingen die in een benarde positie verkeren.

De Voorzitter. – Het vragenuur is gesloten.

De vragen die wegens tijdgebrek niet zijn beantwoord, zullen schriftelijk worden beantwoord (zie bijlage).

(De vergadering wordt om 19.30 uur onderbroken en om 21.00 uur hervat.)

VOORZITTER: MANUEL ANTÓNIO DOS SANTOS*Ondervoorzitter***14. Bescherming van van oudsher bestaande nationale, etnische en immigrantenminderheden in Europa (debat)**

De Voorzitter. – Aan de orde is het debat over mondelinge vraag (O-0002/2009) van Csaba Sándor Tabajdi, Hannes Swoboda, Jan Marinus Wiersma, Véronique De Keyser, Katrin Saks en Claude Moraes, namens de PSE-Fractie, aan de Commissie: Bescherming van van oudsher bestaande nationale, etnische en immigrantenminderheden in Europa (B6-0005/2009).

Csaba Sándor Tabajdi, auteur. – (HU) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, op het Europese continent wonen meer dan driehonderd verschillende nationale en etnische minderheden en taalgemeenschappen. Van de burgers in de 27 EU-lidstaten is ongeveer 15 procent lid van een van oudsher bestaande nationale minderheid of immigrantengemeenschap. Terwijl de doelstelling van de Europese Unie het behoud van culturele verscheidenheid is, worden minderheidstalen en volksgroeperingen met uitsterven of assimilatie bedreigd. De gestaag groeiende immigrantengemeenschappen zien zich geconfronteerd met een integratiecrisis; we hoeven maar te denken aan de onlusten in de buitenwijken van Parijs, de terreuraanvallen in Londen en de etnische spanningen in Nederland.

Is de Europese Unie wel geloofwaardig als zij schendingen van mensen- en minderheidsrechten veroordeelt in andere landen? Benaderen de besluitvormers in de EU de problemen van de nationale en etnische minderheden in de mogelijke kandidaat-landen op de westelijke Balkan wel adequaat, als een aantal lidstaten hier in eigen land niet toe in staat is, met praktijken die hier zelfs lijnrecht tegen indruisen? Wie deze kwesties niet onder ogen wil of kan zien en zijn kop in het zand steekt, speelt met de toekomst van Europa.

Aan het debat van vandaag ging bezorgdheid vooraf, want volgens sommigen ligt deze kwestie te gevoelig. Jazeker, deze kwestie ligt bijzonder gevoelig. Wat zou de Europese Unie zijn als we alleen onderwerpen behandelden die geen belangen schaden? We mogen de problemen niet onder het tapijt vegen! De Europese burgers verwachten wezenlijke antwoorden van ons. De Europese Unie moet op lokaal, regionaal, nationaal en Europees niveau de rechten waarborgen van inheemse, van oudsher bestaande minderheden, de Roma en de miljoenen volkeren zonder eigen staat die een minderheidsstatus hebben, zoals de Catalanen, de Basken, de Schotten, de Bretons, de Elzassers, de Corsicanen, de Welsh, de Hongaarse nationale gemeenschappen in Roemenië, Slowakije en Servië, en andere naties.

Subsidiariteit en zelfbestuur, machtsdeling en medebeslissing zijn de fundamentele waarden van de Europese Unie. Het is cruciaal dat er vormen van autonomie met medebeslissing en zelfbestuur, *self-governance*, tot stand komen die zijn gebaseerd op overeenstemming tussen de meerderheid en de minderheid, zonder dat dit afdoet aan de soevereiniteit en de territoriale integriteit van de lidstaten. De staat moet personen die tot een immigrantenminderheid behoren, helpen bij een zo volledig mogelijke inburgering, oftewel integratie, en de immigrantenminderheden moeten de taal en de gebruiken van het land in kwestie zoveel mogelijk eerbiedigen. Als het Europees Parlement een echt machtscentrum wil worden, mag het deze netelige kwesties niet uit de weg gaan.

Jacques Barrot, vicevoorzitter van de Commissie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, geachte afgevaardigden, geachte heer Tabajdi, de bescherming van minderheden is een zeer belangrijk beginsel dat geldt als een van de voorwaarden voor toetreding van nieuwe lidstaten tot de Europese Unie. De criteria van Kopenhagen zijn specifiek bedoeld voor kandidaat-lidstaten van de Unie.

De eerbiediging van de rechten van mensen die tot minderheden behoren, inclusief de eerbiediging van het beginsel van non-discriminatie, is een van de beginselen waar de Unie op is gegrondvest. De Unie heeft echter geen algemene bevoegdheden op het gebied van de bescherming van de rechten van minderheden. Het is de taak van de nationale overheden voor deze bescherming te zorgen, zoals dat door hun grondwet wordt voorgeschreven en zoals zij dit in internationale verdragen hebben afgesproken.

De vragen o de institutionele organisatie of het institutioneel zelfbestuur van de minderheden behoren eveneens tot de bevoegdheden van de lidstaten. Het is bovendien aan elke lidstaat afzonderlijk om te beslissen of ze het Kaderverdrag voor de bescherming van nationale minderheden en het Europees Handvest voor regionale of minderheidstalen, twee belangrijke instrumenten die door de Raad van Europa zijn ingevoerd, al dan niet ondertekenen of ratificeren.

De Unie heeft dus niet de bevoegdheid om algemene wetgeving aan te nemen voor het vaststellen van normen voor de bescherming van minderheden en voor het invoeren van controlemechanismen, zoals in de vraag wordt gesuggereerd. Op gebieden die wel onder haar bevoegdheden vallen kan de Unie echter wel maatregelen treffen die een positieve uitwerking hebben op de situatie van minderheden.

Zo is het binnen het beleid dat de Commissie voert tegen discriminatie op grond van ras, etnische afkomst en geloofsovertuiging van belang om toe te zien op de uitvoering van de communautaire wetgeving op dit gebied en op de implementatie van de richtlijn die deze wetgeving aanvult.

Een ander voorbeeld is het kaderbesluit betreffende de bestrijding van racisme en vreemdelingenhaat dat op 28 november 2008 is aangenomen. Via dit kaderbesluit verbetert de Unie de situatie van minderheden ten opzichte van bepaalde gedragingen waar zij slachtoffer van zijn. De Unie is ook opgekomen voor de situatie van de Roma.

De integratie van immigranten is een steeds belangrijkere kwestie voor de lidstaten van de Europese Unie. In 2005 heeft de Commissie een integratieprogramma ingevoerd dat dient als werkkader voor een gemeenschappelijke aanpak voor integratie in de Europese Unie. En de Unie heeft een bedrag van 825 miljoen euro uitgetrokken voor het Europees Fonds voor de integratie van onderdanen van derde landen voor de periode 2007-2013.

In 2009 zal de Commissie drie nieuwe initiatieven lanceren: de derde editie van het Europees handboek over integratie, het Europees forum voor integratie, dat bedoeld is om de burgermaatschappij nog sterker aan onze werkzaamheden te binden, en tot slot een website over integratie, een centraal informatiepunt voor integratie, dat de uitwisseling van goede voorbeelden tussen alle bij integratie betrokken partijen zal bevorderen.

De rol van de Europese Unie op het gebied van meertaligheid is er niet op gericht het beleid op dit terrein van de lidstaten over te nemen, maar op het ondersteunen en aanvullen van dit beleid. Het meertaligheidsbeleid van de Europese Commissie richt zich ook op regionale talen en talen die door minderheden worden gesproken.

De bescherming van de taalkundige en culturele verscheidenheid is namelijk een van de hoekstenen van de Europese Unie. De bescherming van deze taalkundige en culturele verscheidenheid is thans opgenomen in het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie. Daarin wordt in artikel 22 het volgende bepaald: "De Unie eerbiedigt de culturele, godsdienstige en taalkundige verscheidenheid."

In de laatste mededeling van de Commissie, die is aangenomen in september 2008, wordt bovendien vermeld dat elke landstaal, regionale taal of door een minderheid gesproken taal een toevoeging is aan onze gemeenschappelijke cultuur. De voornaamste instrumenten die de Unie op dit terrein tot haar beschikking heeft, zijn financieringsprogramma's en in het bijzonder het programma "Een leven lang leren 2007-2013".

Ten slotte is het Bureau voor de grondrechten van de Europese Unie voor ons een uiterst waardevol instrument voor het verzamelen van gegevens ten behoeve van de ontwikkeling en tenuitvoerlegging van alle instrumenten en van het communautaire beleid. In navolging van het verzoek van het Europees Parlement aan het Bureau voor de grondrechten, dat overigens in Wenen is gevestigd, wordt volgens het werkprogramma voor 2009 van het Bureau een vergelijkend verslag geschreven over de situatie omtrent etnische discriminatie en racisme in de Europese Unie, waarmee we het verslag over racisme over het jaar 2007 kunnen bijwerken.

Dat is wat ik u te zeggen heb. Kortom: we hebben geen wettelijke basis om de bescherming van minderheden te regelen. Dit terrein valt echt onder de bevoegdheid van de lidstaten, maar dit neemt niet weg dat de Unie moet voorkomen dat burgers die tot een minderheid behoren, worden gediscrimineerd.

Rihards Pīks, namens de PPE-DE-Fractie. – (LV) Dank u, mijnheer de Voorzitter. De heer Tabajdi heeft een enorme taak op zich genomen – het omschrijven en classificeren van gemeenschappen van volkeren die zich in de loop der geschiedenis op verschillende wijzen hebben gevormd en die in grotere of kleinere getale in staten leven waarvan de bevolkingskern een andere etnische of linguïstische achtergrond heeft. Het is bekend dat in Europa de grenzen en namen van landen door de eeuwen heen vaak aan verandering onderhevig waren, als gevolg van oorlogen of het aaneensluiten of uiteenvallen van staten, door de vorming of de ondergang van grote rijken, en het kwam zeer vaak voor dat mensen, zonder van woonplaats te veranderen, onderdanen van een andere vorst of inwoners van een ander land werden. Ook heeft migratie plaatsgevonden, zowel op individueel niveau als in de vorm van het verhuizen van complete etnische gemeenschappen. Wij zijn de erfgenamen van deze historische ontwikkelingen. Het is een uitgemaakte zaak dat iedere bewoner van de Europese Unie recht heeft op een menswaardig bestaan en gelijke kansen. Maar wat moeten we, onder

de huidige omstandigheden, precies onder een minderheid verstaan, en kunnen de lidstaten uniforme criteria formuleren en overeenkomen? Dat is belangrijk, omdat tegenwoordig nieuwe vormen van migratie ontstaan: zowel interne migratie binnen de Europese Unie als migratie vanuit niet-EU-landen. Ik heb de indruk dat dit vraagstuk eerst door specialisten, onderzoekers, historici, etnografen en taalkundigen moet worden uitgespit voordat de politici uiteindelijk misschien het laatste woord hierover kunnen spreken. Als politici het voortouw nemen, zullen we onmiddellijk met politiek getinte vooringenomenheid en eigenbelang van doen krijgen, vooral nu de verkiezingen eraan zitten te komen. Ik dank u voor uw aandacht.

Katalin Lévai, *namens de PSE-Fractie*. – (HU) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, in de Europese Unie en de andere Europese landen wonen meer dan 45 miljoen mensen die behoren tot een van de 57 minderheden. Nu het racismespook door Europa waart en we kunnen constateren dat het chauvinisme van de groep die de meerderheid vormt in natiestaten, ook in heel Midden- en Oost-Europa schrikbarende proporties aanneemt, mogen we het minderhedenbeleid niet langer onder het tapijt vegen. Zoals we onder andere van de commissaris hebben gehoord, heeft de EU tot nu toe nog geen bindende wetgeving inzake het behoud van de identiteit van nationale minderheden uitgewerkt die van toepassing is op alle lidstaten. Het minderheidsvraagstuk valt onder de bevoegdheid van de lidstaten en daarom moeten de gemeenschappen het in de regel doen met wat ze er bij hun eigen regering uit weten te slepen. In de Midden- en Oost-Europese lidstaten is het totale aantal burgers dat tot een verscheidenheid aan nationale minderheidsgemeenschappen behoort, vele malen groter dan in West-Europa en hun problemen zijn ook complexer. Om ervoor te zorgen dat iedereen – dus niet alleen de nationale minderheden maar ook de naties die binnen de Europese Unie in de praktijk tevens tot een minderheid behoren – zich thuis voelt in Europa, moet de Europese wetgeving een wettelijk kader scheppen met alomvattende rechtsnormen voor de bescherming van minderheden.

We moeten een politiek bestel in het leven roepen dat niet streeft naar exclusiviteit, maar de bevoegdheden verdeelt. Als dit patroon de praktijk wordt in heel Europa, verwerven de nationale gemeenschappen steeds meer status waardoor ze nieuwe kansen krijgen op het behoud van hun taal en cultuur. Hiervoor is de ratificatie van het Verdrag van Lissabon van cruciaal belang, want dankzij het werk van de Hongaarse regering worden in twee artikelen de rechten van leden van minderheden behandeld. Het aannemen van dit verdrag zou een enorme stap voorwaarts zijn in de geschiedenis van de Europese Unie. De huidige economische crisis komt de minderheden niet ten goede, verergert bestaande conflicten en maakt de weg vrij voor extreem-rechtse demagogie. Europa kan het zich zeker nu niet veroorloven om niet te luisteren naar de stem van de minderheden; in deze tijden van crisis mogen de minderheden niet aan hun lot worden overgelaten.

Henrik Lax, *namens de ALDE-Fractie*. – (SV) Een debat op Europees niveau over de positie van verschillende minderheden is zeer welkom. Een gemeenschappelijke opvatting over de rechten en plichten die moeten gelden voor nationale, etnische of taalkundige minderheden, voor immigranten en voor staatlozen zou in veel opzichten gunstig zijn voor deze groepen en voor de hele Unie. Bijna een tiende deel van de burgers van de EU behoort op dit moment tot een nationale, etnische of taalkundige minderheid. Sommigen worden goed behandeld, zoals ik als Zweedstalige in Finland. Anderen worden gediscrimineerd of genegeerd. Het is belangrijk dat de nationale historische minderheden zich volwaardige leden van de Unie kunnen voelen. De EU heeft de steun van haar minderheden nodig en mag niet vergeten hun de mogelijkheid te geven om actief deel te nemen aan de besluitvorming en de inspanningen voor een veilige en harmonieuze gemeenschappelijke toekomst.

Het is duidelijk dat voor nationale minderheden niet dezelfde regels kunnen gelden als voor bijvoorbeeld immigrantenminderheden. Immigranten hebben speciale steun nodig om in hun nieuwe thuisland te kunnen integreren. Een geval apart zijn de staatlozen, die met alle mogelijke middelen moeten worden aangespoord om het burgerschap van hun gastland aan te vragen.

De EU moet ook een gemeenschappelijke visie op minderheidsvraagstukken hebben, om zichzelf en haar lidstaten te kunnen verdedigen tegen druk en provocaties van buitenaf, waarbij minderheidsrechten als wapens worden gebruikt om tweedracht te zaaien en wanorde te scheppen. De Russische inmenging en propaganda in onder andere Estland en Letland zijn waarschuwende voorbeelden. We moeten degenen die ons kwaad willen doen, geen wapens in handen geven.

In Europa is er behoefte aan een representatief minderhedenforum, dat zou moeten fungeren als raadgevend orgaan in kwesties die door het Europees Parlement en de Raad van Europa. Het zou ook belangrijk zijn dat deze parlementaire commissie een duidelijk uitgesproken verantwoordelijkheid zou krijgen voor minderheidsvraagstukken. Dit Parlement moet een uitspraak over de rechten van minderheden aannemen.

Tot slot een concrete vraag: is de Commissie bereid om ervoor te zorgen dat er een Europees minderhedendeбат op gang komt, en is zij bereid om actief een rechtvaardige behandeling van de minderheden van de Unie te bevorderen, en niet alleen de taalkundige verscheidenheid, die zo vaak als schaaamlap wordt gebruikt om de minderheden verder te negeren?

(Applaus)

Jan Tadeusz Masiel, *namens de UEN-Fractie*. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, sommige minderheden verblijven al eeuwenlang in de lidstaten; andere zijn er nog maar relatief korte tijd.

Tot de traditionele minderheden die al van oudsher in de landen van de Europese Unie aanwezig zijn, kunnen we onder andere de Roma rekenen. Tot mijn spijt moet ik vaststellen dat – ondanks het feit dat de Roma in mijn land, Polen, niet gediscrimineerd worden – hun niveau van integratie toch veel te wensen overlaat. En zij denken er zelf net zo over. Ik denk dat de Roma nood hebben aan meer steun van de overheid, op het gebied van onderwijs in het algemeen en beroepsopleiding in het bijzonder.

Wat de integratie van deze en andere minderheden betreft, moeten de lidstaten een leidende rol spelen. Een gemeenschappelijke Europese regelgeving zou ons evenwel kunnen helpen bij onze inspanningen, en dan denk ik vooral aan het bepalen van de rechten en plichten van immigranten uit moslimlanden, die moeite hebben om te integreren in Europa.

Mikel Irujo Amezaga, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de heer Tabajdi graag hartelijk bedanken voor het werk dat hij heeft gedaan om de mondelinge vraag waarover we hier vandaag aan het debatteren zijn, voor te bereiden en ter tafel te brengen, en ook voor het geweldige werk dat hij heeft verzet om de resolutie te op te stellen die vandaag helaas geen onderwerp van debat is, maar die we ongetwijfeld zullen bespreken in de komende plenaire vergaderingen.

Deze resolutie is nodig, omdat het evident is dat we een minimumniveau aan bescherming van minderheden in de Europese Unie moeten zien te vinden, iets waarvan op dit moment nog geen sprake is.

Ik deel de mening van commissaris Barrot, die zich vaak verschuilt achter het gebrek aan jurisdictie van de Europese Unie op dit gebied, niet. Het is volstrekt inconsequent te refereren aan de criteria van Kopenhagen, te refereren aan een ander soort wetgeving en tegelijkertijd – wanneer het misschien niet belangrijk wordt gevonden of misschien de moed ontbreekt – het gebrek aan jurisdictie aan te voeren om geen – laten we zeggen – vooruitgang te hoeven boeken in de bescherming van minderheden, want uiteindelijk hebben we te maken met een eeuwig dilemma. We staan niet voor een probleem, maar voor een uitdaging die door de Europese Unie moet worden aangaan. Deze kwestie moet dan ook als zodanig worden opgevat.

Kathy Sinnott, *namens de IND/DEM-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, elke lidstaat van de EU kent groepen mensen die als anders worden beschouwd vanwege eigenschappen als etniciteit, taal, de manier waarop zij zich kleden, hun muziek en de manier waarop ze hun religie beoefenen. Wanneer de mensen in dat land worden verplicht om de aangeboren waardigheid van elk mens te respecteren, worden deze verschillen als verrijkend gezien, en worden mensen gewaardeerd. Sterker nog, wanneer de waardigheid van de mens wordt gewaardeerd, zien we minderheden helemaal niet als negatief. Maar in veel landen is dit respect niet of nauwelijks aanwezig. Dit leidt tot discriminatie waarbij minderheden worden mishandeld en in de meest miserabele omstandigheden terecht komen.

Volgens de criteria van Kopenhagen moet een land dat tot de EU wil toetreden, in elk geval een minimaal aanvaardbaar niveau van respect voor iedereen binnen zijn grenzen hebben. Dit beginsel vervalt als we deze criteria negeren en het lidmaatschap toestaan voor landen waarin mensen worden uitgesloten en mishandeld.

In Ierland bijvoorbeeld, werden veel kinderen en volwassenen met een handicap ten tijde van de toetreding en nog jaren na het lidmaatschap in inrichtingen opgenomen, onder erbarmelijke omstandigheden.

Tegenwoordig bestaan er ondanks het invoeren van de criteria van Kopenhagen, dezelfde vreselijke omstandigheden voor kwetsbare minderheden in landen die onlangs tot de EU zijn toegetreden of dit van plan zijn. In die gevallen zijn de criteria van Kopenhagen duidelijk genegeerd, en werd de behandeling van minderheden niet als een belemmering voor het lidmaatschap gezien. Dit ondermijnt het doel van de overeenkomst. Als een land, om toe te treden tot de EU, moet voldoen aan de criteria van Kopenhagen met betrekking tot de behandeling van zijn inwoners, moet het mogelijk zijn om het lidmaatschap op te schorten wanneer het niet aan de criteria voldoet.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) We hebben het hier over etnische minderheden, maar in feite gaat het in de eerste plaats om de Hongaarse etnische minderheid, mijnheer Tabajdi. Hongarije is inderdaad een land waar etnische minderheden in de afgelopen decennia vrijwel geheel zijn uitgebannen. De vroegere ombudsman voor minderheden in Hongarije, Jenő Kaltenbacha, heeft dit bevestigd. Het aantal in Hongarije levende Slowaken is gedurende de betreffende periode gedaald van meer dan 300 000 naar 18 000. Voor de gedecimeerde Slowaakse minderheid wordt op de minderhedenscholen uitsluitend lesgegeven in het Hongaars. Op deze scholen wordt slechts vier uur per week Slowaaks onderwezen.

Er is geen sprake van een vendetta in Slowakije, en de situatie van de in Slowakije levende Hongaarse minderheid is veel en veel beter. Op de scholen voor de Hongaarse minderheid wordt uitsluitend lesgegeven in het Hongaars. Daarnaast wordt een paar uur per week Slowaakse les gegeven. In de Slowaakse gemeenschappen in Hongarije worden kerkdiensten in het Hongaars gehouden, uitsluitend onder leiding van Hongaarse priesters. Aan de andere kant dragen alleen Hongaarse priesters de mis op in de Hongaarse gemeenschappen in Slowakije.

Paradox genoeg besteedt het Europees Parlement echter geen aandacht aan de Slowaakse, Duitse, Servische en andere onderdrukte minderheden in Hongarije. Wel wordt er herhaaldelijk gediscussieerd over de marginale problemen van de Hongaarse minderheid, waar de Slowaakse regering zich momenteel toch over buigt. In het kader van dit proces heeft zij toevallig vandaag een wijziging van de onderwijswet goedgekeurd waarmee er voor wordt gezorgd dat geografische namen in schoolboeken voor het minderhedenonderwijs in het Hongaars of Oekraïens worden aangegeven. Het zijn juist de Hongaarse politici en parlementsleden die onder het mom van de oplossing van etnische problemen voortdurend opvattingen over autonomie ventileren, ook over territoriale autonomie. Onlangs deed de Hongaarse president dit tijdens een bezoek van zijn Roemeense ambtsgenoot aan Boedapest, wat hem op een afwijzende reactie kwam te staan. Dergelijke standpunten moeten ook door het Europees Parlement worden ontmaskerd en veroordeeld.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Terwijl van elke andere maatschappelijke minderheid die wordt beschermd door het verbod op discriminatie, de belangen met hand en tand verdedigd worden, is het voor de van oudsher bestaande nationale minderheden bedroevend gesteld met de Europese rechtsbijstand, om over de politieke wil nog maar te zwijgen. Het bestaan van deze gemeenschappen in de Europese Unie is echter geen kwestie van politiek maar een feit: er wonen miljoenen mensen in de Europese Unie die geen immigranten zijn. Ze wonen in Europese lidstaten zonder dat ze het land van hun voorouders hebben verlaten. Maar tijdens de gebeurtenissen van de twintigste eeuw zijn de grenzen van hun landen om hen heen verschoven, waarbij ze zijn achterbleven met sindsdien onopgeloste dilemma's. Hoe kunnen ze hun identiteit en gemeenschap behouden, hoe kunnen ze hun kinderen een toekomstperspectief voor de eenentwintigste eeuw bieden? We moeten eindelijk eens toegeven dat de problemen van deze gemeenschappen niet alleen kunnen worden opgelost met algemene mensenrechten of discriminatieverboden. Deze gemeenschappen maken met recht aanspraak op alle zaken die de Europese Unie bij hetzelfde aantal personen in een meerderheid, gerechtvaardigd acht. Daarvoor is EU-wetgeving en de steun van de Europese Unie nodig. Deze gemeenschappen vinden terecht dat bijvoorbeeld de autonomie die de Zuid-Tirolse minderheden in Italië voorspoed en ontwikkeling heeft gebracht, ook voor hen een wenselijke oplossing zou zijn.

Vormen van autonomie, misschien zelfs territoriale autonomie, zouden deze gemeenschappen wel degelijk een positieve en aanvaardbare toekomst kunnen bieden. Hierover moet echter niet geheimzinnig worden gedaan maar juist in alle openheid worden gesproken, want als het een positieve oplossing is in de ene lidstaat zonder de territoriale integriteit van het land in kwestie aan te tasten, kan het evengoed een oplossing zijn in een andere lidstaat. De legitieme eisen van deze gemeenschappen, die gebaseerd zijn op de fundamentele beginselen van de EU en teruggrijpen op de Europese praktijk, mogen geen taboethema's zijn in de Europese Unie in de eenentwintigste eeuw!

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, het is merkwaardig dat er in elke zittingsperiode weer wordt gewezen op de niet-bestaande of kwetsbare wettelijke en materiële bescherming van deze of gene minderheid in de lidstaten.

Met de recente uitbreiding naar het oosten is de situatie, onvermijdelijk, veel ingewikkelder geworden.

De 27 lidstaten van Europa tellen meer dan honderd minderheidsgroepen als we hun etnische en linguïstische minderheden optellen bij de minderheden die uit recente immigratie zijn voortgekomen. In navolging van anderen wil ik met name de Roma noemen, een etnische groep die al eeuwenlang met ons samenleeft. Zij hebben hun eigen bijzonderheden en van alle minderheidsgroepen worden zij het meest achtergesteld.

Het opvoeren van onze inspanningen voor een geleidelijke integratie, zo niet assimilatie, van deze groepen en verwezenlijking van deze eenheid in verscheidenheid is een belangrijke uitdaging voor Europa, mijnheer de commissaris. Het is niet voor niets dat het Verdrag van Lissabon expliciet, voor het eerst in de geschiedenis van de Europese Unie, refereert aan de rechten van de mensen die tot deze minderheden behoren en die hun eigen waarden hebben.

Elke sociale groep is anders. De historisch linguïstische minderheden van de lidstaten met hun erkende en onbetwistbare recht om zich in hun moedertaal uit te drukken hebben weinig of niets te maken met de nieuwe migratiestromen die hun eigen onderscheidende kenmerken hebben.

Laten we het Europees Handvest voor regionale talen of talen van minderheden als uitgangspunt nemen en het Europees Sociaal Fonds vragen aandacht en financiële middelen aan minderheidsgroepen te schenken.

We hebben 2008, het Europees Jaar van de interculturele dialoog, zojuist afgesloten, maar ik denk dat de dialoog nog maar net is begonnen. Ik vind dat we hiervan moeten profiteren en met de verspreiding van deze dialoog moeten doorgaan, om op Europees niveau controle-instrumenten te ontwikkelen met als doel minderheidsgroepen te beschermen.

Laat ik mijn betoog hiermee afsluiten: wij hebben in onze lidstaten de verplichting om de tradities en waarden van het multiculturele Europa dat in opkomst is, te beschermen en in ere te houden. Het is de taak van dit Parlement om normen voor integratie vast te stellen binnen een gemeenschappelijk Europees kader dat een vreedzaam samenleven vergemakkelijkt.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Mijnheer de Voorzitter, elke tiende Europeaan maakt deel uit van een nationale minderheid. Velen van hen hebben het gevoel dat ze stiefkinderen in eigen land zijn. Van de Europese Unie verwachten zij de waarborging van hun rechten en de verbetering van hun situatie. Op het gebied van mensenrechten schiet de Europese Unie het meest tekort als het gaat om de bescherming van minderheden. Ofschoon de rechtsgrondslagen voor de effectieve bescherming van minderheden aanwezig zijn, is de politieke wil om deze te handhaven vaak onvoldoende. De ratificatie van het Verdrag van Lissabon kan verbetering aanbrengen in deze situatie, maar is geen wondermiddel op zich. Het is noodzakelijk dat bestaande instellingen effectief functioneren en dat met name het minderhedenprofiel van het Agentschap voor Fundamentele Rechten wordt versterkt. De minderheden zouden het als een positief signaal zien als in de nieuwe Commissie een commissaris uitsluitend belast zou worden met minderheidszaken. Daarmee zouden we duidelijk laten zien dat ook zij volwaardige burgers zijn van een verenigend Europa. Europa mag geen stiefkinderen hebben, want ergens zijn we allemaal minderheden.

László Tórkés (Verts/ALE). – (HU) Mijnheer de Voorzitter, met erkenning en dank verwelkom ik de behandeling van de bescherming van van oudsher bestaande nationale en etnische minderheden en immigranten in Europa. Ik vind het schrijnend dat bij gebrek aan de nodige steun van de fracties ons publieke debat zonder beslissing zal eindigen en nog steeds de mogelijkheid niet wordt geboden om het EU-kaderverdrag inzake de bescherming van minderheden aan te nemen. In de landen van het voormalige Oostblok was het heersende principe niet-inmenging. Ik vind het onaanvaardbaar dat de Europese Unie op vergelijkbare wijze de oplossing van de situatie van de minderheden aan de bevoegdheid van de lidstaten overlaat. Ik beschouw de uitlatingen van president Traian Băsescu in Boedapest, waarin hij de gerechtvaardigde eis van de Hongaren in Transsylvanië op collectieve rechten en autonomie afwijst, als een dictatoriaal standpunt dat nationaal-communistische tijden in herinnering roept. De Europese Unie is ook het gemeenschappelijke vaderland van nationale, etnische en religieuze minderheden en juist om die reden mag de EU hun institutionele en wettelijke bescherming niet langer uitstellen.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, in onze culturen, waarin de rechtsstaat en de rechten van de mensen zich hebben gevestigd, is het juist om rechten van minderheden te beschermen, maar wanneer we wetten gaan maken voor de rechten van niet-nationale minderheden als gemeenschappen, zal dat al snel een gewaagde onderneming blijken.

Voor niet-nationale minderheden, waartoe ik mij in mijn uiteenzetting beperk, moet van een communautaire aanpak worden afgezien, omdat deze onvermijdelijk de samenhang van de talrijke Europese naties zal verwoesten. In een rechtsstaat behoort de regelgeving omtrent het samen willen leven tot de nationale bevoegdheid. De meerderheid mag niet de tegenstander van de minderheid worden, tenzij we definitief de democratie op de helling willen zetten.

Sommige mensen worden geconfronteerd met ellende en bedreigingen en moeten daardoor hun land ontvluchten en asiel zoeken. Het asielrecht is voor mensen een manier om met hun voeten te stemmen. Het

is gelukkig een grondrecht geworden. Maar zoals bij elk ander recht staat daar een plicht tegenover. Die plicht is in dit geval dat men zich onderwerpt aan de regels, de talen en de gebruiken van het gastland.

Het asielrecht is een kostbaar recht, want het is een recht dat inherent is aan de mens. Zelfs als iemand tot een minderheid behoort, rechtvaardigt dat niet dat een communautair recht wordt vastgelegd. De grootste loyaliteit moet altijd uitgaan naar het land waar men zich vestigt. Het is een illusie om te denken dat men een land kan vormen door tijdelijk verblijvende gemeenschappen met verschillende achtergronden naast elkaar te laten leven. Op termijn zal dat enkel aanleiding geven tot onverschilligheid of strijd.

Voor het gastland geldt: of je houdt ervan, of je vertrekt. Dat is de verantwoordelijkheid die ontstaat uit de vrijheid van komen en gaan.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - (RO) Ik spreek mijn steun uit voor de bescherming van minderheden en voor het respecteren van hun cultuur, taal, tradities en gewoonten. Ik ben van oordeel dat alle lidstaten in hun nationale wetgeving omtrent allerlei gebieden verwijzingen naar de bescherming van minderheden zouden moeten opnemen.

Ik ben van mening dat Roemenië wat dat betreft over een zeer goed opgebouwde wetgeving beschikt en een voorbeeld kan zijn voor andere lidstaten. Een levend bewijs daarvan is een lid van dit Parlement, iemand die ik zeer respecteer, iemand die geboren werd, opgroeide en studeerde in de Hongaarse gemeenschap van Transsylvanië en nu, in dit huis, met succes Hongarije vertegenwoordigt. De bescherming van de minderheden mag echter niet leiden tot overdrijvingen, zoals collectieve rechten, het promoten van – ook territoriale – autonomie en zelfbestuur.

Daarnaast denk ik niet dat het enig nut heeft de minderheden in te delen in verschillende categorieën, aangezien dat misschien de indruk kan wekken dat deze categorieën verschillende behandelingen vragen. Alle burgers moeten gelijk worden behandeld en moeten dezelfde rechten en plichten hebben ten opzichte van de gemeenschap waarin zij leven. Decentralisatie en lokale autonomie in het kader van de nationale wetgeving beantwoorden prima aan alle wensen van de burgers, ongeacht hun nationaliteit of ras. Het is niet normaal dat men concepten in debat brengt terwijl ze nog niet zijn ingebed in het huidige internationale recht en nog niet zijn geaccepteerd op het niveau van de lidstaten. Ook is het niet nodig de bepalingen van de Raad van Europa te hernemen.

De Roma-minderheid vergt een specifieke vermelding. Ik ben er absoluut van overtuigd dat gemeenschappelijke programma's op het niveau van de Unie, in het bijzonder op het gebied van onderwijs, de integratie van de Roma wezenlijk zouden versnellen.

Ten slotte neem ik de vrijheid erop te wijzen dat elke natie, hoe groot ook, in vergelijking met de 500 miljoen Europese burgers een minderheid is.

Monika Beňová (PSE). – (SK) De bescherming van minderheden is onmiskenbaar een van de allerbelangrijkste beginselen, en in mijn land, de Slowaakse Republiek, wordt echt een uitzonderlijk hoge beschermingsstandaard voor minderheden gewaarborgd. Waar het om etnische minderheden gaat is deze standaard ook gegarandeerd in de vorm van autonomie op het gebied van cultuur en onderwijs, aangezien er een universiteit voor onze grootste etnische minderheid is.

Ik ben er evenwel volledig tegen gekant een debat over territoriale autonomie te beginnen, omdat dit in mijn ogen een zeer verstrekkende politieke en juridische kwestie is die heel akelig kan uitpakken en enorm menselijk leed kan veroorzaken. Een debat over territoriale autonomie zou ook een fundamentele bedreiging vormen voor de eenheid en succesvolle ontwikkeling van de Europese Unie.

Tot slot, mijnheer de commissaris, had u het over respect – het is inderdaad absoluut juist dat de samenleving het grootste respect aan de dag moet leggen voor haar minderheden, maar ik ben ook van mening dat minderheden in een goed functionerende maatschappij net zoveel respect behoren te hebben voor die samenleving.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de heer Tabajdi bedanken voor zijn uitstekende werk. Het is spijtig dat we onze debatten niet met een resolutie kunnen afsluiten.

Ik ben er vast van overtuigd dat rechten van minderheden onderdeel moeten worden van het *acquis communautaire*. Helaas is de Commissie erg terughoudend met het voorstellen van maatregelen op dit gebied. We moeten bedenken dat de rechten van minderheden een integraal deel van mensenrechten zijn en daarom moeten onze normen zo hoog mogelijk zijn. Laten we niet vergeten dat respect voor en bescherming van

minderheden een van de criteria van Kopenhagen is. De Commissie past de criteria zelfs niet juist toe tijdens het toetredingsproces.

We zijn bereid om concessies te doen in de hoop dat de situatie later beter wordt, maar sinds de toetredingen zijn er nog steeds geen middelen om deze kwestie aan te pakken, zoals commissaris Barrot vorige maand al aangaf. We hebben een gemeenschappelijke EU-norm ontwikkeld op het gebied van rechten van minderheden, en dit is een absolute noodzaak.

Edit Bauer (PPE-DE). – (HU) Hartelijk bedankt, mijnheer de Voorzitter. Er zijn weinig politieke terreinen binnen de Europese Unie waar een dubbele standaard geldt. In de toetredingslanden zijn de Kopenhagen-criteria van toepassing op minderheidsrechten – zoals al eerder werd genoemd – maar dergelijke rechten komen niet voor in het Gemeenschapsrecht. Als de rijkdom van Europa schuilt in de diversiteit van culturen en niemand wil dat de culturen en de talen van kleine naties verdwijnen, hebben nationale minderheden zelfs nog meer behoefte aan bescherming, inclusief wettelijke bescherming. In de nieuwe lidstaten is de ogenschijnlijke bescherming die werd geboden door het socialistische internationalisme, verdwenen en zijn nationale gevoelens sterker geworden. In de nieuwe lidstaten verschijnen bovendien vaak verschillende vormen van onderdrukkend nationalisme, vooral nu zelfs de Kopenhagen-criteria niet meer bindend zijn. We zijn er vaak getuige van dat de assimilatiepogingen die zogenaamd in het belang van de minderheid zelf zijn, worden opgevoerd. Dit is helaas een politiek middel waarnaar de populistische partijen maar al te vaak grijpen om de meerderheid tegen de minderheid op te zetten.

Het is onvermijdelijk dat er interne rechtsnormen komen voor het garanderen van de rechtspositie van minderheden. Deze normen moeten de beste Europese praktijken volgen en gebaseerd zijn op de verschillende vormen van zelfbestuur, wat niet ontmaskerd hoeft te worden als een of andere laaghartige politieke misdaad of worden verworpen. Veeleer moet het subsidiariteitsbeginsel worden uitgebreid om minderheden zelf te laten beslissen in hun eigen aangelegenheden. Daarbij zou misschien de methode van open coördinatie een grote hulp kunnen zijn, zolang er geen rechtsgrondslag bestaat. Graag stel ik de volgende vraag aan de commissaris: zou deze mogelijkheid, deze methode misschien ook kunnen worden toegepast om een oplossing te vinden voor de rechtspositie van minderheden? Ten slotte wil ik graag mijn collega Tabajdi bedanken voor zijn werk op dit gebied.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Op Europees niveau beschikken we over een samenhangend geheel van regelgeving, criteria en aanbevelingen die de bescherming van burgers die behoren tot nationale minderheden, waarborgen, en gevallen waarin die worden geschonden zijn in de Europese Unie vrij zeldzaam. Roemenië heeft zijn nationale minderheden rechten toegekend die verder gaan dan de Europese normen op dit gebied en de aanwezigheid, in dit huis, van Roemeense parlementariërs die etnische Hongaren zijn, is daarvan inderdaad een levend bewijs.

Voor de harmonie tussen etnische bevolkingsgroepen in Europa is het essentieel dat de mensenrechten worden gerespecteerd, maar separatistische neigingen die worden uitgelokt door achteruitgang van etnische rechten, moeten worden gestopt. Het Europese project gaat over integratie, niet over enclavevorming op basis van etnische criteria.

Ik ben bovendien van mening dat we onze aandacht meer moeten richten op de situatie van nationale minderheden in de buurlanden van de Unie, zeker als het gaat om burgers met de nationaliteit van een EU-lidstaat. Een voorbeeld daarvan zijn de Roemenen in Oekraïne, Servië en de Republiek Moldavië, aan wie elementaire rechten worden ontzegd en die het voorwerp van een doorgedreven denationalisatieproces zijn.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, in de Europese Unie zijn er diverse gevallen bekend van talen die door historische Europese bevolkingsgroepen worden gesproken, maar die niet zijn toegestaan in de debatten in dit Parlement, omdat ze in de lidstaten niet als officiële talen zijn erkend. Dat is een tekortkoming voor de democratische vertegenwoordiging.

Een van deze talen is het Baskisch, ofwel Euskera, dat geen minderheidstaal maar een officiële taal is, althans in het zuidelijk deel van Baskenland, dat wettelijk gezien onderdeel uitmaakt van de Spaanse staat. Dit geldt echter niet – en dat moet u niet als iets persoonlijks opvatten, mijnheer de commissaris – voor het noordelijk deel van het Baskenland dat onder de Franse staat valt en wiens president in de Vergadering van de Verenigde Naties verklaarde dat gebrek aan respect voor nationale identiteiten en talen tot vernedering zal leiden en dat er zonder respect geen vrede in de wereld zal komen. Voor al die talen, noch voor het Euskera, noch voor het Corsicaans, Bretons en Occitaans, is er officieel gezien ook maar de minste consideratie, noch kunnen deze talen op steun rekenen om het gebruik ervan te respecteren en aan te moedigen.

Daarom vraag ik het Bureau voor de grondrechten ervoor te waken en zich ervoor in te spannen dat het recht op het gebruik van de moedertaal van geen enkele Europese bevolkingsgroep binnen de lidstaten wordt geschonden, dat haar inwoners niet worden gediscrimineerd en dat alle moedertalen als officiële talen binnen hun respectievelijke grondgebieden worden beschouwd.

(De spreker vervolgt zijn betoog in het Baskisch)

Eskerrik asko jaun-andreok zuen laguntzagatik Europako hizkuntza guztien alde.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben blij met dit debat, te meer daar de Europese geschiedenis laat zien dat in tijden van een crisis etnische spanningen kunnen ontvlammen in situaties die op andere momenten stabiel zijn. Ik zou willen geloven dat degenen die het initiatief voor dit debat hebben genomen, de intentie hebben om de genereuze kernwaarden en praktijken van het Europese project te benadrukken, want de praktijken van de Europese Unie zijn inderdaad de beste normen ter wereld voor de behandeling van minderheden. Daarom zouden we hardop moeten zeggen dat dit Parlement geen acties accepteert en zal accepteren die tot onderlinge verdeeldheid leiden, evenmin als de verlaging van de normen die ik zojuist heb genoemd.

Zoals commissaris Barrot heeft benadrukt, is er in elk afzonderlijk land van de Europese Unie een duidelijk en – vaker wel dan niet – officieel juridisch kader dat de bescherming van onze culturele diversiteit waarborgt. Maar is er voor de duurzaamheid van onze multi-etnische samenleving een alternatief voor hoger onderwijs? Bestaande voorbeelden laten zien dat het oplossen van kwesties die te maken hebben met onderwijs, een sterke gemeenschapontwikkeling voeden. Onderwijs zorgt door zijn aard voor vereniging in plaats van verdeeldheid. Sterker nog, het leert ons dat we allemaal een minderheid zijn ten opzichte van anderen. De universiteit Babeş-Bolyai in Roemenië, in de Transsylvanische stad Cluj, is een voorbeeld van een multiculturele universiteit die door de organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa steeds weer wordt genoemd als toonbeeld van multiculturaliteit en interetniciteit.

Waar de noodzaak zich voordoet, maakt hoger onderwijs in de taal van minderheden deel uit van het nationaal onderwijsstelsel. Ik noem hier het voorbeeld van de universiteit Sapientia in Roemenië.

Maar drie positieve voorbeelden betekenen echter nog niet dat we onze aandacht kunnen laten verslappen, en we moeten ons ervan bewust zijn dat de meest uitdagende kwestie wellicht nog voor ons ligt: het oplossen van de moeilijke situatie betreffende de Roma-gemeenschap in heel Europa. Ik ben van mening dat de meest effectieve manier om dit enorm moeilijke Europese probleem op de lange termijn op te lossen, is gelegen in onderwijs. Ik zou graag een zeer inhoudelijk debat zien over hoe Europa voornemens is om te profiteren van ons unieke onderwijsstelsel, zodat we in onze verscheidenheid verenigd blijven.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) De Raad van Europa is de instantie die zich bezighoudt met de eerbiediging van de mensenrechten. De rechten en de bescherming van minderheden behoren tot de bevoegdheden van de lidstaten, overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel. Van oudsher bestaande en etnische minderheden, migrerende minderheden en immigranten moeten de nationale wetgeving naleven van de lidstaat waarvan zij ingezetene zijn.

Ik vind dat de integratie van nieuwe migrerende minderheden geen deel zou mogen uitmaken van het gemeenschappelijk immigratiebeleid dat momenteel door de Unie wordt uitgewerkt. Dit beleid kan pas worden gedefinieerd wanneer de huidige barrières voor het vrije verkeer van werknemers uit de lidstaten die na 2004 tot de Europese Unie zijn toegetreden, binnen de EU ophouden te bestaan.

De bescherming van migrerende minderheden behoort tot de principes die het sociale Europa voorstaat. Rechtvaardige arbeidsomstandigheden mogelijk maken voor alle Europese burgers, ongeacht uit welke lidstaat ze afkomstig zijn, garandeert hun een menswaardig leven. Als Europees socialist steun ik de ontwikkeling van een Europees kader voor legale immigratie, maar ik ijver in de eerste plaats actief voor de naleving van de basisprincipes van de Europese Unie voor alle Europese burgers.

Csaba Sógor (PPE-DE). - (HU) Helaas wordt deze ontwerpresolutie vandaag slechts in de vorm van een vraag door het Parlement in behandeling genomen. De vertegenwoordigers van de van oudsher bestaande nationale minderheden en -gemeenschappen proberen de meerderheid er langs vreedzame weg, met parlementaire middelen toe te bewegen dat wat goed werkt in veertien Europese landen, ook een goede oplossing zal zijn voor het hele grondgebied van de Europese Unie. De van oudsher bestaande nationale minderheden zijn buiten hun schuld in een nieuw land terechtgekomen, zonder dat ze ooit verhuisd zijn van de plek die eeuwenlang hun woonplaats was geweest. Niemand heeft ze gevraagd of ze van nationaliteit

wilden veranderen of een nieuwe officiële landstaal wilden leren. Deze van oudsher bestaande nationale minderheden zijn de meest loyale burgers in hun land. Ondanks oorlogen, economische crises, binnenlandse politieke conflicten en assimilatie hebben ze hun oorspronkelijke, oude maar tegelijkertijd nieuwe vaderland niet verlaten. Hun loyaliteit is onverwoestbaar. Juist daarom is het onbegrijpelijk waarom de tientallen miljoenen inwoners van de grote landen bang zijn voor minderheden van enkele honderdduizenden, of misschien een half miljoen of anderhalf miljoen mensen.

De verschillende vormen van zelfbeschikking die in de Europese Unie bestaan, zoals territoriale of culturele autonomie, die het resultaat zijn van een consensusbeleid tussen de meerderheid en de minderheid, hebben de economische, politieke en maatschappelijke kracht van het land in kwestie en zelfs de Europese Unie niet verzwakt. Mijn land, Roemenië, bestaat sinds 1920 in zijn huidige vorm. In dit gebied was in 1930 28 procent van de bevolking niet-Roemeens; inmiddels is dit getal tot 10 procent gedaald. Meerdere lidstaten kampen met hetzelfde probleem als Roemenië. Er bestaan wetten en rechten maar dat is geen garantie dat ze ook worden nageleefd in de praktijk, terwijl taalkundige, etnische en regionale verscheidenheid een Europese waarde is. Daarom is het van belang dat beproefde en goed functionerende Europese voorbeelden worden gehanteerd bij de totstandkoming van voor iedereen acceptabele ontwerprichtsnoeren die de territoriale integriteit van de landen niet aantasten.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Dank u zeer, mijnheer de Voorzitter. Commissaris, dames en heren, allereerst wil ik mijn blijdschap uiten over het initiatief van Csaba Tabajdi waarmee hij de situatie van minderheden in de Europese Unie wenst te verbeteren. Ook al laten uitstekende voorbeelden zien dat nationale minderheden in de Europese Unie als iets waardevols en een mogelijkheid worden beschouwd, bijvoorbeeld in Zuid-Tirol of op de eilandengroep Åland, in Oost-Europa komen we helaas ook tegenovergestelde opvattingen tegen, soms zelfs verwoord door leidende politici. Juist om die reden is het belangrijk en urgent dat we de uitlatingen tegenspreken op grond waarvan aanspraken op autonomie van nationale minderheden voor eens en altijd onmogelijk zouden worden gemaakt, en wel door te verwijzen naar de eisen die door de Europese Unie gesteld worden. Daarom moeten we vastberaden formuleren en te kennen geven dat de nationale minderheden op grond van het zelfbeschikkingsrecht aanspraak kunnen maken op de uitoefening van minderheidsrechten op communautair niveau. Deze fundamentele rechten moeten worden gewaarborgd via het rechtssysteem van de Europese Unie. Daarom sta ik dus volledig achter de uitwerking van omvattende, Europese wetgeving inzake bescherming van minderheden. Hartelijk bedankt.

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, vandaag biedt een schitterende gelegenheid voor dit debat en deze is in het bijzonder te danken aan Csaba Tabajdi, voorzitter van de interfractiewerkgroep en verdienstelijk voorvechter van minderheden.

Ik spreek vandaag in het Italiaans, mijn landstaal, maar niet mijn moedertaal. Daarvoor heb ik een duidelijke reden: in Italië leeft een groot aantal etnische minderheden van verschillende herkomst en etnische oorsprong samen. Vandaag wil ik op deze manier – en ook door te laten zien dat een etnische minderheid niet alleen een etnische minderheid voor zichzelf is, maar solidair moet zijn – ook aan deze minderheden hier binnen een stem geven. Ook wil ik de Italiaanse minderheden die in het buitenland wonen, vertellen dat ze die mogelijkheid anders niet zouden hebben.

De heer Barrot heeft vandaag gesproken over non-discriminatie. Ik ben van mening dat non-discriminatie niet ver genoeg gaat, want we moeten gelijke rechten bereiken en gelijke rechten worden alleen bereikt als we minderheden in die mate steunen dat ze op gelijke voet staan als de meerderheidsbevolkingen, en daarom moeten we in sommige situaties gebruik maken van positieve discriminatie. Dit is volgens mij een nieuw concept dat we moeten nastreven.

De Europese Unie heeft bevoegdheden en met artikel 21 en 22 van het Handvest van de Grondrechten, artikel 2 van het Verdrag van Lissabon – laten we hopen dat dit zo spoedig mogelijk van kracht wordt – samen met de criteria van Kopenhagen en een minimum aan flexibiliteit en fantasie in de wetgeving kunnen we veel doen. Ik wil vooral wijzen op artikel 2 van het Verdrag van Lissabon over de bescherming van het recht van het individu, waarbij ik in het bijzonder de toenmalige minster van Buitenlandse Zaken Franco Frattini wil bedanken voor zijn doorslaggevende bijdrage om dit hierin op te nemen.

Ons doel is een bescherming van de rechten van groepen. Met 168 minderheden in de Europese Unie, ongeveer 330 op het Europese continent, leven 100 miljoen burgers op dit continent in die situatie. Het niveau dat wij in Zuid-Tirol hebben bereikt is uiteraard voor verbetering vatbaar, maar heel goed. En als ik van vertegenwoordigers in deze zaal, van collega's van meerderheidsbevolkingen hoor dat hun minderheden

goed worden behandeld, ben ik enigszins wantrouwig. Ik zou liever de vertegenwoordigers van deze minderheden zelf horen zeggen dat ze goed behandeld worden.

Wij in de Europese Unie moeten inzien dat minderheden een meerwaarde zijn, een brug tussen culturen, volkeren en landen. In die richting moeten we werken: eenheid in culturele verscheidenheid.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Dames en heren, de taalkundige en culturele verscheidenheid die we als zo'n waardevolle eigenschap van de Europese Unie beschouwen, zorgt vaak voor problemen op het niveau van de lidstaten, met name in gebieden waar de grenzen door de grillen van de geschiedenis zijn verschoven, waar een minderheid de meerderheid is geworden of waar de meerderheid een minderheid is geworden, zoals in mijn herkomstland Estland. In dergelijke gevallen vormt die verscheidenheid een gigantische uitdaging voor een lidstaat.

Op Europees niveau is het echter zeer belangrijk dat er niet met twee maten wordt gemeten. De criteria van Kopenhagen waaraan de nieuw toetredende lidstaten moesten voldoen, werden reeds door eerdere sprekers in verschillende toespraken genoemd, maar we waren ons terdege bewust van het feit dat dezelfde verplichtingen – bijvoorbeeld op het gebied van onderwijs – in vele oude lidstaten niet worden nagekomen. Het is van cruciaal belang dat alle landen op dezelfde manier worden behandeld en dat er bepaalde minimumnormen voor alle lidstaten gelden.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). - (RO) Allereerst denk ik niet dat de Europese Unie behoefte heeft aan een gemeenschappelijk minderhedenbeleid; gelijke rechten zijn we verschuldigd aan alle Europese burgers, ongeacht hun etnische achtergrond. Maar als de ondertekenaars van de thans besproken vraag echt vragende partij zijn voor een Europees beleid op dit punt, wil ik hen ervan verzekeren dat, bijvoorbeeld, de Roemeense wetgeving kan worden beschouwd als een model van hoe het hoort.

Roemenië heeft met betrekking tot nationale minderheden wellicht wel de edelmoedigste en modernste wetgeving binnen Europa. Zij genieten uitgebreide politieke en sociale rechten, identiek aan die van alle burgers. De grootste minderheden, zoals de Hongaarse, hebben recht op onderwijs in hun moedertaal op alle niveaus. Vertegenwoordigers van de minderheden hebben recht op zetels in het parlement, zelfs als ze daartoe niet genoeg stemmen krijgen. De partij van de Hongaarse minderheid, die vanavond en tijdens de beraadslagingen van gisteravond ter sprake kwam, heeft zelfs van de Roemeense regering deel uitgemaakt gedurende 12 van de 19 jaren waarin Roemenië reeds als democratische staat functioneert.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). - (RO) Alle soorten minderheden moeten worden gesteund om hun eigen identiteit, waarden, tradities en taal te bewaren, maar ook om hun cultuur te ontwikkelen. Volgens mij is Roemenië als soevereine eenheidsstaat een gidsland als het gaat om het eerbiedigen van de individuele rechten van de leden van welke minderheid dan ook.

Ik waardeer het initiatief van mijn collega-parlementariërs en hun voortdurende zorg voor de bescherming van de etnische, van oudsher bestaande en nationale minderheden. Dat is een voor de hand liggende en toe te juichen benadering. Maar als het over de relatie tussen meerderheid en minderheid gaat, wil ik toch twee aspecten onder de aandacht brengen: 1) ik ben van mening dat niet alleen de leden van een minderheid dergelijke initiatieven moeten ontplooiën, maar dat in dezelfde mate ook de meerderheden zich moeten bekommeren om zaken die minderheden aangaan, precies om wat wij "eenheid in verscheidenheid" noemen te steunen en te beschermen, zoals dat in Roemenië gebeurt; 2) ik vind dat ook de minderheden zich van hun kant even sterk zouden moeten bekommeren om de status van de meerderheden, aangezien beide entiteiten alleen gezamenlijk dat unitaire geheel vormen dat bijdraagt tot de natuurlijke ontwikkeling van elke samenleving.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). - (RO) In de context van deze beraadslagingen zou ik graag opmerken dat nationale minderheden vooral veel lawaai maken omdat zij geen argumenten hebben voor alle rechten waarop zij aanspraak maken. Ik zou de volgende slogan willen formuleren: "lawaai maken doet geen goed en wat goed is maakt geen lawaai".

Het kan niet zo zijn dat de wetten van de Europese Unie alleen minderheden beschermen en nationale gemeenschappen benadelen, want dan krijgen we te maken met positieve discriminatie. Ik wil graag een voorbeeld noemen waarin de realiteit ontkracht wat sommigen beweren. Sommigen hebben gesteld dat de rechten van de Hongaarse minderheid in Roemenië niet worden gerespecteerd op het gebied van onderwijs. Omdat ik afkomstig ben uit het onderwijs, geef ik graag als voorbeeld dat de universiteiten in Roemenië zich houden aan Europese normen op het gebied van de behandeling van de minderheden.

Alexandru Nazare (PPE-DE). - (RO) In de context van deze beraadslagingen wil ik graag benadrukken hoe sterk de eerbiediging van de religieuze rechten van de Roemenen in de Timocvallei (Valea Timocului) in Servië achteruitgaat. We spreken hier over een gemeenschap van meer dan honderdduizend Roemenen.

Langs deze weg spreek ik mijn bezorgdheid uit over de beslissing van de burgemeester van de Servische stad Negotin om de fundering van de Roemeenstalige orthodoxe kerk te slopen, hoewel priester Boian Alexandru alle nodige vergunningen heeft gekregen. Deze kerk zou de tweede zijn voor de Roemenen die in Servië wonen. Omdat hij het gewaagd had de eerste te bouwen is priester Boian Alexandru veroordeeld tot twee maanden voorwaardelijk. Ik benadruk dat Servië zich conform artikel 5 van het Stabilisatie- en Associatieverdrag ertoe heeft verbonden de mensenrechten te eerbiedigen en etnische en religieuze minderheden te beschermen.

Ik zou willen afsluiten met een citaat uit een brief van priester Boian Alexandru, in de hoop dat de Servische autoriteiten deze kerk, waar de eredienst in het Roemeens zal plaatsvinden, niet zullen slopen. Ik citeer: "... ik hoop dat wij ook geholpen zullen worden om deze rechten te verwerven in ons land, waarin wij leven, Servië, zodat we ten minste een eigen kerk en school hebben, en Roemeens kunnen spreken".

Adrian Severin (PSE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de Europese Unie heeft geen bevoegdheid als het gaat om de status van nationale minderheden in de lidstaten. Dit is echter geen probleem, omdat alle lidstaten van de Europese Unie ook lid zijn van de Raad van Europa, een organisatie die over de juiste middelen en ervaring beschikt om deze kwestie te behandelen. Het kopiëren van de activiteit van de Raad van Europa is schadelijk voor de reikwijdte van ons werk inzake minderheden en zou alleen maar verwarring en frustratie creëren.

Ten tweede zie ik met enige bezorgdheid dat onze benadering ten opzichte van minderheden te veel nadruk legt op oplossingen die tientallen en honderden jaren geleden wellicht verdedigbaar waren. Ik ben van mening dat het ook op dit gebied beter zou zijn om aan onze verbeelding te werken in plaats van aan ons geheugen.

Tot slot, in plaats van het betreden van gebieden die al zijn onderzocht, kan de Europese Unie beter een concept ontwikkelen voor transnationale bescherming van culturele rechten in een werelddeel waar elke etnisch-culturele gemeenschap tevens een minderheid is.

Dragoş Florin David (PPE-DE). - (RO) In de huidige mondiale context van globalisering en vrij verkeer van personen denk ik dat hetgeen vanavond ter discussie is gebracht met betrekking tot territoriale autoriteit nergens op slaat. Er wonen volgens mij meer dan een miljoen Roemenen in Spanje en Italië, maar ik zie niet in waarom zij in die landen territoriale autonomie zouden eisen.

Ik denk dat het een uitstekend idee zou zijn op het niveau van het Europees Parlement een commissie of subcommissie op te richten om toezicht te houden op de rechten van minderheden. Dat zou volgens mij het Europees beleid op dit niveau of, uiteindelijk, bepaalde procedures voor het respecteren van de rechten van minderheden in de praktijk brengen. Ik denk niet dat Roemenië ooit het bezoek van een president uit een Europese staat heeft geweigerd, zoals hier is gezegd. Ik denk dat Roemenië voor heel veel landen in de Europese Unie een voorbeeld is van hoe het hoort.

Iuliu Winkler (PPE-DE). - (HU) Hartelijk bedankt, mijnheer de Voorzitter, de nationale minderheden die op het grondgebied van de Europese Unie wonen, vormen een verrijking voor de EU. Het Europees Parlement moet voorop lopen bij de bescherming van etnische minderheden en wel in de vorm van een substantieel debat over de situatie van de rechtspositie van minderheden. Het Parlement moet de verantwoordelijkheid op zich nemen om een kaderrichtlijn uit te werken en aan te nemen die voor elke lidstaat bindend is. Deze kaderrichtlijn komt pas echt tegemoet aan de belangen van minderheidsgemeenschappen als – met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel – in de bepalingen daarvan staat dat de verwezenlijking van verschillende vormen van autonomie die zijn gebaseerd op consensus tussen de meerderheid en de minderheid, de manier bij uitstek is om een passende status van minderheidsgemeenschappen te waarborgen.

Miloš Koterec (PSE). - (SK) Inderdaad moeten minderheden worden gerespecteerd en moeten hun rechten door de lidstaten langs de wetgevende weg worden gegarandeerd. De culturele en linguïstische verscheidenheid moet in stand worden gehouden, omdat zij ten grondslag ligt aan een goed functionerende Europese Unie. We zullen evenwel niet toelaten dat politieke groeperingen die op een minderheidsstandpunt zijn gebaseerd, vormen van autonomie propageren die vaak het beginsel van de territoriale integriteit van staten ondermijnen en die bovendien vaak ingegeven zijn door een gevoel van onrechtvaardigheid dat te wijten is aan beslissingen die in het verleden zijn genomen.

Het streven naar territoriale autonomie op nationale basis dat bovendien vaak niet op homogeniteit is gegrondvest maar veelal politiek misbruik maakt van de minderheidsstatus van de meerderheidsbevolking in een bepaalde microregio of binnen een gemeenschap, vormt een bedreiging voor het vreedzaam leven en samenleven in de Europese Unie.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, twee vragen aan mijnheer de commissaris.

Tijdens dit debat hebben veel Parlementsleden en collega's gesproken over de *double standards*, de ongelijke verplichtingen van de oude lidstaten ten opzichte van de nieuwe lidstaten. Welke maatregelen gaat u nemen voor wat betreft de oude lidstaten, dus de vijftien lidstaten die zich niet houden aan de criteria van Kopenhagen?

Mijn tweede vraag heeft betrekking op de religieuze minderheden, de joden en moslims op ons continent, in de EU: welke maatregelen gaat de Commissie nemen om hun geloofsovertuiging, hun rechten en hun leefgewoonten te beschermen?

Csaba Sándor Tabajdi, rapporteur. - (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, de eerste vraag die moet worden beantwoord is of het dossier nationale minderheden uitsluitend onder de nationale bevoegdheid valt.

Ik denk van niet, want als de mensenrechten geen nationaal dossier van de EU-lidstaten zijn, dan zijn de rechten van nationale minderheden het evenmin. Dit moet opgehelderd worden, dat lijkt me duidelijk. Joegoslavië is gebombardeerd omdat de rechten van de Kosovaren werden geschonden, dus waarom wordt dit vraagstuk niet opgehelderd?

Tweede vraag: waarom was de situatie in de nieuwe lidstaten vóór de toetreding beter en dan nu?

Ten derde stelde mijn Franse collega de *double standards* aan de orde. Inderdaad, de situatie van de Hongaarse gemeenschap in Roemenië is ondanks de problemen beter. In Roemenië doen zich problemen voor, maar de situatie is beter dan in de Elzas of Bretagne. Waarom wordt er met twee maten gemeten?

Het vierde punt is territoriale autonomie. In het geval van de Finse eilandengroep Åland en de Italiaanse regio Zuid-Tirol heeft de territoriale autonomie het land juist stabiel gemaakt. Daarnaast is ook het systeem van autonome regio's in Spanje, ondanks een aantal Baskische extremisten die moeten worden veroordeeld, een uitstekend voorbeeld.

Tot slot, mijnheer de Voorzitter, moet duidelijk worden gesteld dat non-discriminatie en gelijke behandeling niet afdoende zijn om de achtergestelde situatie van minderheden te compenseren. Per slot van rekening draagt de tevredenheid van minderheden bij aan de stabiliteit van de landen in Europa. Zoals Henrik Lax altijd zegt: "als een beleid goed wordt gevoerd, is het altijd lonend". Dat is de werkelijkheid en ik dank u hartelijk voor het debat.

Jacques Barrot, vicevoorzitter van de Commissie. - (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik heb met veel aandacht naar de interventies geluisterd en ik ben onder de indruk van de geestdrift waarmee deze standpunten soms werden geuit.

Mijnheer Tabajdi heeft zojuist een hele reeks problemen genoemd. Ik ben mij zeer goed van deze problemen bewust. Desalniettemin moet ik hier opnieuw herhalen – zij het tot mijn spijt, maar ik kan niet anders – dat de bescherming van groepen, van nationale minderheden als groepen, niet onder de bevoegdheden van de EU valt en zelfs niet onder die van het Bureau voor grondrechten.

Desondanks zal het Bureau – en hier heb ik veel op gehamerd – zich met etnische discriminatie en racisme bezighouden bij het bijwerken van het verslag over racisme van 2007. Maar, nogmaals, noch de Europese Unie, noch de Commissie, noch het Bureau heeft op grond van de verdragen bevoegdheden op dit gebied.

De open coördinatiemethode werd genoemd, maar voor deze methode is eveneens een bevoegdheid vereist. Als de Raad zijn standpunt zou veranderen, zou dat wellicht andere mogelijkheden bieden. Maar vooralsnog zullen wijzelf voornamelijk behoedzaam strijden tegen discriminatie waarvan specifiek mensen uit minderheidsgroepen het slachtoffer kunnen worden.

Op dit punt moeten we heel duidelijk zijn: wij beschikken op communautair niveau wel over de middelen om te strijden tegen discriminatie. Artikel 13 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap heeft de wettelijke basis gevormd van twee richtlijnen: de Richtlijn van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming en de Richtlijn van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep.

Dus in dit opzicht zijn wij inderdaad ten zeerste bereid te strijden tegen elke vorm van discriminatie van burgers uit minderheidsgroepen. Overigens stelt het Bureau voor grondrechten op mijn verzoek een uiterst diepgaand onderzoek in over al deze vormen van discriminatie.

Dat is wat ik u kan antwoorden. Verder dan dat kan ik niet gaan, omdat we niet over de juridische middelen beschikken. De lidstaten staan ons niet toe om op dit terrein op te treden.

De situatie van bijvoorbeeld de Roma in de Europese Unie blijft natuurlijk evengoed bedroevend. De integratie van de Roma is een prioriteit voor de EU en voor de Commissie. Dit is opnieuw bevestigd tijdens de eerste Europese top over de Roma, die 16 september is gehouden en waaraan ik heb deelgenomen, samen met Voorzitter Barroso en Commissaris Špidla. Naar aanleiding van deze top zal een Europees platform voor de Roma worden opgericht door mijn collega Špidla. Met deze flexibele structuur zal dit thema binnen de Europese Unie onder de aandacht worden gebracht. Hierbij moeten we echter wel voorzichtig zijn. De Commissie denkt dat een etnische benadering averechts zal werken.

Ik wil afsluiten met te zeggen dat ik goed heb geluisterd naar wat er is gezegd. Het moge duidelijk zijn dat het oplossen van conflicten tussen minderheden en de meerderheid in een bepaald land juist de kracht van de Europese Unie is. Maar feit blijft dat de huidige Europese Unie een federatie van natiestaten is, en dat betekent dat het voor ons moeilijk is om verder te gaan.

Ondanks deze stand van zaken is er niets dat ons ervan weerhoudt om op informele manier goede voorbeelden of de beste voorbeelden uit te wisselen. U hebt zeer goede voorbeelden genoemd van landen die later tot de Europese Unie zijn toegetreden. Wel, met deze goede voorbeelden kunnen andere soortgelijke gevallen ongetwijfeld op weg worden geholpen.

Dat is wat ik hierover kan zeggen, mijnheer de Voorzitter. En het spijt mij dat ik geen beter antwoord kan geven, maar ik ben tenslotte verplicht te handelen in overeenstemming met de Europese Unie volgens haar huidige vorm. Ondanks dat verzeker ik u nogmaals dat ik met ferme hand zal optreden wanneer mensen uit minderheidsgroepen worden gediscrimineerd, want ik wil het principe van non-discriminatie absoluut geëerbiedigd zien; dit principe zal overigens door het Handvest van de grondrechten zeer sterk worden geïnstitutionaliseerd wanneer, althans dat hoop ik, het Verdrag van Lissabon wordt geratificeerd.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Genowefa Grabowska (PSE), schriftelijk. – (PL) Geen enkel land in het hedendaagse Europa betwist de rechten van minderheden. Conform het motto van de EU "Eenheid in verscheidenheid" bouwen we aan een multicultureel Europa waarin – naast grote, homogene bevolkingsgroepen – ook nationale minderheden leven, die volledige politieke en burgerlijke rechten genieten. In deze kwestie lijkt Europa een eensgezinde houding aan te nemen. Wie vandaag de dag de rechten van minderheden ter discussie stelt, wint zeker niet aan populariteit op het politieke toneel! De rechten van minderheden zijn niet alleen wettelijk vastgelegd in elke Europese lidstaat; ze zijn ook bekrachtigd in talloze internationale verdragen.

Daarom was ik uiterst verwonderd over het vonnis van het Opperste Administratieve Hof van Litouwen van 30 januari jl., dat stelde dat "het aanbrengen van borden met Poolse straatnamen naast de borden met de Litouwse namen" in strijd is met de wet. Het Hof droeg het bestuur van het district Vilnius op om de Poolse borden binnen een maand te verwijderen. Wat deze zaak nog schokkender maakt is het feit dat 70 procent van de bevolking van het district Vilnius Pools is, en dat haast overal borden met Poolse straatnamen te vinden zijn. Nochtans heeft Litouwen het Europees Handvest inzake lokale autonomie ondertekend en het Europees Kaderverdrag inzake de bescherming van nationale minderheden (1995) geratificeerd, waardoor minderheden de mogelijkheid krijgen om hun taal te gebruiken, ook voor straatnamen (art. 11). Het is dus moeilijk te begrijpen waarom Litouwen, dat al vijf jaar lid is van de EU, de Europese richtlijnen negeert en de rechten van nationale minderheden in zijn territorium met voeten treedt.

Iosif Matula (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Meneer de Voorzitter, geachte collega's, ik kom uit een Roemeens-Hongaars grensgebied, uit het district Arad, waar de problemen van de minderheden reeds lang verleden tijd zijn.

Collega's en jeugdvrienden die in het Hongaars basisonderwijs en later universitaire studies hebben gevolgd, gebruiken in dit gebied nog altijd Hongaars in de instellingen waar zij werken.

Ik ben voorzitter geweest van de bestuursraden voor het district Arad en de Westelijke regio van Roemenië. In deze streek, met niet alleen de districten Arad, Timiș en Bihor in Roemenië maar ook Csongrad en Bekes in Hongarije, hebben Roemenen en Hongaren samen tientallen gezamenlijke projecten afgerond terwijl andere nog lopen; daarbij gebruiken zij één enkele taal, de Europese, om gemeenschappelijke Europese problemen op te lossen.

Ik nodig iedereen uit die met eigen ogen wil ervaren hoe het minderhedenvraagstuk op de Roemeense manier wordt opgelost, om ter plaatse de realiteit te leren kennen, alvorens in diverse Europese forums een mening te uiten.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), schriftelijk. – (PL) De rechten van nationale minderheden in de Europese lidstaten maken een belangrijk deel uit van de mensenrechten, maar in werkelijkheid worden ze frequent misbruikt voor activiteiten die het revisionisme promoten en de grenzen in Europa ter discussie stellen.

Zonder twijfel maken het recht op een eigen taal en het recht op behoud van traditionele cultuur en gewoonten deel uit van de rechten die beschermd moeten worden.

Tegenwoordig zijn er minderheden in de Europese Unie die de wens uitdrukken om bepaalde territoria terug te geven aan het land waarmee ze zich als nationaliteit vereenzelvigen. Op die manier lokken ze een reactie uit bij de meerderheid. Ook zijn er gevallen waarin minderheden, die bestaan uit miljoenen mensen, genegeerd worden door hen de status van minderheid te weigeren. Dit gebeurt bijvoorbeeld met de Polen in Duitsland, wat dan ook een schending is van de basisrechten van deze minderheid.

Een andere kwestie is de immigrantenbevolking van buiten Europa. Natuurlijk hebben zij recht op hun eigen cultuur en taal, maar ze mogen geen enclaves vormen waarin ze de wetten uit het land van herkomst gewoonweg overbrengen. Als ze deel uit willen maken van onze maatschappij, dan moeten ze bereid zijn om zich te integreren en zich als respectabele burgers te gedragen in het land waarin ze zich gevestigd hebben.

15. Stemrecht van niet-Letse burgers bij lokale verkiezingen (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het debat over mondelinge vraag (O-0007/2009) van David Hammerstein, namens de Verts/ALE-Fractie, Alexandra Dobolyi, namens de PSE-Fractie, Willy Meyer Pleite, namens de GUE/NGL-Fractie, en Marian Harkin, namens de ALDE-Fractie, aan de Commissie: Stemrecht van niet-Letse staatsburgers bij lokale verkiezingen (B6-0007/2009).

David Hammerstein, auteur. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, er is een lidstaat van de Europese Unie die het begrip "niet-staatsburger" gebruikt als aanduiding voor honderdduizenden mensen die in dat land wonen. De overgrote meerderheid daarvan is in dat land geboren, is in dat land werkzaam, maar wordt desalniettemin als "niet-staatsburger" gekwalificeerd. Dat is een misstand in de Europese Unie.

Het is een misstand, omdat de Europese Unie gebaseerd is op het idee van non-discriminatie, op het gelijkheidsbeginsel, dat vandaag de dag in dat land met voeten wordt getreden. In dat land worden de rechten van die mensen niet erkend en wordt een groep aan historische discriminatie blootgesteld, uitsluitend vanwege de etnische afkomst. Dat is onaanvaardbaar.

In de Commissie verzoekschriften hebben we enkele concrete zaken onderzocht. De eerste zaak betrof een man die naar ons toe kwam en zei: "De eerste keer dat ik mocht stemmen was toen ik in Duitsland studeerde. Ik mocht tijdens de lokale Duitse verkiezingen stemmen, terwijl ik in mijn eigen land nog nooit heb mogen stemmen, omdat ze me daar niet erkennen. Ik heb geen ander paspoort, ik heb geen ander land behalve dit land en daar mag ik niet stemmen". Dat is een misstand.

Een andere zaak die we in de Commissie verzoekschriften hebben behandeld, ging over een man die voor zijn examens in de Letse taal was geslaagd, die alle wetten kende, maar die toch niet het staatsburgerschap kreeg, omdat de lidstaat – en ik herhaal wat de ambassadeur tegen ons zei – vindt dat "die man niet loyaal aan de staat is". Hoe is dat mogelijk? Hoe is het mogelijk dat deze omstandigheden betrekking hebben op 20 tot 25 procent van de bevolking van een lidstaat van de Europese Unie?

Wij vragen dat de grondrechten van de mens worden gerespecteerd, dat iedereen zich bewust wordt van de situatie, want er zijn landen die zich bij de Europese Unie hebben aangesloten zonder dat zij aan de criteria van Kopenhagen hebben voldaan. We vragen ook dat er druk op de Commissie wordt uitgeoefend, aangezien de Europese Commissie tot op de dag van vandaag alleen nog maar zwakte heeft getoond en een compleet gebrek aan interesse en bezorgdheid heeft laten zien.

Alexandra Dobolyi, auteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is triest om vandaag, bijna vijf jaar na de uitbreiding, te zien dat er weinig erop wijst dat Letland zijn grootste minderheid respecteert. De aanbevelingen van het Europees Parlement en talrijke andere institutionele organisatie zijn volledig genegeerd.

Een groot deel van de bevolking van Letland is vervreemd van de staat en zijn instellingen. Geen wonder dat het naturalisatiepercentage laag is. Wanneer je van mensen vreemdelingen maakt, met een vreemdelingenpaspoort, raken zij niet geïnspireerd om zich verbonden te voelen met de staat. Zij participeren niet. Zij nemen geen besluiten. Zij stemmen niet, zelfs niet in die steden waar ze tot 40 procent van de bevolking vertegenwoordigen en waar politieke besluiten rechtstreeks van invloed zijn op hun leven.

Is deze situatie goed of slecht voor de Europese Unie? Dit is een vraag voor de Commissie en de Raad. Democratie kan niet bloeien zonder maatschappelijk middenveld, en er is geen maatschappelijk middenveld zonder participatie. Participatie begint op lokaal gemeenschapsniveau.

Deze mensen zijn in het land geboren of hebben daar het grootste gedeelte van hun leven gewoond, en we hebben het dan over meer dan 15% van de Letse bevolking, of ongeveer 372 000 mensen. De EU moet voor hen opkomen. Waarom handelt de Commissie niet? Burgers van andere EU-lidstaten die in Letland wonen, mogen stemmen en zich verkiesbaar stellen voor gemeentelijke verkiezingen en verkiezingen voor het Europees Parlement, maar honderdduizenden mensen die in het land zijn geboren of het grootste gedeelte van hun leven daar hebben gewoond, hebben dit recht niet.

Ik zou de Commissie en de Raad willen vragen wat ze hebben gedaan om deze kwestie onder de aandacht te brengen van de Letse autoriteiten, en om zonder verder dralen actie te ondernemen.

Willy Meyer Pleite, auteur. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mijn fractie, de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links, heeft niet gearzeld om deze mondelinge vraag bij de Commissie in te dienen toen we, gedurende diverse vergaderingen in de Commissie verzoekschriften, hoorden over de omstandigheden waarin veel burgers in Letland zich bevinden.

Geachte Commissieleden, mijnheer de commissaris, het is onaanvaardbaar dat er in de Europese Unie, in de eenentwintigste eeuw, nog gevallen van segregatie van staatsburgers voorkomen. Dit past niet bij de Europese Unie, noch bij haar principes, noch bij haar waarden. In een lidstaat die sinds 2004 van de Europese Unie deel uitmaakt, met een bevolking van nauwelijks tweeënhalve miljoen inwoners, is er momenteel een wet van kracht die een half miljoen mensen simpelweg hun rechten als staatsburger onttrekt.

Die mensen worden "niet-staatsburgers" genoemd. Zij hebben een zwartkleurig paspoort en worden daarom "zwarten" of "aubergines" genoemd. Deze bijnamen worden zelfs door de eigen overheid, de staat, de regering gebruikt. Het gaat om burgers die geen legitiem recht hebben te stemmen of verkozen te worden.

Daarom denken wij dat de Europese Commissie aanzienlijke druk op de regering moet uitoefenen opdat zij de vele aanbevelingen die door de verscheidene instellingen zijn gedaan, opvolgt. Aanbevelingen van instellingen als de VN-Commissie voor de rechten van de mens, de VN-Commissie voor de uitbanning van rassendiscriminatie, de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa, het Congres van lokale en regionale besturen van de Raad van Europa, de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa en de aanbeveling die dit Parlement zelf heeft gedaan in het debat over de toetreding van Letland, de resolutie van 11 maart, waarin duidelijk is gesteld dat een werkelijke oplossing voor het segregatieprobleem moet worden gevonden en voor de kwestie van de burgers die moeten kunnen aantonen dat zij vóór 1940 zijn geboren. Dit is simpelweg onaanvaardbaar.

Ik vind dat we dit niet moeten accepteren. Zolang deze situatie voortduurt, kunnen we niet met elkaar in de Europese Unie samenleven en daarom vinden wij het uiterst belangrijk dat de Commissie, de overheden van de Europese Unie en wij allemaal voorstellen van dezelfde strekking indienen om een eind aan deze situatie te maken.

In dat opzicht verwacht onze fractie van de Commissie dat zij concrete voorstellen doet met betrekking tot de vragen die in dit debat door ons zijn opgeworpen. Voor wat betreft de taal heeft het ons zorgen gebaard dat volgens de nieuwe regelgeving – en daar waren vorig jaar studentenprotesten over – 60 procent van het onderwijsprogramma in het Lets moet worden gegeven, waardoor er overduidelijk wordt gediscrimineerd ten opzichte van de Russische taal.

Ik blijf me nog te kunnen herinneren dat er in Spanje, mijn eigen vaderland, tijdens de dictatuur onder Franco, geen Baskisch, Catalaans of Galicisch mocht worden gesproken. Die talen waren simpelweg verboden. Tegenwoordig is het zo dat deze talen ook officiële talen zijn. Ik vind ook dat er aan deze situatie iets moet

worden gedaan zodat aan geen enkele inwoner van de Europese Unie het recht kan worden ontzegd zich in de moedertaal uit te drukken, de eigen taal, die net zo'n officiële status zou moeten hebben als alle andere talen die er in dat land worden gesproken.

Om die reden doe ik een beroep op de Commissie om voor eens en voor altijd doortastend tegen de lidstaat van de Europese Unie op te treden waar deze vorm van segregatie plaatsvindt.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, een punt van orde. De leden van dit huis zullen verschillende standpunten hebben over de kwestie die we hier bespreken, maar u heeft als voorzitter het recht en zelfs de plicht om collega's te adviseren hoe zij deze standpunten, waarvan ze het recht hebben deze te uiten, kunnen verwoorden.

Ik ben van mening dat de laatste verklaring elementen bevatte die zeer dicht grenzen aan laster ten opzichte van een regering van de Europese Unie. Daar maak ik bezwaar tegen. Ik denk dat als we naar ons Reglement kijken, leden van dit Huis tijdens het voeren van debatten niet zulke taal mogen gebruiken als de taal die we zojuist hebben gehoord.

De Voorzitter. – Aangezien ik de woorden van de geachte collega niet opvatte in de zin die u aangeeft, heb ik geen gebruik gemaakt van de bevoegdheden die ik op grond van het Reglement heb.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, aangezien er op mijn persoon wordt gedoeld: ik neem geen woord terug van wat ik heb gezegd.

Jacques Barrot, vicevoorzitter van de Commissie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, daarnet is Spanje als voorbeeld genoemd, maar juist Spanje heeft het probleem opgelost.

De Commissie is zich bewust van de bijzondere situatie van de Russisch sprekende minderheid in Letland. In het kader van de pretoetredingsstrategie zijn belangrijke stappen gezet om de inburgering en integratie van deze mensen te bevorderen, in overeenstemming met de aanbevelingen van de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa, alsmede de aanbevelingen van de Raad van Europa.

De Commissie heeft herhaaldelijk benadrukt dat alle betrokken partijen, met inbegrip van de minderheidsgroep zelf, moeten bijdragen aan dit ingewikkelde proces en aan het bedenken van oplossingen.

Ten aanzien van de specifieke kwestie van de deelname aan de lokale verkiezingen van mensen die niet de Letse nationaliteit bezitten, waarborgt het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap op het gebied van stemrecht alleen de deelname van EU-burgers aan Europese verkiezingen en gemeentelijke verkiezingen in de lidstaat waar zijn woonachtig zijn, zelfs als zij niet de nationaliteit van dit land bezitten.

De deelname aan verkiezingen van mensen die niet de nationaliteit van een van de EU-lidstaten bezitten en daarmee geen EU-burger zijn, is een vraagstuk dat niet onder het gemeenschapsrecht valt.

De Commissie kan Letland dus niet aanspreken voor wat betreft de deelname aan lokale verkiezingen. Het is aan de lidstaten om op dit terrein te beslissen.

Ik heb begrip voor de situatie die de medeauteurs van de mondelinge vraag uiteen hebben gezet. Ik kan helaas geen ander antwoord geven, en de zorg voor dit probleem, dat de EU uit juridisch oogpunt niet in staat is op te lossen, moet worden overgelaten aan de nationale Letse gemeenschap.

Rihards Pīks, on behalf of the PPE-DE Group. – (LV) Dank u, mijnheer de Voorzitter. Ik moet u eraan herinneren dat mijn kleine land, Letland, 2,3 miljoen inwoners telt, van wie er rond 1,6 miljoen van etnisch Letse afkomst zijn. Toch wordt in Letland door de staat en de lokale overheden basisonderwijs aangeboden in acht minderhedentalen, waarvan sommige, zoals het Roemeens en het Ests, slechts door een kleine gemeenschap worden gesproken. Wat de Russische sprekende niet-burgers betreft is er geen sprake van een "van oudsher bestaande minderheid". In West-Europese landen zou men hen nieuwkomers of immigranten noemen, die ten tijde van de Russische bezetting, naar Letland zijn gekomen en talrijke voorrechten genoten. Ten eerste genoten zij het voorrecht dat zij niet de taal hoefden te leren van dit nieuwe land en de plaatselijke bevolking, maar gewoon Russisch konden blijven spreken. Mijn land heeft een van de meest genereuze naturalisatiewetten in Europa ingevoerd, juist om deze mensen tegemoet te komen. Sinds de inwerkingtreding van deze wet tien jaar geleden heeft ongeveer de helft van de niet-burgers burgerrechten verworven. Volgens een eind 2008 gehouden enquête onder personen die niet zijn genaturaliseerd, wil echter 74 procent niet de Letse nationaliteit aannemen. Ten tweede heeft slechts een derde van de niet-burgers gebruik gemaakt van het recht om kinderen die na de onafhankelijkheid van Letland zijn geboren, als Letse burgers te laten registreren

– slechts een derde. Ik weet niet waarom dat zo is. Mevrouw Ždanoka, die in Letland is gekozen en Letse burgers van Russische origine vertegenwoordigt, steekt niet onder stoelen of banken dat de eerste stap na het verwerven van het stemrecht voor niet-burgers zou zijn om te eisen dat Russisch als tweede staats taal of officiële taal zou worden erkend. Wat betekent dat? Het betekent ten eerste dat de bevoorrechte positie van mensen die uit Rusland afkomstig zijn zou worden gehandhaafd, en ten tweede zou dit het doodvonnis zijn voor de Letse taal en cultuur, aangezien de Russischtaligen gesteund worden door een gemeenschap van 140 miljoen mensen in Rusland, die in toenemende mate nationalistische ambities aan de dag legt. De Letse taal maakt dan, gezien onze kleine taalgemeenschap, geen enkele kans. Ten slotte zijn we niet tot de Europese Unie toegetreden om de verdeelde samenleving in stand te houden die door de Sovjetbezetting is ontstaan, maar om deze situatie achter ons te laten en onze eigen identiteit te bewaren. Ik dank u voor uw aandacht.

Proinsias De Rossa, namens de PSE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het antwoord van commissaris Barrot was zeer teleurstellend. Ik had een positiever antwoord van hem verwacht, ondanks de wettelijke beperkingen waarmee hij moet werken. Ik had gedacht dat hij zou zeggen dat hij al het mogelijke zou doen om wijzigingen in Letland te stimuleren, in de geest van het beginsel van verscheidenheid van de Europese Unie.

Ik kom uit Ierland, ik spreek Engels. Engels is mijn moedertaal, maar ik ben niet Engels, ik ben Iers. De realiteit is dat de Europese Unie uit vele staten bestaat. Vrijwel alle staten hebben minderheden en meerderheden die in hun geschiedenis deel uitmaakten van een keizerrijk, of een keizerrijk of kolonie waren. Daar hebben we mee moeten leren omgaan.

Als ik naar Letland zou verhuizen en daar een tijdje zou wonen en werken, zou ik mogen stemmen bij de lokale verkiezingen. Maar er zijn honderdduizenden mensen in Letland die in Letland zijn geboren, maar niet kunnen stemmen bij de lokale verkiezingen. Dat is onrechtvaardig, maar, zo zou ik tegen de heer Paks willen zeggen, het is ook zelfvernietigend, omdat we al onze mensen moeten verwelkomen in onze staten, willen we onze problemen en angsten kunnen overwinnen. We moeten hen stimuleren om politiek te participeren. Wanneer mensen mogen stemmen bij lokale verkiezingen, voelen ze zich deel van de gemeenschap, en deel van het beheer van hun eigen lokale gemeenschappen, en dit zou helpen, zoals ik al zei, om de barrières te overwinnen.

Een van de grootste migrantengemeenschappen in Ierland wordt gevormd door de Britten. Ze kunnen allemaal stemmen bij de lokale verkiezingen in Ierland. Ze kunnen niet allemaal stemmen bij de nationale verkiezingen omdat ze niet allen houder zijn van het Iers burgerschap, maar ze stemmen allemaal bij de Ierse lokale verkiezingen en dragen in belangrijke mate bij aan het Ierse politieke leven. Ik zou dus een beroep willen doen op degenen in dit Huis die uit Letland komen, en ook uit alle andere lidstaten met problemen met minderheden, of zelfs met meerderheden, om in gedachten te houden dat, willen we deze problemen en angsten overwinnen, we mensen moeten verwelkomen en hen opnemen in ons politiek proces, en hen er niet van moeten uitsluiten.

Georgs Andrejevs, namens de ALDE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst moeten we niet vergeten dat na 1945, toen de Britten, Fransen, Belgen en Nederlanders hun koloniën verlieten, de Russen er juist in trokken. En in 1949, toen de Conventie van Genève verbood om nederzettingen voor burgers te stichten in bezette gebieden, werd de russificatie van Letland geïntensiveerd en werd er een stroom van twee miljoen immigranten op gang gebracht door de Russische autoriteiten.

Er kan dan ook worden gezegd dat toen Letland in 1991 weer onafhankelijk werd, de nieuwkomers uit het Sovjettijdperk illegaal in Letland verbleven. De Russen verkrijgen dus tegenwoordig hun burgerschap via naturalisatie als humanitaire daad door de Letse regering, en niet als recht.

Volgens het Handvest van de Verenigde Naties behoort de wetgeving inzake burgerschap gewoonlijk tot de binnenlandse zaken van een land, en kan geen ander land zich hier in mengen, zelfs de VN niet. Daarom is het standpunt van de Letse autoriteiten met betrekking tot het mogelijk verlenen van stemrecht aan niet-burgers standvastig en ongewijzigd: het stemrecht is een integraal deel van het burgerschap.

Een dergelijk standpunt ligt ook in de lijn van het internationaal recht en de praktijk. Tegelijkertijd heeft Letland, met aanzienlijke financiële hulp van andere landen, Rusland uitgezonderd, veel inspanningen gedaan om het naturalisatieproces en de integratie van niet-burgers in Letland te vergemakkelijken, waardoor het percentage niet-burgers aan het eind van 2008 was teruggebracht tot 16 procent.

Ons doel is er voor te zorgen dat alle inwoners van Letland het burgerschap kunnen aanvragen en hun rechten volledig en daadwerkelijk kunnen uitoefenen. Letland streeft er naar burgers te hebben met volledige rechten, in plaats van niet-burgers met veel rechten.

Ik begrijp dat dit standpunt van Letland tegenstrijdig is met het beleid dat in 1992 door de heer Karaganov werd gepubliceerd in de Russische *Diplomatic Herald*, en met het standpunt van zijn aanhangers hier in het Europees Parlement, maar we zullen nooit stoppen met het beschermen van ons land tegen deze desinformatiecampagnes.

Ģirts Valdis Kristovskis, *namens de UEN-Fractie*. – (LV) Commissaris, dames en heren, de liberale wetgeving van Letland biedt iedereen de mogelijkheid om zich loyaal te verklaren aan de Letse staat en de westerse democratische waarden. Dientengevolge is het aantal niet-burgers sinds 1993 met 59 procent gedaald. De meeste bedrijven in Letland zijn in het bezit van Russische ondernemers. Op grond van deze argumenten wijzen wij de klachten tegen de Letse staat van de hand. Bovendien zij erop gewezen dat er in Letland mensen leven die zich als leden van de groepering Interfront tegen de onafhankelijkheid van Letland hebben verzet, die zich voor de handhaving van het schrikbewind van de USSR hebben uitgesproken, die nog steeds de bezetting van Letland loochenen, die de misdaden van het totalitaire Sovjetregime in de Baltische staten nog steeds vergoelijken en die tegen de toetreding van Letland tot de Europese Unie en de NAVO hebben gestemd. Mogelijkerwijs vormen deze overtuigingen een belangrijk obstakel dat hun belet de Letse nationaliteit te ambiëren. Laten we hen er dus niet van weerhouden in hun wereld van achterhaalde waarden te blijven leven!

Tatjana Ždanoka, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we bespreken de Letlandse zaak nu juist omdat deze uniek is. De Letse niet-burgers zijn geen onderdanen van een staat en hebben niet het recht om deel te nemen aan verkiezingen. Alle volwassen houders van de status van niet-burger van Letland waren in het begin van de jaren negentig van de vorige eeuw permanente inwoners van het land. De laatste keer dat zij gebruik mochten maken van het stemrecht was negentien jaar geleden, in maart 1990, toen de Hoge Raad van Letland werd gekozen. Slechts een half jaar later beroofde diezelfde Hoge Raad een derde van zijn stemmers van hun stemrecht. Dit is een unieke zaak in de parlementaire geschiedenis.

De commissaris sprak alleen over de integratie van niet-burgers in de maatschappij en over hun naturalisatie. Maar met een dergelijke benadering ligt de volgorde verkeerd om: niet-burgers maken al deel uit van de maatschappij, 32 procent is daar geboren, en voor velen is de procedure voor het aanvragen van het burgerschap van hun eigen land vernederend en zij laten zich uit principe niet nationaliseren.

Voor de Letse politieke elite is het onthouden van de grondrechten aan dit belangrijke deel van de minderheidsbevolking een middel om aan de macht te blijven. Ze gebruiken de oude methode van verdeel en heers en daarom moeten acties ten behoeve van de niet-burgers van Letland worden genomen door de Europese Unie.

Ik ben er van overtuigd dat de fundamentele waarden van de EU, zoals non-discriminatie op grond van etnische afkomst en participerende democratie moeten prevaleren boven nationale bevoegdheden.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in dit debat hebben we gehoord hoe de democratie, de onafhankelijkheid en alle fatsoenlijke maatschappijwaarden van Letland werden verwoest door de twee misdadige dictators van de afgelopen eeuw. Letland werd binnengevallen door Stalin, toen door Hitler en vervolgens weer door Stalin. De Letse bevolking werd daarna onderworpen aan gevangenneming, deportaties en executies. Stalin importeerde vervolgens niet allen mensen die Russisch spraken, maar ook mensen die Oekraïens en Wit-Russisch spraken.

Wij allen, inclusief mevrouw Ždanoka, zouden Stalin en zijn handelingen vandaag de dag veroordelen, maar wat doen we daaraan, commissaris? Zou u nu publiekelijk bevestigen, niet alleen dat u geen wettelijk recht hebt om te interveniëren, maar ook dat alle lidstaten van de Europese Unie hun volledige juridische vereisten moeten respecteren voor zover het de kieswetgeving betreft? Ik denk dat dit belangrijk is, niet alleen voor Letland, maar voor alle landen.

Natuurlijk is het antwoord dat als je dit echt belangrijk vindt, zoals die vele Russisch sprekende Letten die het burgerschap hebben verkregen, je het burgerschap moet verkrijgen van het land waar je trots op bent, waar je bent geboren en waar je woont. Wijs het niet af. Vraag niet om privileges als je niet je eigen steentje wilt bijdragen. Je kunt het burgerschap verkrijgen.

Er is een Palestijnse banneling geweest die het Letse burgerschap verkreeg. Als hij de taal kan leren, weet ik zeker dat die Russisch sprekende Letten hetzelfde kunnen doen. Natuurlijk worden we er aan herinnerd dat

de grote meerderheid het burgerschap heeft verkregen. Als je deel uitmaakt van een land, vind ik dat je rechten en plichten hebt.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Mijn felicitaties voor Alexandra Dobolyi en haar medeauteurs. Dit is momenteel een van de ernstigste mensenrechtenproblemen binnen de Europese Unie. Ik begrijp alle historische grieven van onze Letse vrienden, want tijdens de sovjetperiode onder Stalin werden ze aan vreselijke assimilatiepraktijken blootgesteld. Dat beseft ik maar al te goed, maar niets kan historische wraak rechtvaardigen. Ik adviseer onze Letse vrienden dat ze het voorbeeld van Finland volgen, dat eeuwenlang door Zweden werd onderdrukt maar dat desondanks niet botvierde op de Zweedstalige Finnen. Het is ongeoorloofd om honderdduizenden mensen te verdrijven of te assimileren, we moeten hun EU-rechten verschaffen. De woorden van commissaris Barrot doen mij veel verdriet, want in plaats van de Europese Unie een duidelijk signaal te laten afgeven dat deze situatie onhoudbaar is en in strijd met de fundamentele waarden van de Europese Unie, heft de heer Barrot zijn handen ten hemel en zegt dat de Europese Unie niets kan doen. Dat is behoorlijk treurig. Er moet een historisch compromis worden gevonden tussen de Letse meerderheid en de Russische minderheid. Dit is de enige mogelijke oplossing. Bedankt voor uw aandacht.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Dames en heren, afgelopen herfst heb ik commissaris Ferrero-Waldner een schriftelijke vraag gesteld waarin ik de bezorgdheid heb geuit dat het privilege van visavrij reisverkeer dat Rusland heeft verleend aan niet-burgers uit Letland en Estland, een negatief effect heeft gehad op hun wens zich te laten naturaliseren. Mevrouw Ferrero-Waldner was het met me eens, maar vandaag legt hier een aantal leden – vragenstellers – een totaal gebrek aan inzicht in de situatie in Letland aan den dag. Als we de rechten van niet-burgers nog meer zouden uitbreiden en hun stemrecht zouden geven bij gemeenteraadsverkiezingen, zou het aantal niet-burgers, dat sinds 1995 is gehalveerd, niet verder afnemen. De Letse wet op het staatsburgerschap is een van de meest liberale in Europa. Elke niet-burger kan volledige burgerrechten verwerven, met inbegrip van het stemrecht, door Lets staatsburger te worden. De niet-burgers van Letland zijn het directe resultaat van de vijftig jaar durende Sovjetbezetting. Gesteund door het Kremlin en zijn zogenaamde beleid ter bescherming van medeburgers zijn bepaalde politieke krachten er nog steeds opuit om, met behulp van deze mensen, hun politieke kapitaal te vergroten. Dank u wel.

Roberts Zīle (UEN). – (LV) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, hoezeer dit debat de vragenstellers interesseert, kan worden afgelezen aan het feit dat geen van hen meer in de zaal is. Daarom hebben ze ook niet kunnen horen wat Inese Vaidere zojuist heeft gezegd – dat het eigenlijke visabeleid van Rusland een wapen was dat het niet heeft gebruikt om het naturalisatieproces in Letland te bevorderen, maar juist om het tegendeel te bereiken. Helaas bevestigen enquêtes dat de meeste van deze mensen nooit vaderlandslievende Letten zullen worden, maar dat de meesten van hen reeds patriotten van een ander land zijn. Indien zij de macht zouden krijgen bij de lokale overheden, zouden zij natuurlijk in een volgende stap autonomie en erkenning van het Russisch als officiële taal eisen. Hun volgende stappen kunnen we nu al aflezen aan de langetermijnontwikkeling van de situatie in gebieden als Abchazië en Zuid-Ossetië – in zulke gebieden die onder zelfbestuur staan, zouden Russische paspoorten worden uitgedeeld. Ik dank u voor uw aandacht.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Onder normale omstandigheden zou kunnen worden voorgesteld om permanente ingezetenen te laten deelnemen aan gemeenteraadsverkiezingen, maar we weten maar al te goed dat van de meeste Letse niet-burgers moeilijk kan worden gezegd dat zij onder normale omstandigheden het land zijn binnengekomen. Hun aanwezigheid is het directe gevolg van de bezetting van Letland door de Sovjetunie en van het vijf decennia durende russificatieproces dat in strijd is met de normen van het internationaal recht. We hebben allemaal de keus – om burger te worden of loyaal te zijn aan onze staat – of niet soms? Iedere keuze heeft echter ook consequenties, en daarom kunnen we alleen onszelf verantwoordelijk stellen, niet de staat die ons deze keuzevrijheid verleent.

Henrik Lax (ALDE). – (SV) Wat zijn de gevolgen van vijftig jaar bezetting door de sovjets voor de bevolking van Letland? Waarom wil een groot deel van de Russischtalige bevolking de Letse nationaliteit niet aanvragen? Wat is de rol van Rusland in dezen? Letland heeft onze steun nodig, niet onze veroordeling, om zijn staatlozen te kunnen aanmoedigen om de Letse nationaliteit aan te vragen. Aan collega Tabajdi wil ik vragen: waarom zou Finland wraak willen nemen op Zweden en wat heeft dat met deze kwestie te maken?

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte commissaris, dames en heren, het is in Europa eigenlijk gebruikelijk dat iedereen verplicht is onderwijs te volgen. Verplicht onderwijs wil zeggen dat men eenvoudigweg vertrouwd moet raken met de gebruiken en de kennis van het land waarin men leeft, om daar te kunnen leven. De verplichte school geeft les in de taal van het land en eventuele andere talen, legt de basis voor een beroepsopleiding, laat zien wat de oorsprong van de cultuur van het land is en hoe deze zich ontwikkelt. Men leert iets over de geschiedenis. Verplicht onderwijs, zoals wij dat kennen, is in het belang

van een goede samenleving. Als men in een land woont, moet men vanzelfsprekend ook de taal goed kunnen begrijpen. Dit is het doel van goed verplicht onderwijs. Daarom wil ik erop wijzen dat veel problemen in Europa opgelost zouden kunnen worden, wanneer we hier alle inwoners van een land op een efficiënte manier verplicht onderwijs zouden bieden.

Jacques Barrot, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik heb belangstellend naar beide gedeelten geluisterd.

Het is in deze context voor de Commissie uitermate lastig om in de plaats van de Letse overheid dit probleem op te lossen. Ik kan ook hierbij eenvoudig aandringen op een interne dialoog, die ik zeer wenselijk acht. Dat is helaas alles wat ik kan toezeggen.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

16. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

17. Sluiting van de vergadering

(De vergadering wordt om 22.55 uur gesloten)